

DİLİMİZ KİMLİĞİMİZDİR

Dilimiz Kimliğimizdir

Hikâyeler

İstanbul Liselerarası “İstanbul” konulu Hikâye yarışmasında
finale kalan hikâyeler

DED YAYINLARI nu: 2

Dilimiz Kimliğimizdir

Hikâyeler

DED YAYINLARI

Yayın Nu: 2

Sertifika Nu: 14057

ISBN 978-605-89356-1-7

1. Baskı, İstanbul Mayıs 2011

copyright © Bu eserin bütün yayın hakları saklıdır.

Genel Yayın Yönetmeni

Mehmet Kâmil Berse

Editör:

Ahmet Öztarhan

Yapım

DED Ajans

Tashih

Hüseyin Movit

Kapak- İç Tasarımı

Selçuk Eser

Genel Dağıtım ve Pazarlama

Dil ve Edebiyat Derneği İktisadi İşletmesi

Baskı - Cilt

Aktif Matbaa ve Reklam Hizmetleri

DİL ve EDEBİYAT DERNEĞİ

Feshane Caddesi Nu: 3

Eyüp / İstanbul

Tel : (0212) 581 69 12

Fax: (0212) 581 12 54

www.ded.org.tr

bilgi@ded.org.tr

Dilimiz Kimliğimizdir

Hikâyeler

İstanbul Liselerarası “**İstanbul**” konulu Hikâye yarışmasında
finale kalan hikâyeler

Değerli Dil Dostları!

İnsanı insan yapan ve diğer canlılardan ayıran en önemli özelliği, sahip olduğu dilidir. İnsan duygularını, düşüncelerini, hayallerini, düşlerini, sevgilerini ve özlemlerini dil ile ifade eder.

Topluluklar, dil ile millet olurlar ve varlıklarını da ancak kendi dilleriyle koruyabilirler. Bir milleti insanlık ailesi içerisinde diğerinden ayıran da, kendine özgü kılan da dilidir. Dil olmadan insan olmaz, aile olmaz, toplum olmaz, millet olmaz, kültür olmaz, uygarlık olmaz. Dilini geliştirip zenginleştiremeyen, yabancı dillerin istilalarından koruyamayan milletler, ne millî bir kültür oluşturabilir, ne de kültürlerini koruyabilirler.

Dil, millet fertleri arasındaki anlaşmayı sağlayan, millî birliğin esasını ve özünü teşkil eden bir araçtır. Dilde başlayan yozlaşma ve yabancılaşma dille sınırlı kalmayarak, zamanla bütün değerlerin yok olmasına ve millî birliğin telafisi imkânsız zararlar görmesine sebep olur. Dili yozlaşan, gerek toplum hayatında, gerekse bilim ve eğitimde geri planda kalan bir milletin geleceği ciddi şekilde tehlikeye düşer.

Yazı dili olarak 1.500, konuşma dili olarak ise yaklaşık 5.000 yıllık bir geçmişi olan Türkçe, bugün dünyanın dört bir yanında 220 milyon konuşanıya, dünyanın beşinci büyük dilidir. Daha 1072'de Kâşgarlı Mahmud tarafından yazılan Divanü Lugatî't-Türk'te yer alan kelime sayısı 8.624'tür. Oysa aynı dönemde hazırlanmış bir Latince-İngilizce sözlükte 3.000 kelime yer almıştır. Türkçedeki kelime sayısı, bu dönemde, İngilizcedeki sayının yaklaşık üç katı kadardır.

Tarihimizde, *“Bu denizler, bu ırmaklar bize yetmez! Daha deniz, daha ırmak istiyoruz. Yurdumuzu öylesine büyütelim ki, gök kubbesi ona çadır, güneş de bayrak olsun.”* diyen Oğuz Han; yine Çaldıran’da kendisine isyan etmiş bir orduya etkili hitabetiyle zafer kazandıran Yavuz Sultan Selim ve daha nice cihangirler, tarihî zaferlerini, biraz da kitlelere söz söyleyişlerindeki inandırıcı lisana borçludurlar.

Maalesef bu gün dilimizle ilgili birtakım sıkıntılarımız vardır. Bugün dilimiz iyi konuşulup yazılamamaktadır. Türkçemiz her gün biraz daha bozulmakta ve bunun neticesi olarak hemen herkesin konuşmasında cümle bozukluklarına rastlanılmaktadır.

Gençlerimizin çoğu kelime ve deyimleri yerli yerinde kullanmıyor, özellikle de içinde uzun ses bulunan kelimeleri doğru söyleyemiyorlar. Kelime hazineleri son derece kıt; birkaç yüz kelimeyle günlük konuşmaları idare ediyorlar. Gençlerimiz Türk dilinin güzellik ve zenginliğinden; kendi dilinde düşünebilme zevk, onur ve bağımsızlığından maalesef mahrum durumdadır. Yeni yetişen nesillerin, dilinin sanat eserlerini, romanlarını, hikâyelerini, şiirlerini anlayamadan yetişmeleri; tarihlerinden, kültürlerinden ve dolayısıyla medeniyetlerinden habersiz olmalarına ve bu değerlerden kopmalarına, hatta düşman olmalarına neden olmaktadır.

Dilimize karşı kayıtsızlık ve özentî, maalesef iş adamlarımızı ve esnafımızı da etkilediğinden üretilen mal ve ürünlerin isimlerinde, ticari unvan ve adlarda yabancılaşma süratle artmaktadır. Şehirlerimizin cadde ve meydanlarında dolaşıldığında, mağaza ve işletmelerin isimlerinde nasıl bir dil kirliliği yaşadığımız rahatlıkla görülebilmektedir.

Dilimizle ilgili sıkıntılardan bir diğeri de, kavramlar ve terimler üzerinde anlayış birliğinin sağlanamayışıdır. Bu durum dilde kavram kargaşasına sebep olduğu gibi, millî birliğimize de zarar verecek boyutta kamplaşma ve krizlere sebep olmaktadır.

Bütün bu sıkıntıların başında, dilimizin iyi öğretilmemesi ve dil bilincinin geliştirilememesi gelmektedir. Dil eğitimi, ilk ve orta öğretimin en önemli hedeflerinden birisi olmasına rağmen, yeni yetişen nesillere, okullarda dilimizin doğru dürüst telaffuz edilip konuşulması ve yazılması öğretilmemektedir. Diğer bir sebep de bir kısım lise ve üniversitelerde yabancı dille eğitim yapılmasıdır. İlim ve teknolojideki hızlı gelişmeler, basın ve yayın kuruluşlarının kullandığı doğru olmayan dil, ticari hayatın getirdiği yabancılaşma, bilişim dilindeki farklılaşma dilimizde bozulmalara yol açan diğer nedenler olarak karşımıza çıkmaktadır.

Güzel bir Türkçenin yeni nesillere aktararak varlığını sürdürrebilmesi için, kişisel ve toplumsal duyarlılık kaçınılmazdır. Bu konuda birey ve toplum olarak hepimiz dil bilincine sahip olmak ve bilinçli çabalar göstermek zorundayız. Dilimizin bozulmasını önlemek ve yabancılaşmasının önüne geçmek için Türkçenin doğru kullanımıyla ilgili bilincin oluşturulmasına, öncelikle aileden başlanmalıdır. Çünkü çocuklarımız Türkçeyi, önce ailelerinden öğrenmektedir. Okul öncesi eğitimden başlayarak yükseköğretime kadar dil eğitimiyle ilgili gerekli tedbirler alınmalı ve birtakım düzenlemeler yapılmalıdır. Bu çerçevede dil eğitimi ciddi olarak gözden geçirilmeli ve öğrencilerimize iyi bir dil bilinci verilmelidir.

En doğru eğitim, ülkenin kendi diliyle yapılan eğitimdir. Dil bilimcilere göre insan en iyi biçimde kendi dilinde düşünebildiği gibi, verimliliğini ve yaratıcılığını da kendi dilinde gösterir. Dolayısıyla Türk dilinin bozulma ve yabancılaşmasının önemli sebeplerinden birisi olan yabancı dille eğitime son verilmelidir. Ayrıca, üniversitelerimizde Türkçenin eğitim dili olması ve bütün tezlerin Türkçe yapılmasının sağlanması, Türkçenin bilim dili olarak gelişmesinin önündeki engelleri kaldıracaktır. Yeryüzünde bazı eski sömürgeler dışında, yabancı dille eğitim yapan bağımsız bir ülke yoktur.

Her Şeyden 6nce milli bir dil politikası oluŐturulmalıdır. T6rk dilinin korunması, geliŐtirilmesi ve yaygınlaŐtırılması amacıyla 7alıŐmalar yapmakla y6k6ml6 olan T6rk Dil Kurumu gibi kurumlar ile sivil toplum kuruluşları 6zerlerine d6Őeni yapmalıdır.

Dil ve Edebiyat Derneği olarak biz de 6zerimize d6Őeni yapmak adına her g6n faaliyetlerimizi arttırarak devam ettiriyoruz. Bu faaliyetlerimiz i7erisinde 7eŐitli yarıŐmalar da yer almaktadır. 2009 yılında İstanbul İl Milli EĞitim M6d6rl6Đ6'yle beraber d6zenlediğimiz İstanbul Liselerarası "G6zel T6rk7emiz" konulu deneme yarıŐmasının g6rd6Đ6 ilgi ve eğitim camiamızda meydana getirdiği heyecan bizleri hem teşvik hem de 7ok mutlu etti. İŞte bu duygularla, 2010 yılında bu defa "İstanbul" konulu hik6ye yarıŐmasını organize ettik. İkinci yarıŐmamıza tam 534 6Đrenci katıldı. 6ncelikle yarıŐmamıza katılan 6Đrencilerimizi, ailelerini ve rehber 6Đretmenlerini tebrik ediyorum. Her yarıŐmada olduğu gibi bu yarıŐmada da bir sıralama oldu. İlk 67 dereceye giren 6Đrencilerimiz diz6st6 bilgisayar, d6rd6nc6 dijital kamera, beşinci dijital fotoğraf makinesi ve mansiyon kazanan 25 6Đrencimiz MP. 4 7alarla 6d6llendirildi.

G6zel T6rk7emizin b6t6n zenginlikleriyle g6ndeme gelmesi, T6rk7enin karşı karşıya bulunduğu sıkıntıların tartıŐılması, toplumda dil bilincinin yerleŐmesi ve geliŐmesini sağlamak maksadıyla d6zenlediğimiz yarıŐmamızın ikincisine emeği ge7en, katkıda bulunan herkese teŐekk6r ediyorum.

Değerli dil dostları, eğitim camiamızın kıymetli 6yeleri, bu duygu ve d6Ő6ncelerle yazımı noktalarken inşallah gelecek yıl başka bir yarıŐmada birlikte olmayı diliyorum, hepinizi en kalbi duygularımla selamlıyorum.

Ekrem Erdem
Dil ve Edebiyat Derneği
Genel Başkanı

İÇİNDEKİLER

MEÇHULÜN HATIRLATTIĞI ŞİFA / Sümeyye Özgat:	12
ŞİİR ŞEHİR İSTANBUL / Ayşegül Yıldırım :.....	19
İSTANBUL: MÜŞFİK ANNE! / Zehra Beyhan:.....	25
KAR / Atıl Andaç Aydın:.....	29
MARTILARIN SEVGİLİSİ / Kübra Koçyiğit:.....	35
YEDİ ANAHTAR / Fikriye Ayaz:.....	39
GÜVERCİN GÖZÜYLE İSTANBUL / Hasan Burak Yıldız:.....	44
VEDA / Betül Ayhan:.....	48
KARELERİN PANDOMİMASI / Fatih Külahçı:.....	54
İSTANBUL KANATLARIMIN ALTINDA / Merve Şahin:.....	61
GURBET RÜZGÂRLARI /Kadir Berksu Daniş:.....	68
YA UNUTURSA İSTANBUL... / Gizem Kandemir:.....	73
BİR DAMLADA İSTANBUL / Rana Saloğlu:.....	77
İSTANBULA AŞK VE İSTANBUL'DA AŞK / Hasan Hüseyin Tokpınar:.....	82
ÖLÜM VE YAŞAM / M. Hanifi Akbaş:.....	88
İKİ KAPAK ARASINDAKİ GERÇEK / Hamza Saruncu:.....	93
HAYALPEREST / Hamdiye Hale Özcan:.....	98
ESİR OLAN SADECE BEDENLERDİR / Nesrin Bektaş:.....	104
PRENSEŞ İSTANBUL / Miruna Saruna Munteanu:.....	108
RÜYALARIMDAKİ CENNET / Gülsüm Adıbelli:.....	111
MARTILARIN ŞEHİRİ / Fatih Oğulcan Şahinbaş:.....	114
DOYUMSUZ ŞEHR-İ CİVAN İSTANBUL / İbrahim Cesur:.....	120
BEYAZ KANAT VE BEN / Bedirhan Sezgin:.....	124
İSTEMEK, ANLAMAK, BULMAK / Yusuf Ay:.....	127
İYİ UYKULAR / Selin Büşra Tem:.....	132
KAYBEDİŞ TUNELİ / Nuray Derya:.....	136
ASİTÂNE / Sefa Erginöz:.....	140
İSTANBULA TUTKUN / Ceylan Cemile Ettin:.....	146
GURBETTE İSTANBUL / İrem Danalıoğlu:.....	151
SEVDALIM İSTANBUL / Mihriban Toluay:.....	156
EL GÖZÜYLE İSTANBUL / Mehmet Taşçı:.....	159

BİR İSTANBUL ÇOCUĞU / Aydil Türkili:.....	164
ÂŞIKLARIN ŞEHR / Yunus Şirket:.....	168
BENİ BENDEN ALIP GÖTÜREN İSTANBUL (!) / Ecem Kaniğ:.....	171
İSTANBULDAN SENFONİ'YE / Büşra Arslan:.....	175
MEÇHUL İSTANBUL / Merve Korkmaz:.....	178
İSTANBUL'UN SEMADAKİ YÜZÜ / Muhammet Kırbas:.....	181
İSTANBUL'UN GÖZLERİ / Şule Bulut:.....	186
İSTANBUL'(L)A AŞK / Kübra Urgan:.....	189
AŞKIN İSTANBUL HÂLİ / Esra Begüm Ünal:.....	193
YOLCULUK / Serra Battaloğlu:.....	198
İSTANBUL / Rabia Gümüş:.....	203
GİZLİ ŞAHİT / Sema Çetin:.....	205
ARKABAĞÇE'DEN YANSIMALAR / Emirhan Nas:.....	210
YER GÖK İSTANBUL / Ekin Takmaz:.....	215
İSTANBUL KADIN / Hazal Tanrısever:.....	223
TÜM DUYGULARIN TANIMISIN; İSTANBUL... / Eda Lale:.....	228
MECBUR HİKÂYE / Fatma Betül Turgut:.....	233
İSTEYECEK NESİ KALIR ÖYLE BİRİNİN? / Dilan Yaman:.....	237
KIZILA BOYANAN HAYAL ŞEHİR / Merve Nur Değer:.....	243
İSTANBUL BAKIŞLI KIZA / Simge Şengüler:.....	247
SEN VE İSTANBUL / Ayşegül Çenber:.....	252
ADIM İSTANBUL / Ayşenur Açıknel:.....	255
ŞEHR-İ RANA / Hacer Korkmaz:.....	260
KÜÇÜK ŞAİR İSTANBUL'DA / Hülya Turan:.....	263
DÜNDEN BUGÜNE / Mizgin Yıldırım:.....	268
İSTANBUL VE GENÇ ÂŞIK / Özge Gökcan:.....	272
KAYIP KENT BATHONEA / Mert Özdemir:.....	276
DENİZİN DUDAKLARINDA / Nurefşan Güzelce:.....	285
O YAZ / Elif Özge:.....	290
İSTANBUL / Eda Şahin:.....	294
DUYGUYDU İSTANBUL / Burcu Toprak:.....	299
İSTANBUL'UN TABLOSU / İsmail Küçük:.....	304
İSTANBUL'DA BİR NEFES / Bengisu İşcan:.....	308
İSTANBUL'UN AŞK KAPISI / Büşra Burcu Arslan:.....	312
İSTANBUL'UM MASALLARDA / Gamze Kürkçü:.....	317

AŞKİSTAN / Şadiye Kübra Çayır:	320
SESSİZ SEVDAM / Esra Ünal:	323
İSTANBUL'UN HİKAYESİ / Kübra Güler:	325
“SİS”İN ÖYKÜSÜ / Sümeyra Cevahiroğlu:	329
DUR İSTANBUL GİTME / Melisa İpek Tapın:	332
ŞEHR-İ İSTANBUL / Elif Yıldırım:	336
BİRAZ DAHA SAKİNLEŞTİRİCİ / Özge Deniz Yıldız:	339
BİR YILDIZ DOĞUYOR / Nihal Karacif:	342
BEKLE / Rumeysa Cebeci:	347
RÜYAMDA İSTANBUL'U GÖRDÜM / Mertcan Yalçın Kama:	350
İSTANBULA AÇILAN İKİ PENCERE / Zehra Karadağ:	357
YAŞLI KOSTANTİNİYYE / Kezban Erkan:	361
KAYBETMEYE MAHKÛM / Gizem Topönder:	365
LEANDER / Onur Çağdaş:	371
KIZIL / Gizem YeşilBudak:	374
HAYALLERDE İSTANBUL / Tuba Akyol:	378
YEDİ TEPE BİR DE FİRuze / Büşra Yıldırım:	382
5 YILDIZLI İSTANBUL / Rumeysa Yıldırım:	385
İSTANBUL'DA AŞK / Özgecan Sezen:	389
ONUN İSTANBUL'U / Nilüfer Doğan:	393
FOTOĞRAFLARDAKİ İSTANBUL / Gülsüm Büyükgüngör:	397
GÖKKUŞAĞI / Hatice Kübra:	400
BUZLU CAMLAR ARKASINDAN BAKAN GENÇ	
/ Yusuf Akbulut:.....	405
İSTANBUL'UN MELEKLERİ... / Cahide Pınarlı:	408
İSTANBUL BANA KÜSMÜŞ / Samen Şahap:	413
GÖZ KAPAKLARI'NIN ARDINDAKİ GİZEM	
/ Elif Kayabaşı:.....	416
BEYAZ BİR YELKEN AÇTIM SANA EY İSTANBUL! / Zeynep Taşkıt:	419
YAŞAMAYA BAK / Mümtehan Kor:	423
HER ŞEY İSTANBUL / Hatice Gültekin:	426
KALDIĞI YERDEN / Mehmet Yurdakul:	430
İSTANBUL'DA BİR ŞAİR YETİŞİYOR / İpek Yılmaz:	433
İSTANBUL HATIRASI / Sibel Subaşıoğlu:	436
AH CANIM İSTANBUL / Cansu Aktaş:	441

MEÇHULÜN HATIRLATTIĞI ŞİFA

Haftalardır amansız hastalığın pençesindeydi. Maddi imkânsızlıklar ve hayatın yoruculuğu ciğerlerini iflas ettirmişti. İyileşmesi bir muammaydı. Ailesi yanındaydı ama hayatını birleştirmek istediği kadın, geçen akşam nişan yüzüğünü bırakıp gitmişti. Hastalığını bahane etmişti, oysa mantıklı düşünse, bu hastalık evlendikten sonra da olabilirdi. Kim, kime ne zaman ve nerede ne olacağını bilemezdi ki. Ailesi çok değerliydi, ama kalbinin bir tarafı kırıktı ve yalnızlık duygularıyla dolmuştu. Hayat anlamsızdı, bu psikoloji hastalığını da artırıyordu. Bu sabah hastanedeki odasının camından bakarken bir çocuğun bağırsıyla kendine geldi. Çocuk: “İstanbul’a bahar geldi.” demişti. Donup kalmış, zihninde şimşekler çakmıştı. Her kış ölüme boyun eğen varlıklar baharda tazelenmekten vazgeçmiyorlardı. Bu nasıl bir sabır ve yaşama azmiydi. Aklına çocukça bir fikir geldi. Normal bir insan için doğru bir şey değildi yapacağı, ama ölümün kıyısına yaklaşmış birisi için istekler vazgeçilmezdi. Günlerdir kapalı tuttuğu telefonunu çekmecedden çıkardı. Açtı ve içinden gelen rakamları yazarak bir numara çevirdi. Telefon çalıyordu.

Sabah sekiz civarıydı ve telefonu çalıyordu. Gece geç saatlerde

yatmış olmanın verdiği mahmurlukla uyandı. Kim arardı onu bu saatte? Yavaş hareketlerle yatağından kalktı ve telefonunu açtı:

— Alo, buyurun.

— Hayırlı sabahlar hanımefendi. Affınıza sığınarak beni dinlemenizi istiyorum. Haftalardır hastanede yatıyorum. Yürüyecek ve konuşacak takatim yok. Hayattan kopmak üzereyim. Ölümü kendi psikolojimle hazırlıyor gibiyim.

— Niçin anlatıyorsunuz bunları bana?

— Üzgünüm, rahatsız ettim ama dinlerseniz sizden bir ricam olacak.

— Tanımadığım birine nasıl yardım edebilirim ki? Hem numaramı nereden buldunuz?

— Numaranızı rastgele çevirdim. Sizden çok özel bir ricam olacak. Ölüm döşeğindeki birinin mutlu olmasını sağlayacaksınız. Çok basit bir isteğim var. İstanbul’u benim için gezer misiniz? Gezdiğiniz her yerde hissettiklerinizi yüreğimle paylaşıyor musunuz?

— Yani tuhaf bir şey bu, hem ben tanımadığım insanlarla iletişimi doğru bulmuyorum. Sizin için dua edebilirim sadece, üzgünüm yardımcı olamam.

— N’olur dinleyin. Fiili bir dua sözlü bir duadan daha etkili olmaz mı? Lütfen anlamaya çalışın beni, isteklerimi yaparsanız, gönlümdeki yaşama sevincini belki yeniden uyandırabilirsiniz.

— Beyefendi üzgünüm, benim derdim başımdan aşkın, kalbini zi kırmadan telefonu kapatmak istiyorum. Geçmiş olsun, acil şifalar dilerim.

— Bir dakika ...

Telefon kapanmıştı, garip bir melodiye dönmüştü ses. “Umut yok, umut yok” der gibiydi.

Olsun, denemişti ya, şimdi o umutsuz hayatına geri dönebilirdi.

Telefonu kapatmıştı kapatmasına ama içini bir boşluk kaplamıştı. Ölüm döşeğindeki bir insanın isteklerini önemsememişti. Ama bu zamanda insanların ne olduğu belli değildi ki, başına her şey gelebilirdi, bunun örneği çoktu. “Hem belki adam yalan söylüyordu, bir planı vardı.” diyerek teselli etmeye çalışıyordu kendisini. Zaten kendi de iyi sayılmazdı. İş hayatındaki başarısızlıklar art arda gelmiş ve kendine olan güvenini de kaybetmişti. Ruhun yorgundu. İnsanlardan uzak, yalnız bir hayatı yaşarken kendini emniyette hissetse de zor zamanlarda desteğini alacak bir dostunun olmayışı paramparça etmişti ruhunu. Kendini düşünürken adamın çaresizliğini de hissetti. Bir melek kulağına bir şeyler fısıldamıştı sanki: “Kötülük amacıyla arayan bir insanın aklına baharı anlattırmak gelmezdi ki? Kötülerin kalbi bu kadar incelemeydi, bu kadar zarif şeyleri düşünüp oyunlarına alet edemezlerdi. Bu istek samimi bir insandan geliyordu.” Bir pişmanlık kapladı içini. Saat ilerliyordu, işe gitme vakti gelmişti. İçindeki sese uymak istedi, kaderin yönlendirdiği yolda ilerlemek istiyordu. Hem adam numarasını rastgele çevirmişti, hayat bir şeyler anlatmak istiyordu ona. İş yerini aradı, patronundan üç gün izin istedi. Zaten yaptığı işlerden memnun olmayan patronu seve seve dinlendirmek istemişti onu. Sonra adamı aradı. Karşısına çıkan sese konuştu:

— Merhaba ben biraz önce konuştuğunuz bayanım. Birbirimizle ilgili kişisel hiçbir bilgiyi sormamak kaydıyla sizin dediklerinizi yapacağım.

Şaşırmıştı, demek ki bayanın yüreği hissetmişti samimiyetini. Sevinçle:

— Kabul, dedi.

— Nereye gitmemi istersiniz?

— Aklıma ilk Fethipaşa Korusu geldi. Uygun mudur sizin için?

— Hay hay efendim, oraya gidiyorum. Varınca sizi ararım.

— Umutla bekliyorum.

— Ne görüyorum yeşilin maviyi kucakladığı bu ortamda biliyor musun? Gerçekten baharı görüyorum. İplik iplik bir yağmur yağıyor. Bir bardak da çay aldım. Yanında simiti de unutmadım. Sıcacık, çıtır çıtır bir simit. Denizin hafif serinliğinde içimi ısıtıyorum. Hayat da çoğu kez böyle değil mi? Soğuk rüzgârlar eser üzerimize, içimizi ısıtacak bir şey ararız. Büyük hayaller kurarız,büyük imkânlar bekleriz. Aslında ne kadar basit ve sadedir çareler; bir bardak çay ve taze bir simit gibi...

— Başka ne görüyorsun?

— Boğaz Köprüsü'nü görüyorum. İki kıtayı bağlamış birbirine. Arabalar vızır vızır. Koskoca kıtalar metal köprülerle bağlanır da birbirine, şu yürekler bağlanamaz ya ona şaşarım. Nedir bizi böyle yapan? Toprağın mütevazılığına ulaşamamak sanırım.

— Ne güzel konuşuyorsun, hem içim açılıyor hem de düşüncelerimi tazeliyorsun.

— Sağ ol. Göçmen kuşları da görüyorum. Uzak diyarların havasını taşıyorlar İstanbul'a, sertleşmiş zihinleri yumuşatmak için.

— Üsküdar'dayken bir ricam daha olabilir mi?

— Olabilir mi diye sorma, şartsız gezeceğim, söyle.

— Vapura da biner misin, ama şu özel vapurlara, denizin kokusunu alabildiğimiz, dışarıya da açık olan vapurlara?

— Tamam gidiyorum. Gidince arayacağım.

— Alo, vapurdayım. Kuyruk vardı, herkes baharla tazelenmek için dışarı çıkmış. Etraf tıklım tıklım. Ama bizim görebildiklerimizi görebiliyorlar mı, bir fikrim yok. Şimdi gözlerini kapa, anlatacağımı yaşamaya çalış. Serin bir rüzgâr var. Saçlarımı dalgalandırıyor. Bana ait her şeyi bir gün kaybedebileceğim hissine kapılıyorum. Bu iyi bir

şey, korkma. Vapur gürültüyle ilerliyor, deniz dalgalı, dalgalar her ne kadar alt etmek istese de vapuru, vapur pervaneleriyle direniyor. Bembeyaz yarıklar açıyor denizde. Bak kâğıt helvacı da geliyor. Bir tane alayım. Bekler misin biraz?

— Tabii beklerim, ben dalgalarla boğuşuyorum şimdi.

— Aldım. Dikkatimi ne çekti biliyor musun? Kıyılardaki yalılar, konaklar, düzenli düzensiz evler. Büyük bir tarih düştü aklıma: Osmanlı tarihi. Peçeli kadınlar camlardan gülümsüyor gibi geldi. Pierre Loti'nin "Hayal Kadınlar" ı canlandı gözümde. Perdeleri sıkı sıkı kapalı evlerin. Burada bir evim olsa kapar mıyım hiç perdele-ri? İşte herkes yokluğunu çektiği şeylerin kıymetini bilir. Topkapı Sarayı'nı görüyorum şimdi. İstanbul'un en görkemli misafirlerinden. Tepelerden eteklere nazlı bir gelin gibi süzölmüş. İçini kaybet-tiklerinin acısı kaplasa da omuzları dimdik. Ne kadar çok cami var İstanbul'da. Bulduğum yerde üç yüz altmış derecelik açıyla dö-nüyorum, onlarca minare görüyorum. Bayrağımızın hilali göklerde salınıyor. Kıyıya varmak üzereyiz.

— Eminönü'nden Gülhane'ye yürür müsün?

— Tamam, inince ararım.

— Yokuşlardan çıkmaya başladım. Ne kadar mütevazı, hoşgörü-lü yerler. Her milletten, her işten insan yürüyor sokaklarında. Kim-se kimseye kötü bakmıyor. İstanbul yüreği ne kadar geniş bir şehir. Otuz dakikadır yürüyorum. Arnavut kaldırımlarından kimi zaman tramvaylar da geçiyor ilginç sesler çıkararak. Haydarpaşa'dan yaptı-ğımız tren yolculuklarında işittiğimiz tren sesi vuu... vuuu dur ya tramvayın sesi komik geliyor onu düşündükçe.

— Hayal edebiliyorum. İnanır mısın sesler bile canlanıyor zih-nimde!

— Çok sevindim. Bu arada Gülhane'deyim. Hayvanat bah-

çesi Darıca'ya taşındıktan sonra buraların da güzelliği ortaya çıktı. Ohh,ohh muhteşem! Laleler orkestra gibi karşılıyor. Aynısını Emirgan'da da yapmışlar. Geçen gitmiştim. Orada bahar harika hissedilir. Bir de köşklere birinde kızarmış dondurma yedim ayıptır söylemesi. Hastaneden çıkınca, mutlaka gitmeni öneririm.

— Hastaneden çıkabileceğime inanıyor musun?

— Ben inanıyorum. Bak şu laleden al dersini. Bir kaç hafta hayatta kalacak. Düşününce, toprağın altında çektiği onca acıya değer mi? Zulmet içinde, tam nefes alamıyor, böcekler dolaşüyor etrafında. Hiç vazgeçiyor mu? Vazgeçenler çürümeye mahkûm oluyor, ama dışarı çıkınca göreceği güzelliklerden, ilgiden mahrum kalıyorlar. Bak dimdik, tek başına, birkaç hafta da olsa vazifesini yapmak için çalışıyor. Sonra çürüyüp, bir sonraki baharı bekliyor yeniden yaratılmak için. İnsan da bazen çekilir ya karanlıkların içine. Aslında bir sabırdır. Ve bir söz vardır çok sevdiğim: “Gecenin en karanlık noktası aydınlığa gebe dir.” diye, belki bilirsin. Bunları düşününce umutsuzluğunu biraz olsun yenmişsindir sanırım.

— Evet daha iyiyim, teşekkür ederim. Şimdi ben dinleneyim, sen de dinlen. Yarın Çamlıca Tepesi'ne çıkarsın, oradan ararsın beni. Her şey için teşekkür ederim.

— Sağ ol, hoşça kal, bugün konuştuklarımızı hissetmeye çalış.

Eve gidince şaşırmişti kendine. Bu kadar umutsuzluk içindeyken nasıl bir umut olabilişti bir başkasına. Demek ki insan kendinden daha zor durumda olan birinin yanında da tazeleniyordu. Ve toprak geldi aklına, altındaki binlerce tohum, birbirlerine kuvvet olsunlar diye vazgeçmiyorlar, her bahar çatlamayı göze alıyorlardı belki de.

— Çamlıca'dayım. Vakit akşama doğru. Biraz geç oldu ama

dünkü yorgunluğumu atmam uzun sürdü. Burası nefis bugün. Tüm İstanbul'a hâkim olan bir manzara karşındayım. Ne güzel, ne özenle yaratılmış bu şehir. Ay da belirmiş gökyüzünde. Bu gün gülümsüyor yeryüzüne. Çocukluğumdan gelen bir inanç bu, Ay'ın yüzü olduğuna inanırım da. Bir kitapta okumuştum. "Ay hepimizin." diyordu. Gerçekten de öyle, baksana yüzü hepimize dönük.

— Evet, ben de görüyorum Ay'ı, sen de görüyorsun. Ne ilginç değil mi? Birbirini hiç tanımayan varlıklar, bir şeye aksediyor, çok garip.

— Evet, haklısın. Bir sürprizim olacak birkaç saat bekle.

— Alo, neredeyim biliyor musun? Pierre Loti tepesinde. Mezarlıkları izliyorum. Çok ibretlik buralar, hayat ve ölüm iç içe. İki de birbirinden rahatsız olmuyor, bu yürek ister doğrusu. Teleferiğe biniyorum, sahile ineceğim. Manzara muhteşem, bahar muhteşem, İstanbul muhteşem. Ölüsü ve dirisi için efsane bir şehir. Masal şehri. Ve sana selam olsun isimsiz arkadaşım.

— Sana da. Artık yorulma benim için, iki günde iyileşme belirtileri başladı. Umutluyum ve sana ömrümün sonuna kadar dua edeceğim. Hoşça kal, ruhuma ve gönlüme yoldaşlık ettin.

— Sen de hoşça kal, iyileşen sen misin, ben miyim, emin değilim. Unuttuğum güzellikleri hatırlamama vesile oldun, dualarımdasın, iyileşeceksin inşallah. İstanbul ne şehir değil mi! Bu havayı soluyup, bu topraktan beslendikçe ve aşkla yoğrulmuş gökyüzüne baktıkça, anlatmakla bitmeyecek İstanbul, şifa olacaktır her kalbe ve ruha.

Sümeyye Özgat

Özel Şefkat Lisesi / FL 12A Sınıfı

ŞİİR ŞEHİR İSTANBUL

Allahu Ekber, Allahu Ekber!

Süleymaniye’de sadece namaz mı kılınır sanırsınız? Ya İstanbul’un beyaz incileri martılar?

Süleymaniye’de bir nisan sabahı. Vakit henüz erken. Sabah ezanı yeni okunmuş.

Kubbenin ortasındaki yuvada yeni günün hazırlıkları başlıyordu. Aile ezan sesine uyanmış, boğaz derdine çare bulmak için hazırlanıyordu. Boğaz onları beklerdi; ama yavru kuş biraz hastaydı. Martıcık kahvaltıya gidemeyecek gibi görünüyordu. Ana yüreği kıyamıyordu yavrusuna, bu sabah da yavrusu yatsın, kendisi getirsin kahvaltısını, diye düşündü; biricik yavrusunun yüzünü yumuşacık kanadıyla okşarken. Yavrusunu öyle bir şefkatle okşuyordu ki anne, Martıcık gözlerini açmaya çalıştı; ama yapamadı.

Allahu Ekber, Allahu Ekber... “Bu da ne?” diye düşünerek yattığı yerden kalktı Martıcık. “Eğer bu, gün içinde duyduğu ikinci ezan sesiye ve inatçı güneş ortalığı sıcaktan kavurmanın neşesiyle gökyüzünde tam tepeye kurulmuşsa ayrıca anneciğim henüz gelmemişse bir sorun var demektir.” dedi kendi kendine. Sonra da sabahları çiçeklerin üstünde rastladığı çiylar kadar saf olan

yüreği Boğaz'daki dalgalar gibi oynamaya başladı. Yavrucuk, ne yapacağını bilmez hâlde kanatlarını çırdı. Ne yapmalıydı? Küçük bir çocuk gibi ağlayıp zırlayıp ailesini mi beklemeliydi; yoksa büyüdüğünü ispat etmek için çıkıp onları mı aramalıydı? Ama nerede arayacaktı onları? Annesinin, İstanbul'un nazar boncuğu diye anlattığı Kız Kulesi'nde mi arayacaktı -ki oraya henüz gitmemişti- yoksa büyükbabasının anlattığı İstanbul'un en güzel semtlerinden Cihangir'de mi?

Martıcık yola çıkmaya karar verdiğinde cemaat yeni dağılıyordu. O nereye gideceğine karar vermeye çalışırken sağ tarafında küçük bir martı gördü, oraya doğru yol aldı. O an, okyanuslara pusulasız açılan bir kaptandan farkı yoktu. Yüreği pır pır ederken etrafına bakındı. Belki de anne ve babası eve dönüş yolundaydı, kim bilir? Kıvrak bir hareketle döndü ve etrafına bakındı. "Dünya ne kadar da büyük." diye düşündü. Biraz daha uçtu. Yorulduğunu hissetti ve kocaman, görkemli ve eski bir binanın üstünde durdu. Başka bir martının yanına kondu. Selamlaştılar. Bizimki, kendi hikâyesinden bahsetmeye fırsat bulamadan yanındaki Geveze Kuş o sabah gördüklerini anlattı. Martıcık, onun konuşmalarından sadece, o an üstünde buldukları binanın bir kilise olduğu ve oranın Balat diye adlandırılan, kiliseleriyle bilinen bir yer olduğu bilgisiyle ilgilendi. Gerçekten de doğrudu söyledikleri Geveze'nin. Medeniyetlerin başkentiydi çünkü semalarında dolaştıkları kent. Kimilerinin Konstantinopolis'i, kimilerinin Asitanes'i, kimilerinin Dersaadet'i, kimilerinin İslambol'u, kimilerinin İstanbul'u. *Bu şehir-i Sitanbul ki bi misl ü behâdır. Bir sengine yek pâre Acem mülkü fedâdır*, diye boşuna dememişti Nedim.

Martıcık'ın daha fazla vakit kaybetmemesi gerekiyordu. Yüreği pır pır ederken hikâyesini dinlediği şehrin semalarında, korkulu bir merakla yol alıyordu. İşte yaşadığı şehri de o zaman keşfetmeye başladı. Hasköy yazılı tabelanın üstünden uçarken,

“Köyün hasında mıyım, burası neresidir?” diyordu kendi kendine. İstanbul’u keşfetmenin heyecanına, anneciğini bulamamanın üzüntüsü karışıyor; ama yine de bu denizler aşırı yolculuğu kendi başına yaptığı için mutlu oluyordu. İçinden nehirler geçen şehirler olduğunu bir serçeden duymuştu; ama içinden deniz geçen şehri tek başına keşfediyordu.

Her kanat çırpışında, biraz daha âşık oldu ona. “*Ehl-i aşklar yanmış, tutuşmuş sende. Bir aciz kimseyim, Veysel'im ben de, seversen olayım yârin İstanbul...*” dizelerini Âşık Veysel, Martıcık için yazmıştı sanki. Ya da onun gibi İstanbul âşıkları için olsa gerekti bu şiir. Ne çok rakibi vardı Martıcık’ın. İstanbul âşıkları ne çoktu. Peki, İstanbul kime âşık? Martıcık İstanbul’un her karışında görmek istiyordu kanatlarının gölgesini. Bu arzuya epey yol almıştı. Bu aşk, yola niçin yalnız çıktığını unutturmuş gibiydi ona.

Martıcık, eski taş binalarla dolu, uzaktan tramvay çingırağının sesinin duyulduğu bir yerde buldu kendini. Binlerce insan da o tarih kokan taş binaların arasındaki geniş caddede koşuşturuyordu: öğrenciler, son derece şık giyimli hanımlar, dilenciler, kitapçılardan yayılan klasik müziği dinleyen hassas gönüller... İstiklâl Caddesi için sıradan bir gündü. Ama Martıcık bu manzarayı gözleri fal taşı gibi açılmış vaziyette izliyordu. İki gence takıldı gözleri. Kız şarkı söylüyor, oğlan gitarla eşlik ediyordu ona. Gelip geçenler de gençlerin önündeki gitar kılıfına bozuk para atıyordu. “İstanbul nasıl bir yer? Ya da İstanbul’un içinde kaç farklı şehir var? Bu kadar farklı insan aynı çatı altında nasıl barınır?” diye düşündü Martıcık. Sonra bir kumru geldi yanına. Şimdi ikisi kanatları birbirlerine degecek kadar yakın bir şekilde, Ağa Camii’nin minaresinde, gelen geçeni izliyorlardı. Martıcık dönüp yanındakine selam verdi. Yanındaki de ona gülümsedi ve gagasındaki bir parça simidi ona uzattı. Martıcık sabahtan beri hiçbir şey yemediğini hatırladı ve Yardımsever’in bu

ikramını içten bir teşekkürle yedi.

Martıcık Leyla'sına kavuşmak isteyen Mecnun gibi usanmadan, mızımızlanmadan yol alıyordu. Bir süre sonra kendini Beşiktaş'ta buldu. Artık denizle baş başa kalabilirdi. Ama durmadı, duramadı. İçindeki ses dur diyene kadar, vapur sesleriyle sarhoş olana dek uçtu, uçtu. Akşam ezanı duyuluyordu uzaktan uzaktan. Sese doğru yöneldi ve ara vermeden uçtu Ortaköy'e kadar. Ezanı, caminin minaresinde dinledi. Anne ve babasıyla geçirdiği günler geldi aklına. Her sabah, ezan sesiyle uyanırlardı, yatısı ezanıyla da uyurlardı. Martıcık, ailesini özlediğini hissetti. O sırada bir yağmur başlamıştı hafiften. Martıcık'ın gözyaşları yağmura karışıp süzüldü yanaklarından. "Sevgili İstanbul'un güzel mavilikleri de benimle ağlıyor." diye düşündü. Gevrek bir simit kokusuyla, telaşlı bir güvercin kondu yanına. Bu yeni arkadaşı anlamıştı Martıcık'ın kederli olduğunu. Martıcık güvercine hüznü baktı. Yanaklarından süzülenin, yağmur damlaları olduğuna inandırdı kuşu. Acaba şimdi Yalancı Kuş mu olmuştu? Martıcık yine yalnız kalmıştı. Demek ki yetimlik böyle bir şeydi. Demek ki sonunda seni terk etmeyen yalnızca İstanbul kalıyordu. Annen de baban da arkadaşların da gidiyordu; ama İstanbul gitmiyordu.

Nisan yağmuruydu işte. Çeyrek saat bile sürmeden durmuştu. Gökkuşakını Emirgân'a seren laleleri izleyerek kanat çırpıyordu Martıcık. Lalelerin yanı başında Boğaz'ı seyre dalan erguvanları gördü. Bir erguvanın çılgın pembesine kondu. Buradan, bu güzel sarhoşlukta annesini düşündü. Bir yalının anne sıcaklığını hatırlatan çatısına uçtu sonra. Martıcık, Boğaz'ı yalıların kolları arasında görünce, annesinin ona sımsıkı sarılışlarını hatırladı. Doğruydu Özdemir Asaf'ın söyledikleri: *"Vapurlar değil Boğaz'dan geçen, Boğaz'dan yalılar geçiyor"*

Martıcık aile özlemiyle bir hayli yol aldı. Sonunda da kendini an-

nesinin deyimiyle, İstanbul'un nazar boncuğu Kız Kulesi'nde buldu. Ama bu konuda annesine katılmıyordu. Kız Kulesi İstanbul'un tahtına oturmuştu. O hâlde İstanbul'un Leyla'sıydı Kız Kulesi. Martıcık aşkının aşkını seyre daldı süzülen gözyaşları arasında. Sonra arkasında bir hareketlilik hissetti. Duyduğu ses çığınca çırpılan kanat sesleriydi. Yoksa annesi miydi o kanatların sahibi? Yavrusunu bulduğu için miydi bu sevinç? Martıcık heyecanla arkasına döndü. Heyecanı bayram çocuklarınınkini aratmıyordu. Ama karşılaştığı manzara sanki kalbine bir avuç cam batırmıştı; çünkü hayal kırıklığına uğramıştı. İlerde bir grup arkadaşı simit kavgası yapıyordu. Etrafında çember oluşturan insanlar da onlara simit atıyordu. Ohh, ne kadar da güzeldi simit kokusu. Deniz, simit ve İstanbul...

Ve Üsküdar... *"Her akşam camlarında yangın çıkan Üsküdar"* daydı Martıcık. Ama anne ve babası burada da yoktu. Kanat çırpışlarının son demleriydi artık. Karanlık bastırmak üzereydi. Artık eve dönmeliydi. Belki de ailesi eve dönmüştü. Yediği simidin kokusu burunda, Martıcık eve doğru yol aldı.

Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Martıcık uyuyan İstanbul'u rahatsız etmemek için yavaş yavaş çırpıyordu kanatlarını. Ama o da ne? O ne kalabalıktı öyle? O insanlar gecenin bu saatinde ne yapıyorlardı? Neler olduğunu öğrenmek için yıkık dökük bir binanın üstüne inen Martıcık, merakla etrafı izlemeye koyuldu. O sırada karşı binanın bacasında bir kuş olduğunu gördü. Selam verdi; ama kuş orali bile olmadı. Martıcık şaşırdı; ama pes etmedi, tekrar selam verdi. Kibirli Kuş bu kez suratını bile çevirmeye tenezzül etmeden karanlık gecede kayboldu. Martıcık da muhteşem bir ilkbahar gecesinde Vefa'ya boza içmeye gelen İstanbulluların üstünden, Vefa bozasının tadını ve onu içmeye gelenlerin hikâyesini öğrenmeden yuvasına doğru uçtu.

Eve geldiğinde yuvası İstiklal Caddesi'nin inadına bomboştı.

Evet, Martıcık'ın ailesi dönmemişti. Martıcık koca bir günü ailesini arayarak geçirmişti; ama eli böğründe kalmıştı. “Anneciği, babacıği neredeydi?” Martıcık merakтан ölecekti.

Martıcık'ın bilmediği şey ailesinin ona gelirken başına gelenlerdi. Martıcık asla öğrenemedi ailesine ne olduğunu. Ama ne zaman beyaz kanatlarını İstanbul'un mavi semalarına açsa annesini ve babasını hatırladı. Yani İstanbul'a ilk âşık olduğu günü -çünkü her defasında âşık oluyordu İstanbul'a- hatırlıyordu. Erguvanlarına da insanlarına da simit kokusuna da rakibi Kız Kulesi'ne de âşık olmuştu. İstanbul ile yalnızken tanışmıştı ve öyle görünüyordu ki onu terk etmeyecek tek şeydi İstanbul. Martıcık boşu boşuna âşık olmamıştı *çiçeği altın yaldız, suyu telli pullu İstanbul'a...*

Ayşegül Yıldırım

Özel Şefkat Lisesi / 11 D GL Sınıfı

İSTANBUL: MÜŞFİK ANNE!

Yolculuk bitmek üzere... Otobüsün penceresinden caddedeki insanları seyrediyordu Halil. Sürekli bir telaş içindeydiler, şehrin yorgun ve bezgin sokaklarında oradan oraya koşuyorlardı. Birkaç gün sonra o da katılacaktı bu insan kümesinin içine. Belki bir yabancı olduğunu hissedecekler ve onu benimsemeyeceklerdi, kim bilir? İstanbul şefkatli kollarını açmıştı ya ona, onlar ister kabulleninler ister kabullenmesinler umurunda değildi.

Otobüs durup da yolcularını bu şefkatli ananın kucacağına atınca o da sırt çantasını omuzlayıp yürümeye başladı. Çevresini inceledi uzunca bir süre; bu görkemli şehrin büyüğü sarmıştı tüm benliğini. Şaşkın şaşkın etrafına bakınıyor, insanların telaşını, konuşmalarını, kahkaha seslerini, her şeyi boğuk bir uğultu içinde hayretle seyrediyordu. Ayağı kaldırım taşına takılıp da tökezlemese, uzunca bir süre daha bu rüyadan uyanamayacaktı. Daha vapura binip Sirkeci'ye, oradan da Balat'a gidecekti. Böyle her adımda beş dakika oyalanırsa eve karanlık basmadan gidemeyeceğini fark edince adımlarını biraz daha hızlandırdı.

Halil, üniversiteyi kazanınca babası sevincinden ne yapacağını şaşırılmış, annesine uzun uzun planlarını anlatmıştı bir hafta boyunca. Köylerinden üniversite okuyan ikinci kişi olacaktı Halil. Tarih bölümü belki babasının istediği mühendislik kadar iyi değildi; ama

yine de gurur vesilesiydi. Köydeki iki tarlasını satıp yirmi yıla yakın zamandır kendilerine ait olan köy bakkalını da amcaoğlu Tahsin'e devrederek, hemen iki hafta sonra İstanbul'a geldi ve muhtarın bir tanıdığı vasıtasıyla Balat'taki bu iki katlı evi buldu. Evi kiraladığında içinde kimse yoktu. İçindeki örümcek ağlarına bakılırsa belki de otuz yıldır kimse yoktu. Eşyaların bir kısmı kırık dökük, toz içindeydi, bir kısmı da zaten yerlerinde yoktu. Artık elinde tarlaların satışından aldığı paranın az bir kısmı kalmıştı. Onunla da köyden ailesini ve eşyalarını getirtecekti zaten.

Halil, bir elinde adres kâğıdı, bir elinde çantası Balat'ın dar ve bir duvardan karşı duvara çamaşırlar asılmış sokaklarında dolaşırken iki yıl önce geldiği İstanbul'un bu kadar kısa sürede nasıl da bu kadar kalabalıklaştığını düşünüyordu. Otobüsteki insan yığını onu ürkütmüştü. Annesini, babasını ve üç kardeşini köyde bırakmıştı. Biraz da onları düşünüyordu şimdi: "Köydeki huzurlu hayatını burada da bulabilecek miydi? Benim için bütün hayatlarını değiştirmeleri gerekir miydi ki? " Kafasının içinde bu düşüncelerle duvarlardaki kırmızı metal numara levhalarına baka baka ilerliyordu. Bir ara 35 numaralı evi geçtiğini fark etti. Geri döndü. Evleri artık karşısındaydı. Ailenin diğer bireyleri ve köyden getirecekleri eşyalar gelene kadar dayısının yine Balat'taki evinde birkaç gün misafir olacaktı; fakat o yeni evlerini görmeden oraya gitmek istememişti. Babasının verdiği eski tarz anahtarı kapının deliğine yerleştirirken içinde bir korku da yok değildi hani. Bu iki katlı, küçücük, ahşap ev sanki tarih okumak için gelmiş birisine, "Ben zaten başlı başına bir tarihim." diyordu.

İçerisi loş ve tozluysa. Elektrik düğmesine elini attı; fakat nafile. Alt kata şöyle bir göz attı. Köyümüzdeki evden güzel, diye düşündü. Gün ışığının yaydığı aydınlıkla tahta merdivenleri tırmandı, üst kata çıktı. Hızlıca eve bir bakıp çıkacaktı zaten. Eşyalar

toz toprak içindeydi. Bir piyano bile vardı evde. Duvardaki siyah beyaz fotoğraflara bakılırsa ev sahibi bir bayandı. Piyanonun üzerindeki rafta bir kutu gözüne ilişti. Kutunun içini açıp meraklı gözlerle incelemeye başladı. Plaklar, arkasında notlar bulunan fotoğraflar ve mektuplar...

Fotoğrafların sahibi televizyon filmlerindeki aktrislerle benzeyen, orta yaşlı bir kadın... Fotoğrafların arkalarındaki notlardan anlaşıldığına göre Beyoğlu'nda bir gazonada şarkı söylüyormuş. İstanbul'un çeşitli yerlerinde çektiği fotoğraflar: Çamlıca tepesindeki gezinti yerlerinde, Beyoğlu'nda şapka satan bir dükkândan şapka alırken, Piyer Loti'de çayını yudumlarken, Sultanahmet'te, Mısır Çarşısı'nda, Emirgân Korusu'nda vesaire...

Kutudan çıkan mektuplardan birine gözü ilişti. Bu bir veda mektubu idi sanki; alıcısı da İstanbul'du. Mektup şu ifadelerle sonlanıyordu: "İstanbul! Sen ki beni büyüten şehir... Bana en güzel günlerimi yaşatan şehir... Bana ilk aşkı tattıran şehir... Sana veda etmek zor ama gitmek mecburiyetindeyim. Selanik'te patlak veren olaylar bizi burada zor durumda bıraktı. İnsanlar artık bize başka bir gözle bakıyorlar. Orada yapılan bir hatanın cezasını burada biz çekiyoruz. Onun için sana veda etmek zorundayım. Fakat bir gün yine geleceğim senin şefkatli kollarına... Eleni Kandiraki"

Halil, mektubu katlayıp da tekrar kutuya yerleştirdiğinde kafası allak bullak olmuştu. Acaba mektupta bahsedilen bu olay neydi, diye düşündü. Tarih okuyacak birisi için ilginç ve hiç duymadığı bir konu ile karşılaşmıştı. Hemen bunu araştırmalıydı. Yarından tezi yok bir kütüphaneye gidip bu olayların ne olduğuna bakmalıym, diye geçirdi aklından.

Zihni bütün bunlarla meşgulken vaktin nasıl geçtiğini fark etmemişti bile. Hava kararmaya başlamıştı. Hemen dayısının evine gitmeliydi. Merak etmişlerdir herhâlde, bugün geleceğimi biliyor-

lardı, diye düşündü, adımlarının mesafelerini biraz daha açtı.

O günün akşamında şu satırları kaleme aldı Halil, lise yıllarında tutmayı alışkanlık hâline getirdiği günlüğüne:

“İstanbul... Hayallerimin şehri... Sen ki peygamberin müjdesi, Fatih’in rüyası, Konstantin’in hayal kırıklığı, Ulubatlı’nın zafer narası... Bazılarını sonu olmayan bir felakete sürükleyen girdap, bazılarını ise tüm güzelliğiyle sarhoş eden efsanevi bir şehir... Yahya Kemal’in dediği gibi “Sade bir semtini sevmek bile bir ömre bedel” olan şehir. Seni Sait Faik’le tanıdım, Orhan Veli’de dinledim, Necip Fazıl’ın “Canım İstanbul”unda hissettim.

Sana bir adım daha yaklaştım. Mükemmelliğin kendine hayran bıraktığı kadar ürkütüyor da beni. Seni dinliyorum, seni yazmak istiyorum; nazlı nazlı duran Kız Kulesi’ni, onu koruyup kollayan ve ona âşık Galata Kulesi’ni... Ve hep yalnızlığımı hissediyorum kalabalık sokaklarında.

Evet, İstanbul! Uzun bir aradan sonra yine sendeyim ve Eleni’nin bıraktığı yerden başlayabilirim. Onun vedası benim merhabam olsun, müşfik anne! Sana “müşfik anne” diyorum; çünkü Mevlânâ gönüllü sen, sana gelen kimseyi geri çevirmedin bugüne kadar.”

Zehra Beyhan

Ahmet Rasim Lisesi / 10- C Sınıfı

KAR

'Tüm dünya tek bir ülke olsaydı, başkenti İstanbul olurdu.'

Napoleon

“Uyumak. Nasıl şeydir sonsuz bir uykuda olmak?” diye düşündüm; kirpiklerime, simsiyah gür sakallarıma, elmacık kemiklerimin çıktığı yere, çocuklukta geçirdiğim bir kazanın hatırasını taşıyan eğik, etli burnuma düşen kar taneleri beni uyandırdığı zaman. İliklerime işleyen soğuk yüzünden kalkıp daha sıcak bir yer bulmalıydım ama sanki hiçbir yer az önce uyandığım yerden daha sıcak değildi. Damarlarımda gezinen kan bile henüz uykulu olduğundan ayağa kalkmak, altında böceklerin yaşadığı toprağa derince gömülmüş bir kayanın kıpırdatılmasından farksızdı. Neyse ki birkaç martının sesi kuvvet verdi de avuçlarımla iki yanımdaki kar yığınlarından destek alarak doğruldum. Beni ısırarak uyandıran karın, neredeyse birbirinin içine geçmiş yağmurun kararttığı çatisiz evlerin üzerinde, yapraksız cılız ağaçların dallarında, pencere önlerindeki saksılarda ve koyu yeşil çöp bidonunun kapağında bir rüya beyazlığıyla biriktiğini gördüm. Bir sürü düşünce beynime bir cam

kırığı gibi saplanıp, güneşli bir günde rüzgârın hızla savurduğu bulutların sokağa düşmüş gölgeleri gibi, zihnimde kayarcasına gidip geldi. Karlı havaları sevmem çünkü bu kurşuni, muvazenesiz, salaş binalardan daha sıcak evimden ayrı düşüp sokaklarda yaşadığım gerçeğini dayanılmaz kılar. Herkese acı veren sepya anılar, karı görünce bana da acı veriyor işte. Oyunun zevkinden başları dönmüş, burunları soğuktan kızarmış çocukların, eldivenlerinde yuvarladıkları karı, bir gün çıplak elle tutmanın keskin hissini de öğrenmeleri gibi... İlk karı tutan el alev alev yanar. Erimeye başladığı zaman o zavallı el kırmızıdan patlıcan moruna dönüşür. Bileklerden bir tarak gibi uzanan parmakların içlerine kıvrılan kemikleri, eklemleri acıtır, hissizleştirir.

Tarlabaşı'nda üzerine işenecek onlarca duvar olmasına rağmen bunu yapan sarhoşlardan biri olmak istemediğim için kalktığım andan beri bana rahatsızlık veren ihtiyacımı gidermeliydim. Gözlerimi kısarak bütün sokağı görmeye çalıştım. Yazın evler arasına gerilmiş iplerden sallanan rengârenk çamaşırların altında kıvrılan yokuştan gelen rüzgâr, jilet keskinliğindeki soğuğuyla yüzümü doğrarken tipi gözlerimi doldurdu. Kollarımı birbirine kavuşturup kirden katılmış paltoma iyice sarındım, soğuktan morarmış olduğunu düşündüğüm ayaklarımla yolu yaparak ilerlemeye başladım. Bazen aniden durup gözümün alabildiği her yere bakar, manzarayı dondurur, zihnimde sulu boya tablolarını hayal ederim. - sanırım bu huyum, yıllardır bana yarenlik etmiş sincap kuyruklarından yapılmış fırçalarıma, renklerin tüm tonlarını taşıyan boyalarım dokunamayışımın yarattığı derin özlemden sonra oluştu.- Bu tuhaf huyumun hakkını vererek sonunda bir camiye vardım. Caminin tuvaletine inen karın tuttuğu kaygan merdivenlerden başlayarak gözlerimi hapşıracağımı gibi bulanıklaştıran keskin koku, derinleşen basamaklarda ağır bir gaz gibi yüzüme vurdu.

Yüzümü ekşiterek kapıdan girdim. Islak ve kirli bölmede dikilirken bir an kendimi dışarıdan gördüm. Kirin derimin üzerinde bıraktığı kurşuni lekelerden, çizgi çizgi olmuş vücudumdan daha ziyadesiyle de varlığımdan o kadar utandım ki, göğüs boşluğuma birkaç damla limon suyu sıkılmış gibi hissettim. Tuvalet deliğine düşüp, bir anaför gibi döne döne paslı borulardan yer altına sızmayı ve bir yerlerden denize dökülmeyi diledim. Aniden yüreğimin kan dolmuş gibi genişlediğini hissettim. İnsan öfkelenince de böyle hisseder ama ben öfkelenmezdim, biliyorum. Tozlu ve kırık aynada benden başka bir yüz gördüm. Sert hatları, keskin yeşil gözleri, kirli kumral saçlarıyla genç bir erkek yüzü... “Kimsin sen?” diye sordum telaşla. Alaycı ve umarsız cevapladı: “Beni çok iyi tanıyorsun, aynaya bak.” dedi. Bakıyordum zaten, hatta onunla konuşuyordum “Kimse bu kadar yalnız olamaz!” diye fısıldadı sol kulağıma. Dizlerimin titrediğini, öfkenin her hücremi doldurduğunu hissettim. Genişleyen yüreğim bir bozuk paranın metale çarpması gibi çınlamıştı.

- az önce öfkelenmem mi demiştin?-

Çıktığımda kar hızlanmıştı. Tarlabası'ndan İstiklal'e kıvrılan sokaktan geçerken bir kahvehanenin önünde oyalandım. Ucuz, küçük, mavi, yeşil, mor, sarı birbiriyle uyumsuz renklerdeki lambalarla süslenmiş tabelaya bir süre baktım. “Beyoğlu Kiraathanesi”... Şimdi içeride olan ama yazın kahvehanenin önüne dizilecek tahta tabureleri, tavla oynanan demir ayaklı küçük masaları ve babamı... Gülünce gözleri kısılan toplu yüzünü, göbeğinin üzerine yasladığı nargileyi, boşta kalan sol eliyle çocukluğumun kusursuz yuvarlak başını okşayışını, masada katlı duran gazeteyi, onun iri cüssesinin ardında hafif bir sis içinde kaybolan, oyuna veya koyu bir sohbette dalmış ihtiyarları, çökük omuzlarını, baklava desenli hırkalarını, hepsini her şeyi bu sulu boya tabloya yerleştirdim. Kafamı bir şeyleri savuşturmuş gibi iki yana sallayıp yürümeye devam ettim.

Meydana doğru baktığımda karın örttüğü heykeli, tramvayın kırmızısını gördüm. Bir yanma hissettim gözlerimde ve yanaklarımda ıslaklık... Ama ben ağlamazdım ki!

Birden kardan olmadığını bildiğim tuhaf bir ışıkla donandığımı hissettim. Sobanın iyice ısıttığı bir odanın kapısı açılmış gibi bir serinliği yüzümde, kulaklarımda, alnımda duyunca titredim. Sağ eliyle bir çocuğun elini sımsıkı tutmuş, saçları koyu sarıya boyanmış genç kadını, halamı gördüm.

— Bir dahaki sefere de beni oraya götüreceksin mi?

— Çok mu sevdiğin kahveyi?

— Eve gidince de masal anlatır mısın?

— Kocaman adam oldun ama

— Olsun.

— Tamam, okurum.

— Kibritçi kız gibi olmasın ama çok üzülüyorum.

Alevlerin ahlaksızca birbirlerine dillerini doladıkları geniş bir kazanın içine atılmış gibi ciğerlerimden başlayan sıcaklığın, bir mürekkep damlasının saman kâğıda yayıldığı gibi içime dağıldığını hissettim. Aniden paltoyu üzerimden sıyrıp attım. İçimde bir cehennem besliyormuş gibi hissediyordum.

Birdenbire etrafın ılıklaştığını, karın durduğunu, nereden çıktığını bilmediğim yüzlerce insanın caddeye dolduğunu gördüm. Uzun, açık renkli saçlarını havayı kırbaçlarcasına dalgalandıran, âşık olduğum bal gözlü kız caddeden geçerken heyecanlandım. Kıtacıya girdiğinde hemen ardından seğirttim. Tozlu rafların arasından ilk gördüğüm anda beni büyüleyen tabloya bakarken, bir müziğin, bir şiirin, bir kitabın insanda uyandırdığı hislerin zamanla nasıl değiştiğini anladım. Akşam kızzılığının denizdeki aksi, gemide ve limanda vücutları belli belirsiz çizilmiş el sallayan insanlar, martılar, denizin yuvarlaklaştığı yerde başlayan ufuk çizgisi; o gün Heming-

way romanlarındaki özgürlük duygusunu anımsatmıştı bana. Şimdiyse Eminönü'nden büyük bir gürültüyle kalkıp, kamburlaşmış bir devin yeşil tüylü sırtını andıran karşı kıyıya yollanan vapurları, tadını çok sevdiğim hâlde, sonradan midemi bozan balık ekmekleri, Boğaz Köprüsü'nden arabayla geçerken yaşadığım çocuksu heyecanı... Ilık bir şeyler içimde hızla döndü, sonra karı yeniden gördüm. İnsanlar geldikleri gibi birdenbire kaybolmuşlardı. İçimdeki ateş iyice harlanmıştı. Sıcak bir temmuz gününde kalın siyah bir kazakla duruyordum. Sonunda dayanamayıp kazağı da çıkarıp attım. Biraz yürümeye başladıktan sonra madamın işlettiği pastaneyi gördüm. Uzun boyu, sürekli atkuyruğu yaptığı kömür karası saçları, sürme çektiği gözleriyle annem ve ben her zamanki masamızda oturuyorduk şimdi. Komşuların ve akrabaların dedikodusunu yapmaktan başka bir sohbet bilmeyen annemle ara sıra yaş pasta ve kahve eşliğinde oturmak beni dinlendiriyordu. Annem uzun uzun bir akraba kızını yerden yere vurduktan sonra:

— Bir gün çekip gideceksin diye korkuyorum.

— Gideceğim zaten...

Gözlerimi kapattım. İçimdeki cehennem de yanıma alıp solugumu kesen rüzgârla birlikte adımlarımın ağırlığıyla sanki kaldırımları ve üzerindeki karları unufak ediyordum. Sonunda bir okulun turkuaz rengi demir kapısının önüne oturdum. Hayatın manasını çözdüğümü, yaşanan her şeyin boş bir konser salonunda çınlayan piyanonun son notası gibi bir an yankısının kalıp sonra sonsuza kadar silineceğini düşündüm. Bir kar tanesi hafifliğiyle gökyüzüne doğru döne döne yükselirken aşağıda uykudaymış gibi kıvrılmış bedenimin gittikçe küçüldüğünü farkettim. Birkaç saniye içinde Fransızların Grand Rue de Pera dedikleri sokağın ezgisi kulaklarımdan silinirken, Galata Kulesi'nin yandığını haber veren davul seslerini duydum. İstanbul birleşmeyen iki yumruk gibi gözümün

önünde gittikçe yuvarlaklaşan yeryüzünde küçük bir nokta hâlini aldı. Zaman, anlam ve rüya 'bir billur avize'nin kristalleri gibi boşlukta asılı kalırken özüm ağırlığını yitirmiş bir balon gibi yükseldi yükseldi yükseldi...

Atıl Andaç Aydın

İstanbul Atatürk Anadolu Lisesi/10 FA Sınıfı

MARTILARIN SEVGİLİSİ

Matemli, yalnız ve hüznü bir şehir. Makyajsız, pudrasız, sade ama göz alıcı... Harabe evlerin kaybolmuş anılarını yeni bir umutla, aşkla canlandıran bir şehir. Gözleri denizleri kadar mavi, yüzü genç kızların giydikleri gelinlikler kadar beyaz. Özgürlüğe kanat çırpın beyaz ve narin bir güvercin misali...

Mahzun bir rüzgâr esiyor bugün bu şehirde. Gökten yağmur değil gözyaşı yağıyor âdeta. Güz mevsiminin ağlayan yüzü İstanbul'a bakınca şehir buna kayıtsız kalamıyor. Bu sabah deniz bir başka güzel. İstanbul'un eşsiz manzarasını ortaya çıkarmak için sabırsızlanan güneş yavaş yavaş beliriyor tepelerin arkasından. Denizle güneşin birbirine sarılmasıyla ortaya çıkan muazzam tablo herkesi cezbediyor. Bereket ki, akşam esen matem rüzgârı sabahın ilk dakikalarında kendini hissettirmiyor. Martılar seviniyor bu hadiseye. Vapurun alışıldık sakinleri, elindeki simitten bir parça alıp denizin her zamanki misafirlerine atıyor çoğunu. Sonbaharın tatlı rüzgârıyla sarhoş olan bu kuşlar, gökyüzünün çınlatan sesleriyle vapur sakinlerine en güzel sevinci yaşıyor. Sabah ezanının yankılandığı, güneşin henüz pembe pembe gülümsemeye başladığı bu şafak vaktinde tatlı bir telaşla koşuşturan insanların

hayatlarına tanıklık ediyor İstanbul... Hayaller, sevinçler, ümitler, hüznüler... Her ruhun farklı şekillerde yoğrulduğu bedenlerde kimisi derin bir nefes, kimisi sıcak bir gülümsemeye hasret... Hepsinde ortak olan bir duygu, gönüllerinde farklı şekillerde tezahür ediyor aslında: İstanbul aşkı...

Melek Teyze biniyor vapura... Her sabah işittiği martının sesinden, gördüğü deniz manzarasından, hissettiği derin duygulardan usanmıyor yaşlı kadın, bilakis haz duyuyor. İster şakır şakır yağmur, ister lapa lapa kar yağsın, isterse de bütün gecenin ayağından heryer don tutmuş olsun sabahın beş buçuğunda karanlık sokakları yararak güneşin ilk dakikalarında iskeleye varıyor Melek teyze. Kendisi gibi büyük sıkıntılara göğüs germiş, zorlukların üstesinden gelmeyi başarabilmiş, hayatın yükünü sırtlanmış, merhametli bir semte konuk oluyor her sabah: Üsküdar. İskeledekiler onu anası, o da evlatları gibi görüyor bu alışıldık insanları. Her sabah âşık olduğu semte gitmek üzere biniyor vapura. Kendisine selam verenlere bir tebessüm ederek geçiveriyor kimsesiz sokaklardan. “İlerleyen yaşıma inat derin bir nefes daha” dercesine hırçınca çıkıyor yokuşları. Usul usul, mütevazı, sade bir semt Üsküdar. Gösterişten, kibirden, gururdan çok uzaklarda. Tıpkı Melek Teyze gibi...

Gökyüzünün aydınlığa “merhaba” diyerek gülümsediği saatlerde; yüksek ökçeli stiletlerini vura vura Beyoğlu’nun dar, ıssız sokaklarında kahaahaları çınlayan zengin, şımarık, asi bir kız beliriyor. Gösterişli, kurumlu bir edayla, koluna astığı rügan çantası, yüzündeki abartılı makyajıyla Beyoğlu’nun kaldırımlarını titreterek kendisi gibi bir semte konuk oluyor her sabah: Moda... İstanbul’un şımarık ve asi kızı Moda... Şafağı söktüren ezanların hemen ardından geçtiği yollarda, karşılaştığı insanlara küçümser gözlerle bakmayı itiyat hâline getirmiş, hayattaki tek eğlencesi-

nin bu olduğu kabullenmiş bir genç kız... Akşam olup, karanlık çökünce yüzündeki maskenin düşüp, altından bambaşka bir kız çıktığına, sadece İstanbul tanıklık ediyor. Dili yok ki bu öksüz şehrin! Anlatamıyor, konuşamıyor... Ahh! Bir dökse içindekileri...

Çocuklarına bakabilmek, onları ele muhtaç etmemek için martıların sesini dinleye dinleye sessiz, sakin bir güz sabahında sokağa dökülmüş bir yolcusunu daha ağırlıyor İstanbul: Bedri Amca... Evlerinin yakınındaki halk otobüsüne atlayıp biraz sonra her zamanki mekânında tezgâhını kurup oturuyor iskemlesine. “Bugün de bir kaç kundura boyar mı şu ihtiyarlamış ellerim? “düşüncesiyle güvercinleri doyurduktan sonra koyuluyor beklemeye. Eminönü’nün terbiyeli bir yetimi andıran mahzun edası tanıklık ediyor Bedri Amcaya.. Kimi zaman küçümseyen gözler, bükülen dudaklar eşliğinde koyuluyor ayaklar boyanmak üzere. Kimi zaman ise ona acıdıklarından parasının üstünü istemeyen, merhamet sahibi kimseler uzatıyor ayağını tezgâhına. Yüzündeki katre katre çizgiler çektiği acıların simgesi âdetâ... Fakat tek bir arzusu var karanlık çökerken: Evdeki masumlara bir lokmacık olsun ekmek götürebilmek... Yine de şükrediyor hâline Bedri Amca... Nankörlük etmiyor. Namazını kılıp Eminönü`ne vardığında içini ısıtacak bir bardak sıcak çayını ona uzatacak bir el olması... İstanbul`u da bu yüzden seviyor ya zaten... Bu küçük mutluluğu ona yaşatan İstanbul’a ne denli âşık olduğunu bir kez daha hatırlıyor. Hüzün dolu yüreğine bir nebzecek de olsa mutluluk serpiyor. Ve kurumuş dudaklarını güçlükle aralayarak mırıldanıyor: “Ahh İstanbul... şu zavallı ihtiyar boyacıyı bile mutlu ettin ya... Toprağın altına da girsem gam yemem artık. Rabb’im minareni ezansız, güvercinini aç bırakmasın.”

Güneş, mahzun vedasını yapıyor şehir sakinlerine. Üsküdar’a, Moda’ya, Eminönü’ne... Kimisi mütevazı, kimisi şımarık, kimisi

masum ve utangaç... Hepsi de İstanbul'un biricik çocukları. Karanlık çöküp de ay parlayınca semada İstanbul, kucaklayıveriyor çocuklarını. Yıldızlar ayın etrafında, semtler İstanbul'un kucağında uykuya dalıyor. Ahh İstanbul! Taş bir bebek gibisin... Ne kadar yaşlansan da on beşlik kız gibisin.

Kübra Koçyiğit

Güngören Anadolu İmam-Hatip Lisesi / 9-C Sınıfı

YEDİ ANAHTAR

Bir şehir ki, geceleri rüyalarından çıkmıyor. Onun hayali nefes bile aldırıyor insana. Yelkenlileri denize bir indirebilse, atını saha kaldırıp şehrin kapısından şöyle bir geçebilse ve asıl önemlisi bir ümmetin arkasından gittiği o mübareğin bahsettiği kutlu komutan olabilse her hâlde dünyadaki en mesut insan olurdu. Gecenin karanlığında bu düşünde tufanıya uykuya daldı Mehmet. Rüyasında yedi anahtar gördü, yedi tepeye gömülü. Her anahtar bir kapıyı açtı. Yedinci kapı onu bir hazineye götürdü. Öyle bir hazine ki ona zamanında sahip olmuş, asıl sahibinden başka kimse sahip olamadı, denilebilir ki bir dünya mirası.

Sabah uyandığında, saray bahçıvanını yanında buldu gözlerini açınca. Saray bahçıvanı ama çocukluk arkadaşı, dert ortağı, ahret kardeşi Ahmet Efendi: “Sultanım dedi, bilirim ki bir düş gördün. Düşünde yedi anahtar yedi kapıyı açtı, bu yedi anahtarı yedi tepeye gömdürdün. Üzerini nura döndürdün. Düşün gerçek olsun, gerçeğin düş olmasın. Allah gördüğün rüyadan uyandırmasın.” Olur mu dersin? dedi Mehmet. “Kaya gibi sert cevizi yüksek dalından yere indiren Rabb'im, kaya gibi sert gemiyi yüksek tepeden denize indirir” dedi Ahmet.

Gördüğü rüyanın hayır olduğunu düşündü. Tez, iki çoban görevlendirdi Bizanslı kılığında. Önlerine birer sürü kattı, surlardan içeri soktu. İki de genç oğlu vardı bu çobanların yanlarında. Yüksek yerleri, tepeleri aştılar. Kazma, küreği sallayıp işe koyuldular. Bu dört diri adam yerin altına doğru basamak basamak inen küçük bir tünel inşa etti. Tünelin sonuna kadar yedi demir kapı koydu. Her birine altından bir anahtar yaptı ve tünelin girişini öyle bir kapattı ki kimse, üzerinden geçerken; âdetâ yer altında bir şehir olduğunu anlayamadı. Koyunu kuzusu fethin olacağı günün sabahına kadar öte bile gitmedi.

Sultan Mehmet, tarihte görülmemiş bir fethi gerçekleştirirken ve dünya bu padişahın adını kendi tarihine altın harflerle yazarken, o bir tek şeyin peşindeydi. Şehre girdiği ana sütü gibi ak atının sırtında taşıdığı uzun ancak basit bir sandık. “Allah Allah” sesleriyle şehir fethedildikten, Ayasofya’da namaz kılındıktan sonra ve kutlamalardan biraz önce asker kılığına girmiş bahçıvanla Sultan Mehmet atını düzlüklere koştu. Vardı gitti iki çobanla iki oğlunu buldu. Yaşlı çoban kılığındaki Akşemsettin, yedi altın anahtarı Sultan Mehmet’e uzattı.

Dıştan içe doğru birinci kapıyı açarken, üzerine yalnızca kendinin, Ahmet Efendi’nin ve Akşemsettin’in bildiği sembolik bir dille “557” yazdı. Fethederken şehre getirmeyi arzu ettiği şeyle ilgiliydi bu sayı. “Dünya tek bir ülke olsa başkenti İstanbul olurdu” diye geçirdi içinden. Merdivenlerden inip son kapıyı son altın anahtarla açtığı anda kapının ardındaki küçük odaya atının üzerindeki eski sandığı koydu. Dua etti ve kapıları bir bir kapadı. Son kapıyı kapattıktan sonra denizin tuzlu rüzgârıyla derin bir nefes aldı ve elindeki yedi anahtarı herbirini bir tepeye gömmek üzere Ahmet Efendi’ye verdi. Aslında Ahmet Efendi, o an için sadece kendisinin görebildiği ancak diğer beş kişinin göremediği Uhud Savaşı şehitlerinden bir

bilge, bir veliydi.

Ahmet Efendi yedi anahtarı aldı ve bu yedi altın anahtarı yedi tepeye gömdü. Sırrı artık üç kişi biliyordu: Sultan Mehmet, Ahmet Efendi ve Akşemsettin. Akşemsettin bir süre sonra vefat ettiğinden sır iki kişinin arasında kaldı. Ahmet Efendi'nin soyunda olan ermişlik ve bilgeliği nesilden gelip, nesile intikal etmekte olduğundan, bu şerefi o taşıdı. Ancak canına değil, canının canına emanet edecekti sırrı. Her kapının açılması için yüzyıl değişecek, her yüzyılda bir, bir seçilmiş kişi kapıyı açabilecekti.

16. yüzyıla gelindiğinde Süleymaniye Camii'nin yapımı esnasında temeli kazan genç işçilerden biri küçük, eski, küflü bir sandık buldu. Dedesinden bildiği için sırrı, hemen sandığı koynuna koydu ve tünelin bulunduğu 7 kapılı şehre gitti. İlk kapıyı sandığın içindeki altın anahtarla açtı, bir metre ilerde karşısında yeni bir kapı gördü. Kapının en tepesinde anlamlandıramadığı bir sayı ama onun altında Osmanlıca, "Benden selam olsun Sultanların Sultan'ı Kanuni Sultan Süleyman'a yazıyordu." Tüpleri diken diken oldu gencin. Kapıyı aralı bıraktı. Tünelin girişindeki koca kayayı kimse tüneli fark etmesin diye yerine itti. Anahtarı da kayanın kibleye bakan yönüne gömdü.

Bir yüzyıl daha geçti neredeyse... 17. yüzyılda Sultan Ahmet Camii'nin yapıldıktan sonra, bahçenin bakımıyla görevli bahçıvan gülün birini budayıp, dibini kazdıktan sonra paslı bir demir sandık buldu. O da sırda dedesinden vâkıf olduğu için, 7 kapılı şehre doğru yol aldı. Gömülü anahtarı aldı. İlk kapıyı açtı, kendindeki anahtarla ikinci kapıyı açtı. Bir metre ilerde karşısında yeni bir kapı gördü. Üzerinde Osmanlıca "Benden selam olsun Sultan Ahmet'e... Adı bin asır duyulsun" yazılıydı. Gencin tüpleri diken diken oldu. Kapıyı açık bıraktı ve iki anahtarı da tünelin girişindeki kible yönüne gömdü.

Bir yüzyıl daha değişti. 18. yüzyıla gelindiğinde İstanbul ve sa-

ray en şaşaalı dönemlerinden birini yaşıyordu: Lale Devri'ni ... Sarayda ters laleleri sulayan bir genç, kopan bir lale görür ve onarmak için toprağı eşelerken elinin derinlerde tahta bir kutuya çarptığını görür. Dedesinden ve kalp gözüyle sırra vâkıf olduğundan altın anahtarı alıp yedi kapılı şehre gider, kendinden öncekilerin yaptığını yaparak üçüncü kapıyı açar ve dördüncü kapıya ulaşır. Üzerinde “Benden selam olsun Sultan Üçüncü Ahmet'e, adına da bir çeşme yaptırın” yazısını görünce buz keser. Bir yolunu bulur Sultan Üçüncü Ahmet'in huzuruna çıkar ve “Bir çeşme yaptırmanız gerek hünkâрім” der. Sultan, bu genci ağırlar, yedirir, içirir, bir kese altınla ödüllendirir. Çünkü bir önceki gece rüyasında bu genci görmüştür ve bu genç ona atası Sultan Mehmet'ten selam getirmişti.

Bir yüzyıl sonra Sultan Mahmut'un devri gelir. İstanbul'da Harbiye'yi kurar Sultan Mahmut. 1 Temmuz 1835'te, bir yaz günü okulun açılışına gider. Harbiyelilere sorular sorar. Gözüne ilişen bir okul görevlisine “Okulun bahçesindeki koca çınar ağacının altında ne yatar? diye sorar. Görevli “Sırrım yatar padişahım efendim” der. Padişah ona gülümser ve görevli törenler yapılırken varır çınarın dibini kazar. Altın anahtarı bulur ve yola koyulur. Yedi kapılı şehre varır. Dördüncü kapıyı açar ve beşinci kapıya ulaşır. Üzerinde “Benden Selam Olsun Sultan Mahmut'a ...Yeniçerilere darağacı, Harbiyelilere çınar ağacı gibi olsun” yazılıdır. Genç adam âdeta donar orada. Yapması gereken işlemleri yapar ve okula geri döner.

Bir yüzyıl daha değışirken, birçok şey değışir. Baskını sona erdirmek için İstanbul'a gelenlerden biri olan Mustafa Kemal, Sarayburnu'nda bir ağacın gölgesinde oturup devletin ikbalini düşünürken bir eliyle de ağacın dibini eşelemektedir küçük bir ağaç parçasıyla. Anahtarın orada olduğunu bilen Mustafa Kemal kimse görmeden elleriyle toprağı kazar bir kesede iki anahtar bulur. Yedi kapılı şehre ulaşır. Önce beşinci kapıyı açar, karşısında altıncı ka-

pıyı görür. Üzerinde “Ben bir çağı bitirdim, bir çağı başlattım. Sen bir devri kapatıp, bir devri açacaksın yazılıdır.” Gülümser ve altıncı kapıyı açar, karşısında yedinci kapıyı görür. Üzerinde “Bir devri kapatıp başka bir devri açtığın ve canını orada vereceğin şehirden sana selam olsun! Kapının ardındaki hazineyi senin gibi olanlar korusun!” yazılıdır ve son anahtarın bir eşi yedinci kapının üzerinde asılıdır. Merakına yenilir ve yedinci kapıyı açar Mustafa. Karşısında uzun, eski, tahta bir sandık. İçinde üç hazine, üç ata mirası. Üçünü de öper alnına koyar. Kapıları bir bir kilitler ve yedi anahtarı, bir gece yarısı denizin kara sularına atar.

Vapur kıyıya yanaşmaktadır. Kendisine hazinenin ne olduğunu soran gence, taşıdığımız en büyük hazinenin kültürel ve tarihî mirasımız olduğunu söyler yaşlı adam. “Yüzyıllardır, kıskanılan bir şehre İstanbul’a, kıskanılan bir cemde Osmanlı’ya, kıskanılan bir tarihe Hunlara, Göktürlere, hayran olunan bir coğrafyaya Anadolu’ya sahibiz” der yaşlı adam.

Güneşli bir İstanbul günü, araba vapuru hattıyla Eminönü’nden Üsküdar’a geçen bir yaşlı adam vapurda gördüğü, etrafa meraklı gözlerle bakan çocuğa sorar: “İstanbul’a ilk gelişin mi?” “Evet” diye yanıtlar çocuk “İlk gelişim, ancak bu kadar güzel bir şehrin bir hikâyesi olmaz mı?”. Kim demiş olmadığını? diyerek anlatmaya başlar yaşlı adam. Neyi mi? Sultan Mehmet’in hikâyesini.

Fikriye Ayaz

Güngören Anadolu İmam-Hatip Lisesi / 10 TM B Sınıfı

GÜVERCİN GÖZÜYLE İSTANBUL

Nihayet bahar geldi, artık heyecanla kanat çırpıyorum doğduğum memlekete gitmek için.

İstanbul gözümde tütüyor, uçuyor, uçuyorum. Heyecandan mı yorgunluktan mı bilmem, nefes nefeseyim. Beykoz, Riva Plajı yakınlarında gencecik bir ağacın ince cılız dallarında konaklıyorum, denizin yüreğimi ferahlatan mis kokusunu içime çekerek. Güneyde diyar diyar gezmeme rağmen, doğduğum yer olan İstanbul gibi bir şehir görmedi bu gözler.

Bende bu İstanbul sevgisi annemden kalma, yumurtamdan ilk çıktığımda onun parlak gözlerinde gördüm bu şehri. İşte tam beş yıl önce dallarına tutduğum ağacın yerinde köklü bir çınar vardı. Annemi ve o yaşlı çınarı ne kadar özlemişim şimdi daha iyi fark ediyorum.

Hayata gözlerimi açtığımda, gördüğüm ilk İstanbullular Riva köyünün sakinleriydi, çok sıcak insanlardı, çocukluğumun en güzel anları onlardan bana bir hatıra şimdi, hepsine teşekkürler.

Anneciğim yavaş yavaş kanat çırpmayı öğretti bana, açtı o güzel kanatlarını, aşağı yukarı salladı, ne yaptığını bilmiyordum ama taklit ediyordum. Günler geçti ve artık semadaydım, sonsuzlukta. Çok mutluydum, işte o gün başladı İstanbul'u tanıma faslı.

Annemle beraber, bulunduğum yerden güneye doğru kanat

çırttık, usul usul sahilden ilerledik ve bir kasabaya geldik. İstanbul kanatlarımın altındaydı, büyülenmişim âdeta.

Her yaştan çeşit çeşit insanlar kasaba meydanında kâh oturmuş, kâh ayakta beyaz bir şey yiyorlar. Anneciğim bir bir anlattı, o beyaz şeyin adı yoğurtmuş ve bu kasabaya Kanlıca denirmiş. İstanbul'da yoğurdu en meşhur olan yer burasıymış. Bu sırada ben yoğurdun ne olduğunu merak ediyorken şirin bir ufaklığa takıldı gözüm. Annemin dur demesine rağmen, yanına gittim. Yoğurt beyazı dişle-riyle gülümsedi çocuk. Kaşığıyla bana yoğurt uzatışını, o leziz tadı hâlâ unutamam.

Ardından yolumuza devam ettik, uzun bir yol aldık. İki şehrin arasından bir nehir gibi akan boğaza hayran hayran bakarken önce Fatih Sultan Mehmet, daha sonra da Boğaziçi köprülerini gördüm ve geçtik kalabalıkların üstünden.

Bir süre sonra kulağıma o ana kadar duyduğum en gürültülü sesler geldi, kocaman bir alan gözüküyordu tam karşımda, çatısına konduk anneciğimle. Sayamayacağım kadar insan çimleri seyrediyordu ve bağıyorlardı, bir anlam veremedim. Daha dikkatli bakmaya çalıştım -dengemi de hafiften kaybeder gibi oldum- yuvarlak bir şeyin peşinde koşan bir avuç insan gördüm. Buraya stat deniyor-muş, insanlar oynanan bir oyunu izliyorlarmış heyecanla, anlam ve-remedim. Fenerbahçe stadını geride bırakırken “Kuş olmak ne iyi!” dedim içimden. Eğer ki kanatlarım olmasaydı bu kadar çok yeri bu kadar kısa zamanda gezemeyecektim. Çok şanslıydım, ilerlemeye devam ettik.

Geldiğimiz yerde yine birçok insan vardı, çimlerin üstünde gi-den atları takip ediyorlardı, inanılmaz bir görüntüyüdü. Nasıl bu ka-dar hızlı koştuklarına inanamamıştım. Veliefendi hipodromuyla ilk tanışmam işte o gün olmuştu.

Kuzeydoğuya doğru yol aldık. İki heybetli minare gördüm, işte

bu! Hayatımda gördüğüm en güzel yerlerden biri; Sultanahmet Camii ve Sultanahmet Meydanı. Yüzlerce arkadaş sağda solda uçuşuyor, yerdeki ekmek parçaları ve yemlerden yiyor. İnsanlar nasıl da bonkör, durmadan bizlere yem atıyorlar. Ama benim gözüm, çeşitli kaplar içinde siyahımsı uzun bir şeylere ilişiyor. Anneciğim tadını merak ettiğimi anlayıp; “Köfte insanlara özel bir yemek, bizler et yemeyiz.” diyerek uyarıyor beni.

Sultanahmet Camii ayrı bir şaheser, Sedefkâr Mehmet Ağa nasıl da tasarlamış bu yapıyı. İçerisine doğru girdik. İnanılmaz derecede geniş göründü gözüme. Mavi cami denirmiş Sultanahmet’e, orayı evim gibi bulmam, göklerin sonsuz mavisini orada yakalamamandı herhâlde. Çıkar çıkmaz bir kubbe gördüm, farklı bir havası, ruhu vardı sanki: “Ayasofya, yüzyıllardır ayakta.” dedi annem.

Doğusuna doğru bir yapı daha gördüm, Topkapı Sarayı’yı, sayılar ülkelerin büyük yöneticilerinin kaldığı yerlermiş. İstanbul yüzyıllardır Türklere başkent olmuş. Mimar Sinan ise Türklerin en önemli mimarıymış, bu sarayı uzun bir çaba, plan ve deneyim sonucu yapmış.

İnanılmaz bir yapı; sanki İstanbul muhteşem bir elbise, bu tür yapılar ise kıyafetin üzerindeki desenler, sırmalar, nakışlar...

Kuzeye ilerledik. Beyaz, göz kamaştırıcı bir yapının yanındaydık. Göze çok hoş gelen bir havası vardı. Anneciğim başladı anlatmaya, burası Dolmabahçe Sarayı’yı, Türklerin Ulu Önderi hayata gözlerini burada yummuş. Saatler, dokuzu beş geç buraya durmuş. Uzun bir kahramanlık öyküsüydü âdeta hayatı Ata’nın. Kanatlarını titretti annemin anlattıkları, uzun süre ayrılmadık etraftan Dolmabahçe’nin.

Günün sonuna gelmiştik, yaşlı bir çınar ağacının dallarında uyuklamaya başladık. Mışıl mışıl uyumuşum, güneşin ilk ışıklarıyla birlikte bir hüznün başladı, göç vakti gelmişti, işte gidiyorduk... Gitmek istemiyordum, bırakmak istemiyordum bu güzel şehri, bura-

sı benim evimdi ve daha çok tanımak istiyordum. Giderken deniz üzerinde bir şey fark ettim; hareketsizdi, anneciğime hayretle sordum. “Anne şuradaki gemi neden yerinde duruyor?” Başladı anlatmaya, bu bir gemi değilmiş. Kız Kulesi denirmiş buraya, hüznünlü bir aşk hikayesi yaşanmış burada. Dönüş yolunda bu aşk hikâyesinin hüznüne annemi kaybetmenin hüznü karıştı. Dayanamamıştı uzun yollara yılların yorgunluğuyla.

İstanbul’a uzun yıllar dönmedim, içimdeki özlem artıyordu. Yüzlerce şehirde, ülkede gezdim, ama İstanbul başkaydı hâlâ. Geçmişte İstanbul’da kısa bir süre de kalmış olsam, biliyorum ki İstanbul gibi diyar yok dünya üzerinde. Dünyanın neresine giderseniz gidin, herkesin dilinde bu şehir. Acaba içerisinde yaşayan insanlar ne kadar güzel bir yerde olduklarını biliyorlar mı? Umarım farkındadırlar, yoksa çok üzülürüm

İşte yıllar sonra buradayım yine. Kaldığım yerden devam annemin hatırasıyla...

Bazı insanların elinde fotoğraflarda gördüm; Anadolu ve Rume-
li Hisarlarına gideceğim. Daha iyi tanıyacağım bu şehri. Hezarfen’in kanatlarıyla Galata’ya çıkacağım, Çamlıca tepesinden İstanbul’a bakacağım. Kadıköy pazarında simit satan çocuğun omzuna konacağım. İstiklal Caddesi’nde kalabalığa karışıp tramvaya bineceğim. Ayrıca unutmadan, Kanlıca’ya gidip o leziz yoğurdu tekrar tadacağım...

Eğer ki yolunuz İstanbul’a düşerse ya da İstanbul’daysanız bu görkemli şehrin tadını çıkarın, havasını içinize çekin, dokunun tarihine. Sadece şehir gözüyle bakmayın, hissedin nefesini. Gökte uçan her güvercini gördüğünüzde de beni hatırlayın, belki de bir tanesi benimdir. Siz siz olun, İstanbul’la kalın, İstanbul’da mutlu olun, İstanbul’u yaşayın...

Hasan Burak Yıldız

Cengizhan Anadolu Lisesi / 10 Dil A Sınıfı

VEDA

“Günaydın” dedi Goruda Gerede. Karşındaki ağacın dalındaki iki güvercin gülüştüler. Hayır! Olamazdı. Yine geç kalmıştı. Güneş çoktan semaları ateşe vermişti bile. Yaşlılık böyle bir şeydi işte. Hüzünlü bir türküye başladı. Genç güvercinler bu sefer kahkahalarla güldüler. Goruda Gerede aldırmadı. Neticede karga olmak, üstelik yaşlı ve çirkin yüzlü, çirkin sesli bir karga olmak onun seçimi değildi.

Etrafına bakındı. Yine yuvaya gitmemişti. Bugün de Mihrimah Sultan Camii'nin avlusunun duvarında geçirmişti geceyi. “Ölürüm belki” dedi. İçi burkuldu. Ölmek! Sevgilisine, bu güzel şehre veda etmek!

Bir türkü söyledi ufuklara bakarak. Bu seferki buram buram acı ve çaresizlik kokuyordu. Derken bir adam elindeki pet şişeyi kendisine fırlattı: “Kes sesini aptal hayvan!”

Kes sesini aptal hayvanmış. Birisi şu adama kendisini fark ettirip kimin daha aptal olduğunu anlatsa iyi olurdu.

Bu şehirde doğmuştu Goruda Gerede. Çok uzun zaman öncey-

di. O zaman İstanbul'da böyle garip şekilli taşıtlar, tuhaf görünüm-
lü insanlar yoktu. Ve insanların gülüşünde bir içtenlik vardı. Gerçi
şehir yine karmakarışıkta ama insanların kalbi daha büyüktü. Oysa
şimdi öyle miydi? Herkesin gözlerinde yanan, menfaatin ışıklarıydı.
Herkes, manen de kendi bedenine sığabilecek kadar küçülmüştü.
Bencil nefislerinin isteklerine yetişmek için tüm işlerini aceleyle
yapıyorlardı.

“Benim de acelem var!” dedi birden. Öyle ya, ölecekti. Bu yüz-
den son bir kez dolaşmalıydı İstanbul'u.

Son bir kez daha öpmeliydi doya doya. Kana kana içmeliydi
rüzgârların nefesini. İçi tekrar acıyla burkuldu. Çok yakında ölecek-
ti öyle mi?

Kanatlandı. Harem sahilinde bir banka kondu. Uzun süre uça-
mıyordu. Biraz dinlenip tekrar havalandı.

Haydarpaşa, Kadıköy... Kadıköy'de bir balon vardı. Altındaki
kocaman sepetin içine insanlar giriyordu. Sonra balon belli bir yük-
seklığe çıkıyor, orada biraz bekliyor ve tekrar yere iniyordu. Goru-
da Gerede balona yaklaştı. Balon havada bekliyordu. İçinde iki kız
bağırıyorlardı: “Uçuyoz kanka!” “Harbiden abi, uçuyoz vallaa!”
Dalga geçti onlarla. Bir türlü alışmamıştı bu garip laflara. Şimdi
genç insanlar böyle konuşuyorlardı.

Yorulmuştu. Sahilde bir banka kondu yine. Tam kalkacaktı ki ar-
kadaşı martı Feşebe de gelip aynı banka kondu. Gülümsediler bir-
birlerine. “Feşebe de yaşlanmış” diye düşündü. Onun da gözlerine
çökmüştü ölümün hüznünlü yakınlığı.

Karşı kıyıyı seyrettiler bir süre. Goruda Gerede oraya geçmeyi
planlıyordu. Feşebe'ye birlikte gitmeyi teklif etti. Ama o kabul et-
medi. Yorgundu çünkü. Goruda Gerede Feşebe'ye ‘hoşça kal’ dedi,
onu iskeleye yaklaşan vapurları seyretmeye bırakarak havalandı.

Çok seviyordu Sultanahmet'i. Orada küçüklüğünün sesini duyuyordu sanki. Aynılığına hayrandı oranın. Değişen dünyaya rağmen bozulmayan güzelliğine, eğilmeyen başına hayrandı. Uzun süre tarihin bu şairane hediyesinin üzerinde uçtu, durdu. Ah, doymuyor, doyamıyordu! Öpmeye, sevmeye kanamıyordu bu şehri. İstanbul'un nefesinin rüzgârları ile mest oluyor, havada bir yükselip bir alçalıyordu. Sevda türküleri söylüyordu avazınca.

Derken yoruldu. Gülhane'ye doğru süzüldü. Parkta bir ceviz ağacının dalına kondu. "İstanbul!" dedi. "Nefesimi keserdin hep. Ama benim küçük kalbimi bu kadar yoracağını hiç mi hiç tahmin edemezdim." O böyle söylenirken, konuştuğu ağacın altındaki banka bir kız ile bir oğlan oturdu. Goruda Gerede onları seyretmeye başladı. İkisinin de davul gibi gümbürdeyen kalp atışlarını duyabiliyordu. Gök gürlemesini duyduğu zamanki gibi apansız, bin yürekten coşup gelmiş gibi bir heyecana kapıldı. Aşkta bu. Delikanlının gözlerinin aydınlığı, genç kızın avuçlarının sıcaklığıydı. Ve aşk, bu çocukların saçlarında gezinen bahar meltemi kadar tatlı, Goruda Gerede'nin hüznü kadar gerçekti.

"İşte" dedi. "İşte İstanbul'umun değişmeyen bir başka yüzü: Aşk.

Ey aşk! Sen benim sevgilimin kalbisin.

Ey aşk! Sen bu güzel, bu nazlı şehirde bin bir hissin.

Ey aşk! Sen benim İstanbul'umun masum yanısın.

Aaaaşk! Sen benim şu garip ömrümsün!"

Bunları sesli düşünmüş olacak ki yukarı, kendisine baktı genç kız. Ve delikanlı minicik, sıcacık öptü onu yanağından. Kızı hatırladı Goruda Gerede. On sene önce bir bahar günü bu kız, yine bu parkta bu cevizin altında yere düşürdüğü elma şekeri için gözyaşı dökerken, delikanlının öptüğü o yanakta bir annenin sert ama pişmanlık dolu tokadı patlamıştı. O zaman Goruda Gerede de yine

bu ağacın bir dalında bir sevda türküsü söylüyordu İstanbul'una. Ve kız on sene evvelki gibi yine gözyaşı döktü aynı yerde. Delikanlının yüreği eridi. O parmaklarını şefkatle kızın gözyaşlarına değdirdiği an, bir temiz aşk daha zincirlerini kırıp göğe yükseldi.

Kanatlandı Goruda Gerede. Kendinden geçmiş gibiydi. Ah bu aşk ne güzel, ne sıcak, ah ne tatlı bir şeydi! Eminönü'ne doğru süzüldü. Bayılıyordu buraya. Odalık Rumen kızları gibi yaz kış kıpır kıpır, şıkır şıkırdı. İçine bir canlılık geldi Goruda Gerede'nin. Göğe doğru yükseldi. Tophane üzerinden Beşiktaş'a yöneldi.

Beşiktaş... Burada da herkesin acelesi vardı. Trafik lambalarının emrinde insanlar ve arabalar oradan oraya sürükleniyordu. Buraya ne zaman gelse insanların bu hâline bakıp bakıp gülerdi. Yoluna devam etti. Ve işte Ortaköy Camii... Ne kadar güzeldi! Sabah ayrı, akşam ayrı güzeldi.

Karşı kıyıları süzdü Goruda Gerede. Ve "Güzellikte son nokta" diye düşündü. Tevekkeli buralarda evler ateş pahası değildi. Ama ne kadar güzel olsa da gönlü küskündü buralara. Çünkü muhabbet azaldıkça azalmıştı. Kimse kimseyi tanımıyordu ve sokakta yürüyen insanlar suratlarını asıp sanki çevreleri onlara suikast düzenli-yormuş gibi şüpheli gözlerle etrafı süzüyorlardı.

"Gülü seven, dikenine katlanır." dedi Goruda Gerede. Bebekte biraz alçaldı. A aaa! O da neydi! Orta yaşta, yumuk yumuk bir kadın, sahil boyunca koşmakla yürümek arası bir hâlde, kan ter içinde ilerliyordu. Bir bankta oturan iki genç kız, bu kadını görünce gülüş-tüler. Biri diğerine: "Şişkoya bak şişkoyaaaa!" dedi. Öbürü de "Offfff yağlara bak, her bi yeri ayrı sallanıyoooo" dedi. Onlara kızdı Goruda Gerede. "Terbiyesizler; haddinizi bilin!" demek istedi. Ama anlamazlardı ki.

"Ne garip dünya" diye düşündü. Bu çirkin, terbiyesiz kızlar, ken-

dilerinden yaşça büyük bir bayanla alenen dalga geçebiliyorlardı. Saygı nerelere saklanmıştı?

Başka bir gariplik de artık güzellere çirkin, çirkinlere de güzel denmesiydi. Yani bu zamanda bir kız, aklı oynak, çenesi düşük, yüzü azami ölçüde boyalı, saçları acayip yapılı, kendi de çırpı gibi cılız bir şey ise güzeldi. Hele erkekler! Pantolonu belinden kaymış, saçı sakalı birbirine karışmış, hâli edası kıza benzemiş garip tembel insanlar olmuşlardı. Oysa eskiden öyle miydi? Dalyan gibi, mert delikanlılar bir mahallenin her işine yeterdi. Pencere önlerinde mahcup, masum, saf, fındık kurdu gibi boğum boğum genç kızlar el emeği göz nurundan ekmek üretirlerdi.

Şimdiki gençlerin neye imrenip neden kaçtığına pek anlam veremedi Goruda Gerede. “Zaman” diyebilirdi yalnızca. Kendi gençliğinin özlemi yaktı kavurdu içini. Acılar hüznler çörelendi kalbine. Kederler yüklendi boynuna. Kanatları kıpırdayamaz oldu. Emirgân’da sahilde bir banka düşüverdi. Ne vücudunda bir damla kuvvet, ne gırtlığında bir hamlelik nefes, bir yudum ses kalmıştı. Âdeta felç olmuştu.

Yıllar yılı bir platonik aşkın gam yükünü çeken Goruda Gerede, hayat yolunun sonuna mı gelmişti yoksa? “Kadere karşı boynumuz kıldan ince” diye düşündü. Ama gücünü toplayıp vedasını tamamlamasına izin verilemez miydi?

Beyhude hareketlenmeye çalıştı. Küçücük bedeni taş kesilmişti. Sesi de çıkmıyordu. İçin için ağlamaya, yarım kalan buluşma için sevgilisinden af dilemeye koyuldu. Bu sırada onun bulunduğu banka bir yaşlı adam geldi. Goruda Gerede’ye baktı. Öldüğünü sanmış olacak ki onu ayağından yakalayıp tiksintiyle denize fırlattı. Ve yaşlı karga, hissizleşmiş boğazında tıkanan çığlıkla sulara dalıverdi. Bütün aşkı, bütün yaşantısı, sevdâ türküleri ve yarım kalan mutlulu-

đu, onun son nefesi olup bir hava kabarcığı şeklinde suyun yüzüne ulaştı; büyük tutkusu, biricik İstanbul'unun nefesine karıştı.

Betül Ayhan

Mustafa Kemal Anadolu Öğretmen Lisesi/11 TM A Sınıfı

KARELERİN PANDOMİMASI

Oda karanlıktı, eşyalar suskun. Her birinin üstüne bir hüznün çökmüş, hepsi işlevini yitirmişti sanki. Tek kişilik yatağın çiçek desenli krem rengi örtüsü sararmıştı ve masanın üzerinde salt bir bavul vardı. Komodinin üzerindeki saat durmuştu; saniye çubuğu altının üstünde kalakalmıştı ve romatizması olan yaşlı bir teyze gibi çıkamıyordu yukarı, ulaşamıyordu on ikiye, yediye varamadan tekrar altıya düşüveriyordu. Odadaki tek ses saniye çubuğundan çıkan “tik” sesiydi, “tak” diyemiyordu zavallı yaşlı saniye çubuğu. Dolap, kapağını açan herkesi yutuverecek, başka bir âleme taşıyacak gibi bir görünüm sergiliyordu; kasvetliydi ve debdebeli. Dolabın hemen bitişiğinde, fotoğrafları banyo etmeye yarayan tekne, dolapla duvar arasına gerilmiş üç sıra ip ve ipten asılı duran tahta mandallar geçmiş güzel günleri yâd ediyorlardı. Parkelerle aynı renk olan halı vatoz balığı gibi kamufle olmuştu ve eşyalar hep bir ağızdan sessiz, gizemli, duyulması imkânsız bir şarkı mırıldanıyordu.

Babasının ölümü geldi aklına; şuracıkta şu çiçek desenli, krem rengi örtüsü sararmış olan tek kişilik yatakta yummuştu gözlerini. Ne annesi, ne akrabaları, ne de en yakınları doldurmuşlardı babasının boş kalan yerini. Babasının yokluğunda İstanbul’du en sadık dostu. Her gece istisnasız dışarı çıkar dolaşırdı İstanbul’u ve sohbet ederdi; Marmara’yla, Haliç’le, Boğaz’la, Kızkulesi’yle, İstiklal’de

kırmızı nostaljik tramvaylarla, Ayasofya'yla, Sultanahmet'in altı minaresiyle, Beyazıt'ta sahaflarla, kitaplarla ...

Yarıya kadar açıp bıraktı bavulun fermuarını. Dedesi belirdi aklında koca bir soru işaretiyle. Belki de dedemindi bu bavul diye söylendi kendisinin bile duymakta zorlandığı bir fısıltıyla. Kalbinin hangi köşesinde bulduğunu bilemediği bir cesaret kırıntısıyla bavulun fermuarını tamamen açtı. Bavulun içinde; babasının emektar fotoğraf makinesi ve kapağı yaldız işlemeli, büyükçe bir fotoğraf albümü vardı. Bu iki eşyanın hapsedici bavulun içinde yıllardır biriktirdiği hüznün, yalnızlık, işlevini yitirmişlik, hayal kırıklığı, yılanmış bir üzüntü ve sonsuz bekleyişin eşyalar üzerine sindirdiği ekşimsi, buruk koku havaya karışıp, Reşat'ın burnundan içeri girdiğinde ciğerlerinin tepkisi, tıpkı açığa çıkan siyanürü solumuş gibiydi. Hızlı ve derin nefes almaya başlamış, solukları yetiremez olmuştu, titriyordu, titremenin sarsıntısıyla da akıveriyordu dolan gözlerden yaşlar, unutmıştu geçmişini, geleceğini, bilmiyordu; hangi zamanda yaşadığını, bırakmıştı zihnini eski, asma kilitli bir sandıkta ve aklında iki şey vardı sadece; unutmadiği ve unutmak istese de unutamayacağı babası ve İstanbul.

Albümün albenili kapağına şöyle bir baktı; “*ŞEHR-İ ŞEHİR-İ İSTANBUL*”. “*Şehirler şehri İstanbul*” diye mırıldandı ve kapağı çevirdi; “*1356–1385 Reşat Ekrem KOÇHİSAR*” yazıyor dedesinin bozuk ama anlaşılabilir el yazısıyla.

“Beyazıt Yangın Kulesi'nden; 3 Cemâziyelevvel 1356”

Siyah-beyaz, yüksekçe bir yerden çekildiği belli olan bir İstanbul fotoğrafı; birbiriyle aynı yükseklikteki evler, aslı kırmızı ama fotoğrafta siyah olan çatılar, aslında da fotoğrafta da beyaz olan bacalar, çatıların arasından hemen göze çarpan irili ufaklı kubbeler, tüm heybeti ve estetiğiyle: Yeni Cami. Boğaz'da ve Haliç'te kimi yelkenli, kimi de kocaman demir bacasından çıkardığı kapkara dumandan

da anlaşılacağı üzere kömürlü gemiler, ekmeğini denizden çıkaran ufak balıkçı kayıkları, ta uzaklarda zar zor seçilen Ortaköy Camisi. Cami avlularından fışkıran çınar ağaçları, değişen dünyaya ayak uydurmaya çalışan bir toplum ve eski ihtişamını ne olursa olsun yitirmeyen, her çağda her zaman diliminde albenisini, tarrakasını, keşmekeşini, tılsımını, mistik ruhunu muhafaza etmeyi başarabilen bir şehir. Siyah-beyaz fotoğrafın kattığı hüznle birleşen, şehrin sinesindeki hüznün ve melankolik hava, insanı alıp başka başka yerlere götürüyordu.

“Kadim dostum Tevfik Hattatoğlu’nun evinin çatısından; 19 Safer 1359”

Güneşin tam tepede olduğu bir vakit Firuzağa Camisi öyle bir poz vermiş ki; sanki ağaçların üstüne inşa edilmiş, onu ağaçlar ayakta tutuyormuş gibi, bir görünüp bir kaybolan ürkek ceylan misali kaybolacak ve bir daha kimsenin bulamayacağı hissi veriyor insana. Hemen sol tarafında Sultanahmet Camisi ve fotoğrafta görünen üç minaresi, kubbeler güneş şavklarıyla bembeyaz çıkmışlar fotoğrafta, minarelerin külahları belli belirsiz seçiliyor. Hani ağaç dallarında yapraklar olmasa kış zannedeceksin. Fotoğrafın en sağındaysa At Meydanı ve minarelere özenen Dikili Taş meydanda birkaç satıcı var fakat alıcı pek yok gibi, tezgâhların önü boş, diğerinin aksine biraz sararmış bu fotoğraf, kim bilir belki güneşten, belki objektiften, belki de İstanbul’un o anki halet-i ruhiyesindedir diye düşündü Reşat. “Halet-i ruhiye” diye tekrar geçirdi aklından ve fotoğrafların, filmlerde gördüğü zaman maki-nesinden farksız olduğu kanaatine vardı.

“Biraderim Selim’in evinin önünden; 8 Cemâziyelâhir 1362”

Kırmızı briketlerle örülmüş duvar, genişçe bir vitrin ve vitrinde birkaç somun ekmek, vitrinin üstünde kocaman metal bir tabela; “YANIKÇIRA EKMEK FIRINI”. Kapısında upuzun bir kuyruk

kaldırım boyunca uzayıp gidiyor; ihtiyar, saç sakalı ağarmış amcalar, başında yazmaları, uzun pardösüleri, pörsümüş derileriyle somurtkan yaşlı teyzeler, kara çarşafli kadınlar, işten çıkıp gelmiş, yorgunlukları suratlarından belli olan kaytan bıyıklı genç devlet memurları... Hepsinin elinde bir kâğıt parçası var. Taksim’de umutsuz bir bekleyişin belgesi; ekmek karnesi.

“Galata Kulesi’nden; 28 Muharrem 1368”

Tarihi yarımada, uykusu gelen bir çocuk gibi uzanıvermiş Marmara’ya; yatağına. Yastığı Haliç, okşuyor saçlarını İstanbul’un. Gemiler yarımada etrafına serpiştirilmiş çörek otları gibi yatağa yatınca uykusu kaçan hınzır çocuğun beyninin içine çöreklenmiş muzip düşünceler. Kesif, kara dumanlar salıyor havaya gemiler ve duman giriyor evlerin arasına, beynin kıvrımlarına. Ayasofya, atıyor çocuğun kalbi gümbürtüyle. Sultanahmet, çekiyor çocuk derin bir nefes doyusuya, bir daha nefes alamayacakmışçasına. Topkapı Saray’ı, daracak sokaklardan türlü hikâyeler toplayıp geliyor bütün duman kümeleri. Beyninde bir noktada birleşiyor düşünceler. Bir odaya toplanıyor bütün is. Rüzgâr, çocuk aklının tazeliği. Hapsediyor kara dumanları, düşünceleri tıkıveriyor bir deliğe, mantar tıpalı bir şişeye, çalkalanıyor şehir. Sallıyor sonra şişeyi, o dumanlar, düşünceler tekrar bakıldığında yepyeni bir şeye dönüşüvermiş, hayat bulmuş, mürekkep olmuş bir kâğıda can vermiş. İşte bu fotoğraf da böyle; bir parça hüznün, bir parça umut, hiç bitmeyen, sadece fotoğraf karelerinde donakalan bir devr-i daim ve hayatlar silsilesi...

Reşat, fotoğrafları seçemez olmuştu, ne kadardır bu masada bu vaziyette olduğunu unutmuş, kendini İstanbul’un tilsimine kaptırmıştı, ta ki hava kararana kadar, kalkıp lambanın düşmesine dokundu, ceviz ağacından kapının kilidini bu sefer içeriden kilitledi, biri gelip de onu bu meditasyondan çekip çıkarmasın diye.

“1964 – 1983 Mahir Tahsin KOÇHİSAR”, babasının okunaklı,

inci gibi yazısıyla.

“Karaköy İskelesi’nden; 15 Aralık 1964”

Paltosuna, kabanına, pardösüsüne sıkı sıkı sarılmış, elleri ceplerinde, fiotr şapkalı adamlar, sırtında, koca, içinde ne olduğu muamma bir çuval taşıyan, başında beresi olan bir hamal, ıslak zeminde beliren insan silüetleri... Hemen kenara, iskeleye yanaşmış, bacasının ek yerleri isten simsiyah olmuş, çift çapa işaretini bacasında gururla taşıyan, gövdesine, traktör, araba lastikleri bağlanmış bir vapur, kim bilir belki düdüğünü öttürüyordur, yağmur sonrası İstanbul’dan bir köşe ve o köşeye kondurulmuş, bir bütünlük arz eden figürler; eski Osmanlı, yeni Türkiye motifleri.

“İstanbul’un öteki yüzünden; 12 Ocak 1967”

Etrafta, parça parça tahtalar eklenerek, zeytin, peynir tenekeleleri düzleştirilip, ucuca çivilenerek yapılmış derme çatma barakalar, ön camı iki bölümden oluşan ve lastiği çıkmış silecekleri camın üst kısmında bulunan, ön farı çatlamış, dorsenin ağırlığında lastikleri ezilen, şapkasında “BABA YORGUN” yazan ve bakıldığına gerçekten yorgun, ununu elmiş ama eleğini asamamış bir görünüm sergileyen Bedford marka kamyon, tahta tekerlekli, kasaları boş, vıcık vıcık çamurun içinde bekleyen at arabaları, en az kamyon kadar yorgun ve bakışlarından bıkkınlık fışkıran atlar, at arabasının boş kasasına oturmuş, ağzında, her ay, kazandığı paranın ilk kuruşuyla alınan ama geçim sıkıntısından bir türlü keyifle tütürülemeyen sigara, ak düşmüş sakallar, iki elini bacalarının arasına sokuşturmuş, objektife, suratındaki çizgilerden oluşan desenle özgeçmişini anlatan bir adam.

“Galata Köprüsü’nden; 1 Şubat 1970”

Üç kadın, ellerinde şemsiye, kara kubbeler yüzlerini kapatıyor kadınların, havadan yere süzülüyor kar taneleri; yavaş yavaş, ince ince, parke taşlı yolda tramvay yol alıyor, arkasında, yan kısımla-

rında damalı şeritleri olan bir taksi. Gri bir hüzün, suskunluk, etrafı duman kaplamış; evlerin bacalarından çıkan, kömürün sebep olduğu duman. Çok uzak değil Yeni Cami ama sadece gölgesi var, belli belirsiz silüeti zor seçiliyor fotoğrafta. Şemsiyelerin açılınca oluşturdukları kubbe görünümü, camilerin kubbelerine karışıyor. Yerler ıslak, kar tutmamış, her şey yansıyor olduğu gibi, kaldırımlar uzayıp giden aynalar misali tarafsız ve dürüst. Tramvay boş, taksici bakınıyor etrafa fakat تنها sokaklar, تنها Galata Köprüsü, dört kişi var sadece; üç kadın ve bir fotoğrafçı.

“Fatih semtinin, Çarşamba mahallesinden; 25 Ekim 1972”

Taş kaplı, hafif eğimli, daracık, çökük bir sokak, alçacık minareleriyle evden bozma bir mahalle camisi. Caminin duvarına yapılmış çeşmeden plastik beyaz bidona su dolduran bir genç. Ardında, ellerini arksında kavuşturmuş, genci seyreden yaşlıca bir adam, ahşap, cumbalı, kederli, anılarla dolu, çürüyen tahtaların yerine yama yapılmış evin önünde koşturan biri şalvarlı, diğeri pantolonlu iki kız çocuğu ve onlardan küçük, kafasında kukuletasıyla bir oğlan çocuğu. Evin penceresinin önüne iki demir çubuk yardımıyla gerilmiş dört sıra ipe çamaşır asan bir kadın; çiçekli, beyaz yastık kılıfları, yamalı pantolonlar, şalvarlar, donlar, lekesi çıkmamış gömlekler, sokağın sonuna kadar uzayıp gidiyor bu manzara, tıpkı diğer kenar mahallelerin sokaklarında olduğu gibi, vazgeçilmez bir kenar mahalle dekoru; yıkanmış lekeli çamaşırlar...

Reşat, sayfayı çevirdiğinde aradan küçük bir kâğıt parçası süzülürdü masanın altına, ayaklarının dibine, eğilip aldı, birkaç satırlık kendisine yazılmış bir not;

“Oğlum;

Bu notu okuyorsan eğer albümü almışsın demektir. Büyülediğini görür gibiyim. İleride sana ait boş sayfalar olacak, onları da sen doldur, vefa borcunu öde İstanbul'a, yeni sayfalar ekle ve çocuklarına devret bu aile gele-”

Tam okumayı bitirecekken ceviz ağacından kapı açılıverdi birden. Elindeki kâğıdı da düşürmüştü kapı açılınca korkudan. İçeri dedesiyle babası girdi. Kapının eşliğinden içeri bir adım atıp durdular. Odanın duvarları gerisingeri devrildi; bembeyaz bir sonsuzluk göründü ardından. Tavan ve zemin karardı, kapkara oldu. Reşat kalktı oturduğu yerden, bir dedesine baktı, bir babasına, bir devrilen duvarlara, bir kararan tavana. Dolabın kapağı açıldı, odada ne kadar eşya varsa yutmaya başladı; yatağı, komodini, banyo teknesini, halıyı, kitaplığı, sandalyeyi, koltuğu, masayı, albümü, bavulu ... “Bî-vefa! Bî-vefa! Bî-vefa!” diye cınladı kulaklarında dedesinin, suratına haykırışı. Hiçbir şey kalmadı geriye, en sonunda babasıyla dedesini de yuttu dolap ve yapayalnız kaldı Reşat bu çıkmazın içinde doymak, bilmez eşya dolabıyla. Kaçıp gitmek istedi buradan, uzaklaşmak ve bir daha gelmemek. Her adımında tavandan bir taş eksiliyor, zemine ekleniyordu. Koştukça koşuyor ama çıkamıyordu, vardığı yer hep dolabın yanındı.

Burnunun ucunda o ekşimsi, buruk kokuyu duyumsadı, kulaklarında dedesinin sesi, gözkapakları hafifçe aralandı. Çekmeceden, on sekizinde kilitlediği odanın anahtarını aldı ve merdivenleri üçer beşer çıkmaya başladı. “Geçmiş” çoktan öldü; kilitli eski bir odada, dirilmeyi bekliyor. “Şu an” sadece hayatta. “Gelecek” henüz ruha kavuşmadı ...

Fatih Külahçı

Tuna Lisesi / 10 TM B Sınıfı

İSTANBUL KANATLARIMIN ALTINDA

Yaz için takvimden koparılan son yapraktı! Nihayet güneş dünyaya gülümsemişti. Dört bir yana dağıttığı gülücüklerle yeryüzü şenlenmişti. Nisan yağmurlarıyla rengârenk çiçekler tekrar can bulmuşlardı. Tabiat ana, güneşle bir olmuş, her canlının kapısını tıklatmıştı. Kuşlar, gökyüzünde uzun bir aradan sonra, özgürce ve mutlu, tekrar kanat çırpmışlardı. Köyün sükûneti, insan sesleriyle bozulmuştu. Bahçe işleri başlamış, kazma kürek sesleri bile özlenmişti. Halit, bahçe kapısının yakınındaki çardakta oturmuş, kuşların cıvıltısını dinliyordu. Bu sesler ruhunu dinlendiriyor, içini ferahlatıyordu. Çocuklar, kara önlükler içinde yolları arşınlamıştı, nefis şarkılarla bu yolculuğa eşlik etmişlerdi. Halitlerin evinin önünden geçerek, okula gideceklerdi. Birkaçının arasında geçen şu sohbet Halit'in ilgisini çekti, kulak kabarttı. “Gideceğiz, yaşasın, yarın gideceğiz.”, “Acaba nasıl bir yer?”, “Benim babam gitti, çok güzelmiş; büsbüyük evler, büsbüyük camiler, büsbüyük deniz varmış.”, “Hey çocuklar! Nereye gideceksiniz?” diye seslendi. Çocuklardan biri heyecanla “İstanbul, İstanbul” diye bağırdı.

Yüzünde hafif bir sırıtma... “Duydun mu can kuşum? Yarın İstanbul'a gideceklermiş!” Yüzü sevinçten domates gibi olmuştu. Kuşunun yanağına bir öpücük kondurdu ve onu cilalanmamış kafesine koydu. İçi İçine sığmıyordu. Eskimiş, mavi tahta kapıyı hem

yumrukladı, hem de çılgın bir sesle “Babaanne, babaanne” diye etrafı inletti. Nedime Teyze elindeki örgü patiği bırakarak kapıya koştu. Halit’in yüzünde güller açıyordu. “Babaanne, çocuklar yarın oraya gideceklermiş, her gece bana anlattığın şehre! İstanbul’a !”.Nedime Teyze, koşturmanın verdiği yorgunluk yüzünden nefes nefese kalmıştı. İki yudum su içti, biraz daha rahat nefes almaya başladı. “ Ya öyle mi? Çok güzel, çok güzel.” dedi. “Ne oldu, babaanne sevinmedin galiba? Sonunda dualarım kabul oldu, gidebileceğim bu nadide şehre.” dedi. “Oğul balım, sevinmez olur muyum? Fakat, sen o okulun talebesi değilsin, nasıl gideceksin?” dedi. İşte, gerçek bir kez daha en acı şekliyle yüzüne vuruldu. Evet, değildi ; hiçbir zamanda olamayacaktı. Kör bir çocuk, diğer çocuklarla aynı okula gidemezdi değil mi? Kör olmak,hayata bir sıfır yenik başlamak.Hayalleriyle arasında hep bir duvar olmasıydı.Her bir umutta oraya toslamaktı. Yüreği kırılmaya doymuş olmaktı.Yine de inatla o duvarın dibinden ayrılmamaktı. Bir mucize diye diye duayı duaya eklemektı.Yüzünde acı bir gülümseme, ya evet ,ben onu nasıl unuttum der gibi. “Doğru ya” dedi. Ağır ağır yürüyerek, bahçeye kuşunun yanına gitti. Nedime Teyze’nin bir kez daha içi yanmıştı. Halit’e bu sözleri söylemek, yüreğini parçalamıştı. Ama başkasının ona bu sözleri söylemesine hiç mi hiç dayanamazdı. Maalesef bu hayatta, Halit’le hayalleri arasına set koyan o olacaktı. Aman Allah’ım bu kadar hayat dolu, hayallere doyumsuz bir çocuğa bunu yapmak ne kadar acıydı.

Halit, gözünden akan yaşlara dur diyemiyor, titriyordu. Can kuşuna dert yakınıyordu. Bu durum karşısında Can kuşun yüreği bile cız etti. Oracıkta Allah’a şu sabinin bir vesileyle İstanbul’u görmesi için dua etti. Derken çocukcağız sıcağında verdiği bir mayışmayla, çardakta tahta sedirin üstünde uyuyakaldı. “Ah can kuşum ben de senin gibi kuş olabilsem, özgürce hayallerime doğru uçsam.” sözleri gerçek oldu. Bembeyaz bir güvercindi, özgürdü, mutluydu, istediği

yere gitmek kanatlarını çırpmasına bağlıydı. Birkaç kez tekledi ama uçmaya çabuk alıştı. Öylece süzüldü semaya doğru... O küçük kalbi nasıl da küt küt atıyordu. İstanbul'a herkesten önce o varacaktı, İstanbul'u herkesten önce o görecekti!

Osmanlı'nın o ihtişamlı ordusuyla, mehterin kulağı büyüleyen sesiyle İstanbul semalarına girdi. Bugün, boğaz pırlantalı, mavi entarisini giymiş; güneşin göz alıcı ışıkları altında boy gösteriyordu. Fatih Sultan Mehmet'in atı şahlanmış; Rumeli Hisarı'ndan onu selamlıyordu. İstanbul'un Anadolu'ya açılan kapısı Haydarpaşa garında, başında kasket, elinde bavulla duran kara yağız adam hiç konuşmasa bile gözlerinden ne kadar şaşkın oldukları anlaşılıyordu! Gözleri sevinçten fal taşı gibi açılmıştı. İstanbul'un tarihi, gözlerinin önünden film şeridi gibi geçiyordu. Halit de bu filmin aktörüydü. Bir İstanbul masalının! Bütün yollar ona çıkıyordu. İstanbul, tatlı bir cadı gitgide Halit'i büyülüyordu. Şairin dediği gibi, Üsküdar kıyılarından Kız Kulesi suya soğuması için bırakılmış bir biberon gibiydi. Yanına yaklaşıldığında ise kulağına Hero ile Leandros'un hüzünlü aşklarını fısıldıyordu. Hero, fenerini yakmış, Leandros'u bekliyor; Leandros sevdiğinin yüzünü bir kez daha görmek adına sevdiğine doğru kulaç atıyordu. Zalim fırtına meşaleye üfledi ve söndü; âşık ise azgın dalgalarla daha fazla boğuşamadı ve sulara gömüldü. Hero, sevdiği olmadan yaşayamayacağını anladı ve kendini serin sulara bıraktı. Bir damla yaş aktı Marmara'nın serin sularına kemanın yürek burkan eşliğiyle. Bu seferki beyaz güvercinin yüreğindendi. Halit, ölümsüz aşkları pek bilmezdi. Bir kaç kez şarkılarda Leyla ile Mecnun'u duymuştu ama pek kulak vermemişti. Kız Kulesi'nin hikâyesi karşısında hüzünlendi. Anladı ki burası aşkların, âşıkların mabedi. Denizin ürperten soğuğu içine işlemişti. Galata'nın büzüşen dudakları dikkatini çekti ve o tarafa uçtu. Bu hüzünlü hikâye karşısında Galata Kulesi, Kız Kulesi'nin aşkından

yandı.Yeni bir toparlanma ile şehrin uzayan binalarına karşı boyunu uzattı , sevgilisine daim bakabilmek adına.Tahta, kartal kanatlarıyla yeni bir keşif peşinde olan Hezarfen Ahmet Çelebi'yle selamlaşarak ayrıldı. Köydeki çocuğun dediği büsbüyük binalar etrafı kaplamış;birbirlerine omuzlarını dayamışlardı. Gökyüzüne ulaşmak,rahat nefes alabilmek bir hayli zorlaşmıştı. Derken yolu Kapalıçarşı'ya düştü. Fısıldadığına göre, Fatih'in emrinden hayat bulan bu yapı, İstanbul'un en önemli bedesteni olarak nam salmış. Zarif işlemeli mücevheratlar vitrinlerin konuğu olmuş, sevdiğine sözü olanların dokuduğu kilimler, gönül yollarına serilmiş sevenlerini beklemiş, antika eşyalar yıllar boyu boy göstermiş. Kimi hızlı yürüyüp geçmiş, kimi anlamsız ifadelerle babasının elinden tutmuş sürüklenmiş, kimi gelinler gerdanlarını buradan aldıklarıyla süslemiş, kimi buranın büyümlü atmosferi altında sohbeti sohbeta eklemiş,kimi geldiği ülkeye buradan bir hatıra seçmiş beğenmiş,kimileri, kimileri daha nice kimileri ... Seyahatname yaparak yaprak açılmıştı,ünlü seyyah Evliya Çelebi'nin omzunda güvercin,Yerebatan Sarnıcı'na adım atmıştı. Athena'nın kıskançlığı Medusa efsanesini buraya da taşımıştı. Baktığını taşılaştıran Medusa, bu yapının daim ayakta durmasını sağlıyordu. Bizans'ın su ihtiyacını taşıyan bu yapıdan yükselen sütunlar,renk ve ışık oyunlarıyla eşsiz bir atmosfer yaratıyordu. İşte Sultanahmet Meydanı'nın en görkemli yapılarında Ayasofya... Kilise olarak inşa edilen bu yapı, halkın isyanıyla kaç kez yakılıp, yıkılmıştı. Ama inatla ayakta kalmayı başarmıştı.Fetih'le birlikte cami'ye çevrilen bu yapı, huzuru yakalamıştı. Günde binlerce kişinin ziyaret ettiği bu yapıda, elini delikli taşa sürüp çevirenler, gözlerini kapatıp dileklerinin kabulü için, bir ümit niyetine yüzünde tebessüm, bir adım atıyorlardı. Ayasofya ise başını göğe dikmiş, semaya bu dilekleri iletliyordu. Yapının içinde başı dönmüştü, bu kadar büyük yapıya bu resimler nasıl çizilmiş,

hayretler içinde kalmıştı, tavana bakmaktan boynu ağrımıştı. Dönemeçli,merdivensiz,dar ve uzun yoldan aşağıya inenlerin suratı kıpkırmızı kesilmişti. Seyyah gülümsedi,ihtişamlı yapıdan elini şaklatıp çıktı.Ayasofya'nın tam karşısında iddialı bir yapı, Sedefkâr Mehmet Ağa'nın inceliğiyle,altın yerine altı minareli Sultanahmet Camii! Beş vakit ezan sesiyle haykırıyordu, kimi yerli kimi yabancı bir çok insan, merakla bu yapıya adım atıyor, bir kez de buradan Allah'a yalvarıyorlardı. Ramazan gecelerinde bütün camiiler gibi, boynuna mahyasını asıyor; gerdanında parıl parıl ışılıyordu. Avlusuna akın eden kitap âşıkları, muhakkak istediğini bulmuş, merak içinde okuyacağı an için sabırsızlanıyordu. Her taraf bayram yerine dönmüş, insanlar yüzünde bir tebessüm , ferah evlerinin yollarını tutuyordu. Seyyahın peşinden sürüklenen güvercinin yolu erenlerin dergâhına düştü. Mevleviliğin İstanbul'da yerleşmesine aracılık eden Galata Mevlevihanesi'nde, semazenler her bir dönüşlerinde o muhterem Mevlânâ'nın iliklerinde hissettiği aşkı yüreklerine naksediyorlardı. Semazenlerin ruhu yücelmişti, ateşin ıstırabını Marmara'nın âb-ı hayat suyu serinletir niyetine dönüyorlardı. Kapıya sırtını dayamış Şeyh Tebrizi, minik güvercine göz kırpmıyordu. Güvercinin yüzünde şaşkın bir ifade, arkasına baka baka Seyyahı takip ediyordu. Çok uzun sürmedi, Seyyah büyük bir kapıdan içeri girdi. Güvercin ise pencere kenarında olanları seyretti. Eyüp Sultan ve arkadaşları oturmuş, akşam namazından sonra konuşuyorlardı. Önlerinde mübarek Kur'an açılmıştı, belli ki Sultan Eyüp'ten bir parça ilim öğrenmek için üşüşmüşlerdi bu uhrevi yapıya. Avlu insan doluydu, her biri on bir ayın sultanı ramazanda burada oruç açmıştı belki bir yudum su, belki bir hurma, belki bir zeytinle... Eyüp Camii'nin kapısında, Sultan Eyüp hem Seyyahı uğurluyor, hem de herkesi yatsı namazına buyur ediyordu. Bir kaç merdiven sonunda düz bir yola tırmandı Seyyah. Ardından eşsiz bir manzara karşıladı

güvercini. Pierre Loti! Belki de aşığı Aziyade demeli... Soluklanmak için ince belli bardakta demli bir çay ya da bol köpüklü bir Türk kahvesini yudumladıkça saygınız çoğalmış bu nadide tepeye, bu nadide şehre. Seyyah kahvesini yudumlarırken kırk yıl hatırla bağlandı bir daha, bu eşsiz güzelliğe. Güvercin, ise teleferikte yolculuk eden insanların arkasından kanat çırpıttı sevinçle. Güvercin Haliç'in büyülu atmosferiyle dolup taşmaya başladı. Haliç'in görüntüsü ve gürültüsüyle masalsi bir perde açtı. Sadece bu günü değil, geçmişini de su yüzüne çıkardı. Kıyı da bir çocuk elinde çitir bir simit ve soğuk bir ayranla hem karnını doyurdu, hem de Haliç'in doyumsuz hikâyelerini izledi o büyük şeffaf ekranda. Seyyah güvercinin yanağına bir öpücük kondurdu "Bundan sonrası sana kalmış, haydi uğurlar ola" deyip ellerinin arasından gökyüzüne bıraktı. Evliya Çelebi'yi görmenin gururuyla, iki takla attı, selam çaktı. Mas-mavi gökyüzünde bulutların arasında kayboldu. Yollar, onu kapısı Beyazıt Meydanı'na bakan, önünden geçen binlerce gencin hayallerini süsleyen, İstanbul Üniversitesi'ni çıkardı. Fatih Külliyesi'yle ilk adımını atmış, Darülfünun-ı Şahane adıyla yoluna devam etmiş, şimdilerde ise İstanbul Üniversitesi. Avrupa'nın en eski on üniversitesinden biri olarak nam salmıştır. Halit'in yüzünde hafif bir tebesüm "Vay be!" diyordu. Ayasofya ile Gülhane arasında kalan, yürüyüşe elverişli bir sokak onu kendine çekti. Adı Soğukçeşme. Bölgenin tarihi dokusuyla bire bir uyum içindeydi bu sokak... Yaseminli Ev, Mor Salkımlı Ev, Hanımeli Ev, Güllü Konak... İsimlerini etrafına dikilen çiçeklerden almışlardır. Halit, baharın o afacan ruhunu bu sokakta yaşadı. Çiçekler arasında uçuşup durdu, rengârenk, çeşit çeşit, mis gibi kokularıyla insanı mest ediyorlardı. Çocukluğunu doyasıya tattı burada. Tadı damağında kalsın istemedi. Çiçeklerin hoş kokusuyla kendini İstanbul Boğazı'na attı. Birinci köprü, ikinci köprü, üçüncüyü de ümit etti ama gelmedi. Hırçın

dalgalar, geçen her gemiyle içinde biriktirdiklerini iki yakaya sertçe vuruyorlardı. Dolmabahçe Sarayı, evet Dolmabahçe Sarayı'nı gördü. Sarayın kapılarını açan Kapıkulu askerleri, omuzlarında taşıdıkları Padişah'a selama duruyorlardı. Valide Sultan ve cariyeleri tarihi doku taşıyan çinilerle yapılmış, ünlü hamamlarda, cılız bir cariye-nin elinde ut, nefis yemekler göbek taşında, hamam sefası yapıyorlardı. Halit'in kulağı enfes notalarla şenlendi ve bir tarih sayfasını kapatıp, doğanın mucizelerine kulak vermek için lalelerin yanına gitti. Doğunun ebrusunda, inisinde, minyatüründe en önemli motiflerden biridir lale. Bu motifler padişahların kaftanlarını bile süslemişti. Derken erguvanlar, nisan ayının son haftasında halka baharın geldiğini müjdelemek istercesine açılmıştı. Kenti doya doya yaşamak isteyenler, burada seyre dalarak, edebiyata ilham kaynaklığı etmiştir. İstanbul deyince akla Nedim gelir elbet, işte o da erguvanların içinden çıktı geliyor. İki beyit fısıldıyor:

“Bu şehir-i Sitambul ki, bi misl-ü behâdır,
Bir sengine, yekpare Acem mülkü fedadır.”

Babaannesinin “Halit, Halit” nidalarına uyandı. Ağzı kulaklarına varmıştı, rüyanın büyülü dünyasından hâlâ çıkamamıştı. Oracıkta Allah'a şükür duası etti. Belki gerçekte gözleri kördü ama şu kısacık ömürde, birçok şeyin gelip geçici olduğunu, güzelliklerin ancak bakmasını bilen gözler tarafından fark edilebileceğini âdeta anlatmak istedi bu rüya!

Merve Şahin

Pendik Fatih Anadolu Lisesi/11 Fen A Sınıfı

GURBET RÜZGÂRLARI

Kuş sesleri, gülüşmeler ve şakalaşmalara uyandı. Çok zindeydi. Baharla birlikte genç bedenine ve zihnine ayrı bir ferahlık da gelmişti. Keçeden mamul örtüsünü kaldırıp döşeginden çıktı. Medresenin mürekkep kokan duvarlarına bakınarak güzelce bir gerindi. Şalvarını, gömleğini düzelterip yeni parlatılmış, gümüş aynasının karşısına geçti. Bembeyaz sarığını alıp özenle sardı başına. Gözleri doldu birden. Her sabah sarığını sarısında hüzünlenirdi böyle. Bu sarığı İstanbul'a ilim tahsiline gelmeden evvel gencecik karısı, Şule'si dikmişti. Memleketinde herkes kendisini çok severdi ve büyük bir adam olacağına inanırlardı. Babası onu İstanbul'a göndermeye karar verdiğinde komşuları Hasan Efendi, babasına kızını oğluna vermeyi teklif etmiş, babası kendisine sormuş, o da yıllardır beklediği sevdiğiyle evlenmeyi kabul etmişti. Yaşları küçüktü ama olsundu. Başları bağlansındı. Nasıl olsa geri dönecekti. Hayırlısı deyip sade bir düğünle evlenmişlerdi. Zifaktan birkaç gün sonra yolculuk için hazırlanıp yola çıkmıştı. Kim bilir belki de şimdi bir çocuğu vardı? Dile kolay, üç yıl geçmişti, üç yıl. Gözlerini silerken anası, babası, kardeşleri ve memleketi düştü gönlüne. Evet, her sabah böyle olur ve her sabah sarığını sarmayı bitirdiğinde mırıldanmaya başlardı aynı besteyi.

'Gül yüzünde görelî zülf-i semen-say gönül...'

Bu mısralar sayesinde Ahmet Paşa'ya ne rahmetler okumamıştı ki yanık gönlüyle. Devam etti :

'Kuru sevdâda yiler bî-ser ü bî-pây gönül

Demedim mi sana dolaşma ana hây gönül

Vay gönül vay bu gönül vay gönül ey vây gönül...'

Vay gönül derken içi cız eder, hıçkırarak ağlamaya başladılar. Sonra devam edemez, gözlerini siler ve avluya çıkarken kendi kendine 'İnnellahe meassabirîn'* derdi. Avluya çıktı. Kerahet vakti geçmiş, zihinler açılmış, namazdan sonra uyuyanlar uyanmış, neşeler yerine gelmişti. Kahvaltı çıkmıştı. İlk önce yemek dağıtan talebe gördü onu. Gülerek seslendi: "Ooo Kadir Çelebi'm, sabah-ı şerifler hayrola!" Kendinden iki yaş küçük bu sıcakkanlı gence gülümseyerek "bilmukabele civan!" dedikten sonra çorbasını yudumlamakta olan müderris efendiyle müid efendinin ellerini öptü. Müderris Efendi, ilmi bol, yumuşak huylu, mütevazı, hoşsohbet bir adam olan Abdurrahman Efendi idi. Kanuni Sultan Süleyman'ın ilim ve edebiyat meclislerinde aranır bir simaydı ve bununla bilinirdi. Kanuni Sultan Süleyman kendi ismini verdiği harikulade medreseler yaptırmış, pek çok müderris ve âlimi de orada istihdam etmişti. Daha sonra ata yadigârı Sahn-ı Seman'a gereken önemi vermediği homurtularını kulağına ulaştınca, gerçekten büyük bir âlim olan Abdurrahman Efendi'yi buraya "ser-müderris" olarak atamış ve yersiz salınan dilleri sustürmüştü. Abdurrahman Efendi bu medreseyi, öğretmeyi, öğrencileri sevmiştir. Daha sonraları Anadolu'dan yükseköğrenim için gelip dizi dibine hürmetle çöken Kadir'i tanımıştı. Onun derslerdeki hâli dikkatini çekmiş, ayrı bir ilgilenmişti. Kadir de onun yüzünü kara çıkartmamış; astronomi, kimya, tefsir, hadis ve şiir derslerindeki başarılarıyla nam salmıştı. Ara sıra yazdığı birkaç gazeli hocasına gösteriyor, takdir ve ödülleri alıyordu. Bir bahar

günü Abdurrahman Efendi, talebelerini Sütlüce sırtlarına götürmüş, laleler hakkında uygulamalı bir ders yapmıştı. Dersten sonra Kadir, hocasına yaklaşır ihtiramla sohbet etmeye başlamıştı. Beraber Haliç kıyısına kadar yürümüşler, yürürken Kadir sanki kendisi muallimmiş, hocası talebeymiş gibi İstanbul'un tabii, dinî ve siyasi önemini anlatmaya başlamış, ona âdeta âşık olduğunu, sıla hasretine bir nebze olsun deva mahiyetinde olduğunu söylemiş ve başını önüne eğerek taburemsi bir kayayı gösterip biraz utançla "Efendim, şuraya oturamaz mısınız, bendeniz size inşat etsin" demişti. Abdurrahman Efendi yüzündeki tebessümü bozmadan davete icabet etmişti. Kadir, üzerine utanç serpilmiş bir coşkuyla

'Kaside der evsaf-i Payitaht' demiş ve

Meger bir sengi dâhu aks-i hilâlmîş Sitanbûl'ın

Zevât-ı hâlimi pür-hüsn ü kemâlmîş Sitanbûl'ın

diye başlayan kasidesini okumuştur. Bitirdiğinde hocası alından öpüp tebrik etmiş ve kasidesinin harikulade olduğunu, hüsn ü hatla yazdırıp tezhip ve nakşettirip Sultan'a sunmanın yararlı olacağını söylemişti. Kadir ise bunu sevinçle kabul etmiş ve kabına sığmazlıkla Efendi'nin elini öpmüştü. Abdurrahman Efendi dediği gibi yapıp kasideyi Sultan'a sunmuştu. Sultan kasideyi çok beğenmiş ve henüz öğrenci olan bir şairin ağzından dökülmesine şaşırarak Kadir'i huzuruna çağırılmış, el öptürmüş, konuşmuş, tebrik etmiş ve caize olarak ne istediğini sormuştu. Kadir, gözleri yerde "Hünkârım, sayenizde talebeleriniz hoş yaşar, adıma bir çeşme yaptırın" deyince Hünkâr gülümsemiş ve ona cömert, cesur, bilgili, kibar beyefendi manasına gelen "Çelebi" sıfatını vermişti. O günden sonra Kadir de Sultanın şiir sohbetlerine bazen davet edilir olmuştu. Müderris Efendi elini öpen talebesini "gel bakalım uykucu" diye şakalaşarak yanına davet etti. Kadir suratında mahcup bir gülümsemeyle hocasının yanına oturdu. Yemeklerini yediler. Talebelere

akçeleri dağıtıldı. Ve bir müddet sonra edebiyat dersi için mescide geçtiler. Dersi Abdurrahman Efendi veriyordu. Hamdeleden sonra birkaç yudum şerbet içip bakışlarını öğrencilerinde gezdirdi. Karşısında hürmetle bekleyen bakışlar vardı. Derin bir nefes alarak söze başladı :

— Civanlar, bilmem hatırlar mısınız? Geçen yıl Hünkâr, Bağdat'ı fethettiğinde Hilleli Mehmet Fuzuli ona bir kaside sunmuş, karşılığında da kendisine yevmiye bağlanmıştı. İşte bu üstadın bir nev-gazeli dün dersaadete ulaştı. Sultan'a sunulmak üzere tezhip edilmekte ama ben hakikisini görüp temize çektim. Bugün onu okuyup tahlil edelim. Müderris Efendi'nin bu sözleri üzerine meraklı bakışlar çoğalmıştı. Kadir, namını duyduğu, hatta kıskandığı bu şairin öylesine laf etmeyeceğini biliyordu. Can kulağıyla dinlemeye başladı. Efendi devam etti :

— Tekellüm değil, mükâleme etmek istiyorum. En çok hoşuma giden beyti, ilk beyti okuyorum. Herkes biraz düşünsün bakalım.

"Cânı kim cânânı için sevse cânânın sever

Cânı için kim ki cânânın sever cânın sever..."

Kadir dalgın denebilecek bir şekilde hocasının yüzüne bakıyordu. Beytin belagati, fesahati, vecizliği zihnini allak bullak etmişti. Neden sonra harflerin büyüü kendini belli etmeye, ruhunu etki altına almaya başlamıştı. Tekrarlıyordu istemsizce. "Kim ki kendini yâri için seviyorsa aslında yârini seviyordur, kim de yârini kendisi için seviyorsa aslında kendini seviyordur." Şimdi kendiyile konuşuyordu sanki. "Aman ya Rabbi, ne veciz söylemiş! Gerçekten de öyle değil mi? Şimdiye kadar aklıma gelmemiş olsa bile, öyle değil mi? Kişi sevgilisinin ihsanına sevinirken, kötülüğüne üzülüp sevgisini azaltırsa sevgilisini gerçekten sevmiş olur mu? Kişi, yârinin atâsına sevinip gülerken, hatasından yüz çevirip surat asıyorsa eğer, sevgilisini sevmiş olur mu? Koca bir hayır! O

aslında kendini seviyordur. Aşkını nafiledir. Sevgilisini de nefsi için seviyordur. Mâşuk kim olursa olsun; Allah, vatan, kadın, sultan hiç fark etmez. Gerçek âşıklar o erlerdir ki sevgilisi lütfettiğinde sevgisi artsa da kahrettiğinde azalmaz. Hoşuna giden bir şeyde sevinse de hoşuna gitmeyen şeyde üzülmez. Öyleyse ben de bundan sonra tevekkülde kusur etmemeliyim ve vatan beni kahretse de ben vatanı sevmeli, onun i'lâsı için çalışmalıyım. Öyleyse şu şehir beni binler, güzellikten alıkoysa da ben onun hem lütfunu, hem kahrını sevmeli; onun olmalıyım; onun için çalışmalıyım. Nitekim bu şehir koca bir mülkün belkemiğidir, bu vatan koca bir İslam âleminin belkemiğidir. Öyleyse sevmeliyim. Karşılıksız... “Neden sonra alınanda bir merak kırışıklığıyla kendi kendine sor-du: “Acaba gün gelir de bu belkemiği kırılır, bu sancak devrilir mi? Bu müreffeh vatana kefare kılıcı değer mi? Acaba gün gelir de bu vatanın evlatları, bu vatanı kendileri için sever mi!?!”

Kadir Berksu Daniş

Samiha Ayverdi Anadolu Lisesi / 10 - FE Sınıfı

YA UNUTURSA İSTANBUL...

Ela 8 yaşlarında, sarı saçlı, ismi gibi ela gözlü, sevimli mi sevimli bir kızdı. O küçücük kalbi İstanbul aşkıyla dolup taşardı. Hayrandı İstanbul' a... Onu üzecek haberle karşılaşınca kadar... Annesi Belgin Hanım istemeyerek de olsa haftalardır kızına söyleyemediği haberi vermişti: Taşınıyorlardı... Oturdıkları mahalleden değil, İstanbul'dan da değil, Türkiye'den taşınıyorlardı. Babasının çalıştığı şirket yurtdışına şube açıyordu. Mehmet Bey' in de bu şirketin başına geçmesi isteniyordu. İşte bu haber üzmüştü Ela'yı.

“Gitmeyelim” dedi umutsuz bir sesle. “Sadece üç yıllığına tatlım” diye teselli etmek istedi babası ama küçük kız çoktan gözyaşlarına boğulmuştu bile. Babası eğilip onun inci gibi gözyaşlarını sildi. Ela babasının boynuna sıkıca sarıldı. “Gitmeyelim baba lütfen gitmeyelim. Ben gitmek istemiyorum. Burada kalmak istiyorum” Annesi iç çekip kızının küçücük ellerini avucunun içine aldı. “Haydi, tatlım elimizi yüzümüzü yıkayalım” Ela'nın yüzüne gelen bir tutam saçı geriye attı. “Sonra istersen arkadaşlarınla dışarıda oynayabilirsin. Merak etmişlerdir seni.” Küçük kız üzgün üzgün başını salladı. Belgin Hanım elinden tutup onu banyoya götürürken Mehmet Bey kızının arkasından uzunca baktı. Her baba gibi o da kızını üzgün

görmeye dayanamıyordu.

Öğle vakti yaklaşıyor, güneş yükseldikçe Açelya Mahallesi sakinlerinin içini ısıtıyordu. Mahalleli evlerinin önüne taburelerini çekip neşeyle güneşin tadını çıkarırken, Ela bahçe kapısını açıp mahallenin aşağısında oturan arkadaşları Dilan ve Didem'in evine doğru yürümeye başladı. Dilan ve Didem ikiz kardeşler, Ela'nın en yakın arkadaşlarıydı. Tüm günleri beraber geçirdi. İşte böyle hüznünlü bir günde de Ela arkadaşlarını yanında istiyordu. Bakkalın önünde geçerken mahallenin bakkalı Necmi Amca hep yaptığı gibi kapı önüne taburesini çekmiş keyif çayını yudumlararken etrafı seyrediyordu. Mahalle bakkalı Necmi Amca çocukları çok severdi. Çocuklar da onu ... Onlara hep çikolata, şeker verir, oynarken düşüp yaralanan bir çocuk gördü mü hemen yardımına koşardı. Sevecen ve tonton biriydi Necmi Amca. Her zaman kareli gömleğinin üzerine taktığı pantolon askılarıyla göbeğini hoplata hoplata gülerdi. Oturduğu yerden çevreye bakınırken dalgın dalgın yürüyen Ela'yı fark etti. Mahalledeki herkes gibi o da biliyordu Elaların taşınacağını. "Ela Ela"

Ela başını kaldırıp Necmi Amcaya baktı. Ağır adımlarla yanına gitti.

"Kim üzdü bakayım seni?" Küçük kız dolu dolu gözlerle ona bakınca "Otur bakalım küçüğüm anlat neye üzüldün bu kadar?"

Ela kendisine gösterilen tabureye oturdu. Başını öne eğdi. "Biz taşınıyoruz Necmi Amca!"

"Ah söylediler de inanmadım. Babanın şirketi yurtdışına şube açtırmış, üç yıl orada kalacakmışsınız doğru mu?" Ela üzgün üzgün başını salladı. "Üç yıl çok uzun bir süre Necmi Amca"

"Ah çocuğum, ah küçüğüm seni üzen bu demek. Ama yurt dışına gitmek o kadar kötü değil ki" dedi teselli ederek "Güzel yerler göreceksin, orada yeni bir okula gideceksin, yeni arkadaşlar edineceksin..."

“Ya” dedi Ela şaşkınca “Evet” diye onayladı onu Necmi Amca. Söзlerine devam etti “Bak o zaman üç yıl göz açıp kapayınca kadar geçer gider” dese de Ela’nın içine sinmemiştir. “İstanbul da güzel, ben İstanbul’dan gitmek istemiyorum” konuşurken sesi titriyordu küçük kızın. Necmi Amca da ona hak verircesine başını sallıyordu. Sanki karşısında 8 yaşında küçük bir kız değil de dengi biri oturmuş gibi dertleşiyordu onunla “Ne desen haklısın kızım. Tabii. Bir başkadır İstanbul... İstanbul’un havası bir başka güzel...” Birkaç dakika sessizce oturdular. Sonra ikisi de İstanbul’un kokusunu içine çekti. Gözlerini kapatıp İstanbul’u dinlediler...

“Doğru diyorsun kızım doğru diyorsun da seni korkutan başka bir şey var sanki...” Ela taşınacaklarını öğrendiği andan beri aklını kurcalayan korkusunu söyleyiverdi. “Ya İstanbul beni unutursa Necmi Amca... Ya geri geldiğimde bana yabancılaşırsa...” Necmi Amca göbeğini hoplata hoplata gülmeye başladı. Öyle komik gülüyordu ki Ela da ona bakıp gülümsedi. “He şöyle çocuğum yüzün gülsün biraz. Çocuk dediğin inadına gülümser hayata, koşar, oynar...” “boş çay bardağını yere bıraktı.

“Gelelim senin korkuna ... İstanbul kimseyi unutmaz küçüğüm. O öyle anaç bir annedir ki sevgisi herkese yeter. Hangi anne gurbete giden çocuğunu unuttur? Dönüp geldiğinde basmaz mı yine bağrına? İstanbul da öyledir işte. Hiçbir çocuğunu unutmaz yavrum üzülmeye sen, sıkma tatlı canını”

“Gerçekten mi?” dedi Ela mutlulukla gözleri ışıldayarak. O gün ilk defa umudu içinde hissetmişti. “Gerçekten” dedi Necmi amca güven verircesine gülümsedi.

“Ela” “Ela” Dilan ile Didem’in sesleriydi bunlar. “Haydi, git de arkadaşlarınla oyna şimdi”

Ela “Teşekkürler Necmi Amca” diyerek ona sarıldı. Sonra da hopleya zıplaya neşeyle arkadaşlarının yanına gitti.

O bir hafta su gibi akıp geçti. Ela bir hafta boyunca arkadaşlarıyla oynadı. Teyzesiyle İstanbul'u gezdi. Son birkaç gün mahalleliyle vedalaştı. Gidecekleri gün geldi çattı. Uçakları 15.30'da kalkıyordu. Teyzesi onu havaalanına bırakacak, annesi ve babasıyla orada buluşacaktı. Ela vapura binmeyi ve martılara simit atmayı çok severdi. Bu yüzden son kez vapurla karşıya gidip gelmek istemişti. Teyzesi de onu kırmayıp bu isteğini kabul etti ve vapurla karşıya geçtiler. Biraz gezdikten sonra uçağın kalkmasına 3 saat kaldığını anlayınca vapura binip geri döndüler.

“Neşenin yerine gelmesine çok sevindim tatlım” dedi teyzesi. Ela ona bakıp sıcacık gülümsedi. “Evet teyzeciğim. Biliyor musun İstanbul'un kocaman bir yüreği var. Onun da beni unutmayaçağını biliyorum. Belki de geri döndüğümde martılarıyla selamlar beni.” Teyzesi ona tebessüm edip sıkıca sarıldı. Küçük kızın hayal gücü onu ister istemez gülümsetmişti. “Elbette tatlım İstanbul seni unutmayacak”

Vapurdan inip taksiye bindiler. “Sabiha Gökçen Havaalanı'na” dedi teyzesi taksi şoförüne. Ela başını cama yaslayarak dışarıyı izlemeye başladı. Yol boyunca da öyle kaldı. Ara ara düşüncelere dalıp iç çekiyordu. Havaalanına yaklaşırken son kez iç geçirdi. “Beni unutma İstanbul, ben seni unutmayacağım...”

Gizem Kandemir

Çamlıca Anadolu Lisesi/10-C Sınıfı

BİR DAMLADA İSTANBUL

İşte buradayım; nemli bir bank üzerinde, denizin bile sustuğu buğulu bir sabahta, Üsküdar'dayım. Yine bir karar arifesinde; gözlerim, sonbaharın sararmış yapraklarıyla süslenmiş beton zeminlerden, usul usul hareket eden denize doğru dönüyor ve düşünüyorum. Sabahın bu asil saatlerinde, arkamda duran çıplaklaşmış tek tük ağacın ardından gelen birkaç araba sesini ve denizin nazlılığının ortasından geçen vapurların buhar püskürtmelerini işitiyorum ve düşünüyorum.

Daha birkaç hafta önce, İstanbul'un her köşesinde, hayallerime dalış yapabileceğim çeşitli kurgular ararken, düşlerim benim arayışım içerisinde ayaklarımın dolanmıştı. Sadece kaderin küçük bir oyunuydu, önüme bu muhteşem fırsatı çıkartan. Bir hafta önce, Sultanahmet Camii'nin avlusunda, minarelerin gökyüzünün maviliğine uzanışını seyrediyor ve bulutların o muazzam minarelere dokunabilme arzusunu görüyordum. O güzel güne inat avlunun içine doğru sert rüzgârlar esiyordu. Bedenim soğuktan kıvransa bile ortamın verdiği huzur içime sıcak sıcak akıyordu. Derken, rüzgârın küçük bir oyunuyla bir turistin çantasının bir anda açılması ile tüm kâğıtları etrafa saçıldı. Hafif dalgalı beyaz saçları, ince yüzüne dü-

şen, kaygılı yeşil gözleriyle, kâğıtlarının uçuşmasına engel olmaya çalışan o turiste yardım ettim. Küçük bir yardımdan dolayı bana bir kahveyi borç bilmmişti. Ve bir fincan kahve, Brown Üniversitesi'nin edebiyat bölümünde sözü geçen, edebiyat alanında ün yapmış bir Profesör olan John Stuart ile tanışmamı sağlamıştı. Sadece bir fincan kahve, onun da beni tanınmasına ve benden etkilenmesine yetmişti. Uzun bir sohbet değildi; ama ben mütevazı bir yazar degildim. Benden o kadar etkilenmiş olmalı ki bana hayatımın teklini yaptı, onun bölümünde yazarlığın zirvesine ulaşabilme şansını sundu ve tüm imkânları kendisinin sağlayacağını temin etti. Şu an yaşamımın bir dönüm noktasında olduğumu hissediyorum ama nedenini tam olarak anlayamadığımdan onu arayıp kararımı ona söyleyemiyorum. Çünkü henüz ne gideceğime ne de kalacağıma dair bir karar verebilmiş değilim ve düşünüyorum.

İstanbul diyorum kendi kendime, İstanbul! Benim büyüğü şehir, ilham perim! Gidersem onu da bensiz, yapayalnız bırakma ürpertisi ve bilhassa kendimi de ruhsuz ve vicdansız kılma korkusu kaplıyor içimi...

Ortaköy'ün martıları uçuşuyor şimdi zihnimde ve çığlık çığlığa bağırıyorlar. Bana Boğaz'ın duyulmayan sırlarını anlatıyorlar sanki. Bu sırlarla doluyor benliğim; taşıyor kâğıtlarıma ve Ortaköy gibi soylu, birkaç şaheser oluşturuyorum bir anda. Ya bıraktığımda İstanbul'umu, bir daha dinleyemezsem hiçbir canlıyı, duyamazsam mekânların sırlarını ve yazamasam bir cümle bile. Oluşturacağım yeni ben, mükemmeliyeti yakalayabilir mi hiç bilmediği, görmediği o mekânlarda? Yedikule Zindanlarındaki Genç Osman Kulesi'nin kanlı kuyusuna düşerse hayal gücüm, yitirilmiş ama unutulmıyacak bir acı olarak kalırsa yeniliğimde... Tarihin çirkin seslerini barındıran, Genç Osman'ın düştüğü o yerde, cezp edici hikâyelerim hayalperestliğimle beraber karanlıklara gömülürse, bir zindana

hapsolmuş gibi kalemimi tutamazsam, işte o an bu büyük fırsatla gerçek bir yazar olamam.

Oysa şimdi soruyorum: Sevdalısı olduğum İstanbul'un kızı, terk ettiğimde babanı, yine de izin verir misin zirvende savrulan o ay yıldızlı bayrağın olmama? Tüm kızların umut sığınağı, imrenilen prenses yuvası, Kız Kulesi! Gidersem, sende bulduğum şiirsel dinletiyi ve bana fısıldadığın gemilerin aşkını dinleyebilir miyim? İçinde yaşattığın ruhu bana göstermeden anlıyorum ki; İstanbul'umu bırakıp gittiğimde, içimdekileri dışıma vuramam, yansıtamam duygularımı yazacağım eserlere. Öğreneceğim tüm yazarlık yöntemleri nafile olur benim bu hastalığıma. İlacım İstanbul olduğu sürece, adımları ayakta tutabilirim mükemmel bir yazar olarak.

İstanbul, yürüsem herhangi bir meydanında, bin bir çeşit insan büyüler beni. Her birinin yüzlerinde belirir; acıları, sevinçleri, dertleri, ümitleri, yitirdikleri, kazandıkları... Ve her insanın hayatları yapışır zihnime benek benek. Bana yeni fikirler verir; hayatın bıraktığı izler adına, belki de İstanbul'un izleri vardır onların da hayatlarında. Aldığım bir simidin susamı bile dillendir, benim hayaller diyarımda. Ama sen olmayınca, yabancılaşırsa tüm insanlar bana, karakterlerimin ruh tahlilleri eksik kalırsa yazacağım romanlarda...

Kararımı vermeden önce, Galata Kulesi'nden, Hezarfen Çelebi gibi süzülmeliyim. Her köşene göz atmalıyım; kışını, baharını, yazını ve güzünü yaşamalıyım doya doya. İstanbul, eğer gidersem son bir kez bana o tatlı yüzünü gösterip nasihat eder misin? Sokaklarında anılarımın var olduğu şehir, gitmeyi istiyorum. Ama korkuyorum. Senden uzakta; göç etmeyi unutmuş bir kuş gibi kışın ortasında kalırsam, kar taneleri dondurursa kanatlarımı, uçamazsam gün ışığına doğru... Baharın çiçeklerinden ve meyvelerinden mahrum kalırsam ve tadamazsam hiçbir mevsimi oralarda... Ve bu durumla beraber, duyguların renklerini göremezsem, siyah beyaz fotoğrafla-

ra dönüşürse gözümde tüm dünya... Fatih'in seni fethettiği gibi, ben yazarlığımla fethedemezsem insanları... Allah'ım bana güç ver, bu zor kararı verme gücünü bahşet.

Çıplak bir ağaç gibi, kurumuş duygularımı döke döke doğruldum yerimden. Haykırmak istedim İstanbul'a, veda sözlerimi. Evet, gitmeliyim. Eğer istiyorsam gerçek bir yazar olabilmeyi, kendime yeni ilham perileri bulmalıyım. Belki de bana öğretilecek tüm teknikler sayesinde; bir ilham perisine ihtiyacım olmadan, yazabilirim kitaplarımı. Ama yine de buruk bir yürek ile gitmemeyi, İstanbul'u mu terk etmemeyi diliyorum.

Sesleniyorum; "Bir işaret, bir işaret bekliyorum İstanbul!" Eğer gitme diye gösterirsen yüzünü, kör gözlerime... Gitme diye fısıldarsan sesini, sağır kulaklarıma... Bil ki asla gitmem İstanbul!

Dolu gözlerimle etrafı gözlüyor, kulak kesiliyor ve bir işaret bekliyorum.

Gözyaşlarım, ağaçlardan süzülen yapraklar gibi, istemsizce yavaş yavaş süzülüyor gözlerimden. Ve diyorum ki, ben bu büyümlü şehirde bir hiçim. İstanbul'un parıltılı elması gibi gördüğüm ben, değersiz bir taş imiş çamurlu yollarında duran. Hıçkırarak ağlıyorum şimdi ve gidiyorum, kutsal bulduğum bu mekândan. Gözyaşlarımı silmek için cebimden mendilimi çıkarmaya çalıştığım anda, elimin üstüne bir damla damlıyor. Şaşırmış bir şekilde, kafamı göğe doğru kaldırıyorum küçük bir umutla. Birkaç damla daha damlıyor yüzüme ve dans ediyor gözyaşlarımla âdeta. Sanki "Dur, çıkarma mendilini! Gerek yok ona, sana eşlik etmeye geldim. Seninle beraber ağlamaya geldim. İşaretin olmaya geldim. Gitme demeye geldim" diyor İstanbul'um, yağın yağmurla...

Sen de ağlıyorsun ya İstanbul, şimdi sonbaharında erguvan misali renklere bürüneceğim bahara kavuşmuşçasına. Kendimi işlenilmemiş, değeri belli olmayan bir elmas gibi hissedebiliyorum. Fakat

inaniyorum; zamanla işlenince İstanbul'dan aldığım bir damlacık bile yeter, parıltıyı kazanmama. Bastıran yağmurla beraber ağlıyorum; ama içim bir çocuk gibi şen. Çünkü anladım ki, ne İstanbul benim satırlarımdan uzak kalabilir, ne de ben onsuz olağanüstü bir yazar olabilirim.

Rana Saloğlu

Bağcılar Akşamsettin Anadolu Lisesi / 11 Dil Sınıfı

İSTANBUL'A AŞK VE İSTANBUL'DA AŞK

Sevgilinin gözünden akan yaş gibi süzülüyor yağmur İstanbul'un yanaklarından. Damlıyor, bu hadsiz güzelliği inkâr edenlerin, inkâr edip de çekip gidenlerin omuzlarına kurşun gibi.

Balık, içinde bulunduğu suyun kıymetini bilmez ya; hani çıkar da o zaman anlar güzelliğin, nefes almanın, hayatın anlamını... Ve o zaman susar da dinler ya dilsizlerin dile getirdiği o sessiz çılgınları. Kulağı hiçbir şeyi duymaz bir onu duyar, gözü hiçbir şeyi görmez bir karanlığı görür. Çünkü fark etmese de o ölmüştür. İşte İstanbul'un İstanbul'dan uzakta kalması, bir balığın suyun dışına çıkması gibi bir şey. Selim için de bu böyle olmuştu. Her şey İstanbul'a gelmesiyle başlamıştı. Hayallerindeki İstanbul'a...

Bugün yağmur yok. Hava soğuk; ama kimin umurunda? İstanbullu çocuklar yığılmışlar parklara, sokaklara... Kimi yılların yıpratmadığı taşlar üzerinde seksek oynuyor, kimi sarılmayı bekleyen ahşap evler arasındaki dar sokaklarda top koşturuyor. Kimi de hayallerinin peşinde koşuyor. Ama Selim kararsız bu sokakta. Selim bugün sessiz, bugün çaresiz ve ne düşüneceğini de, düşündükten sonra ne yapacağını da bilmiyor. Çünkü onun hayalleri yağmayan bir yağmurda ıslanıyor bugün. Hiç bilmediği duyguları o yağmayan yağmurun altında yeşeriyor. Nefret değil bu, kin değil. Mutluluk değil, gelecek için umut değil. Özlem değil bu, çünkü İstanbul'a yıl-

lardır özlem duyuyordu zaten. “Özlem”ne, biliyor Selim. “Aşk”ne, biliyor.Çünkü o İstanbul’a âşıktı zaten. Ama duygularını bilmiyor, şu an neyi bileceğini bilmiyor. Elleri cebinde, gözleri mahmur... Öylece ilerliyor.

Mütevazı bir apartman dairesinde kalan beş arkadaştan biri Selim. Her gün yarım saat civarında bir sürede okula varır ama dönüşü oldukça uzun sürerdi. Çünkü İstanbul’un tadını çıkartmayı bu memleketteki herkesten daha çok arzulardı. Dün gittiği yoldan ertesi gün gitmez, yorulup da sırtını yasladığı bir ağaca bir daha dayanmazdı. Çünkü İstanbul’daki her ağaca dokunmak istiyordu Selim. İstanbul’un üzerinden geçen her bulutu, yâriden bir yadigar misali cebine koyup saklamak istiyordu. Peki, değişen ne olmuştu? Neden şimdi, giden bulutlara bakmak için bile başını kaldırmıyordu, neden hep aynı yoldan gidiyor ve kendisine tebessüm eden erguvanlara hiç selam vermiyordu?

Değişen galiba duygularıydı. Selim’in bilemediği bu duyguları İstanbul bile yeşertememişken o kız... Yoksa... O kız da kim oluyor, o kendisini ne sanıyor? İstanbul’un yağmurlarından daha mı ıslak onun yağmurları? Hem yağmur yağarken ıslatır da bir yandan da yakar mı? Hayır yakamaz, yakmamalı. Ama bu yakıyor. Yüreğine inen her katre Selim’in içinde bir şeyleri eritiyor, sanki sel olmuş da yürek sokağındaki bütün duygu duvarlarını yıkmış gibi.

Yine yağmur damlaları toprağa koşuyor. Kim bilir, belki Selim’in hâline ağlıyor bulutlar. Soğuktan dudakları titriyor gökyüzünün. Aman Allah’ım! O ses de ne? Hıçkırıyor gökyüzü, gürleye gürleye ağlıyor. Belli ki göğün de bir derdi var. Bu sırada pencereden İstanbul’u izliyor Selim. Arada gözü göğe iliştiriyor sonra kaçırıyor gözlerini göğün gözlerinden. Sanırım ağlarken görülmeye tahammül edemiyor. Biraz ilginç ama gök, herkesin gözü önünde ağlamıyor mu? Bu düşünceyle cesaretlendi. Selim içini dökmek için.

Ama vazgeçti kendisi bile anlayamıyordu ki duygularını. “Bana ne oldu, neden hep onu görmek istiyorum, neden biricik annemden bile daha çok düşünüyorum onu, neden artık mutlu olamıyorum, neden, neden?” diyordu hep. Nereden bilsin ki? O daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı!

Her günü ıstırap ve bin bir cevapsız soruyla geçiyordu. Yemekten, içmekten de kesilmiş, hep onu düşünüyordu. Sürekli mutsuzdu. Hatta tam gülecekken “gülme!” dercesine yüzüne sille indiren kimseler vardı. Selim tanıştığından beri kim olduklarını bilmiyordu bu kimselerin. Tanışmadan önce de merak etmiyordu zaten. Bu kimseler Selim’in o kızı karşı hissettiği duygulardan başkası değildi. Niye “gülme!” diyordu peki, niye tebessüm için kıvrılmış dudakları hançerliyordu bu duygular? Bilmiyordu. Selim, bunların hiçbirisini bilmiyordu. Hatta bazı zamanlar şöyle diyordu: “Benden ne isterse istesin yaparım hem de her şeyi. Ama sadece bir şeyi yapamam. Ben, onsuz yapamam!”

Ona karşı hissettiği duyguları tanımaya çalışıyor ama ona acı veriyordu. Eskiden İstanbul’u düşünürdü hep. İstanbul’da bir akşam vakti yalnız başına bir bankta oturmayı hayal ederdi. “Acaba nasıl bir yer, o anı yaşamak nasıl bir şey?” derdi. Ama hayallerine yaklaştıkça hayalleri ondan kaçıyor sanki. Demek ki hayalleri İstanbul’dan ibaret değildi. “Hadi otur bir banka git, o anı yaşa hadi ne duruyorsun? Hadi git Sultanahmet’e göğü yırtan ahenk abidesi altı mızrabı izle. Hadi git boğaza. O istediğin eşsiz derinliğe seyre dal. Hadi git Selim git!” diyordu kendi kendine. Diyordu ama ayakları onu dinlemiyordu ki. Selim neden hiçbir şeye söz geçiremez oldu? Duyguları, ayakları, hayalleri... Her şey neden ona bu kadar düşman oldu? Bak şimdi hayalleri de bıraktı onu. Artık İstanbul’da bir bankta, güneşin hükmünü kaybederek kamerin hâkim olacağı sıcak bir ikinci vakti, yalnız başına değil o kızla olmak istiyordu.

Hayali de bu olmuştu artık. Bak şimdi hayalleri de kaçtı avuçlarından. Hem de o hiçbir şeyin farkında olmadan.

Hayaller, insanı mutlu eder; hele de hayallerine kavuşursa... Yıllardır âşık olduğu İstanbul'a sarılacakken, bütün hayallerine kavuşmuşken, bütün hayallerinin aslında İstanbul olmadığını gördü Selim.

Kurduğu hayaller, sanki acıyla yoğrulmuş sıcak bir ekmek... Her gün ayrı bir lokma ve her gün bu lokmanın zehrinden doğan karın ağrısı. İstanbul, Selim'e zehir kadar lezzetli geliyordu işte. Tadına doyamamış, üzerine de başka hayaller kuruyordu hep. Ve bu daha da acı veriyordu ona. Oysa İstanbul bu muydu? İstanbul, âşıkların diyarı değil miydi? Üzerinde kurulan hayallerin her birini gerçekleştirebilecek kadar güçlüyken, o hayalleri büsbütün yıkacak kadar acımasız mıydı İstanbul? Selim yine bilmiyordu. Ne zaman bileceğini de, neyi bileceğini de bilmiyordu.

Günler, dünyanın dönmesi kadar hızlı, dönerken ses çıkarmaması kadar sessiz. İstanbul da, bahçeden topladığı papatyaları anesine uzatan çocuk kadar temiz. İnsanların kendisi hakkında ne düşündüğünden habersiz. Kim bilir kaç kişinin hayal tarlasında fizlendi İstanbul; kim bilir onun uğruna kaç mecnun çöllere düştü? Babamın bana bıraktığı paha biçilemez miras, dünyanın değersiz taşları arasındaki yakuttur İstanbul. Düşünmeyi bilen insanların nazarında asla aldatmayan bir sevgilidir: İstanbul!

Hep İstanbul'u düşünen Selim artık başka düşlerin peşindeydi. O kızı düşünüyor ve yine soruyordu kendine: "Onun hiç mi hayali yok?" Evet, her insanın hayalleri vardır. Ama o zaten doğma büyüme İstanbullu. İstanbul gibi bir hayali neden olsun ki? Peki sevmek, sevdiğiyle evlenmek, evlenip de İstanbul'da mutlu bir yaşam sürmek... Sanki hepsine yabancıydı güzel kız. Sanki bütün hayallerini öldürmüş, bütün umutlarını kalbiyle birlikte çöpe atıp yakmış. En

kötüsü de bu ya! Çünkü Selim bunu da bilmiyor. Sanıyor ki:” O da beni sevecek, evleneceğiz ve hayallerimdeki şehirde, hayallerimdeki kişiyle her zaman mutlu yaşayacağız.”-her zaman mutlu- sanki şimdi çok mutlu ya. Değil elbet. Ama o kızın uğruna kurduğu hayaller ona az da olsa mutluluk veriyordu. “İstanbul gibi büyük bir hayalim gerçek olmuşsa bu neden olmasın?” diyordu. Ama bu düşüncenin İstanbul’un büyüklüğü kadar büyük bir yanlış olduğunu bilmiyordu.

İstanbul’a âşık olursun da İstanbul’da âşık olunmaz mı? Selim, ikisini de yaşamıştı bunların. Önce âşığı olduğu İstanbul’a kavuştu, sonra kendisine sadece bir tebessümle selam veren iki dudağın mecnunu oldu. Ve hep o iki dudağın arasından çıkacak bir kelimeyi hasretle bekledi. Hiçbir şeyin farkında değildi ama hayatı kendine zindan eyledi. Sıradan, masum ve biraz da sahte bir tebessüm, onun bütün hayallerini değiştirmeye yetmişti.

Aradan iki yıl geçmişti. Selim’i kendisinin bile tanımayacağı bir hâle sokan iki yıl. Neyse ki koskoca bir ömür geçmeden anlayabilmişti kahrolası bir tebessümün kendisine sıkılan en büyük kurşun olduğunu.

Yine kafasından bin bir cevapsız soru geçerken yaz yağmurlarının birden yağıp birden durması gibi, sonu gelmeyen hayallerini durdurmaya karar verdi. Oysaki karanlıkta yanmış bir mumdu Selim’in umutları. Söndürecekti, kararlıydı. Mumdan eli yanacaktı ama belki o mum yandıkça da canı yanacaktı. Umutları ve hayalleri ona hiç bu kadar zarar vermemişti. Artık korkuyordu kaybetmekten. Ne umudu için bir hayali ne de hayalleri için bir umudu kalmıştı.

Susuyordu. Hiçbir şeyi duymuyor, gözü hiçbir şey görmüyordu. Yoksa Selim ölüyor muydu? Hayır, nefes alıyordu. Ama İstanbul’u çoktan terk etmişti Selim. Hayallerini, umutlarını, ona-hâlâ-

bilmediği duyguları yaşatmış olan o kızı... Her şeyi... Bıraktı ve gitti. O da bu şehri inkâr etti de terk edip gitti. Tıpkı suyundan çıkmış bir balık gibi. Balık, içinde bulunduğu suyun kıymetini bilmez ya; hani çıkar da o zaman anlar güzelliğin, nefes almanın, hayatın anlamını... Ve o zaman susar da dinler ya dilsizlerin dile getirdiği o sessiz çığlıkları. Kulağı hiçbir şeyi duymaz bir onu duyar, gözü hiçbir şeyi görmez bir karanlığı görür. Çünkü... Çünkü fark etmese de o ölmüştür.

Eminim ki o yalancı tebessüm değil de; İstanbul, yüz tokat vursaydı Selim'in yüzüne, Selim yine bırakıp gitmezdi İstanbul'u. Çünkü düşünmeyi bilen insanların nazarında, asla ama asla aldatmayan bir sevgilidir. İstanbul! Ama Selim yürek toprağında biten laleyi toprağın altına gömdü. Ve şimdi o da karanlıklar ahalisinden biri oldu. Tıpkı suyundan çıkan balık, tıpkı hayallerini toprağa gömen insanlık gibi.

Hasan Hüseyin Tokpınar

Güngören Anadolu İmam- Hatip Lisesi/11-C Sınıfı

ÖLÜM VE YAŞAM

— Buna da çok şükür. Dünden az oldu ama bugünkü balıklar. Kısmet, diyerek toplanmaya başlandı. Yavaş yavaş toplanırken denizden ayrılacak olmanın üzüntüsünü duymuştu. Ve tam gitmek üzereyken o da ne! Köprünün başında bir kadın. Eliyle köprünün demirini tutmuş denize doğru sarkıyordu. Adam bu kadının yanına yaklaştı. Fark etti ki kadın kendi kendine bir şeyler fısıldıyordu; sanki intikam alıyordu tüm yaşadıklarından. Canı yanmıştı bu genç yaşta. Kadına ne söyleyeceğini düşündü adam. Karşısında bir içimlik hayatta boğulmak üzere olan bir kadın vardı ... Acaba bu kadını teskin etmeye çalışmalı mıydı? Ne de olsa onu teskin edecek herkes ve her şey son bulmuş olmalıydı. Buraya çıktığına göre ... Ama şansını denemeliydi.

— Bir dakika bayan, dedi.

— Hiçbir şey duymak istemiyorum, dedi bayan.

Kadının kararlılığını fark etti; ancak bu kadının gözlerinde Boğaz'ın mavisini görmüştü. Hiçbir maviyi Boğaz'a benzetemedi ... O kadar güzel değil hiçbir kadında mavi ... Ama bu kadın bir hışımla kendine doğru yönelirken fark etmişti ...

— Denizi ben de seviyorum; ama onu yaşamak için onunla ölmek için değil.

— Defol git yabancı, dedi güzel kadın ...

— Peki, o zaman sizi bu hâle düşüren ne?

— Bu seni ne ilgilendirir be adam! Defol, git demedim mi? Defol git işte.

— Sizden yaşamanız için iki dakika isteyebilir miyim?

— Ne yapacaksınız iki dakikayı?

— Bu iki dakikada sizi bir saat yaşamaya ikna edeceğim.

— Peki, bu bir saat ne yapacaksınız?

— Ölmeden önce size son kez balık ekmek yedirmek isterim.

— Görünüşe bakılırsa balıklarınız ikimize yetmez.

— Olsun, sen yersin ben de yarın yerim. Benim zamanım çok sen gitmek üzeresin.

Kadın kahkaha attı. Uzun boylu, siyah saçlı, iri gözlü, geniş omuzlu, beyaz tenli ve güven veren bu çekici adama baktı ve içinden bu adamdan zarar gelmeyeceği kanısına vardı. Adama “Peki, dediğin gibi olsun” dedi.

Adam kadının köprüden inmesine yardım etti. Birlikte adamın teknesine doğru yürüdüler. Adam mangalı yaktı ve balıkları pişirmeye başladı.

— Buyurun bakalım balıklar pişti. Bu balıktan bir daha yiye-mezsün deyip tebessüm etti.

— Çok garip birisiniz, dedi kadın.

— Sen de öyle, dedi adam.

“Neden?” dedi kadın. Adam, çok değil on dakika önce ağlıyordun ve intihar etmeye karar vermiştin; ama şimdi gülebiliyorsun. Demek ki bir an için intihar etmeye karar vermenin bir anlamı yokmuş, dedi. Kadın, dur bakalım daha vazgeçmedim fikrimden, dedi. Ben seni vazgeçirebilirim, dedi balıkçı. Yarım saatin kaldı beni nasıl vazgeçireceksin, dedi. Sadece bana birkaç gün ver, dedi adam. Seni sadece yarım saattir tanyorum sana nasıl güvenirim? dedi kadın. Adam sessizce bir süre kadına baktı sonra gülümseyerek eline bir

bıçak veririm, ne zaman bana olan güvenini kaybedersen o zaman kendine saptırsın ve ben de sana zarar veremem böylece. Peki, bu sefer ben sana nasıl güveneceğim? diye sordu adam. Ne konuda? dedi kadın. Eline bıçağı alır almaz kendine saptırsan? dedi adam. Kadın, kabul öyle bir şey olmayacak. Peki, ne yapacaksın sen, bu sürede beni nasıl ikna edeceksin? dedi. Sabah ola hayrola, dedi ve birlikte eve gittiler. Eve vardılar. Adam kadına, sen şu odada kal; bu da bıçağın iyi geceler, dedi ve kendi odasına gitti.

Sabah çoktan olmuştu kadın çay kokusunu duyunca uyanıvermişti. Salona gitti. Adam kahvaltı hazırlamıştı: Omlet, menemen ve çay. Günaydın, deyip sandalyeye oturdu. Adam, sana da günaydın çabuk ye yapacak daha bir sürü işimiz var, dedi. Merak ettim, dedi kadın. Sürpriz, dedi adam. Kadın kahvaltısını yaptı, masayı toplamak için adama yardım etti. Odaya biraz eski ama güzel bir elbise bıraktım, giy de çıkalım, dedi adam. Elbiseyi giydi kadın. Sonra adama dönerek “Kimin bu elbise?” diye sordu. Sabah senin için komşunun kızından istedim, dedi. Sonra çıktılar evden. İçindeki merakı yenemeyip sordu kadın “Nereye?” Cevap vermedi adam, sessizce yürüdüler. Biraz sonra durağa geldiler ve otobüse bindiler. Otobüsten inip biraz yürüdükten sonra Kız Kulesi’ne geldiler. Buraya niye geldik? Dedi kadın adama. Adam, Sen burayı hiç görmemiş olmalısın, dedi. Kadın, Olur mu ben zaten burada oturuyorum, dedi. “Hayır” dedi adam. “Hayır, sen burada oturamazsın.” Şaşırmıştı kadın lafın devamını bekler gibi baktı adama. Adam ses çıkarmadı. Biraz Kız Kulesi’ni izlediler öylece ikisi de. Sonra adam “hadi gezecek çok yerimiz var.” dedi. Durağa yeniden yürüdüler. Sultanahmet, EyüpSultan, , Beyoğlu, Bakırköy... Teleferikle Pierre Loti’ye çıktılar. Uzun uzun baktılar oradan manzaraya. Adam kadına yönelerek “işte hayatın anlamı, işte tek gerçek” dedi. Ve bütün İstanbul’u içine çekmek ister gibi derin bir nefes aldı. Kadın tam konuşmaya yel-

tendi ki adam sus işareti yaptı ve daha bitmedi, dedi. Elinden tuttu kadını ve yürümeye başladılar. Ancak kadını sanki bir yere sürükler gibi sinirliydi adam. Eyüp mezarlığına indirdi kadını ve işte az önce yukarıdaydık, hayat ne demek onu çözmeye çalışıyorduk. Bize verilen tüm güzelliği gördük seninle. Dünyada yaşamak değildi bizimki, İstanbul'da solumaktı. Sadece iki adım elveda demeye götürecek bütün bu güzelliklere. Burası İstanbul, ölümle yaşam iç içe. Buradan ayrılmak ... Bütün bunlara veda etmek nasıl geçti içinden? dedi adam; ancak bu sefer başka türlü söyledi bütün diyeceklerini. Karşısındaki sağırmış gibi. Kadın da farklı duydu bu sefer. Sanki kulağını ayırmış biri ondan, yetmemiş de kulağının içine girmiş girmiş de ona bir şeyler haykırıyor gibi ... Uzun uzun ağladı ve adama sarıldı: "Her şey için sağ ol âşık." dedi. Adam biraz sakinleşti. O an anladı kadının sahte sandığı bu hayatta vedadan vazgeçtiğine. Sonra kadına sordu : " Sahi seni bu kadar kör eden neydi?". Kadın ağlayarak: "İhanet." dedi. "İhanet mi? İstanbul'da yaşayasın da İstanbul'dan başka birine âşık olasın ne garip!" dedi. Ve başladı:

*"Aradı durdu ruhum bin yıl
Kendine yaşayacak bir diyar
Karar kıldı İstanbul'da
Ağzında bir türkü İstanbul İstanbul
Varsa bulacağın ya Allah'tan İstan "BUL"
Ya da başka şehirde esir başka şehirde kul."*

Kadın şaşırmıştı. Ve sanki içinde sakladığı, dibe gömdüğü bir şeyi çıkarıyor gibi kusmak kadar aniden ve kontrolsüzce "seni seviyorum." dedi adama. Adam kadına baktı ve eğer razıysan bu gönülde İstanbul'a kuma olmaya olur. Yok, tercih yap dersin burada beni vur, dedi. Baktı ki kadından bir ses çıkmadı. Ve kadına: "Elveda üç gündür birlikteyiz. Sözünde durduğun için sağ ol. Ben dediğimi yaptım karar senin." dedi ve arkasını döndü gitti. Bir kaç adım attı

ve kadın arkadan bağırdı: “Benim adım İstanbul, senin adın ne?”
Kaç gündür birlikteydiler ve adam kadındaki o bakışı gördükten sonra sanki bile bile hiç sormamıştı adını. Kadına yöneldi ve bizim şarkımız vapur sesleri ve martı çığlığıdır, dedi. Mutluydular eve yöneldiklerinde. Hiç bitmeyeceğini biliyorlardı, bu mutluluğun. Öyle ya şimdiden düşünmüşlerdi çocuklarına ne isim vereceklerini: Kızlarına Aşk, oğullarına da Ayrılık...

*Şiir, tutkun mahlaslı bana aittir.

M. Hanifi Akbaş

Kemal Hasoğlu Lisesi/12 TM C Sınıfı

İKİ KAPAK ARASINDAKİ GERÇEK

Selim, o gün tavan arasına eski bir kitap aramak için çıkmıştı. Yarı aydınlık ve loş mekânda bir şeyler bulmak oldukça zor görünüyordu. Elinin değdiği her yer tozluymuştu, ancak eline gelen her şeyde bir hatıra gizliydi. Dokunduğu her eşyada, aldığı her kokuda hatıraların izini sürerken ne aradığını unutmuş, eşyaların arasında kaybolmuştu. Bir ara kendini yine o sandığın başında buldu. Zamanın puslu hatıraları belirdi birden zihninde. O günü, babası Ahmet Bey'in vefat ettiği, o mahzun günü dün gibi hatırlıyordu. Gözyaşlarını tutamadı yine... Bir süre yaşlı gözlerle sessizliğin ve karanlığın içinde kaybolup gitti. Hiç bir zaman cesaret edip açmadığı o sandığı bütün cesaretini toplayarak açtı. Sandık açılır açılmaz geçmiş zamanın kokuları ve hatıraları yayıldı etrafa. İçinde çok fazla eşya yoktu. Ama bazıları ona tanıdık geliyor, yaşanmışlıkların izleriyle ruhunu titretiyordu... Geçmişle bugün arasında köprü kuran belki de bu dilsiz eşyalardı... Babasının maket gemisi, kalemi, tesbihi, saati, günlüğü, kitapları... Sandığın içinden bakmak istediği ve merak ettiği şeyleri aldı, hüznüyle karışık bir merakla odasına indi. Önce elindekilerin tozunu itinayla aldı. En çok merak ettiği babasının günlüğüydü. Bazı satırlarda yüzüne acı bir tebessüm yayılarak, bazı satırlarda gamzesine yaşlar dökülerek günlüğü okumaya başladı. Sayfaların birinde bir Osmanlı torunu olan büyükde-

desinin ve ailesinin hükümdarın emriyle Osmanlı hâkimiyetine katılan Bosna'ya yerleştirildiğini, babası Ahmet Efendi'nin burada dünyaya geldiğini okudu. Annesinden dinlediği bu gerçeği babasının kaleminden tekrar okuyunca geçmiş gözlerinin önünde tekrar canladı âdeta . Babası duygularını, özlemlerini, umutlarını, hayallerini, hüznlerini bu deftere sığdırmıştı. O zamanlar imparatorluğun payitahtı olan İstanbul'a olan hasretini ,sevgisini anlatmıştı ... Bir sayfada altı çizilmiş şu satırlar Selim'i çok etkiledi.

"Bu şehir-İstanbul ki bi misl ü behâdır

Bir sengine yekpâre Acem mülkü fedadır"

Şair Nedim'in eşi bulunmayan ve bir taşına bütün Acem mülkünü feda edilir dediği bu şehir nasıl bir yerdirdi? Selim bu cümlelerin büyüyle irkildi ve içinde İstanbul'u görme arzusu doğdu. Sonra sayfaları sararmış bir kitap geçti eline. Kitabın sayfaları arasında gezinirken kenarı kıvrılmış bir sayfada Fransa büyük elçisine ait olduğu belirtilen bir sözün altının itinayla çizildiğini fark etti : "Dünyanın başkenti olması için yaratılmış şehirdir İstanbul." Ve devam eden satırlarda Napolyon'un sözü : "Dünya tek bir devlet olsa, başkent İstanbul olurdu." Bu cümleler Selim'i daha çok düşündürmeye başladı. İstanbul muydu onu alıp babasına götürülen? Peki neden babası görmediği bir yeri bu kadar güzel anlatmıştı? Göz gördüğünü anlatırdı, gönül ise görmediğini... Selim, birden durdu. Çünkü satırlar susmuştu, konuşmuyordu artık. Sanki zaman dönüşü olmayan bir şekilde akıyordu. İki kapak arasındaydı gerçekler. Sadece iki kapak ... Ama o bunun farkında değildi.En son cümle ise bakışlarını dondurmuştu âdeta;

"Bir gün gerçeğin sırası gelecek nasılsa."

Gerçek ... Hangi gerçek? Kapaklara tutunmuş tüm harfler dile gelip konuşabilseydi, belki de öğrenecekti gerçeği. Şimdi iki kapak arasında yaşıyordu. Uzun süre bu düşünce hâkim oldu dün-

yasına. Günlerce bu düşüncelerle yoğrulurken anladı ki: Bu gerçek İstanbul'da saklıydı. Evet... Oraya gitmeliydi. Ne olursa olsun, nerede olursa olsun bunu öğrenmeliydi. Durumu annesine anlattı. Annesinin müstesnasını ve duasını alıp heyecanla yolculuk hazırlığına başladı. İşte şimdi günlerdir beklediği o an gelmişti. Artık onu İstanbul'a götürecekti yoldaydı. Uzun ve heyecanlı bir yolculuktan sonra nihayet İstanbul'a geldi. Burası yedi tepeden oluşan, yedi renk yeşilin arasına gizlenmiş, kubbeler, minareler, kuleler, dikilitaşlar ve anıtlar şehriydi âdeta. Her tepede gördüğü kubbeler gününü aydınlatıyordu. Bazı yerlerde üst üste binmiş evler olmasına rağmen, mahalleleri, sokakları, parkları birbirine kol uzatmış, sırt sırta vermiş sevgililer gibi görünüyordu. İstanbul tılsımlı bir şehirdi. Babasının günlüğünde okuduğu şu cümleler belirdi birden hafızasında:

"Kokusundan bilirsin İstanbul'u. Sonra renklerinden tanırısın açınca gözlerini. Karışıktır, üst üstedir, iç içedir, canlıdır. Âdeta çok renkli bir ebru gibidir İstanbul. Ya da zıt renklerin inanılmaz uyumu... Benzemez bir yanı bir yanına, bir günü bir gününe bu zıtlıklar şehrinin." Evet gerçekten de babasının anlattığı gibiydi her şey.

Gün batımında hep methini duyduğu o denizle karşı karşıyaydı Selim. Bir yanı hareketli, kalabalık boz bulanık; diğer yanı uçsuz bucaksız gibi görünen o deniz... Maviyle yeşilin en güzel uyumu. İstanbul'un ufkunda yaşıyordu dünyanın en muhteşem gün batımını... Kimi yerde görkemli minareler kıpkızıl gökyüzünü deliyordu; Kimi yerdeyse deniz ve gök birleşiyordu. Galata köprüsü, İmparatorlukların mabedi Ayasofya, göğe çakılmış altı minareli Sultanahmet Camii. Denizin ortasında gizemli bir evi çağrıştıran Kız Kulesi.

Selim şehri tanımak istiyordu ve gördüğü her şeyi birilerine soruyordu. Aslında bu soruların tek bir cevabı vardı: "O da gerçek..." Şehrin durgun sularının hücumuyla hırçınlaşmaya yüz tuttuğu bu

sırrı açığa çıkarmalıydı. Kendini, bir gizem içinde kaybolmuş gibi hissediyordu. Gecesi sümbül, Türkçesi bülbül kokan bu şehirde daha keşfedilecek nice hazine vardı kim bilir... Her sokağında, her semtinde ayrı bir efsane saklıydı.

Dar, mermer kapıdan girip üzerinden nice ayakların geçtiği belli, basamakları aşınmış mermer merdivenlerden çıkarken içinde bir şey hissetti. Sonra sıra sıra dizilmiş kitapçıları gördü. Her rafta binlerce kitap vardı. Bütün İstanbul, bütün gerçek oradaydı sanki. Sahaflar Çarşısı'nda yeni bir hayat buldu, belki de kendini. Gördüğü bütün kitapları okumalıydı. Özellikle İstanbul'u anlatan, İstanbul'u yaşatan kitapları... Bir kitapçı dükkânından içeri gireceği sırada bir tabela dikkatini çekti. Tabelada babasından kalan o kitabın yayınevini adı yazılıydı. Dalgın dalgın etrafına bakarken:

— Buyurun! diyerek ona yol veren, yaşlı bir adam belirdi karşısında. Bu sakin ve güler yüzlü adam yıllardır beklediği heyecan ve vuslatın kokusunu saçıyordu etrafa. Yaşlı adam bir iskemle-ye oturmasını işaret etti. Ve aralarında tatlı bir sohbet başladı. Selim'in Bosna'dan geldiğini öğrenince yaşlı adam gizleyemediği bir heyecanla:

— Katip Ahmet Efendiyi tanır mısın evladım? diye sordu. İşte o anda Selim'in gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Kalbinin dura-çağını düşündü bir an. Yaşlı adam durumun farkındaydı. Sayfaları sararmış, yıllardır bir emanet edasıyla dokunduğu bir kitabı ona uzatarak Selim'in hayatını değiştiren cümleyi söyledi o an:

— Bu kitap babanın emaneti. Yıllardır bu emaneti yerine ulaştırmayı istedim. Babanı Bosna'ya gittiğimde tanıdım ve onunla dostluğumuz vefatına kadar devam etti. Bana hep İstanbul'u anlatmamı isterdi. Sohbetlerimiz hep İstanbul üzerineydi. Ona yazdığım mektuplarda hep İstanbul'u anlatırdım.

Selim kitabı eline alır almaz ilk sayfasını açtı. Şöyle yazıyordu:

— İstanbul'u hiç görmedim ama orayı görmekten başka hiçbir şeyi kuvvetle istemedim; artık benim orayı görmem hayal, belki oğlum görürse mutlu olurum.

Selim'in bir an hıçkırıklara boğuldu. Ahmet Efendi, sevgisinin hatıralarını taşıması ve çok uzaklarda hâlâ İstanbul'u seven kalplerin bulunduğunu anımsatmak için yazmıştı bu satırları. Ve Ahmet Efendi, şimdi oğlunu kendisini ait hissettiği toprağa; sevgisini ait olduğu yere, İstanbul'a emanet ediyordu ...

Hamza Saruncu

Beyoğlu Anadolu İmam-Hatip Lisesi/11-B Sınıfı

HAYALPEREST

Biliyorum kaybettim. Daha önce tatmıştım, o zaman da acıydı. Yine de pes etmiyor, her lokma yıpratıyor beni. Nesin sen? Yalnızlık mı? Sanki hiç olmamış gibisin. Hiç sevmemiş, yaşanmamış... Sahte bir düştten ibaretmiş her şey. Yoruldum, gücüm kalmadı artık. Sen mutlusun, güneşin parlıyor tenimde. Benim gözlerim dolu, yanaklarımdan süzülme de. Nesin sen? Gözyaşı mı? Utanıyorum denizini görünce, ağlayamıyorum. İçime aktıkça, bir şeyler kopuyor benden. Çünkü o gitti. Ufka doğru ve keşke diyemeden... Bazen onu hayal ediyorum, bazen ölümü bekliyorum. Ama sen zamandan başka bir şey vaat etmiyorsun. Denizin, köprülerin, insanların... Hepsini benim gibi suçluyorsun. Nesin sen? İstanbul? Tabii ya İstanbul'sun.

Son nefes, sigaram tükeniyor. Kulağımda martılar, bakışlarımda mavilik, oturmuşum banka. Biraz uzağımda bir kadın oturuyor. Yaşlı bir İstanbul hanımefendisi, şiir okuyor sessizce; duyuyorum.

*Aheste çek kürekleri mehtap uyanmasın
Bu âlemi hayale dalan âb uyanmasın
Ağuş bu biharda ha'bibedir cihan
Sorsun sabah haşre kadar ha'b uyanmasın
Dursun bu musiki semavi içinde saz.
Leyl tarbda bir dahi mızrab uyanmasın
Ey gül sukûte varmayı emreyle bülbüle*

*Gülşende mest olan ahabb uyanmasın
Değmez Kemal uyanmaya ikmal-i ümr için
Varsın bu uykudan dil bitâb uyanmasın.”*

Büyülenmişim âdetâ. Farkında olmadan “muhteşem” diye
bağırdım. Kadın bana dönüp:

-Af edersiniz. Bana mı dediniz?

-Harika okudunuz. Aklıma gelmiyor, bu şiirin adı neydi?

-Çubuklu’dan Gazel...

-Ah! Doğru ya Çubuklu! Acaba şair de bizle aynı manzaraya mı
bakıyordu?

Kadın yanıma oturdu:

— Sanırım. Ne de olsa mekân aynı.

— Öyle. İsminiz nedir bayan?

— Ben isimlere takılmayı sevmem.

Ona dönüp elimi uzattım.

— Tamam o zaman. Memnun oldum bayan.

— Ben de memnun oldum. Mesleğiniz nedir?

— Yazarım.

— Ooo! Yazarları severim, acizdirler.

— Aciz?

— Evet, aciz. Hep anlatmak zorundalar. İçlerini tırmalayan bir
şeyler var. Onlar için söylenecek en doğru söz: Susarsan çıldırırısın!

— Vay be! Sizin mesleğiniz nedir?

Kadın önce Boğaz manzarasına baktı. Sonra “Şairim!” dedi. Gö-
zlerinden belliydi. İstanbul’u yaşıyordu. Onu bu semtin şair ettiğini
anlamıştım.

— Öyleyse sizin felsefinize göre, şairler de acizdirler. Onlar da
susarlarsa çıldırırlar değil mi?

— Yoo hayır! Şairler zaten çılgındır. Ha ha ha! Deliyim ben deli!

Kadın kahkahalarına engel olamıyordu. “Deliyim” diye

sayıklıyordu. Gün batarken, Çubuklu sahilinde oturmak etkileyici olduğundan, ikimizin de gözleri daldı. Kadın aniden sordu.

— Güvercin olmak ister misin?

— Güvercin mi? Nerede?

— Eminönü'nde bir parkta ...

— Hangi park bu? Halide Edip Parkı mı?

— Cevap ver, ister misin?

— Hayır! Güvercinler güzel havalarda konarlar heykelin üstüne; ama yağmur yağdığına ıssızlaşır park. Eğer üç beş damla yağmurda dayanamayıp vazgeçeceksem, hayır! Güvercin olmak istemem.

— Martı olmak ister misin?

— Martılar... Kanadın maviliğe degecek, bütün İstanbul seması senin. Durmadan çığlık atacaksın, insanlar aşkla bakacak ... Ben tebessüm için savaşıırken, martılar bir lokma simidin kavgasını yapıyor. Buna değer! Martı olmak isterim.

— Biliyordum.

— Neyi?

— Sizin hayalperest olduğunuzu.

Şaşkındım. Bu fikre nereden varmıştı ki? Evet çocukluğumdan beri hayal kurarım, hatta o hayalleri gördüğüm olur. Ama nasıl anladı? Acaba ağzımdan bir şey mi kaçırdım? Umursamaz görünmeye çalıştım, kadın fark etti:

— Aman ha! Ben gerçeğim, emin olun,dedi.

Tebessüm ederek;

— Galiba siz, az önce dediğiniz gibi delisiniz, dedim.

Kadın yine o şen kahkahasını attı. Aklıma nerden geldiğini bilmediğim bir soru sordum:

— Biliyor musun bayan? Çocukken akşam olduğunda, şehre perilerin indiğini düşünürdüm. Her pencereye konar, ışık tozu serperler.

— Ne ışığı?

— Yıldızların ışığı. Bütün yıldızlar yere iner ve periler kulağımıza bu şehrin hikâyesini fısıldar. Büyüyünce anladım; meğer onlar ilham perisiymiş.

— Doğru, kalemi olan herkes İstanbul'un öyküsünü yazar kâğıtlara.

— Eee, masal şehir...

— Bazen düşünürüm, İstanbul'un dili olsa da konuşsa, anlatacak ne çok şeyi var. Alıp götürdükleri, geri getirdikleri ve daha niceleri...

Kaybolmuştum kadının sözleriyle. Doğruydu aslında. Susmamalıydı bu şehir, konuşmalıydı. Aniden haykırdım:

— Öyleyse, anlat İstanbul!

Kısa süren bir sessizlikten sonra kadın:

— Sanırım anlatmayacak.

— Evet direniyor, kararlı...

Kadın konuyu değiştirmek istedi.

— Bahar geldi!

— Evet, hangi çiçeği seversiniz?

— Erguvan... Siz?

— Çiçekleri çok sevmem.

Kadın ısrarlı bakışlarını sürdürünce cevap vermeye mecbur hissettim kendimi.

— Ama ille de bir cevap istiyorsanız, mor salkım olsun.

— Niye? Kaybetmekten mi korkuyorsunuz?

— Neyi?

— O sarıp sarmaladığınız her neyse o şeyi...

Kadını anlamakta zorluk çekiyordum. Gülerek:

— Affedersiniz ama siz gerçekten delisiniz.

— Yoo! Sevdiğimiz şeyler kadardır bizim için İstanbul. Mesela bir tane daha söyleyin, başka neyi seversiniz?

— Kız Kulesi.

— Demek ki yalnızsınız. Koskoca denizde, tek başınızasınız. Aynı bir dünya kurup, hapsetmişsiniz kendinizi. Bütün İstanbul'u parmaklıklar ardından izliyorsunuz.

— Demek öyle. Peki siz neyi seviyorsunuz?

— Galata Kulesi'ni...

— O zaman siz de yıllara meydan okuyorsunuz, inatçısınız. Etrafınızdaki beton kalabalık sizi yıldırılmıyor, dimdik duruyorsunuz.

— Evet, öğreniyorsunuz. Hayalperest!

Ufak bir tebessümle geçiştirdim. Kadın konuyu dağıtmak istedi:

— Madem çok hayal kuruyorsun, şimdi bir ev hayal et. Boğaziçinde, deniz görmese de olur. İstanbul'u hissettirsin yeter. Gelelim evin bahçesine, erguvan ve mor salkım var.

— Yalılardan mı esinlendiniz? Kusura bakmayın bayan, siz gerçekten...

— Biliyorum deliyim; ama bir evi olmalı insanın. Öyle bir ev ki kafana estiğinde terk edip gitmelisin. Ve en önemlisi geriye döndüğünde eskisi gibi bulmalısın! Sizin eviniz var mı?

— Yok. Yani anlattığınıza benzer bir yapıda hiç oturmadım. Ama üç oda bir salon, içinde anne, baba, kardeşler falan... Bir ev var işte...

— Aman boş verin! Bizim evimiz İstanbul!

— İstanbul mu? İyi de ben bu şehri terk edemem ki, yapamam.

— Bir gün herkes gitse bile mi?

— Gitsinler. Elbet gelirler. Ben yapamam! Başka şehirlerde İstanbul'u, İstanbul'da gidenleri özlerim.

Kadın bana acıyarak bakıyordu, elimi tutup konuşmaya başladı:

— Siz de bu kalabalıkta yalnızsınız, değil mi? Ağlamayın!

— Ben ağlamıyorum. Gözlerim kuru...

— Benim de sizin gibi maskem var.

Konuşmama fırsat vermiyor, devam ediyordu.

— Şimdi size zamanı övüyorlar değil mi? Ben ne olacağını söyleyeyim. Zaman buruşuk bir örtü örtecek yüzüne, o kadar... Kapa gözlerini!

— Ne?

— Siz dediğimi yapın! Hadi!

Gözlerimizi yummuştuk. O, bir şeyler fısıldıyordu.

— Orhan Veli gibi dinleyin bu şehri. Martılar çılgık atıyorlar. Vapurun sesini duyuyor musunuz? Deniz, insanlar... Hiç birinin umurunda değil sizin yalnızlığınız. Savaşmak kendi elinizde.

Tam gözümü açacakken, omzumu tutup "Dinle" dedi.

— Vazgeçmek de sizin elinizde. Hani derler ya ömür dediğin bir gündür, o da bu gündür. İşte siz bu gün ya bu bankta oturup İstanbul için hikâyeler düşlersiniz, ya da yalnızlığa inat gidersiniz.

Haklıydı. Karar vermeliydim artık. Hiç tanımadığım bir insanın tavsiyesi kendime getirmeliydi beni. Sanırım ben hikâye düşleyenlerden olacağım...

Kadın uzun süre susmuştu. Beni kendimle yüzleştirdiğini sanmıştım. Gözlerimi açtığımda yoktu. İşte! Yeni bir hikâye...

"Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, bir masal şehir varmış: İstanbul... O kadar güzel ve gizemliymiş ki bu şehir; insanlar denizine, martısına, güneşine, bulutuna bakar, ardındaki sırrı merak ederlermiş. Sonunda dayanamayıp şaire sormuşlar, "İstanbul nedir?" diye ."Terk edıştır!" demiş. Yazara sormuşlar "İstanbul nedir?" diye, "Bekleyiştir!" demiş. O gün bu gündür İstanbullu yazarlar gelmeyi bekleyecek kadar hayalperesttir. Şairlerse ansızın çekip gidecek kadar deli..."

Hamdiye Hale Özcan

Kandilli Kız Anadolu Lisesi/ 11 MAT C Sınıfı

ESİR OLAN SADECE BEDENLERDİR

Heyecanla gökyüzüne çıkmak için güneşin batmasını bekleyen yıldızın, geceye bitmeyen hasreti... Kalem yazmayan şairlerin sabırla beklediği, sırlı kelimelerin arasında kaybolmuş manzara...

İstanbul nerede...? Bir öğle vakti kızgın güneşten kaçarken size pervane olan ağacın yapraklarında mı? Akşama doğru, güneşi se-madan kovan martıların kanatları altında mı? Ya da kıyıda kayala-rın üzerine çıkıp ellerini açarak, kendini, o iliklerine işleyen serin rüzgâra bırakan minik çocuğun sırlı dudaklarında mı? Çok çalıştım ama sınavdan kötü not aldım diye üzülen arkadaşınızın “of, ya...”lı başlayan bestelerinin notalarında mı? Yolda yürürken bir an tanıklık ettiğiniz kazada yakınlarını kaybeden insanların iç burkan haykırışlarında mı? Sizce nerede?

Kış, elveda deyip giderken arkasından ağlayanlara ilkbaharı, he-diye edip vedalaştı son kez İstanbul’la. Düşen cemreleri bir anne edasıyla kucaklayan İstanbul... Artık havalar ısınmaya başlamıştı. İnsanlar, kışın beraberinde getirdiği cezadan kurtulmanın sevinciyle ev hapsinden tahliye olmaya başladılar bir bir... Her öğrenci gibi ders işlemek istemiyorduk ve bir an önce tatil olsun diye haziranı gözleyenler arasında yerlerimizi almıştık. Okula doğru yola çıktım. İlk dersimiz tarihi. Öğretmenimiz geldi, yüzünde tatlı bir tebessüm vardı. “Biliyorum, çok sıkılacaksınız. Bu yüzden derse başlamadan

önce size dün okuduğum bir hikâye anlatmak istiyorum” dedi ve sınıfta klasik öğrenci çılgınlıkları ... Öğretmenimiz sınıf sustuktan sonra hikâyeye başlayacaktı ve artık herkes sessiz.

1830’larda çıkan savaşlarda savaşan kahramanlarımızdan birçoğu ya gazi olmuştu ya da şehitlik mertebesine ulaşmışlardı. Ve bir de onlar... Esir düşenler. Ruhları hür bedenleri esaret altında kıvrananlar... Onlara ne olmuştu? Ahmet Emir bu kahramanlarımızdan sadece birisiydi. Daha gencecik 25 yaşındaydı. Arkasında çok sevdiği eşi Neslihan’ı ve daha doğmamış sevgilisini belki belki kimse bilmese de vatana emanet etmişti yüreğinin saklı odalarına bırakarak. Ardında bıraktığı üç sevgiliden habersiz, geleceğinden habersiz kuşkulu gözlerle bundan sonra kalacağı yere bakıyordu, eşini, daha doğmamış evladını ve İstanbul’u düşünerek. İnce uzun ve insanın yürürken geçmişini de adımlarıyla geride bıraktıran o koridorlarda, inatla geçmişine sınıksız tutunarak adımlarını atmamakla ısrar ediyordu. Ama ne gelir elden. Daha sonra esirleri tek kişilik hücrelere dağıttılar. Ahmet Emir ilk zamanlar çok sevdiği İstanbul’a, eşine, ve doğmamış çocuğuna öyle özlem duyuyordu ki yokluklarını öyle hissediyordu ki yıkık dökük , soğuk, küçücük bir ışığa muhtaç,hücrede olduğunu unutmuş sadece onları düşünüyordu. Hücrenin duvarları küçücük bir depremi bekliyordu dağılmak için. Gözünü kapayıp masmavi suların arasında keyifle gökyüzünü seyrederken, hayale dalıp her şeyi unutuyordu. Nedim’in lalelerle süslü İstanbul’unu, ayın ve güneşin vatanını hatırladıkça kahroluyordu. Boğazda çay ve simitle yaptığı kahvaltılar, gökyüzündeki martıların büyüleyici dansları, boğazın kızı, Kız Kulesini sanki küçük bir çocuğun kalbindeki büyük heyecanla hayalinde canlandırıyor. Öylesine bir hayaldi ki eşi Neslihan’a ihanet ettiğini düşünür, kendisinden utanırdı. Ama elinde değildi. Burada her gün çaresizce bitmeyen bir bekleyiş içinde o cenneti hatırladıkça umutsuzluğa

düşüyordu. Her nefes alıp verdiğinde boğuluyordu sanki. İçten içe de isyan ediyordu. Pişman olmaya başlamıştı sanki. Sonra birden irkildi, kendine gel dercesine yumrukladı duvarları. Ne haddineydi böyle düşünceler. Nasıl düşünebildi bunları. Ana adıydı vatan, baba mesleğiymiş askerlik, yeni doğan çocuğun ilk nefesiydi. Arşın selamladığı bayrağın ayı-yıldızıydı. Mehmet Akif Ersoy'un da dediği gibi canı cananıydı. Ne kadar severse sevsin İstanbul'u, pişman olamazdı. Bu ihanet eşine yaptığından bile daha büyük olurdu. Ahmet Emir ve arkadaşları ve onlar gibi esir düşen diğer insanların çoğu köle gibi çalıştırılıyor, birçoğu bu durumun verdiği yükü kaldıramayarak ölüyordu. Oysa Ahmet Emir kölelikten değil esaretten ölmüştü, artık yorulmuş kurtulmak istiyordu. Yıllar sonra devletler arasında esir değişimi gerçekleşmiş, esirler serbest bırakılmıştı. Ahmet Emir büyük bir heyecanla ve aşkla yurda dönüş için yola çıkmış, eşini, doğmuş çocuğunu (kız mı erkek mi diye) merak ediyordu. Ve tabii ki aklından hiç çıkaramadığı sevgilisi İstanbul'u hayal ediyor hâlâ denizin aynı manzarada olup olmadığını düşünüyordu. Havası suyu kısacası manzarası hiç aklından çıkmıyordu. İstanbul'a geldiğinde biraz hüznünlendi bıraktığı hatıralar yoktu, her şey değişmişti. Evin kapısına vardığında, birden geçmiş geldi aklına. Gözünden yaşlar süzüldü erkekler ağlamaz diyenlere inatla. Kapıyı eşi Neslihan'ın suretinde bir kız açtı. Kendi kızı olabileceğini düşündü. Kızı, sakladığı fotoğraflardan babasını hayal meyal anımsadı. Ağlayarak sarıldılar birbirlerine... İlk defa baba kokusu iliklerine işlemişti. İlk kez içten, haykırarak baba diyebilmişti. Babası ise eşi Neslihan'a benzeyen bu güzel kızın (kız olacağını bilmiyordu) hayaliyle geçirmişti yıllarını o kahrolası zindanda. Daha sonra içeri girdiler. Ahmet Emir eşinin yokluğunu hissetti. Bilmiyordu ki eşini, çok sevdiği İstanbul almıştı elinden. Neslihan, Ahmet Emir'i küçücük bir beden içinde sıkışmış, her saniyenin getirdiği büyük

bir ızdırapla beklemişti. Yüreği daha fazla dayanamamıştı onun yokluğuna. Ahmet Emir bunu duyunca kendine gelemedi saatlerce... İçindeki, eşine duyduğu büyük hasret ve zindanda “İstanbul’u çok sevdiği için eşine ihanet ettiği düşüncesi” asla terk etmeyecekti. Ömür boyu üç sevgilisinden birini kaybetse de ikisine kavuşmasıyla teselli ediyordu sızlayan kalbini...

Sınıfta derin bir sessizlik oluşmuştu. Herkes dinlediği bu hikâyenin tesirinde şaşkınlıktan susmayı tercih etti. Tarihin saklı sayfalarında altı kırmızıyla çizilmiş bu hikâye karşısında, büyük hayranlık oluşmuştu öğrencilerin gönüllerinde...

Ve bir ses “Kızım hadi kalk okula geç kalacaksın” Beni bu kadar sarsan şeyin aslında bir rüya olması içime büyük bir hüznün doldurdu... Ve anladım ki aslında İstanbul görmek isteyip de çabalayamayanların gözleri önünde. Aslında İstanbul küçük bir kızın rüyalarında saklı...

Nesrin Bektaş

Gediktaş Lisesi/ 10 Fen A Sınıfı

PRENSES İSTANBUL

Anadolu Kralı'nın dillere destan, güzel mi güzel bir kızı vardır: Prenses İstanbul... Gören bir yana, güzelliğini duyanlar bile hayran kalıyor, âşık oluyormuş...

Bülbülleri bile kıskandıran sesi varmış İstanbul'un... Gül kırmızılığında yanakları... Servi boyu ince beli... Ok gibi kirpiklerinin altından deniz gözleriyle bir baktı mı dünyanın altı üstüne gelirmiş...

Bizans dillere destan güzelliğini duydu bir gün İstanbul'un... Bütün elçileri onun güzelliğinden, ona olan hayranlıklarından bahsediyordu. Ve Bizans öyle bir meraka düştü ki onu görmesi gerekiyordu...

Bir gün gitti Anadolu Kralı'nın o muhteşem sarayına ve İstanbul'u gördü... O kadar güzel, o kadar muhteşemdi ki hayran olmamak, âşık olmamak elde değildi... Gördüğü ilk an âşık oldu... Defalarca kez İstanbul'a söyledi bu aşkını ama karşılık alamadı bir türlü... Sanki o muhteşem İstanbul, taş kalpliydi, gaddardı...

En sonunda İstanbul'a olan aşkına dayanamaz Bizans... Bir gün alır İstanbul'u ve zorla kendi sarayına götürür. Onu bir odaya kapatır, kaçmasın, Bizans'ı asla bırakmasın diye... Gün gelmiş İstanbul'un o deniz gözlerine kara bulutlar çökmüş, bülbülleri kıskandıran o sesi hiç çıkmaz olmuş. Solmuş, sararmış o güzel güllere

benzeyen yanakları...

Bizans bir türlü vazgeçmemiş İstanbul'dan ve ona olan aşkı-ndan. Ama İstanbul'un böyle üzü- lüp sararmasına da katlanamıyormuş... Gece gündüz düşünmüş onun neşesinin yerine gelmesi için ne yapması gerektiğini. En sonunda bir hediye yaptırmaya karar vermiş... Bu hediye göz alıcı, devasa ve muhteşem olmalıydı... Bütün eşrafını çağırdı ve yapabilecekleri en güzel kiliseyi yapmaları emrini verdi.

Günler geçti, aylar geçti ve bir gün o kilisenin bittiği haberi geldi Bizans'a... Prens İstanbul'a sundu hediyesini. Ancak ne bir gülümseme ne de bir neşe belirtisi vardı... İstanbul günden güne solmaya devam etti...

Hiç şüphesiz Anadolu Kralı'nın da bundan haberi vardı. Kızı üzgündü. Ama onun yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ve yurdunun o güçlü beyinden yardım istedi. Mehmet'ten... Mehmet o gün Anadolu Kralı'na kızını kurtaracağına dair ant içti... Bir de onu kurtardığı zaman bir çarşı yaptıracaktı İstanbul için...

Hazırlıklar yapıldı. Ve sonunda Bizans ve Mehmet karşı karşıya geldiler İstanbul için... Kılıçlar vuruldu, kanlar döküldü ve İstanbul o kapalı odadan kurtuldu...

Daha o gün İstanbul'un yanakları yeniden allandı, bülbül gibi sesiyle yeniden şakıdı, ok kirpiklerinin altındaki deniz gözler yeniden ortalığı kasıp kavurdu...

Söz verdiği gibi Mehmet o çarşığı yaptırdı; İstanbul'a hediye etti...Türlü renkte ipekler, göz kamaştırıcı altınlar ve mücevherler, muhteşem halılar, mis gibi kokular... Her şey vardı bu çarşıda.

Herkes gibi Mehmet de aşık oldu İstanbul'a... Onun güzelliğine, sesine, gözlerine o da hayran kaldı...Onunla evlenmek istiyordu.Koskoca bir saray yaptırdı onun için. O kadar büyük o kadar görkemliydi ki eşi benzeri yoktu... Bahçelerinde güller, laleler,

nergisler, papatyalar... Her türden çiçek vardı. Bahçe yemyeşildi ...
Adeta dünya içerisinde yeni bir dünya kurmuştu Mehmet ...

İstanbul'un ise içi cıvıl cıvıldı... Mehmet'e âşık olmuştu... Gön-
lümün "Fatih"i demişti Mehmet'e ve o günden sonra hiç ayrılmadı
onlar... Kaderlerinin yollarını ayırdığı yere kadar...

Miruna Saruna Munteanu

Atatürk Çağdaş Yaşam Çok Programlı Lisesi / 10- G Sınıfı

RÜYALARIMDAKİ CENNET

Mardin'den İstanbul' a geldiğimde yedi yaşlarındaydım. Kitaplarda televizyonlarda gördüğüm denizin üstündeki kocaman bir köprüden geçiyordum. Az sonra otogardaydım ve ilk defa bu kadar insanı bir arada görüyordum. İstanbul'un bağırın çağırın fakat bir türlü de sesini duyuramayan; belki de bir fazlalıkmiş gibi görünen, güneşin binaların arasında doğup yine binaların arasında battığı ilçelerinden birine yerleşmiştik. Çocukların eksik olmadığı, salıncakları işe yaramayan araba tekerleklerinden olan parklarda eğlenirdik biz. Her mevsiminde ayrı bir haz duyduğumuz bu sokakta ben en çok kış mevsimini severdim. Sokak başından leğenle, olmadı poşetle kayardık. Bizim kardan adamlarımız sadece zeytin gözlü, domates dudaklı, havuç burunlu mu olurdu? Aylardan önce diktiğimiz kıyafetleri, kardan adama giydirirdik. İlginçtir, sanki üşüymüş gibi bu kardan adamın atkısı ve şapkası da eksik olmazdı. Sokağımıza dondurmacı, pamuk helvacısı, mısırcı geldi mi hemen eve koşar, annemizin eteğine yapışır ve bir daha para istemeyeceğiz diye “kandırdığımız” annemizden birkaç kuruş kopartırdık.

Her bir ailenin evi bir çeşit çiçek olan bizim sokağımız da, envai çiçeklerden oluşmuş bir demetti. Türk'üyle, Kürt'üyle, Laz'ıyla, Arap'ıyla, Çerkez'üyle, bir demet olarak İstanbul'un hoşgörüyü anlayışını dünyaya sunuyorduk.

Doğanın tekrar canlandığı renklerin birbirleriyle dans etmeye başladığı günlerden bir gün ailecek Sultanahmet'e gitmeye karar verdik. Büyük bir heyecanla ve mutlulukla hazırlıklarımızı tamamladık. Sonra otobüse bindik. Yolculuğumuz yoğun trafikten dolayı yaklaşık iki saat sürmüştü. Çoğu kişi için bir eziyet niteliği taşıyan İstanbul'un trafiğini ben seviyordum...

Yol boyunca sevgi açan laleleri; hayatı caddelerde, sokaklarda mendil, su satarak öğrenen çocukları; sanki bir utanmış gibi ağlayan bebeklerini susturmaya çalışan anneleri, bugün de eve parasız gitmenin verdiği acıyı çeken dalgın bakışları, kırmızı ışığı fırsat bilerek camlara yapışan Çingeneleri seyretmeyi seviyorum.

Aksaray'da indik ve Sultanahmet'e doğru yürümeye başladık. Köşe başlarında, kaldırımlarda, ekmeğini İstanbul'dan çıkarmak için gelen parfüm ve saat satan siyah tenli insanlar... Yol boyunca sıralanmış dükkânlar ve kapının önünde müşterilerini bekleyen tezgâhtarlar... Dükkânın önünden geçenleri; biblolarıyla, resimleriyle, fotoğraflarıyla, tişörtleriyle İstanbul'u sığdırdığı dükkânına davet ediyor. Ama biz hoşgörü, sevgi dolu havayı almayı tercih ediyor, yolumuza devam ediyorduk.

Yaklaşık altı asırlık İstanbul Üniversitesi'nin kapısının önünde, uçuşan kumruların arasında, ailecek fotoğraf çektirdik ve kim bilir belki her gün milyondan fazla insanın geçtiği bu yollarda devam ettik yürümeye. Az sonra iki caminin arasında bulduk kendimizi. Gökkuşuğu gibi rengârenk ve Osmanlı macunu gibi her türlü insan burada kaynaşıyor.

Şüphesiz dünyada en çok poz veren bu şehir; birçok şair, yazar, ressam ve fotoğrafçı yetiştirmiştir.

Banklara oturduk. Bir yandan evde hazırladığımız yiyeceklerden yerken bir yandan da birçok medeniyeti içinde barındıran bu tarihî yarımada'yı düşünüyordum. Her zaman kıskanılan, sahip ol-

unmaya çalışılan, bu hâliyle bir sevgiliyi andıran bu şehir, belli ki bugün kuşatmaları, savaşları, doğal afetleri unutmamanın sevincini, mutluluğunu yaşıyor.

Seni onlarca isminden hangi isimle çağırayım İstanbul! Güzel şehir anlamındaki Kalipolis ile mi yoksa Bizanslı adın Konstantiniyye ile mi? Hayır hayır sen bu isimle güzel, sen bu hâlinle çekicisin. Gözlerini kimseden kaçırma ey İstanbul, dağıt saçlarını kışkansın seni diğer şehirler, artık mütevazı olmana gerek yok.

Güneş, şimdi minarelerin arasında batıyordu. Aslında bu eve gideceğimizin habercisiydi. İçimde bir burukluk ve hüznle ayrılıyordum buradan ve adımlarımı da mümkün olduğunca yavaş atıyordum. Annemin bana yatmadan önce anlattığı bir masaldı burası, rüyalarımda gördüğüm bir cennet ...

Gülsüm Adıbelli

Özel Burç Safiye Sultan Anadolu Lisesi / 10 Fen F Sınıfı

MARTILARIN ŞEHİRİ

Şehirlerin kendi kuralları vardır. Aynı kendi karakterleri ve ne yazık ki kendilerine özgü hüüzünleri olduğu gibi. Ben Şehirleri ikiye ayırırım: Üzgün olanlar ve mutlu görünmeye çalışanlar. Bu hikâye ise tamamen farklı bir kenti anlatıyor. Sizinle bir sırrımı paylaşmak isterim. Bu sırrı hayatımın ilk yıllarında ancak kalem ve kağıda verilen bol bol emek sonucu öğrendim. Hakkında konuştuğum Şehir içinde oynanan oyunlara sadece mekân değildir. Kısa süre içinde anlarsınız ki oyunun yönetmeni görevine büyük bir ustalıkla bürünür ve hakkını vermeliyim, altından da kalkar. İŞin karmaşık yanı ise en komik senaryoyu dahi trajedi gibi sahneye koyma yetisidir. Bir yönetmenin büyük olduğunu gösteren de budur zaten. Tahmin ettiniz elbette bu Yeditepeli kadim dostumun, İstanbul'un hikâyesidir.

Ben lanetlendim. Evet, yanlış okumadınız, gözlüklerinizin camlarını boşuna ovalamayın. Bu lanet bana elimdeki kalemin mirasıdır. Ben bu hikâyeyi size anlatma görevini taŐımakla lanetlendim. Sizi büyük bir içtenlikle uyarıyorum. Eğer ki okuyacak başka bir hikâyeniz varsa, hani Şu iyiliğin ve dürüstlüğün kazandıklarından, hemen bu kağıtları buruŐturup çöpe atın. Sizi temin ederim sonu mutlu bitmeyecek. Ben bunları yazmak zorundayım, ancak siz özgür gözler, bunu okumak zorunda değilsiniz. Şu an bu kâğıt içinde sigara izmaritleri, hafif kükürt kokusu ve sabah boğaza karşı yedi-

ğiniz sıcak poğaçanızdan geri kalanlarla beraber, bir çöp sepetinde son yolculuğuna uğurlandıysa; ne mutlu size. Yok, hâlâ gözleriniz bu yazdığım satırların üzerinde dans etmekteyse siz istediniz. Yerinize iyice yerleşin, derin nefes alın ve dönüşü olmayan bu karanlık yolda ayak izlerimi takip edin...

İstanbul'da geçen her öykü gibi bu da bir kadın ve bir erkekle ilgili. İsimleri mühim değil ya yine de söyleyeyim. Koray ve Melis adlı iki gencin İstanbul'la tangosu diyebiliriz.

Hikâyemizin sonuna gelmeden tam yedi ay önceydi. İstiklal Caddesi'ne serin bir sonbahar rüzgârı hâkimdi. Galatasaray Lisesi'nin büyük kapısına sol omzunuzu dayayıp caddeden aşağı bir süre yürüdükten sonra ilk soldan içeri girip elli metre kadar sonra sağa dönerseniz orada eski bir kitap dükkânı görürsünüz. Kapının önünde bir köpek yatar devamlı. Köpeğin kuyruğunun tam üstüne bakarsanız güzel bir kadının vitrindeki resmi gözünüze çarpacaktır. Kitapçının sahibi Arif Amca'nın büyük aşkı Safiye Hanım. Onların hikâyesi çok daha farklıdır ya, ne yazık ki bu satırlarda değinmeyeceğim. Aman sakın onların öyküsünün daha az değerli olduğunu düşünmeyin, onlar da aynı iki genç kahramanımız gibi İstanbul'la dans etmiş ancak en sonunda martıların özgürlüğüne teslim olmuşlardır. Neyse yine daldım gittim, konuya dönelim. İşte o kitapçının yanındaki taşın binaya girip ikinci kata çıkarsanız ve olur da meşe kapılı odaya girip sokağa bakan camın önünde durursanız tam öykümüzün başladığı zamanda Melis'in durduğu yerdesiniz demektir. Boynunda bir fotoğraf makinesi yeşil ve güzel gözleriyle sokağı izliyordu. Sarı ve turuncu arasında gidip gelen saçları omzundan aşağı yerçekimine inat bir kararlılıkla sallanıyor, parmak uçları makinesinin üzerinde geziniyordu. Kafası doluydu. Fotoğrafçılık okuyan bu genç sanatçı adayı, yeni proje konusunu eline on dakika önce almıştı. Ayaklarının dibinde duran sırt çantasından bilgi kâğıdını çıkarttı

ve yüzünde sıcak bir gülümsemeyle bir kez daha inceledi. Konu: “İstanbul manzaraları.” Gözlerini kâğıtta aşağı doğru kaydırırken de projenin koşulları hakkında başka başka bilgiler akıyordu. Ama gerisi önemsizdi Konu: “İstanbul manzaraları.” Tek önemli olan da buydu işte. İstanbul! Muhteşem!

Fotoğrafçılık kulübünden dışarı çıktı. Koşarak evinin yolunu tuttu. Evini size tarif edemem, korkarım ben de bilmiyorum. Ne de olsa ben sadece anlatıcıyım...

Hemen o akşam çalışmaya başladı. Makinesini boynuna asıp tekrar İstiklal’in yolunu tuttu. Hava kararmıştı ve o hikâyenin başında bahsettiğim sonbahar rüzgârı caddedeki hükmünü daha da sağlamlaştırmıştı. Şöyle ki bir siyasetçi, bu rüzgâr kadar kararlı gelse üç dönem aralıksız iktidarda kalırdı.

Melis makinesini her tarafa doğrultuyor ve olabildiğince çok kare yakalamaya çalışıyordu. Henüz özel bir şey yoktu; ancak olacaktı elbet. Bir grup insanın bir bölgede toplandığını gördü. Merak insanın yaratıcılığının bileyi taşıdır. Merakla kalabalığa yöneldi. Fazla uzun olmayan boyuyla kalabalığın odaklandığı şeyi görmesine olanak verecek kadar içeri girdi. Üç tane genç sokakta tiyatro oynamaktaydılar. Fotoğraf makinesini gözüne dayadı ve düğmeye dokundu. Farklı yerlere geçerek farklı kareler yakaladı.

Bakın buraya kadar iyi geldi biliyorum, ama inanın bu şehir sürprizlerle doludur. Hâlâ bu hikâyeyi bir kenara fırlatıp gazetenizi veya yarısında bıraktığınız romanınızı okumaya devam edebilirsiniz. Hayır mı? Peki, devam ediyorum.

Fotoğrafını çektiği gençlerden biri de Koray’dı. Konservatuar üçüncü sınıf öğrencisiydi. Kendisini çeken kızın güzelliğinden etkilenmesi pek uzun sürmedi. Oyun bittikten sonra kalabalığın içinde parlayan mücevheri buldu ve yanağından öpüp eline bir kâğıt sıkıştırdı. Melis mutluydu, İstanbul’un onlara kurduğu tuzağı anlayama-

yacak kadar da çocuk ...

Evinde kâğıda belki yüzüncü kez bakıyordu. Bir erkeğe göre çok düzgün ve nazik bir el yazısıyla ertesi gün saat üçte Galata Kulesi'nin tam altında olması söyleniyordu. Düşünmedi bile, huzur içinde uyudu.

Ertesi gün tam da İstanbul'un kalbinde, Galata Kulesi'nin tam dibinde seveceği adamı gördü. Fazla konuşmadılar. Birbirlerine sarıldılar. İki martı tuzağa düştüğünde de böyle olur. Birbirlerine sarılırlar. Asıl önemli soru ise şudur? Martılar birbirlerini mi daha çok sever yoksa özgürlüğü mü?

İlk seni seviyorum üç gün, ilk aşkım bir hafta, ilk öpücük dört hafta sonra döküldü dudaklarından. İlk kavgaları ise iki ay sonraydı. Anlatmaya lüzum yok. Aradaki sevmeler, sevişmeler, ağlamalar, hüznler... Hepsi hepimizin yaşadıkları, her biri bizden düşen birer yaprak ... Anlatmaya lüzum yok.

Ve yedi ay sonra yine İstiklaldeyiz. Hani kilisenin birkaç adım gerisinde bir dilenci bekler hep. Hüznü yüzünden akan ve yere düşerek çığlıklar içinde patlayan göz yaşları ne kadar çok yakışır ona. Tam o adamın karşısında ayakta duruyordu Koray. Şu filmlerde ki "son" yazısından beş dakika önceden bahsediyorum. Ya da tiyatrodaki perde kapanmadan hemen öncesi. Son sahne etkileyici olmalıdır. Tabii ki büyük yönetmenimiz İstanbul da bunun farkında. Son sahne başlasın dedi haykıran bir martının çığlığıyla ...

Melis ortalıkta görünmüyordu, Koray bir süre daha bekledi ve yaşlı dilencinin yanına çöktü. Sessizce oturdu, "Gelmeyecek." diye fısıltılar döküldü dudaklarından. Bu kadar basit bir kavga aralarına girmemeliydi. Bazı hikâyeler iyi biterdi. Kafasını göğe yöneltti, bir bu şehre âşıkta bir de bu şehirdeki bir kıza. "Bana gözlerinde İstanbul'u göreceğim bir kız lazım." derdi hep. Melis'in gözlerinde Marmara'nın mavisini, dudaklarında Sultanahmet'i görmüştü. On-

suz bu şehirle nasıl başa çıkacaktı? Koca vücuduyla bir devdi İstanbul ve Koray onunla tek başına başa çıkamazdı. İstanbulsuz Melis, Melissiz İstanbul hayal bile edilemezdi.

İstanbul deyince aklıma martılar gelir. Özgürlüğün sembolü ve İstanbul'un özgür olduğunun timsalidir onlar. Koray'ın da aklına martılar gelirdi. Geniş kanatlı, güzel martılar. Orada oturmuş hayatının en uzun, en kısa, en dolu, en boş, en deli ve en akli başında bekleyişini yaşarken aklında bu vardı. Martılar! Nerden bildiğim sizi ilgilendirmez, sadece biliyorum işte ...

Boynu bükük martımız yolun kenarına oturmuştu. Ümit ağacı giderek daha fazla yaprak döküyordu. Ağlamak üzereydi. Bilir misiniz bilmem, martılar sadece ölmeden önce ağlarlar. Özgür ve güzel martı ağladığı vakit hiç olmadığı kadar özgür olurdu. Ölürdü ...

Tam gözyaşları göz kapaklarını, çılgın bir selin barajı, özgür bir halkın kendisini saran baskıyı zorlaması gibi zorluyorken, uzaktan Melis'i gördü. Kavgalıydılar, sebebi inanın önemli değil. Her şey kötüyken bir anda Koray'ın gözleri aydınlandı. Melis'e doğru koştu ve Melis'e ekmeğe, suya sarılır gibi sarıldı. Ben sadece anlatıcuyum bilemem ama Koray hayatının en mutlu dakikalarını yaşamıştır bana soracak olursanız. Her şey yolunda görünüyordur eminim ...

Evet, böyle bitseydi güzel olurdu. Büyük bir kavga ve arkasından muazzam bir buluşma. Üzgünüm, sonsuza dek mutlu biten masallar sadece yarım masallardır. Melis sevdiği adamın koluna girmiş İstiklal'de yürüyorken fazla değil yirmi metre ötede bir anda bir kavga baş gösterdi. Ardından soğuk demirden hain bir barut patlaması. Hasmının canını almak için nişanlanan kurşun Koray'ın sevdiği kadına isabet etti. Melis'in aşkla çarpan göğsü paramparça oldu, Koray sevgilisi için hiçbir şey yapamamanın acizliği ve vücudunu ağaca dolanan sarmaşık gibi saran acıların içinde kimsenin duymadığı çığlıklar attı. Yönetmen etkili sonu bulmuştu, genç kız gözlerini bu hayata

kapamıştı. Siren sesleri, haykırışlar... Hepsi boşuna...

Koray hâlâ uyuyamıyor. Tek emin olduğum bu...

Sizi uyarmıştım. Okumamanız gerektiğini söylemiştim. Hadi unuttun tüm bunları. Koray dilencinin yanında bekledi, Melis koluna girdi ve uzaklaştılar. Diyelim ki güneşin en güzel battığı kentte güneş batımına doğru yürüdüler. Seneler sürdü aşkları. İstanbul onları, onlar İstanbul'u asla bırakmadı. Hayatlarının sonuna kadar İstanbul sokaklarında yaşadılar. İstiklal'de başlayan bu serüven Karacaahmet'te sona erdi. Yan yana sonsuza kadar İstanbul'un bağrında yattılar. Aşklarının tek şahidi Kız Kulesi oldu...

Sizi uyarmıştım. Okumamanız gerektiğini söylemiştim. Ama okudunuz. Her şeye rağmen bu şehir yaşanmaya değer. Ama İstanbul'u sadece sonuna kadar gitmeyi bilenler görebilir.

Aklınızda soru işaretleri var. Hayır, ben Koray değilim. Ayrıca Melis'i tanımıyorum. Ama hangimiz Koray olmadık, hangimiz Melis'i sevmedik bu muhteşem kentin tozlu sokaklarında. Aşkların en güzel yaşandığı şehir, mutlulukların ve hüznlerin en yoğun olduğu İstanbul'da hangimiz göğsümüzden vurulup düşmedik?

Bence şehirler ikiye ayrılır. Üzgün olanlar ve mutlu görünmeye çalışanlar. Bu çok daha farklı bir kentin öyküsüdür. Bu özgür bir kentin hikâyesidir. Sonuna kadar gidin, göreceksiniz. Siz, bu güzel kentin özgür martıları! Dik durun, hayat yaşamaya değer. Bırakın kader size en büyük vuruşunu yapsın. Yalnız çekip giderken "keşke" yerine "yaşadım" demeyi bilin. Bırakın İstanbul sizi sarsın ve sarmalsın. Siz bu şehrin özgür martıları! Ağlamak son çare olsa gerek...

Fatih Oğulcan Şahinbaş

İstek Özel Bilge Kağan Anadolu Lisesi / 10 Fen C Sınıfı

DOYUMSUZ ŞEHİR-İ CİVAN İSTANBUL

Mevsim sonbahardı. Rüzgâr, esintiyle başka diyarların havasını ciğerlerime dolduruyordu. İliklerime kadar başka hayatları hissediyordum. Odamın altındaki kurumaya başlamış karanfillerin kokusu, açık pencereden içeri doluyor; eski günler geliyordu aklıma. O nadide anıları yadediyordum derken küçük torunum Efe, odayı yaygarasıyla bastı. Seni gidi ufaklık diyorum içimden yine böldün dedenin gençliğini. Başlıyoruz oynamaya, çok yoruyor beni be, yaşlandım artık. Torunuma şimdiden koca bir şiir arşivi yaptım. Benim dedemde bana resim yapardı. Afacan Salih derdi. Efe bana durup durup; “Dede sen küçük müydün?” diyor. Başlıyorum anlatmaya ...

Canım torunum. Bundan tam 50 yıl önceydi. Benim dedem dönemin en iyi ressamlarından. Tabiri caizse resmin, sanatın aşığıydı, daha doğrusu İstanbul’un aşığıydı.

Efe: İstanbul ninen miydi dede?

Güldüm hem de içten samimice. Diyemedim İstanbul ninem gibiydi diye, diyemedim dedem İstanbul’u baş tacı yapıp yüceltti hayallerin ötesine çıkardı diye. Utanılacak bir şey yoktu bunda ama bu dedemle benim aramdaki en büyük sırdı. Bu dünyadan göçerken belki ben de böyle bir sır bırakırdım. Devam ettim anlatmaya. Yaşıyordum aynı zamanda anlattıklarımı. Kemal Dedem benim de onun gibi sanatkâr olmamı istemişti ama resimde onun kadar iyi

olamadığım için şiiri seçtim. O resimde, ben şiirde buldum kendimi. Âşık olduğuna resimleriyle, âşık olduğuma şiirlerimle hitap ettim.

Dedemle sürekli gezerdik. Ortaköy'e Boğaz'a karşı köpüklü kahve içmeye gidip oradan Yeditepe üstüne kurulu İstanbul yolculuğumuzu Boğaz girişindeki kayalık üzerine kurulmuş küçük, şirin Kız Kulesi'yle devam ettirmiştik bir pazar. Yüzyıllardır anlatılan efsaneleriyle romantik ve gizemli olan bu mekân alımlı, sevdalı ve denizin ortasında bir başına yapayalnız. Dedem denize mavi kızım derdi. Boğaz'a baktıkça sular üzerinde bir oradan bir buraya geçen taşlar, karıncalar misali yuvalarını bulmak için çabalıyordu sanki.

Geçerdik bazen Arnavut kaldırımlı İstiklal Caddesi'nden. Burayı diğerlerinden ayıran başka şey vardı. Taksim'in bittiği yerde gördüğüm o kalabalık, İstiklal'in başladığını hatırlatıyordu. Kim bilir kaç ayak geçiyordur bu kaldırımdan. Sinemaya gitmeye bayılırdım bu caddede. Zaman zaman ortadaki turistik trenin sesi çalınırdı sanki kulağıma. Dedemle yemekte hesap öderken veya alışveriş yaparken turistmiş gibi yapıp Türkçe müdahale ederdik hesaba. İkimiz de eğlenirdik çocuklar gibi...

Merak ettiğim o lale devri ışıklarının altında gülümserken, Kapalı Çarşı'nın o loş havası gözlerimin önüne geldi. Buradan bana Efe kıyafeti almıştık. Müsamerelerde zeybek oynamıştım. Devasa bir çarşıydı Kapalı Çarşı. Dükkânları, çeşmeleri, hanları daha birçok özelliği bulunan çarşı Osmanlı'nın ilk anıtsal yapıtlarından biriydi. Bir pazar, Telli Baba'ya gidip dua etmiştik. Ben büyük adam olmak için, dedemse İstanbul'un piri olmak için. Büyüyordum dedemle birlikte, en iyi arkadaşımды o benim. Boynuz hikâyesini ise bugün gibi hatırlıyorum.

Vaktin birinde Zeus ile Argos Kralı'nın kızı İo arasında yasak bir ilişkinin diyarıydı bizim Haliç. Gittiğimizde mutlaka Pierlotti'ye

ay iemeye çıkardık eşsiz manzaraya karşı. Gün batımındaki manzara kadehteki Şarap gibi, göldeki kırmızı gibi harikaydı.

Adalar vapuruna biniyoruz, diyoruz bir tur atıp Şehri civan-ı gözlerimize hapsedelim. Başlıyor yağmur çiselemeye, bir bakmıŐız ki Heybeli Ada. Heybeti daha telerden belli. Hele Büyük Ada bir damla gözyaşı eşliğinde “beni rahat bırakın” diye mırıldanıyordu kulağıma. Şehirler Şehri, uğruna nice ihtirasların bileniپ nice sa-vaŐların verildiği, nice ömürlerin tkutilip, nice canlıların dirilttiği İstanbul, hayat boyu beklenen sevgiliydi bizim için. Bu muhteşem gzelliک karşısında insanın gönlünün, gözünün kalem olmaması imknsızlaŐıyordu. Dedemle o kadar çok yer gördüm o kadar gezdim ki. Ninem çoğu zaman kıskanırdı bizi. Romatizmaları olduğu için katılamazdı bize. Ama ben ona tüm gördüklerimizi anlatırdım.

Bayram arifesiydi ve alışveriş için ailece Eminönü’ne indik. Yeni Cami tüm ihtiyaŐıyla Eminönü Meydanı’nı süslüyordu her zaman-ki gibi. Mısır arŐısı’ndaki meşhur kahveciden kahve alarak oradan dedemle birlikte ayrıldık. Sanki bizi bekliyormuş gibi doğruca dümeni Çamlıca Tepeleri’ne çevirdik. Büyük Çamlıca’nın yanındaki Kk Çamlıca, büyüğüne oranla kat kat kkt. Büyük Çamlıca tepesi kuşkusuz İstanbul’u en güzel anlatan noktadır. Özellikle gün batımı anında İstanbul’un Avrupa yakasının profili haritadan bir yeri incelemiŐcesine, ayrıntılarına kadar görülüyordu.

Seni büyütür benim anlattıklarım., anlatacaklarım Efe’cim Hele ki İstanbul’da saraylar, ulu camiler olduğa fazladır. Görkemli Ayasofya’ya karşı Sultan Ahmet Camii. Saraylarımız; Dolmabahçe, Yıldız, Çırağan, Beylerbeyi, Topkapı, hepsi de birbirlerinden güzel. Topkapı’ya ne demeli, altında Sarayburnu nnde Yerebatan Sarnı-ı. Şimdilerde müze olarak kullanılmakta olan bu saraydan yönetilmiŐ Osmanlı İmparatorluğu, bizim Şehri Civan.

Dedemin açtığı kişisel sergiyi gezerken bakıyordum da hepsini

beraber yaşadık. Hepsinin yaşanmışlığı var. Onların hepsi dedemin aşkına mektupları, nameleriydi. Kalemim biter, kelimeler biter ama İstanbul bitmez torunum. Sen yeni nesilsin. Dinle bu toprağı, al öğütlerimi. Bu cihanın senin gibilere ihtiyacı var. Dedem bu hayata gözlerini kapayacağı gün İstanbul ağladı. Bardaktan boşalircasına yağmur yağdı. O da biliyormuş dedemin ona aşkını. Yıllardır dedem sevmemiş sadece, karşılıksız değilmiş. Dedem hani sır vermişti bana İstanbul'un âşığıym diye, ben de kimseye söylememiştim. Ben de sana bir sır vereyim. Aslında ben dedemden de fazla âşıktım İstanbul'a. Gözlerim onsuz görmez, ciğerlerim onsuz nefes alamazdı. Serçenin gözyaşı gibi korkardım onu incitmeye. Gözlerimde yaşlar boşandı bir anda.

Şimdi ben sana diyorum ki sahip çık güzel şehrine. Nokta kadar menfaatin için virgül kadar eğilme. İstanbul gibi bulunmaz bir şehrin kıymetini bil. Karış karış gez, gör. Vatanım de. Yediden yetmişe yedi tepe İstanbul. Ne Kanuni'leri yitirilmiş, ne Fatihler fethedilmiş, nice aşklar tüketilmiş, İstanbul 'da.

Sana sesleniyorum Ey İstanbul. Süzül süzülebildiğin kadar, eğdirme atının yelesini, tüketme kendini tükettirme, 7 cihanın 7 asrın şehrisin sen.

EY YENİ NESİL!...Farkına var nelere sahip olduğunun, farkına var havasında nefes aldığın, suyunda hasretini giderdiğin şehrin farkına var ki: AŞKLAR SÖNMESİN, İSTANBUL'A AŞKIN BİTMESİN VE DE İSTANBUL'UN AŞKI BİTMESİN...

İbrahim Cesur

Sultanahmet Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi / EML 11 BB Sınıfı

BEYAZ KANAT VE BEN

Beyaz mavi bulutların birbirine karıştığı, kızıl güneşin bulutlar arasından göz kırptığı, ılık bir akşamüstü dalgalar yine eteklerime vuruyor. Bunca kalabalığın içinde yalnız ama eşsiz olmanın gurununu yaşıyorum. Çünkü ben denizi izleyip martıların kanat seslerini, coşkulu çığlıklarını dinliyorum. Boğaz'ın ortasında dalgaların ahenkle bana dokunuşunu... Ben Kız Kulesi, İstanbul Boğazı'nda tek ve benzeri görülmemiş bir inci.

Yalnızım diyorum. Belki de haksızlık ediyorum kendime. O kadar çok arkadaşım var ki aslında; istavritim, uskumrum, palamudum, gökte uçan martılarım ya bana her geçişinde ılık çalan vapurlarım, kayıklarım ne kadar çoklar. Ben buradan gidemiyorum. Onun için aslında bu yalnızlık isyanım; ama Beyaz Kanat her yeri dolaşiyor ve gelip bana anlatıyor. Çamlıca tepelerini, büyük camilerin ihtişamını, İstanbul caddelerini, kalabalık içinde koşturan insanları... Seviyorum diyorum İstanbul'u. Komşum Boğaz Köprüsü'ne göz kırpıyorum ara sıra. Mutluyum burada olduğuma.

Beyaz Kanat benim en yakın arkadaşım, onunla soğuk bir kış akşamında tanışmıştık. Aç, yorgun bir vaziyette gelmişti bana. Sağ kanadının yarısı kırılmış bir durumdaydı. Fenerimde misafir ettim onu, ışığımda ısıttım. Sonra anlattı bana başına gelenleri. Sevgisiz bir insanın attığı bir taşla kanadının kırıldığını nasıl korkarak zorluk-

lar çekerek bana kadar geldiğini... Anlam verememiştim bir insanın bu kadar kötü olabileceğine. Anlatmaya çalıştım Beyaz Kanat'ı herkesin böyle olmadığını. Çünkü ben eteklerimde taşıyorum insanları. Büyük, küçük, üzgün, sevinçli bir sürü insan her gün gelir bana; hatta balıklara, kuşlara simit atarlar parça parça. Artık Beyaz Kanat da seviyor insanları, eskisi gibi korkmuyor onlardan. Beraber seyreder olduk İstanbul'u. Beyaz Kanat merakla bakıyor bana : "Ne güzel şehir neler görmüş geçirmiştir." diyor. "Ah" diyorum Beyaz Kanat "Anlatmam inanmazsın, büyük bir sultan vardı; adı Fatih Sultan Mehmet, gemileri yürüttü karada. Ne mücadeleler verdi ne zorluklarla fethetti bu şehri. Galata Kulesi ile kutlamıştı fethini, ne kadar çok sevinmiştik, sonra altı minaresiyle Sultan Ahmet Camii sevincimize katıldı. Onun yapılışı da bir başka güzeldi. Ne heybetli arkadaşımdır o. O da benim gibi tek, ne güzel değil mi Beyaz Kanat, teklerin şehri İstanbul mucizeler şehri İstanbul, benim anam İstanbul, babam İstanbul." Beyaz Kanat şaşkınlıkla, hayretle dinliyor beni; o da bana anlatıyor gördüklerini: "Biliyor musun Kız Kulesi, Topkapı Sarayı'nı gördüm. Bahçesi bile tarih kokuyordu buram buram." "Bilmez miyim Beyaz Kanat? Fatih Sultan Mehmet döneminde atıldı Topkapı Sarayı'nın temelleri. Onun yanında Ayasofya, karşısında Sultan Ahmet Camii. Hepsi çevrelemişler İstanbul'u. Ya Yerebatan Sarayı... Görmedim ama duyduklarım hayran oldum. Hangi birisini anlatayım ki sana Sarayburnu mu Gülhane Parkı mı bilemiyorum. Hele karşı komşum Dolmabahçe Sarayı başta Atamız olmak üzere ne padişahlar ağırlamıştır koltuklarında. Ya görkemli avizeleri, dillere destandır, benim kulağıma kadar geldi. İşte Beyaz Kanat biz bu güzellikler içinde gururla yaşıyoruz." "Aynen öyle Kız Kulesi. Ben senin anlattığın yerleri görerek yaşıyorum. Anlatılmaya değil yaşamaya varız biz. Adımız dillerden dillere yaşadıklarımız nesillerden nesillere aktarılmalı bizim." Bu konuşmalarımızdan

sonra anladım ki Beyaz Kanat'ın da içinde tarifi imkânsız bir İstanbul sevgisi var. Bir kanat çırpıyor Galata'da bir kanat çırpıyor Sultan Ahmet'te, neşeyle, gururla süzülüyor gökte; selam götürüyor arkadaşlarıma.

İçimize çekiyoruz İstanbul'un kokusunu, birimiz gökte birimiz yerde doyamıyoruz İstanbul'u içimizde yaşamaya.

Bedirhan Sezgin

Rami Atatürk Lisesi / 10 TMC Sınıfı

İSTEMEK, ANLAMAK, BULMAK

Sabahın ilk ışıkları gözünü kamaştırırken ayak bastığı şehir ser verip sır vermez bir sessizlik içindeydi. Yokuşların, kulelerin, kub-belerin, elif gibi göğe uzanan minarelerin, cumbalı evlerin, bir dam-la suya muhtaç çeşmelerin hep bir sırrı vardı ona göre. İstanbul'un havasını soluyup suyunu içip İstanbul'a hayran olmayan yoktur di-yenlerin bir sırrı vardı bu şehirde. Fakat bu sır neydi?

“O manayı bul da bul, ille İstanbul! “ Necip Fazıl'ın da söylediği bu mana neydi?

Neydi İstanbul'un sırrı?

Her köşesini bir mabedin ulvileştirdiği yedi tepeli İstanbul. İşte tam da o tepelerden birinde, Süleymaniye tepesindeyken, rüzgâr Yahya Kemal'den şu mısrayı fısıldadı kulağına:” Sana dün bir tepe-den baktım aziz İstanbul”. Acaba İstanbul'u aziz yapan şey neydi? Ertesi gün Kurban Bayramı'ydı. Bu bayram “ Süleymaniye'de Bay-ram Sabahı”nın coşkusuyla babasıyla yaşamayı ne çok isterdi. Ama nafile. Her esen rüzgârda teselli arayarak Eyüp Sultan'a, babasının mezarına, doğru yola çıktı. Yol boyunca gördüğü her evde bir hu-zur, her evde bir bayram neşesi vardı.

Öğleye doğru ahret bahçesi gibi işlenmiş Eyüp Sultan Mezarlı-ğı'ndaydı. Derin bir tefekkürle okuduğu Kur'an'ın ardından acziyet-le ettiği dua ve babasıyla yaptığı hasbihâl ... Ona en çok huzur veren

buydu işte. Babası bir İstanbul sevdalısıydı onun. Annesinden belki yüzlerce kez dinlemişti hayal meyal hatırladığı babasını ve onun İstanbul'a olan sevdasını... İş için geldiği İstanbul'a hayran kaldığını, artık İstanbul'dan başka yerde yaşamak istemediğini, ailesinin itirazlarına rağmen Denizli'de babadan kalma her şeyini sattığını, burada yaptığı son işi teslim etmek üzereyken geçirdiği iş kazasını, yoğun bakımda geçen hastane günlerini, Denizli'den İzmir'e, İzmir'den İstanbul'a uzayan ümit arayışlarını, ve kesilmeyen ümitlerin Cerrahpaşa'da son buluşunu, annesinin derin kederini, bir bir hatırladı. Babasını büyüleyen İstanbul'u tanımak ve anlamak için okuduğu yüzlerce kitaptan birindeki bir cümle belirledi dimağında: "İstanbul' gören Avrupalı şairler ve edipler İstanbul'da ölmek isteyecek kadar hayrandır İstanbul'a". Garip bir tesadüftür ki babasına da İstanbul'da yaşamak değil, İstanbul'da ölmek nasip olmuştu. Şimdi de İstanbul'un bu en müstesna yerlerinden birinde Eyüp sirtlarında İstanbul'u doya doya seyrediyordu Altın Boynuz'a bakarak... Yahya Kemal zihnini bırakmamıştı bugün, aynı şiirin başka mısraları yetmişti imdadına. "Yaşamıştır derim en hoş ve uzun rüyada. Sende çok yıl yaşayan, sende ölen, sende yatan." Babasının da orada huzur içinde yattığından emin, müsterih bir şekilde her yerini derin bir sessizliğin kapladığı Eyüp Sultan mezarlığından eğri, daracık yollardan geçerek gönlünü babasına emanet ederek yavaş yavaş uzaklaştı. Sabahtan beri kafasını kurcalayan soruların cevabını bulmak, bu manayı ille de çözmek, şehrin sokaklarını, güzelliğini ve tarihini keşfetmek için hiç bilmediği bir İstanbul'a doğru yola çıktı.

Beyazıt Meydanı'na geldiğinde oradan oraya telaşla koşuşan insanlara baktı Sanki kalabalık içinde yalnızlık, yalnızlık içinde kalabalık yaşıyordu İstanbul'da. Kendi kendine sordu:

— "İstanbul'da yaşamak mı İstanbul'u yaşamak mı?"

Kalabalığın ve telaşın içinde kendini yalnız hissettiği kapalı

çarşıdaydı. Evet “kapalı çarşı, kapalı kutuydu.” Ve belki de pek çok hazineyi ve sırrı gizliyordu. İÇeri girer girmez yüzünü bir serinlik kapladı. Labirenti andıran sokaklarında eski ancak, hâlâ canlı, hâlâ telaşlı, hâlâ bin bir renk cümbüşünün içindeydi. Kemerli yollarda, sütunların arasında neredeyse her milletten turistini dolaştığı, antika eşyalar, pırıl pırıl hediyelikler, değerli mücevherler dolu bu zaman makinesinin içinde kaybolmaktan korkarak dolaşmaya başladı. İstanbul’un geçmiş günleri, konuşmalar, pazarlıklar, hayır dualar çarşının duvarlarına sinmişti âdeta. Bu duvarlar belki ona bir şeyler fısıldardı bugün.

Bedestene geldiğinde, kim bilir kaç kişinin hayallerini süsledikten vekaç el değiştirdikten sonra bu vitrinlerde hâlâ büyük bir zarafetle duran değerli mücevherler, antika eşyalarla dolu dükkânlar dikkatini çekti. Zamana şahitlik eden pek çok saatin olduğu küçük bir dükkânın önünde durdu. Yüzünde ruhani bir sessizliği, tecrübeyi ve yorgunluğu gizleyen, her şeyi hareketleriyle anlatan yaşlı bir adam:

— Buyrun, dedi.

Yavaşça içeri girdi. Elini usulca ceketinin iç cebine soktu. Babasından yadigar kalan köstekli saati çıkarıp yaşlı adama uzattı:

— Bu çalışır mı?

İşinin ehli olduğu hâlimden belli olan yaşlı adam saati evirdi, çevirdi iyice inceledikten sonra “güzel saatmiş” manasında başını salladı. Ve saatin içini tamir etmeye başladı. Yaşlı adamın buyur ettiği küçük iskemlede onu seyrederken sessizliği bozan saat tik taklarına karışan utangaç bir sesle sordu:

— Ne zamandan beri İstanbul’da yaşıyorsunuz?

Yüzüne baktı. Derin bir ah çekti:

— İstanbul’da yaşamak mı İstanbul’u yaşamak mı?

Deyince yüreği yerinden fırlayacak gibi oldu. Bu, sabahtan beri sorduğu sorulardan biriydi. Ardından yaşlı adam devam etti:

— İstanbul'da on beş milyon insan yaşıyor ama İstanbul'u kaç kişi yaşayabiliyor evlat! Önce bunu istemek lazım. Ben İstanbul'da doğdum; bu zaman kadar istanbul'da yaşadım; ama İstanbullu oldum mu bilemem. Dedi.

Şaşkınlık içindeydi. O, duydukları karşısında düşüncelere dalmışken yaşlı adamın sesiyle irkildi:

— Bundan sonra tıkr tıkr çalışır. Yalnız ayarlamayı unutma! dedi.

Minnet ve memnuniyetle dükkândan ayrıldı. Kapalı Çarşı'dan çıktığını yüzüne vuran ışıkla fark etti. Kalabalık ve dar yokuşlardan Eminönü'ne inerken içinden aynı cümleleri tekrarlıyordu. İşte, adını çok duyduğu Yeni Camii'nin önündeydi. Trafik kargaşasına ve kalabalığa yenik düşmüş bu meydana, yıllara meydan okuyan eskimeyen Yeni Camii. Avluya girmek için merdivenlerden çıkarken, büyük bir özenle yaptırdığı camii görmeye ömrü yetmeyen Safiye Sultan'ı hatırladı. Meydanı dolduran kuşları uzun uzun seyretti. Merdivenlere kurduğu küçük bir tezgahta kuşlar için yem satan adam:

— Kuşların dilini anlamak, şehrin dilini anlamaktır evlat, dedi ve başını sallayarak gülümsedi. Bu sefer şaşırmadı aksine bir müjde almış gibi yüzü aydınlandı:

“Bana bir masal anlat baba, içinde tüm sevdiğim, içinde İstanbul olsun!” diyemediği babasının yaşamak istediği masal şehri işte burasıydı. Öyle ya kuşlar masalarda konuşurdu yalnızca. Bir an yaşadıklarının masal mı, rüya mı olduğunu çözemedi.

Camiyi büyük bir hayranlıkla gezdikten sonra ikinci namazını kılıp tekrar yola koyuldu. Yolun karşısına geçtiğinde etrafı saran balık kokusunu duyunca sabahtan beri bir şey yemediğini hatırladı. Tarihî kayıklardan birinde denizin tuzuyla, İstanbul'un kokusuyla karışmış balık ekmeği büyük bir iştahla yedi. Ardından Galata Köprüsü'nde keyifli adımlarla yürümeye başladı. İstanbul buradan çok güzel görünüyordu. Orhan Veli'nin pırıl pırıl balıkları, balıkçı-

ları, kayıkçıları, çığılık çığılığa martıları, kuşları büyük bir zevkle sey-
derek orta yeri sinema dediği Galata Köprüsü'nden İstanbul'u doya
doya seyretti. Balık tutan bir adama:

— Rastgele, balık tutabildiniz mi, çok balık var mı? diye sordu.
Oltayı denize bir çırpıda fırlatan adam:

— Eyvallah, balık var olmasına var; ama aramak lazım, arama-
dan bulamazsın, dedi.

Aramak ve bulmak istediği ... Her şey birbirine bağlı bir sarma-
şık gibiydi. Sarmaşık aşktı zaten. Şimdi babasının yolunda öldüğü
İstanbul aşkını anlamıştı. Ve karar verdi.

Babasının yaşayamadığı İstanbul'u o yaşayacaktı.

Yusuf Ay

Beyoğlu Anadolu İmam-Hatip Lisesi / 11 C Sınıfı

İYİ UYKULAR

18.04.2007

Nedir bu öğrencilerin, öğretmenlerden çektiği? Ne zannediyorlar bunlar beni ya da kendilerini? Bu ne biçim ödev? İstanbul'un seslerini anlatan bir kompozisyon yazın. Ben kendi sesimi çıkarmazken, İstanbul'un seslerini mi anlatacağım? Komik. Hatta trajikomik. Asıl komedi adım, Nağme... Oy oy oy, konuşamayan bir kıza konulabilecek en iyi ad da bu. "İlahi Komedya" cinsinden. Annem sağ olsun. Romantik ya, ben de onun gibi güzel olsam, billur gibi bir sesim, yakışıklı bir kocam, etrafımda konuşabilecek, dertleşebilecek arkadaşlarım olsa, tek derdim kızıma romantik bir ad koymak olurdu. Ne Nağme'si ya, ada bak! İstanbul'un sesleri, ödeve bak! Küfreder gibi. Evet, günlükçüm, sen de olmasan, anlatamadıklarımı yazamasam çatlarım herhâlde. Hadi günlükçüm, iyi uykular. Rüyada İstanbul'un seslerini gör.

Nağmeciğın.

21.04.2007

Nasılın günlükçüm? Kusura bakma, seni bu aralar ihmal ettim. Malum, İstanbul'un sesleri, benim seslerim (!). Yoruldum bittim. Ayaklarıma kara sular inene kadar dolaştım. Ya İstanbul beni alacak, ya da ben İstanbul'u. Artık seni Fatih Nağmeciğın olarak imzalayacağım. Üç gündür nelere gittim bir bilsen. Adaları dolaştım,

martların seslerini dinledim, Rum kadının aksanlı Türkçesini, faytoncunun küfürlerini, vapurların düdüklarını, Aya Yorgi'den ayın seslerini, caminin yanından geçerken sala seslerini duydum. Hepsini teybe kaydettim. Fatih'e gittim, Çarşamba Pazarı'nı dolaştım. Satıcıların bağırışlarını, kadınların pazarlıklarını, istedikleri oyuncak alınmayan çocukların zırlıklarını, dilencilerin yakarışlarını dinledim. Dinledim ve ben de yakardım Allah'a, bana bir ses versin diye. Sonra isyan ettim, şurada şarkılar söyleyen Rumen kızına verdiği sesi benden neden esirgemişti?

Yolda yürürken, kakhaha sesleriyle irkildim. Arkama dönünce gülen gruba katıldım. Yerde duran adam da gülüyordu kendi kendine. Elini uzatan arkadaşının şen kakhahalarını duymalıydın. Ben yalnızca sessiz sessiz gülebiliyordum. Onları böyle görünce benim için gülmek de anlamsız geldi. Tramvaya binip Sultanahmet'e gittim. Japon, Alman, Rus turistlerin seslerini duydum. Ne kadar da farklı geliyordu. Nesi farklı geliyordu ki? Konuşamayan birisine yabancı dilin nesi farklı gelirdi? Sonra dünya küçük diye düşündüm. İstanbul, dünyadan küçük. Benim derdim, hepsinden büyük. Dünya gürültülü, İstanbul gürültülü, benim derdim sessiz. Beynimde çınılıyor durmadan bu sessizlik. Beni sağır ediyor.

Cağaloğlu yokuşundan aşağıya inerken İstanbulspor'un galibiyetini kutlayan, İstanbul Liseliler ile karşılaştım. Sloganlar, tezahüratlar, alkışlar, ıslıklar, marşlar... Onlar da başka bir sesiydi İstanbul'un. Hepsini kaydettim, hem beynime hem de kayıt cihazına. Oradan Eminönü'ne indim. Birden kendimi trafiğin ortasında buldum. Bir yandan tren, tramvay, vapur sesleri. Öte yandan balıkçıların ve seyyar satıcıların sesleri... Yürüyerek sahile indim. Bir grup turist ile karşılaştım. Rehberlerini çok büyük bir ilgi ile dinliyorlardı, dikkatimi çekti. Ben de onların dikkatini çekmiş olmayım ki rehber "Uzakta durmayın, bize katılmak istemez misiniz?"

diye sordu. Konuşamadığımı işaret ettim. Rehber gülümsedi “Biz ruhumuzun sesini bulmaya gidiyoruz.” Al sana bir komik daha, diye düşündüm. Bu kadar ses duymuşken, bir de rehberin ruhunun sesini dinleyelim diye güldüm kendi kendime. Düştüm peşlerine günlükçüm. Taksim’e gidiyorlarmış. Otobüste kendi kendime düşündüm. Taksim’in kalabalığında da insan ruhunun sesini ne dinler ya! Otobüsten indik, eylem vardı. Ben de aynı sloganı atmak isterdim “Susma! Sustukça, sıra sana gelecek!” İçimden ödevi verene, beni buraya getirene, susma diye bağırarlara, ruhunun sesini arayanlara, nağmeli nağmeli dokundurdu. Galata Mevlevihanesi’nden içeri girdik günlükçüm. Yorgunluktan tutmayan bacaklarımın sızısı, ruhumun sesini duymama engel oluyordu. Program başladı, benim ruhumda tık yok. İnsanların rahatladıklarını, gözlerini yumarak kendilerini melodiye kaptırdıklarını fark ettim. Biraz sonra, bir adam çıkıp Mevlânâ’nın “Dinle neyden ne söylemekte, ayrılıklardan yana şikâyet etmekte.” Mısralarıyla başladı konuşmasına. İçimden, sorun da bu ya, ben hep dinliyorum zaten, söyleyemiyorum dedim. Sonra adam, ney ile ilgili bilgi vermeye başladı. Neyin nasıl üflendiğini, nasıl tutulduğunu anlattı, anlattı ve anlattı. En sonunda “Ney üflemek isteyen var mı?” diye sordu. Sonra cevabı beklemeden, bana baktı. “Mesela siz, küçük hanım, ney üflemek ister misiniz?” diye sordu. Bütün gözler bana dönünce hayır diyemedim. Böyle saçmalıklar hep beni bulur zaten. Adama doğru giderken etraftakilerin beni cesaretlendirmek için alkışladıklarını duydum. Yardım et dercesine rehberine baktım. Konuşamadığımı, buraya tesadüfen geldiğimi bir tek o biliyordu. Rehberin yüzündeki gülümsemeyi ve alkışlarını görünce yardım etmeyeceğini fark ettim. Artık kaçamazdım da. O sırada rehberin sahnedeki adama konuşamadığımı işaret ettiğini gördüm. Adam gözlerime baktı ve neyi nasıl tutacağımı gösterdi. Soru sormadı, cevap beklemedi. Beni

anladığını hissediyordum. Korkumu, kızgınlığımı, yorgunluğumu, çaresizliğimi, anlatamadığım her şeyi anlamış gibi baktı gözlerime. “Üfle.” Dedi. “Sırrını kamışlığa üfleyen adam gibi, sırrını neye üfle. Göreceksin ki, rahatlayacaksın.” Şiir gibi konuşuyordu. Ama ne şiir gibi konuşması, ne de huzur verici sesi benim korkumu yenmeye yetmiyordu. Rezil olacaktım. Bir cesaret üfledim, ilk defa nefesim sese dönüştü. Başkaları ne düşündü bilmiyorum ama ben ilk defa nefesimi sese dönüştürmüş ve bunu duymuştum. Cesaretimi alkışlayan insanların içinde iki yüzü seçtim. Rehberin ve neyzenin yüzü. Gözlerimdeki yaşlarla teşekkür ettim, gözlerindeki yaşlarla kabul ettiler. Programın bitişini bekleyemedim. Hâlâ yürüyebildiğime şaşırarak yürüdüm. Bugün duyduğum bütün sesleri düşündüm. Ama en çok kendi Nağme’mi sevdim günlükçüm. Karar verdim günlükçüm, sesimi İstanbul’un seslerine katacağım. Öğretmen de duyacak, annem de duyacak, bütün İstanbul duyacak. Neyimin sesini, Nağme’nin sesine katıp İstanbul’un semalarına göndereceğim. Belki benim gibi bir gariban öğrenci, bir İstanbul ödevinde bunu da konu olur. Yazmazsam çatlardım herhalde. İyi uykular. Rüyanda İstanbul’un seslerini duy, ama en çok benim sesimi sev.

Selin Büşra Temiz

Büyükçekmece Atatürk Anadolu Lisesi / 9-C Sınıfı

KAYBEDİŞ TUNELİ

İstanbul'u dinliyorum. Bir yandan kuş sesleri bir yandan arabaların homurdanışları... yemeğini kaptırmak istemeyen kedinin çırpınış sesleri geliyor. Diğer yandan inşaat işçileri kürekle toprağı kazıyor. Bense sessizce dünyada tünel kazıyorum. Ne kaldırım taşları yerlerinden oynuyor ne de denizin rengi bulanıyor. Ağaçlar hâlinden memnun rüzgârla oyun oynuyor sanki. Her şey her şeyin omzuna binmiş dönen arkta kendine bir yön buluyor. Sahne İstanbul, öznesi yitik binlerce insan sokakta dolaşıyor. Tuhaf iş! İstanbul kaldırımları taşıyor, kaldırımlardan insanlar taşıyor. Ayak sesleri geliyor pat! pat! Kulaqlarım katbekat duymaz oluyor. Sanki içimde İstanbul beni görmez oluyor. Oysa o yeryüzünde bense yeraltındayım. İçimde gezinişleri dört bir taraftan; Sütlüce'den Eminönü'ne, Kasımpaşa'dan Taksim'e ardı ardınca zincirleme kazalar, faili meçhul, zararı bilinmeyen. Aldırmıyorum ya hoş; bu duyduklarım ayrılıktan kalan seslerimdir. Hayal meyal zihnimde; meknlar, manzaralar. Galata Kulesi'nden martının bakışını yakalamak kadar zor. Kk kk binalar minik minik insanları görmüştüm. Yukarıda olunca ne kadar kk olduğunu görüyor insan; gökyüzüne daha yakın ama göğün altında kalıyor. İnsanın kendini hr hissettiği en güzel saltanat, Hezarfen de böyle düşünmüş olmalı. Yer altında daha büyük olurduk o zaman... Bir mart günü işte böyle düşünmüştüm.

Evimin koridorundan tünel kazmaya başladığım an geliyor da kimseden habersiz yaptığım bu işe daha da çok sarılıyorum. Beynimdeki zikzakları kontrol edemediğim zamanlarda alabildiğine karmaşanın kol gezdiği zihnimde ilk defa çözüm yolu görmüştüm. Birbirini takip eden odalar, odaları takip eden insan olmayacak; daha önce belki de kimsenin denemediği bir zevki kazacaktım. Yer altında son bulunan sesi paylaşmak için, yalnızlık doyunu ev yeryüzünde kalakalsın; duvarların soğuk ve sert havasının içime işlemediğinden kaçacaktım. Basit bir güne saklanmış anlarıma veda etmeliydim. Bu bir yenilgi miydi? Bu sözler patronun işçisini gözden çıkarmak için laf aldatışlarıydı. Hayır! demişti ciddiyetle:” Sence yanılığdan mı aldım yenilgiyi, yoksa yenilgi mi beni yanılığa düşürdü?”

İstanbul’dan kopuşumun nağmelerini dinliyordum.”Şüphe etmeyeceğim gerçek şu ki senin karşımdaki tereddüdün bir ikileme dönüşecek. Birbirine paralel iki farklı yönü gösteren oklar gibi karmaşanın seni de yenilgiye uğratacağını göreceksin. Gördün işte benim yenilgim, benim aldanişlarım, bir başkasının yenilgisi oldu. Temennim bundan sonra yaşamında mutlu bir hayat sürmendir.”Odadan bir yanım yitik çıkmıştım. Ellerimi ovuşturmuş, içime sinen soğukluğu atmam zaman almıştı. Tezgahtar bağıırıyordu: “Her derde deva”.

Anılarımı tozlu raflara sıkıştırmış, gökyüzüne; yalın ayak gezdiğim, toprak ve ağaç köklerinden başka bir şeyin olmadığı bu adrese belki de en mutlu olacağım yer diyerek girmiştim. İnsanlar bilse şaşırırlardı doğrusu, vedalar zor olmalıydı. Yıllarca yürüdüğüm sokakları bensiz bıraktım. Artık ayak izlerimi de taşımam gerekmiyor. Yüküm hafif; vurdukça küreği toprak parçalanıyor. Geçtiğim yerden hiç kimsenin geçmeyeceğinden emin İstanbul’un yeraltı sokaklarında ilerliyorum. Saat onu geçiyor saat beni geçiyor. Gece yarısı, kalbin yarısı, ömrün yarısı olmuş. Sessizce bir adam tünel-

de hapsolmuş. Güliyorum içimden, yer altını kimsenin keşfetmemiş; daha işgal edilmemiş bu toprak hâli, İstanbul'un sadece sesiyle yetindiğim ve onun arta kalmış açlığı ne kadar da birikmiş olmalı. Sevmek için sevmemek içindi oysaki hissetmek için sevmek doğru olanı. İstanbul'u sevmek hissedebilmektir, İstanbul'u hissetmekse yaşamaktır. Zihnimde fotoğraflarım vardı üstelik İstanbul'un sesiyle ayrı da kalmazdım.

Sahil yürüyüşlerim geldi aklıma; martılar uçarken vapurlar iskeleye yaklaşmış olurdu. Denizden beyaz köpükler fışkırırdı. Karşı kaldırımdan bir kadın sahile yürürdü; vapura yetişmek için telaşla yürürdü. Bir telaşın alıp götürdüğü insanlar arasında artık ben yoktum. Bunu düşünür evimin yolunu tutardım. Bir çaydan medet uman ellerim bardağı çevrelerdi. Bir gün biterdi diğer gün onu takip ederdi. Yedi günden birini koluma takıyormuşçasına dolaşmak hep ağrıma giderdi. Böylece zaman kavramını da hayatımdan eksiltmiştim. Diğer gün, diğerin ertesi günü, ertesi günün arkasındaki gün diye günlerim uzayıp gidiyordu. Genellikle ertesi gün de mısır çarşısında olurdu. "Her derde deva" sözlerini duymayı alışkanlık yapmıştım. İstanbullu sözüydü bu; derde deva görünen ama uyuşturan hissiyle beynimde yer edinen. Yer altında düşünmek resim çizmek gibiydi. Sultanahmet, Ayasofya, etrafından uçuşan martılar, gökyüzüne bir kaç bulut karala...

Oysa yeryüzüne dönmeyi kaç sefer denedim. Burada geçirdiğim zaman da bir öylesinlik miydi sadece? Yer altına ait olduğum hissi kemirilirken tekrar gökyüzünü görmek isteğimi hissettim. Bu koyu kararı, gecenin aydınlığında eriyip gidecekti. Sessizce tekrar dışarı çıkacaktım. Küreğimi tavana sapladım. Toprak kalıbı yana savruldu. Gökyüzünde birkaç yıldız boylu boyunca uzanıyordu. Etrafımda bir sürü ev vardı. Sanki renkli kartonlardan yapılmışlardı. Evlerin pencerelerinden dışarıya ışık süzülüyordu. Pencere ca-

mının buğusundan içeriye göz attım. Camda bir avuç izi bıraktım. Başiboşluğum camı tırmaladı. Sanki terk edilmiş bir evin yıkıntısını hep içimde taşıyılmıştım. Gitmeliydim buradan, İstanbul'un başka sokaklarında kendimi ait hissedebileceğim bir yer bulmalıydım. Oysa her şey değişmişti. Her şey; benim olan her şeyi yitirmişti. Ya bu değişimin parçalarını toplayacaktım ya da tüneline dönüp eski İstanbullu olarak kalacaktım. Üç adım geri, üç adım ileri, bırakamazdım oysaki...

Nuray Derya

Güner Akın Lisesi / 12 TM B Sınıfı

ASİTÂNE

İstanbul!

Sen ey mavi gözlü, buğday tenli şehir, senin uğruna ne hakanlar, hükümdarlar, sultanlar can verdi. Sana ulaşmak ve seni korumak isteyenlerin kanları asırlarca karıştı toprağına. Ne yiğitler vuruştı senin için surlarında! Nasıl bir aşktır sana duyulan, uğruna ölümlere koşanlar da neydi? Senin koynunda ölmek en büyük bahtiyarlık olsa gerek.

Mehmet bunları söylüyordu, Sarayburnu'ndan âşık olduğu bu şehre. Boğaz'ın hafif dalgalı ve mavi görüntüsü onu kendinden geçiriyor ve saatlerce İstanbul'la konuşuyordu. Bir İstanbul âşığıydı Mehmet. Bazen derin düşüncelere dalıyor, kendini Fatih ile kıyaslıyor, ona imreniyor ve kaskanıyordu onu. Neden doğduğum anda sahip oldum ki sana? Pekâlâ, senin için ordular kurar, ulaşmak için gözlerine ölümlere atılırdım. Benim de kanım karışsın isterdim tenine. İstanbul bir sevgiliydi... Ne zaman hasret duysa gözlerine Boğaz'ı izler, Gülhane'de yeşil entarisini hayranlıkla görür, Ayasofya, Kız Kulesi, Sultanahmet ve birçok tarihini boynunda bir mercan gibi izlerdi, İstanbul'un. Bu şehir betondan ibaret bir yaşam alanı olamazdı. Nazlı bir dilberdi. Ne canlar yakmıştı asırlar boyu! İnsan-

ların onun kıymetini bilmemesine hayıflanıyordu. Saatin bir hayli ilerlediğini fark eden Mehmet, ağır aksak adımlarla yola koyuldu. Bir yandan şiirler okuyor diğer yandan İstanbul'u izliyordu. Gece- nin karanlığı ruhuna bir ağırlık yüklemişti, rüzgârın hafif dokunu- şuyla üşüdüğünü fark etti. Bu esen rüzgâr sevgilinin nefesiydi. Bunu düşünürken hafif bir gülümseme belirdi dudağında, ona göre palto- sunu iliklemesini istiyordu; onu düşünüyordu İstanbul...

Mehmet, İstanbul'un zahirine âşıkı. Evet, ama onun ruhunu kirletmişlerdi. Nerde o Fatih'in dualarla girdiği Peygamber duası erişmiş bir ordunun fethettiği güzel İstanbul... Bu düşünceler içi- ni kemiriyordu, Mehmet'in. Değişmesi gereken bir şeyler vardı. Bu şehrin ruhunun temizlenmesi gerekti. Mehmet, etrafına topladığı gençlere sürekli bu güzel İstanbul'un tarihini açıyor ve büyük bir şehir olduğunu anlatıp duruyordu. Cümleleri o kadar etkileyici idi ki karşısında duran gençler, pür dikkat onu dinliyor, hayallerin en olmazlarına dalıyordu.

— Fatih, İstanbul'a girdiğinde şehir harabe hâlde idi. İlk işi ise İstanbul'u onarmak oldu. İmparatorluğun en mükemmel mabetle- rini yapmaya, savaşın tüm izlerini silmeye başladı. Fatih, sarayın en yüksek yerinde İstanbul'u izliyordu. Hüzünlü idi bakışları, şehre... O sırada yanında gelen sadrazamına aynı hüzünlü sesiyle :

— Ne dersin lala, fetih bitmiş midir?

— Şevketlü hünkârım bitmiştir, Elhamdülillah

— Hayır lala, daha bitmemiştir. Şehrin anahtarlarını almış bulun- maktayız belki; lakin fetih kaleden içre girmekle olmaz. Gerçek fetih bu ahalide tebaamız olan insanların içinde zulüm görmeyen, mazlum olmayan, dilenmeyen bir tebaaya sahip olmakla gerçekleşir.

Tam o sırada gençlerden biri söze atıldı.

— Mehmet abi, şimdi ne olacak İstanbul'un her yanı ağlayan, dilenen mazlumlarla dolu.

Mehmet gözlerine yerleştirdiği gülümsemeye:

— Neden bizler birer Fatih olma niyetinde değiliz, gençler.

Herkes derin düşüncelere dalmıştı. Hepsi içlerinden neden olmasın diyordu, kendi kendine.

Mehmet'in gözü uzaktan onlara doğru gelen kişilere takıldı, sonra kaldığı yerden anlatmaya devam etti.

Bu gelen Cemal idi. Yanındakiler ise onun adamları... Her biri yüzlerindeki korkutucu bakışlarla nam salmış, zalim insanlardı. Hedef Mehmet idi. Cemal, Mehmet'in olduğu yerde kendisine ihtiyacı olduğunu düşündüğü gençlere sürekli nasihat etmesine ve onları kendinden uzaklaştırmasına artık dayanamıyordu."Bu adamı buralardan def etmek gerek" diye düşünüyordu. Yoksa onun pis işlerini yapacak adam bulamayacaktı. Onlara doğru yaklaştı, elini Mehmet'in omzuna sert bir şekilde koydu.

— Sen şu çocukları etrafına toplayıp beyinlerini yıkamaktan vaz geç!
Mehmet umursamaz bir bakış attı. Ve kafasını hemen çevirdi.

— Sana diyorum, sümsük! Var, git bir kuytu köşeye. Orda saçmalıklarınla yaşa. Seni buralarda gözüm görmesin.

Mehmet hiçbir tepki vermeden ayağa kalktı.

— Haydi gençler! Görüşürüz sonra...

Kan Cemal'in beynine sıçramıştı. Onu umursamayan adam kendini ne zannediyordu.

— Bana bak! Korkaklığın besbelli. Altından kalkamayacağın işlere karışma, sakın!

Mehmet geri döndü. Herkes bir şeyler olacak sanıyordu.

— Bizim korkumuz senden değil, can korkumuzdan hiç değil. Sen kendi karanlığında kal ve benim aydınlığıma dokunma.

Cemal bir şeyler söylemek istedi. Cümleler ağzında düğümlendi ve öylece kalakaldı..

Mehmet yapmak istediklerini başarıyordu. Nice gaddar olma-

yacak insanlar ondan etkilenmiş, sözüne inanmış ve onun etrafında iyiliğin hizmetini ediyorlardı. Yalnızca Cemal yola gelmemiş, gündен güne ona kin beslemişti.

Galata Kulesi'nin altında bir banka oturan Mehmet, etrafı izliyordu. Yine kendi âleminde İstanbul'un ruhuna dokunuyor, onun hayallerine bırakıyordu kendini. O, bunları düşünürken çevresinde olanlar daha farklıydı. Tam Kule'nin dibinde iki sarhoş, biraz ilerde birbirine küfürler savuran gençler, hemen yanında ise iki sevgilinin kendilerinden başka herkesi utandıracak hâlleri ...

Bunları gören Mehmet'in gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Yoksa boşuna mı idi bunca uğraş? Neyi ne kadar başarabilirdi ki? Onun deli divane gibi sevdiği bu şehir bu karanlığın esiri mi olacaktı? Kendini bir anda bıraktı ve gözlerinden yaşlar oluk oluk akmaya başladı. O sırada Cemal, onu görmüş; tek olduğunu anlayınca beklemeye koyulmuştu. Ama Mehmet'in ağladığını görünce yanına doğru yaklaştı.

— Ben bu adamın deli olduğunu biliyordum, zaten. Be hey ahmak şimdi görürsün sen!!!

Mehmet'e yaklaştıkça hıncı artıyordu. Yanında durdu, geldiğini bile anlamamıştı. Mehmet'in sırtına dokunarak :

— Ben senin deli olduğunun zaten biliyordum. Aslanım bak, buralar senin yerin değil. Yeter bu kadar eğleştiğin. Var git işine!

Mehmet gözlerini ona çevirdi, Cemal olduğunu görünce aynen yere indirdi.

— Sana diyorum boşuna uğraştasın. Burası benim karanlığıma alışkın ve burası benim.

Mehmet artık kendini zaptedemedi. Ayağa fırladı, aniden. Cemal'in yakasına yapıştı.

— Senin karanlığın ancak kendi içinde Cemal. Burası Peygamber'in aydınlığı ile dolu. O karanlık ancak perdedir ve onu

senin gibiler çaktı bu şehre. Bu şehir aydınlığın kendisidir. Fatih'in aydınlığıdır, bu aydınlık. Sen ve senin gibiler bu nurdan aydınlığa ancak ona uymakla kurtulursunuz.

Mehmet öylece bıraktı Cemal'i. Cemal biraz durgundu. Hiç beklemediği bu hareket onu allak bullak etmişti, en çok ise Mehmet'in söyledikleri... Geçmişe döndü, aniden. Beyni annesinin gülümseyen çehresine takıldı. Yüzünde bir mahmurluk belirdi. Oysa ne güzeldi o günler.

Olduğu yere çöktü. Alabildiğine, karanlık şehri izledi. Yüreği ve akli çok farklı âlemlerdeydi...

Mehmet hızlı adımlarla yürüyordu. Yalnızca yere bakıyordu. Hiçbir şey görmek istemiyordu. Sessiz bir sokağa geldiğinde arkasında dolanan gölgeleri fark etmemiştir bile. Hâlâ ağlıyordu için için. Kaybettiğini düşünüyor, kahroluyordu. Birden önüne dikilen kişiyi görmedi. Ancak üstüne doğru yürüdüğü adam ona sağlam bir yumruk atınca kendine geldi, sendeledi. Ağzına dolan kanın tadını alıyordu.

— Fazla uzatma, üstünde ne varsa çabuk dök ortaya.

Mehmet etrafa baktı, konuşan kişinin elinde bir bıçak vardı. Beş kişilerdi. Yapacak hiçbir şeyi yoktu verecek bir şeyi de...

— Size verecek bir şeyim yok.

— Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Gebertirim seni. Ya malın ya canın

— Hayır bir şeyim yok diyorum sadece

— Peki aslanım benden günah gitti!!!

Adam hiç tereddüt etmeden Mehmet'e doğru yürüdü, elindeki bıçağı kaldırmasıyla bir elin haydudun bileğini kavraması bir oldu.

— İndir o elini!

Elin sahibini görünce şaşkınlığı, beynini uçurmuş gibiydi.

— Cemal ağabey hayırdır! Ben bu adamdan nefret edersen, sa-nırdım

— Yürüyün bu kadar yeter, gözüm görmesin!

— Tamam ağabey

Cemal, Mehmet'e yaklaştı ve onu sımsıkı kucakladı. Sanki yıllardır birbirine hasret iki kardeş gibi sarıldılar birbirlerine.

-Mehmet kardeşim! Sen haklısın biz olmayanı ettik, kaybettik ve hiç bilmedik. Sadece güzelliğe değil o perde gözlerimize de indi.

Mehmet gülümsedi. Az önce kaybettiğini düşünürken yine kazanmıştı.

— Hayır Cemal. Biz, sen ve diğerleri hepimiz içimizde olanın farkında değiliz, yalnızca. Oysa ruhumuzu köküne inmiş bir gerçek var ki hepimiz aynı aydınlığın evlatlarıyız. Bu güzel İstanbul'un ruh fethini yapacak da bizleriz.

Birbirlerinden ayrılmadılar. İkisi de ağlıyordu. Birisi bu şehrin karanlığı, diğeri ise aydınlığıydı. Ve aydınlık karanlığı aşmış, gün gibi doğmuştu üstüne. Ve bu Diyar-ı İstanbul'da yine zafer iyiliğindi. Ta ki 1453'ten bu yana asla kötülüğe gem vurmayan "Nazlı Şehir" de onların hâllerine ağlamaya başlamıştı. Yağmur çiseliyor ve gök gürlüyor. İstanbul haykırıyordu...

— Her karanlığım aydınlığa muhtaçtır... Her aydınlığım karanlığa galiptir...

Sefa Erginöz

Bağcılar Orhangazi Lisesi / 12 Sos A Sınıfı

İSTANBUL'A TUTKUN

İstanbul'da hava hep kapalı ve yağmurlu olmak zorunda mı? Tıpkı sevdiklerimi kaybettiğim günkü gibi... Birbirimize bu kadar benzemek zorunda mıyız? Ruh hâlim bana bir aynadan yanıtılıyor âdeta...

Nefes alamıyordum. Odadaki oksijen akciğerlerime yetmemeye başlamıştı. Hiçbir zaman diğer tarafı dolmayan kocaman yatağımın ucunda, ellerim yatağın kenarlarını kavrarken, bedenim yaşadıklarına ayak uydurmaya çalışıyordu. Sağ tarafımda rüzgâra kendini bırakmış aralık perdeden giren serin hava, bedenimde ürpertilere sebep oluyordu. İşte yine aynı yerdeydim, her şeyin başladığı yerde...

Aslında bu kadar net hatırlıyor olmama şaşıyorum. Yaşım genç olduğu hâlde hâlâ o küçük kız çocuğuyum. Çocuksu ruhum hiçbir şeyi unutamadı. Her şey o kadar gerçektir ki, her gece, hayatımı karartan o sahnelerin kâbuslarına girmeleri artık bana çok normal gelmeye başlamıştı. Anne ve babamın yanımdan ayrılmadan önceki mutlulukla ışıldayan gözlerini hiç unutmadım. Hemen arkasından gelen korkunç kaza yaşamımda edindiğim ilk ve en acı tecrübe oldu. Kazadan sonraki soğuk bedenlerinin, solgun yüzlerinin görüntüsüdür beni her gece korkuyla uyandıran kâbuslarıma sebep.

Kâbuslarım ne kadar sürececek bilmiyorum. Kâbuslarımdan nasıl uyanacağımı öğrenemedim. Tek bildiğim bunun bana acı verdiği ...

Ayzer ile üniversite yıllarımda tanıştım. Kimseyle konuşmayan sessiz sakin bir kızdım. Üniversite dışında iyi sayılabilecek bir işim vardı. Bir derginin fotoğraf çekimlerine yardım ediyordum. Aldığım ücret çok fazla olmasa da üniversite ve ev masraflarımı karşılıyordu. Üniversiteden arta kalan zamanlarımda ise fotoğraf çekiyor, karanlık odamda basıyor, dergiye postalıyordum. Her günüm aynı tek düzelikte devam ederken okula gittiğim bir gün, bahçede kendinden geçmiş bir şekilde arkadaşlarına anlattıklarını duydum: “Şiir gibidir İstanbul. Onu anlatacak kadar mükemmel kelimeler ararsın, aynı zamanda duygularını tercüme edecek ... Her baktığında güzel çehresine, bağrındaki bir duyguyu görürsün eskimiş sokaklarında.” Gözleri ufuklara bakar gibi bir elini ileri uzatmıştı. Derin bir nefes aldı ve arkasını döndü. Şaşkın yüz ifademle ne diyeceğimi bilemedim ve hızlı adımlarla sınıfa çıktım. Ders bittiğinde yanıma geldi, konuşmak istediğini söyledi. O günden sonra her gün onunla birlikteydim. İstanbul hakkında delice sohbet eder, kendimizden geçerdik. En sonunda saatime bakar gitme vaktinin gelmiş olduğunu söyleyip fotoğraf çekmeye giderdim. Birbirimizi çok iyi anlıyorduk. Ayzer fark etmeden tutduğum tek dalım olmuştu. Yalnızlığımı alıp götürüyordu. Beni terk ederse ne yapacağımı bilemeyeceğimi düşünürken bulurdum kendimi. Fakat zamanla beni terk etmeyeceğini anlamıştım. Birbirimize delice âşıktık ne de olsa. Belki de ben öyle olduğunu sanmıştım.

Yatağımdan kalktığımda saat öğleni bulmuştu. Mutfağa gidip kendime bir kahve hazırladıktan sonra ağır adımlarla salona geçtim ve kahvem, koltuğuma neredeyse tümleşik kadar yakın duran sehpanın üzerine bıraktım. Eskimiş dergilerime uzanyorken kapı çaldı. Gelen Ayzer ‘di, yüzündeki ifade farklıydı, bir tuhafılık vardı.

İçeri girdi, salona geçti. Henüz uyandığım için üzerimi değiştirecek fırsatım olmamıştı. İlk konuşan o oldu : “İstanbul... Senin için ne kadar da değerli bu şehir. Beni ve diğer herkesi unutturabilecek kadar değerli. Belki de İstanbul’a karşı hissettiklerimizdi bizi bir arada tutan. Benimle konuşurken gözlerinde İstanbul’a olan aşkı görüyorum, bana olan aşkını değil... Söylesene ondan vazgeçebilir misin benim için? İstanbul’u arkanda bırakabilir misin?”

Söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum. Cevabı ikimiz de biliyorduk. Devam etti her kelimesinde daha da derinden acıtan sözlerine: “Gidiyorum. İstanbul’dan vazgeçmeyeceğini bilerek, sana benimle gelmeni teklif dahi etmeyerek... Hoşça kal Defne.”

Nefes alamıyordum. Kapının açılışını ve hızlıca çarpılışını duydum. Koltuğuma oturup dergilerime uzandım. Dergilerime uzanırken kahve dolu bardağa çarptım. “Ah! Lanet olsun.” Tüm kahve, sehpadan aşağıya süzölmeye başlamıştı. Dökölen damlacıklara takıldı gözlerim. Fincan kırılmış, paramparça olmuştu ve bir daha eskisi gibi olmayacaktı. Kahve gibi gözyaşlarım da akmaya başladı. Odama gidip yatağımın ucuna oturdum. Ellerim yatağın ucunu kavrarırken gözyaşlarım çıplak bacaklarıma dökölüyordu. Hâlâ sabahlığımdan kurtulamamıştım ve evet işte tam o anda gözöme takıldı aynaya yansıyan nazik bedeni. Koşar adımlarla aynaya doğru yol aldım ve fotoğraf makinemi aldım. İyi ama neyi çekecektim? Bu sorunun cevabını rüzgârın iki yana ayırdığı perdeden yansıyan yerde bulacaktım. Hayallerimin şehrinde. Benim kadar yalnız ve benim kadar çaresiz, benim gibi terkedilmiş olan küçük bir çocuktan... Dudaklarımdan dökölen kelimeler güçlendiğimin ispatıydı : “ Senin için yaşayacağım artık İstanbul. Yalnız senin için var olacağım. Ve çektiğim her fotoğrafta sadece senin izlerini yansıtacağım. ” Üzerime bir şeyler giyip koşar adımlarla dışarı çıktım.

Gölhane parkında çağlayan sulara bakıp durdum dakikalarca.

Yeşil ve mavinin doyumsuz ahengine kapılıp gittim. Eve döndüğümde karanlık odama gidip resimlerimi yıkadım. Yüzlerce fotoğraf çekmiştim. Fotoğraflar kuruduktan sonra Gülhane adını verdiğim albümüne özenle yerleştirdim. Arkasına günün notunu ekledim : “Karanlıktan uyanış...”

Sultanahmet'teydim ertesi gün... Gözlerinin içine bakarak insanların hayatlarından kareler kopardım. Bin bir türlü insanı tüm geçmişleriyle albümümde topladım. Sultanahmet albümüne de günün notunu yazarak diğer albümün yanına koydum: “Büyülüyorsun beni İstanbul. Bütün renkleri bağrında barındırıp birbirine karıştırmadan resim çizebiliyorsun. Resme adını yazmasan dahi, herkes senin çizdiğini biliyor.”

İstiklal Caddesi'nde alelacele yürüyen insanların fotoğraflarını çektim. Ne çok değişmişti İstiklal! Fotoğrafları karanlık odamda basarken tarihe bir yolculuk yaptım âdeta. Albüme notumu ekleyip kapağını kapattım: “ Cildin değişse bile seni sen yapan satırların asla değişmiyor İstanbul...”

Körler ülkesi'ne gittim ilerleyen günlerde. Kadıköy, Ortaköy, Eminönü, Beykoz, Haliç, Galata... Her gün bir başka yerde avuttum kendimi. Albümler çoğalmaya, yalnızlığım azalmaya başlıyordu. Artık mutlu uyuyabiliyor, gülümseyerek uyanıyor ve fotoğraf makineme sarılıyordum.

Bu sabah da yatağımdan kalktım ve kahvemi hazırladım. Hazırlanıp fotoğraf makinemi aldım ve dışarıya çıktım. Aylardan nisan olmasına rağmen hava bugün epey soğuktu. Metro istasyonuna doğru yürüdüm. İstasyonda beklerken rüzgârın soğuk tenime çarptığını hissettim.İçimde birşeyler değişiyordu.Koşar adımlarla evime, odama geri döndüm. Kıyafetlerimi çıkarıp iç çamaşırlarımla yatağımanın ucuna oturdum.

Şimdi her şeyin başladığı yerde yazıyorum bunları sana İstanbul

bul. Rüzgâr soğuk tenimi okşuyor. Gözlerimi kapattığımda, aldığım nefeste hissedebiliyorum seni. Ilık teninin tenime değişimini hissedebiliyorum. Yaşadığını, nefes aldığını biliyorum. Senin olmak istiyorum. Gitmediğim son yerde, Kız Kulesi'nde geleceğim sana ... Güneşin tamamen senin olduğu anda bende tüm varlığımı sana vereceğim. Birlikte nefes alacağız artık. Hiç kimse bilmeseyse de sen benim olacaksın, ben senin olacağım ... Ah İstanbul... İstanbul...

DEFNE

İçeri girdiğimde evin boş olduğunu fark ettim. Sonra onları gördüm. Sırayla dizilmiş albümler ... Hepsinde farklı isimler vardı. Sultanahmet, Gülhane, İstiklal, Beykoz ... Ve her albümün arkasında o albüme ait notlar vardı. Sonra masasının üstünde o yazıyı buldum. Kız Kulesi'nde yaşamına son vereceğini okuduğumda dehşete düştüm. Kız Kulesi'ne ulaşmakta, çok geç kalmıştım, Kız Kulesi'nde bir telaş vardı. Çılgın bir kalabalık ölüm konuşuyordu. Söylediğini yapmıştı anlaşılan Defne ve çok geç kalmıştık. Onun hayalini gerçekleştirmeye karar verdim. Fotoğraflarıyla uzun çalışmaların sonunda İstanbul'un en büyük sergisini açtık. Ve fotoğraflar elden ele dilden dile dolaşmaya başladı. Defne'nin hikâyesini duymayan kalmadı ve şimdi bunu bildirmeyi sana borç biliyorum İstanbul! Defne'ye hayalinin gerçekleştiğini söyle. Artık ne İstanbul'un adı onsuz, ne onun adı İstanbul'suz anılıyor. Fotoğrafları İstanbul'un en güzel semtlerinde duvarlara asıldı ve tüm şairler onu yazıyor. Ve biz attığımız her adımda senin olduğunu biliyoruz. İstanbul'un kızı ... İstanbul kadar güzel olan kız. Seni seviyorum ... AYZER

Ceylan Cemile Ettin

Avcılar Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi / 11 TB Sınıfı

GURBETTE İSTANBUL

Günler gurbette katlana katlana yıl olur. Yine asırlık bir günde hayatın monotonluğuna hazırlanmak için doğruldu yatağından. Saat 05 suları... Güneş bu kente daha doğmamış; fakat geldiği yerde güneş batıyor ve insanlar akşam güneşini izliyordu. Uzaklardaydı; ama bunun farkında değildi. Yeni bir kültürü üzerine giymişti, her ne kadar büyük gelse de kendi kalıbına göre uyarladığını sanmıştı. Hayatına değer katacak en güzel günlerin buralarda geçtiğini düşünüyordu. Sanki hep o topraklardaydı. Özünü değil, kendini unutmuştu. Belki de üzüntüsünü gizlediği bir örtüydü, başkası gibi davranmak. Vakit kaybetmeden bu örtüye bürünmesi gerekiyordu.

Elini yüzünü yıkadı ve aynaya baktı; ama nedense bugün her zamanki gibi değildi sanki, biraz daha hüznüydü bakışları. Günden güne içine işliyordu hasret; ama bunu kendine söyleyemiyordu. Gözlerini kaçırdı aynadan, hemen giyindi ve dışarı çıktı. İşe gitmeliydi ve kesinlikle geç kalmamalıydı. O yüzden hızlı hareket etti. Bir kaç dakika aynaya baktığı için bu sabah daha hızlı olmalıydı. Her gün kaç dakikada hazırlanıp kaç dakikada işe varacağı belliydi, bu nedenle kendine vakit ayırmamalıydı, durup düşünemezdi bile. Hayatının ne kadar monoton olduğunu ve bir robot gibi yönlendirildiğini fark etmeye de vakti yoktu. Nedense her şeye rağmen bugün üzerinde bir dert ve bir türlü atamadığı bir üzüntü vardı. Adını

koyamadığı için çaresini de bulamadı.

Her gün olduğu gibi yine öğretim görevlisi olduğu üniversitedeydi. Bir ara telefonu çaldı. Telefondaki ses eski bir dostunun sesiydi. Türkçe konuşuyordu, o an konuşmakta zorlandı. Tümüy-le yabancılaşmıştı kendi diline. Bu dost sesi, araya onun yaşadığı mesafeleri koymamıştı. Anlatıyordu, soruyordu, istiyordu, dostça sarıyordu. Ne zaman döneceğini soruyor, dönünce muhakkak onu aramasını ve eskiden gittikleri sahilde buluşmayı istiyordu. Bir an durakladı “Hangi sahil?” diye sormak istedi; ama geçen yıllardan utanı, sormadı. En dertli gecelerinde o kayalara kazımıştı derdini. O kayalar ona yol gösterdi. Konuşmayı kısa kesti ve “Dönünce sana haber veririm, hoşça kal” deyip telefonu kapattı. O, dost sese dostça ses veremedi, konuşamadı, kelimeler birer birer boğazına düğümlendi. Kendini “mutluyum” diye kandırdığı bu dünyada yavaş yavaş eridiğini hissetti. İçi acıdı; ama yine de kimseye bir şey söyleyemedi. Sabahtan beri içini acıtan burukluğun sebebinin şimdi anladığı. Uzun aradan sonra ilk defa düşündü. Nerden geldiğini, neyi sevdiğini, neye hasret kaldığını... Kaldığı apartman dairesine gelince –ne garip, burayı ev olarak hiç görmediğini fark etti- tatlı bir yemek kokusu geldi burnuna. “Annem mi acaba?” diye koşar adım çıktı merdivenleri. Tatlı bir heyecan sardı bütün bedenini, elleri titriyordu, kapıyı açmakta zorlandı. Kapı açıldı ama dört duvar soğuk ve karanlıktı. Ocak boştu ve tencerede çorba kaynamamıştı. “Yavrum hoş geldin bak sana en sevdiğin yemeği yaptım; zeytin-yagli barbunya ve yanında su böreği” diyen biri de yoktu. Ne kadar da hasretti annesinin elleriyle yaptığı mis kokan yemeklere; ama yalnızca hayalinde bir ses yankılandı. “Evimi özledim” dedi; bu iki kelime o kadar yabancı ki hayatına... Gözlerini kapattığında bile hayallere dalamıyordu. Kendini sönmüş bir mum gibi hissetti karanlık köşelerde. Kendini uzaklaştırmıştı herkesten. “Hayır, olmaz,

benim burada güzel bir hayatım güzel bir işim var, ben mutsuz değilim” diye kendini avutmaya çalıştı. Uyumak istedi ama uyuyamadı... Sebebini kendisine itiraf etmeye cesareti yoktu.

Güneş daha doğmamıştı, her yer zifiri karanlıktı. Diline bir şarkı dolandı “Gurbette ömrüm geçecek bir daracık yerim de yok, oturup derdim dönecek bir vefalı yârim de yok.” Yıllar sonra yalnızlığını o aksam hissetmiş gibi hüznüldü. Uzun zamandır yapmadığı bir şeyi yaptı. Ayağa kalktı ve tozlu kitapların arasına sıkıştırdığı resimleri çıkardı ve akşamın karanlığına bir ışık yaktı ve uzun uzun baktı. Eminönü’nde kuşların sesini duyar gibi oldu. Yüzünde tatlı bir tebessüm belirdi ve gözlerini kapatıp rüya âleminde o günü tekrar yaşattı. Buram buram deniz kokusu sardı her yerini. Sanki masum masum uçan martılardaydı yüreği. Vapur bacalarından çıkan dumandan kaçarken buldu kendini. Balık ekmek satanlara bakarken buldu gözlerini ve denize değdi elleri. Kalp atışları hızlandı, çünkü ilk defa neye hasret yaşadığını fark etti. Bir anda gözlerini açtı ve iki damla yaş süzüldü yanaklarından. İstanbul’da dertli geceleri hatırladı, sonra bunları yalanlayan güzel günleri... Sanki duvarlar yuttu güzelliğini, yüzündeki gülümsemeyi... Yaban ellerde mutlu olmadığını fark etti; ama elden ne gelir? Eli mahkûm burada yaşamaya. Simdi kalkıp gitse ne diyebilir ki? Bir yabancı gibi neden geldin demezler mi? Gözlerinden yaş gelmiyordu, çünkü içine akıyordu bütün sızılar. Ayağa kalktı ve gitmem gerek, diye düşündü. O yârini, kıymet bilmediği İstanbul’unu arkada bırakmışken şimdi İstanbul ona kucacağını açar mıydı? Ruhu daraldı, sanki soğuk duvarlar onu boğmaya çalıştığını hissetti. Kendi kendine Genç Osman’ı şimdi daha iyi anlıyorum dedi. Boynunda zalim Yeniçerililerin ipi yoktu; ama o da boğuluyordu. Sessiz sessiz nefes aldı ve bu yalnızlığın onu burada nefessiz bırakacağına inandı. Ah İstanbul... Yedi tepesi şanlı İstanbul... Nasıl bir yaradır bu memleket hasreti... Biraz

daha hayallere dalmak istedi. Resimleri aldı eline, uzun uzun baktı... Hülyalardan hülyalara koştı kalbi. Tekrar denizin kokusunu içinde hissetti. Dalgalar nasıl da vururdu Salacak'ta kıyıya. İskeleyden vapura binip karşıya geçmek istedi. Evine, sevdiklerinin yanına gitmek istedi. Tam Akbil'i basmak için elini uzattı ki karşısında duranın vapur değil bir resim olduğunu fark etti. Nasıl da gerçek sandı her şeyi. Peki ama demin, mutluyum, demişti şimdi içinde kopan fırtınaların sebebi ne?

Güneş doğmak üzereydi, koşar adım çıktı evden. O gün sürgün yaşamından kaçmak istedi. Her sabah olduğu gibi bu sabah da kahvaltı yapamadan çıktı ve en yakındaki bir pastaneye girip karnını doyuracak bir şeyler ve tabii, bir fincan kahve aldı. Bu şehirde güneş doğsa da içinde uyuyan karanlığı uyandırabilmesi için kahveyi kendine şart sayardı. Bir yudum aldı ve yoluna devam etti. Eğer sofrasında bir parça beyaz peynir, fırından yeni çıkmış taze ekmek ve hele yeni demlenmiş çay olsaydı, kendini sokaklara atmazdı. Her gün aynı şeyleri yiyordu; ama bugün boğazında düğümlendi, yutamadı. Her sefanın cefası vardır, derler. O gurbette hasretle cefa çekiyordu.

O gün yalnız başına gezmek istedi. Bir göl kıyısına gitti. Saatlerce oturdu: "Şimdi İstanbul'da deniz kıyısında olsam dalgalar götürürdü hüznümü. Niye hâlâ buradayım? İstanbul nasıl da bir yaraymış içimde. Ellerim üşüyor yaz günü ve kanım çekiliyor, gözlerim buğulanıyor. Ya bir daha dönemezsem, ya Galata'dan bir daha bakamazsam sevdiğim şehre?"

Yabancı olduğu bu şehre veda zamanıydı. İstanbul'a giden ilk uçağa bilet aldı. Geç kalmış bir karar olduğu için kendine kızdı. İçinde tatlı bir heyecan, yüzünde sıcak bir gülümseme vardı. Uçağa bindi, uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra İstanbul'a indi. Şimdi ayakları kendi vatanına basıyordu. Sokak ortasında annesinin kay-

bedip sonra bulan bir çocuğun sevinciyle havaalanından çıktı. Etrafına bakındı ve her yerin ne kadar değiştiğini gördü. Hayalinde kalan İstanbul artık resimlerdeydi, takside bunu fark etti. Hatırladığı kadarıyla evinin adresini tarif etti şoföre. Evin önüne geldiğinde bir sevinç kapladı içini. Yavaş yavaş merdivenleri çıktı ve kapıyı çaldı. Kapıyı açan annesiydi. Annesi altmış sekiz yaşında saçları çoktan ağarmış bir hanımefendiydi. Kimse bir şey sormadı, herkes sessiz sessiz onun anlatmasını bekledi. Yedi yıldır hasret kalmıştı evine, şehrine. Yıllar önce her gece yattığı yatağında kendi kokusunu buldu ve konuşmaksızın uykuya daldı. Bütün gece huzur içinde uyudu. Gözünü açtığında bir koku yayılıyordu etrafa ; annesinin oğluna elleriyle açtığı su böreğinin kokusuydu bu. Bir ses duydu, irkildi; yakınardan bir vapor geçiyordu. Sonra güldü kendi kendine. Artık İstanbul'daydı. Gün ağarınca ağır ağır doğruldu ve annesine seslendi: "Anneciğim yıllardır açım, yıllardır ilk defa gerçekten bir şey yiyeceğim." Evin içinde bir anda bir hareketlenme oldu. Meğer bütün aile onun konuşmasını bekliyormuş. Çünkü yıllardır onu o kadar bekleyen varmış ki o gün hepsi ordaydı. Uzun zaman sonra ilk defa bütün aile hep beraber sofraya oturdu. Hayat suyuna kavuşmanın sevinciyle İstanbul'u ne kadar özlediğini anlattı. Sözleri Galata'dan İstanbul'a seslenir gibiydi, Kız Kulesi'nden mehtabı seyreder gibiydi ve sanki Sultanhamet'ten ezanları iliklerine kadar hisseder gibiydi. Bütün hüznelerini yuvasından tatlı gülümsemeyle ocakta kaynayan çaydanlığın buharına bıraktı. Bütün hasretliği göğe yükselen yağmur bulutları gibiydi. Yağmur olup yağmayı, bereket olup toprağı coşturmayı bekliyor gibiydi.

İrem Danalıoğlu
Özel Şefkat Lisesi/Al 10-C Sınıfı

SEVDALIM İSTANBUL

İlk kez ninemin dilinden kıvrılıp akmıştı adın. İlk kez onun hikâyelerinde sevmiştim seni. Ninem bir büyüyü bozmaktan korkarcasına fısıltıyı andıran bir sesle hep aynı cümleyle başlardı farklı hikâyelere: “Zaman her sabah seher yellerinin ucunda efsunlu hikâyeler getirmiş İstanbul’a.”

Ben de bu sabah hikâyemi seher yellerine, bedenimi İstanbul’a başlayan yeni bir güne bıraktım. Kaldırımlarda taklayan ayakkabılarının neşeli ezgisi ve umudun ninnilenmiş uykularındaki İstanbul’un düzenli solukları vardı kulaklarımda. Sonra sessizliğe sesler sızdı usul usul; bir bebeğin hançeresinden dirilen çığlık, simitçinin yorgun sesine karıştı. Ayaklarımda ucunda kıvrılıp uzuyordu İstanbul sokakları. Adımlarım hızlandıkça hızlanıyor, beni yalnızlığın hüküm sürdüğü topraklara doğru götürüyordu. Nihayet yeşilin rüzgârlara aktığı küçük bir tarlada yüksekçe bir yer bulup oturdum. Tıpkı çocukluğumdaki gibi merakla büyüyen gözlerimi gürül gürül akan bir dünyaya, İstanbul’a, açtım. Yeşilliklerin arasında bir gelinciğin umuda büyüyen titrek kırmızısını gördüm. Ne güzel kırmızı İstanbul kokuyor!

Küçük yoldan sessiz bir telaşla akan insanların peşi sıra yürüdü bakışlarım. Hepsinin gözlerinde fısıltıların dilinde can bulan bir İstanbul hikâyesi vardı. Kimisi bir sevda gibi taşıyordu hikâyesini, kimisi bir öfke... Ne güzel gözler İstanbul’u fısıldıyor!

Uzaktan bir kuş sürüsü geçti telaşla, çığlık çığığa. Kanat çırpışlarında umudun neşeli tınısını duydum. Kanat çırpışları, çığıklar havada daireler çizerek dolandı bir müddet, sonra gittikçe duyulmaz olan sesler kayboldu İstanbul'un özünde. Ne güzel sesler İstanbul'a koşuyor!

Sonra insanların, seslerin, kokuların birbirine karıştığı İstanbul manzarasına dönünce bakışlarım dudaklarımdan fırlayan şu iki kelimeye engel olamadım: "Aman ya Rabb'!" Kirpiklerimin ucunda renkler kırılıyor, renklerin özündeki Kız Kulesi, ufuk çizgisinin üzerinde belli belirsiz devinimlerle süzülüyordu. Bu tepeden bakınca sanki Kız Kulesi narin bir elin parmakları arasında usulca süzülen bir hokka gibi beyaz köpüklerin hafifçe mimlediği maviliğin üzerine bir kelime karalıyordu: İstanbul... Ne güzel Kız Kulesi İstanbul'u yazıyor!

Bilmiyorum kaç vakit bakışlarım söyleşti bu güzelliğin ruhuyla. Gözlerim yavaş yavaş bir rüyadan uyanırken güneşin isteksizce eteklerini topladığını, geceninse neşeyle kanat çırpıtığını gördüm. Gün ve gece İstanbul'a sevdalı iki kıskanç sevgili gibi sessizce havada salınıyor, eteklerinin ardında kıpkırmızı güllerin tohumlarını bırakıyordu. Ne güzel aydınlık ve karanlık İstanbul'u özlüyor!

İşte o an, gün ve gecenin sonsuz özlemler içinde İstanbul'a koştuğu o an, dizlerimde telaşla kıpırdayan ellerim ansızın ceketimin cebine gitti. Şimdi elimde yanımdan hiç ayırmadığım küçük not defterim ve babadan yadigâr işlemeli kalemim vardı. Yalnızlığımın ortasında koca bir kalabalık gibi dolanan heyecanımı, özlemimi, İstanbul'u akıtmalıydım sayfalara. Çünkü içimde bir sevda gibi büyüyen bu efsunlu şehir, artık zehirli bir hastalık gibi bedenimi sarıyor, ruhumu çareler içinde çaresiz bırakıyordu. Artık bu zehir zemberek sevdadan kurtulmak, anlatmak, anlatabilmek istiyordum. Ansızın gönlümün kuytuluklarına saklanan heyecan kıpırtıla-

rı kalbimin atışlarında can bulmaya başladı. Kalbim çelikten bir elle sıkılmışçasına göğsüme sığmıyor sanki göğsümde çırpınıyor, heyecanım hançereme doğru hücum ediyordu. Kelimeler... Kelimeler sanki dudaklarımdan fırlamak istercesine dişlerimi zorluyordu. Dudaklarımsa sanki kelimeler kanatlanıp uçacakmış gibi istemsizce açılıp kapanmaktaydı. Sonra yaralı kalemim merhem bulmak umuduyla dokundu sayfalara yarasının en derin tarafıyla:

Gece usulca konarken tepelerin ardına
Sana başlayan bir “i” harfi dolandır dudaklarıma
Ve bir türkü yükselir Boğaz’ın sularıyla
Arşınlayarak tepeleri dayanır yıkılmaz surlarına
Bu türkü sevdadır, her yeni gün akar semaya
Bu türkü hasrettir, vuslatı bekler senli sevdalarda
Bu türkü senin,
Bin bir aydınlık çağıldar satırlarında
Bu türkü sensin,
Sesin nağmelerle ses verir umuda ...

Başımı defterimden kaldırıp karanlıkların koynundaki İstanbul’un aydınlık yüzüne baktım. Artık umudun ayak seslerini duyuyordum tenimde. Ne güzel seni anlatabilmek İstanbul!

İlk kez ninemin dilinden kıvrılıp akmıştı adın. İlk kez onun hikâyelerinde sevmiştim seni. Ninem bir büyüü bozmaktan korkarcasına fısıltıyı andıran bir sesle hep aynı cümleyle bitirirdi farklı hikâyeleri: “Her akşam hikâyeler kaybolmuş İstanbul’un özünde.” Şimdi bana sormayın ismimi, hikâyemi. Ben bu akşam hikâyemi İstanbul’un özünde kaybettim. Sadece dinleyin, usulca dinleyin dizelerimi. Dizelerim fısıldayacak size hikâyelerimi.

Mihriban Toluay

Vali Muammer Güler Anadolu Öğretmen Lisesi / 11 T M A Sınıfı

EL GÖZÜYLE İSTANBUL

Tahta basamakları endişeyle, ağır ağır çıktım. Müdürlerin odasının en üst katta olması beni hep kızdırmıştır çünkü çıkarken “Acaba neden çağırıldı?” sorusu beyninizi kemirirken bir de bacaklarınızın ağrısıyla uğraşmanız gerekir. Bu yolculuk bana fazlasıyla uzun gelmeye başlamıştı ki süslü bir kapının yanında altın harflerle yazılmış “Genel Müdür İgor Andreviç” yazısını fark ettim. Kravatımı düzeltmeye dahi vaktim kalmadan sekreteri gelip “Sizi bekliyorlar.” dedi. Yanaklarımın terini silerek kapıyı iki kez tıklattım.İçerden gelen gir komutuyla kapıyı açıp içeri daldım.Elinde telefonla , koşar adımlarla odasına giden bu adamı pek az görmüştüm.Kısa, siyah saçları , uzun bir burnu ve etli yanakları vardı.Elinde döndürdüğü kalemi bırakıp bana doğru baktı.Bu bakışta “Üzgünüm ama işinize son vermek zorundayım” manasını görmedim. Önceden hazırladığım ve arka cebime sıkıştırdığım istifa mektubumun gereksiz olduğunu düşündüm... Kuşkuyla yüzüne bakarken sararmış dişlerini açıkça belli eden bir gülümseme belirdi yüzünde. Ayağa kalktı ve masasının karşısındaki koltuğu işaret etti. Biraz duraksadıktan sonra hızla koltuğa oturdum. Ben oturunca o da oturdu ve sekreterini çağırıldı. Aceleyle içeri giren kadın heyecan içinde “Buyurun efen-

dim” dedi. Genel müdür bana bakarak “İki çay getirir misin ?” dedi. Nedense ne içtiğimi sormaya ihtiyaç duymamıştı ama vereceğim cevapla istediği zaten aynı olurdu. Kesinlikle başta reddeder sonra bir çay içeyim bari derdim. Çaylarımızı içerken “Bay Dimitri” dedi. Çayımı önümdeki sehpaye bırakıp “Buyurun” dedim. “Sizi buraya çağırma nedenim bir iş. Derginin bir dahaki sayısına yetiştirmeniz için bir yazı” dedi ve tüm kuşkularımı öldürüp bir oh çektim.

Masasının çekmecesinden bir şey çıkardığını gördüm. İncecik kâğıtları havada sallayıp “Gidiş dönüş biletin hazır” dedi. “Nereye gidiyorum” diye haykırdım. Aman Allahım yoksa beni şehir dışına mı postalayacaktı? Yüzümdeki endişeyi fark etmiş gibiydi. “Endişelenme iş için gideceğin yerin bileti, İstanbul ‘ a gideceksin” dedi.

“İstanbul” dedim coşkuyla. Rüyalarımın şehri. Ayasofya’ yı görecekdim. O muhteşem sarnıçları. Aman Allahım diye haykırdım. Müdür bir kahkaha koyuverdi. “Anlaştık o zaman” dedi. ‘ Peki, yazı şehirle mi ilgili olacak? ‘ dedim. İstanbul ‘ u yazmak işi daha eğlenceli kılabilirdi. “Elbette. İstanbul ‘u yazacaksınız. Önce sarnıçları, kiliseleri, kaleleri, Ayasofya ‘ yı yazacaksınız. Sonra Türklerin onlara karşı olan saygısız tutumuna değinirsiniz” dedi yüzünü buruşturarak. “ Türkler onlara saygısızlık mı yapmış?” dedim merakla.

“Evet. Hem de fazlasıyla. Neyse gittiğiniz zaman bunu görürsünüz. Ama bu konuya değinmeyi sakın unutmayın.” dedi. Elini sıkıp dışarı fırladım. Sekreterin şaşkın bakışları altında zıplaya zıplaya merdivenleri indim.

Ertesi gün İstanbul’daydım. Maalesef burada fazla kalamayacaktım. Yazının bu hafta sonunda yayına hazır olması gerekiyordu.. Hiç vakit kaybetmeden İstanbul’u dolaşmaya başladım. İlk günümün tamamı Beyazıt’ta geçti. Adını bir Osmanlı padişahından alan bu semt muhteşemdi. Yüzyıllardır ayakta duran ve herkese muhteşem bir eğitim sunan İstanbul Üniversitesi’nin pek çok fotoğrafı

nı çektim. Lisedeki tarih dersinde bu üniversiteyi ve onu yaptıran sultanın adını iğrenç bir aşağılamayla ağzına alan hocam aklıma geldi ve “İhtiyar yalancı” diye tısladım. Bize burası hakkında bir şey anlatmaktan çok padişahı aşağılıyordu. Sonra Beyazıt Camisi ilgimi çekti ve onu da derin derin inceledim. “Muhteşem bir mimari” dedim. O adam bu muhteşem yapıya nasıl küfür edebilir diye geçirdim içimden. Akşama doğru Sahaflar Çarşısı’na gezdim ve Mahmutpaşa’dan aşağıya doğru indim. Şairin ‘ Cıvıl cıvıl Mahmutpaşa / Güvercin dolu avlular. “mısraları aklıma geldi. Üniversitede Orhan Veli’nin bu şiirini tekrar tekrar okurdum. Yine o şiiri ağzımda dolandırarak kaldığım otele vardım. O gece ne kadar yorulduğumu anladım ve kafamı yastığa koyar koymaz uyudum.

Sabah erkenden kalkmış bir simitçiye gitmiştim. Türkler kahvaltıyı nasıl yapacaklarını iyi biliyorlardı. Uzunca bir müddet oturduktan sonra yola koyuldum. O gün Ayasofya’yı gördüm ve akşama kadar oradan ayrılmadım. “Muhteşem bir azamet” dedim kendi kendime. İçine girdiğim ilk an ürktüm çünkü bu yapının tavanı o kadar yüksekti ki ilk kez giren herkes eminim benimle aynı duyguyu paylaşmıştır. Saatlerce o azameti hayranlıkla izledim. Dışarı çıkar çıkmaz karşımda Sultanahmet Camii belirdi. O da çok büyük ve göz alıcıydı. İçine girdiğimde yine ürktüm ama bu çabucak geçti. Çinilerin ve hat yazılarının muazzamlığı içimdeki tavan korkusunu silip götürdü. O akşam oradan ayrılırken, bir Ayasofya’ya bir de Sultanahmet’e baktım. Onlar birbirini tamamlayan iki dinin iki kardeş temsilcisiydi. Biri olmasa diğeri de olmaz diye düşündüm.

İstanbul’da ki son günümü sırasıyla Balat, Fatih ve Beylerbeyi’nde geçirdim. Son gün gezdiğim Topkapı Sarayı beni öylesine büyüledi ki akşama kadar içinden çıkamadım. Bu muhteşem yapı hem Osmanlı’nın muazzam kudretini gösteriyor hem de içinde barındırdığı eserlerle üç kıtaya nasıl yayıldığını kanıtliyordu. Bir

yanda Arap Yarımadası'ndan gelen kılıçlar, bir yanda İran'dan gelen altın tahtlar. Tüm bunlar imparatorluğun ne kadar büyük bir alana yayıldığını gösteriyordu. Sarayda ki mimari çok etkileyiciydi. Oradan sonraki durağım sarnıçlar oldu. Sarnıçlar insanı hem ürkütüyor hem de huzur veriyordu. Ama doğrusunu söylemek gerekirse onlardan Ayasofya ya da Topkapı Sarayı kadar etkilenmedim. Oradan hemen Hisarlara geçtim, ikisi de oldukça büyüktü ve Osmanlı padişahlarının İstanbul' u ne kadar istediğini kanıtlıyorlardı. Gece vakti Beylerbeyi ' ndeydim... Beylerbeyi Sarayı güzeldi ama o gün hiçbir şey beni deniz kadar etkileyemedi. Boğaz'ın serin rüzgârına karşı çayımı yudumlarken “Kim burada çay içmek istemez ki. Bizim çarlarımız burayı boş yere arzulamamışlar.” dedim kendi kendime. İşin garip kısmı bunca tarihî eser gezmiş olmama rağmen hiç birine yapılmış bir saygısızlık fark etmedim. Türkler Sultanahmet'e nasıl davranıyorsa Ayasofya'ya da öyle davranıyordu. Müdürün tarih öğretmenimden bir farkı olmadığını anladığımdaysa sahil kenarında bana ikram edilen balığı yiyor ve şalgamı içiyordum. Türkler fazlasıyla misafirperverdi. Onlarla dilim elverdiğince sohbet ettim ve ne kadar hoş insanlar olduğunu anladım.

Ertesi gün şehrimde döndüm. Oysa bunu hiç istemiyordum. İstanbul'u gördükten sonra bu şehrin hiçbir anlamı yoktu. Dalgın bir hâlde ilk günkü isteksizlikle basamakları çıktım. Sekreter beni aynı tonla karşılayıp içeri buyur etti. Müdür elimi sıkıp aynı sandalyeyi gösterdi. Oturmadım. Yazımı masaya bıraktım. Yüzüme endişeyle baktıktan sonra gülümsedi.

“Türklerin onlara yaptığı saygısızlık sizi bayağı üzmüş herhalde” dedi. “Hayır” dedim. “Türkler onlara hiç bir şekilde saygısızlık yapmadığı için sorun yok. Yazının güzel olduğunu düşünüyorum. Lakin anlaştığımız fiyatı istemiyorum.” dedim. Bunu söyledikten sonra gülümsedi. Buna hiç de itirazı var gibi görünmüyordu. “... ”

ama” diye ekledim “Sizden bir bilet daha istiyorum.” dedim kesin bir ses tonuyla “Pekâlâ. Fakat yanımda iki bilet için para yok. Muhasebeden alıverin.” dedi ceplerini karıştırırken. “Tek bilet yeter.” dedim. “Yalnızca gidiş bileti alacağım .” dedim. “Ne demek bu?” dedi şaşkın bir hâlde yüzüme bakarak. O an arka cebimde kırışmış vaziyette duran istifa mektubum aklıma geldi. Mektubu çıkarıp masaya fırlattım. “Dönmeyi düşünmüyorum. İstifa ediyorum.” dedim ve dışarı fırladım. Memnundum. Kararımı vermiştim. Evimi daha İstanbul’dayken satılığa çıkarmıştım. Bir hafta sonra uçaktaydım ve elimde de yazımın bulunduğu dergi vardı. Yazımı bitirip İgor Andreviç’ e küfürler yağdırdım. Yazımı değiştirmiş beni Türk düşmanına çevirmişti.

Bir ay sonra aynı dergiyi elime alıp Boğaz’ın karşısına geçtim. Değiştirilmiş yazımı kahkahalarla tekrar tekrar okudum.

Mehmet Taşçı
Mevlana Anadolu Lisesi

BİR İSTANBUL ÇOCUĞU

Güneşin doğmayı unuttuğu bir sabah saati, bir Kadıköy sokağında gözlerimi açıyorum yine. Düşünüyorum, “Hiçbir şeyi olmayan ben miyim yoksa o insanlar mı?” diye. Evlerinden sabah güneşinin ilk saatlerinde çıkıp iş yerlerine giden ve “monoton hayatlarından” şikâyet eden o insanlar... Ofislerde otururken geçen saatlerde aldıkları kilolardan yakınan, insanlarla uğraşmanın zor olduğunu sık sık dile getirip stresten uçuk çıkartanlar... Benden daha mı zenginler? Düşünüyorum. Bir karşı apartmanın ışığı yanan penceresine, bir yanımda yatan diğer çocuklara bakıyorum. Cevaplar nerede, göremiyorum.

Dün gece limanda su satarken duyduğum o zavallı adamı ve kızına söylediklerini düşünüyorum: “Bak gör, ne garipler var. Şu çocuğun ekmek parası için satacağı bir koli suyundan başka hiçbir şeyi yok, yine de gülümsüyor, sen son model telefonun yok diye surat bir karış olan!..”

Bana “hiçbir şeyi olmayan garip” derken galiba sahip oldukları aklına gelmişti. Bir ev, bir araba, üstünün başının fiyakasına bakılırsa prestijli bir iş, en pahalısından bir cep telefonu, bir eş, belki bir belki iki çocuk... Bana karşı hissettiği acıma duygusu, muhtemelen kendi hayatına olan minnettarlığının bir sonucuydu. Eminim içinden “Şükürler olsun ki ben böyle değilim!..” diyordu. Gözlerime

baktığı anda, ben onun aklından geçenleri okurken o gülüşümdeki manayı bile çözememişti. Avunmak için gülümsediğimi sanıyordu. Gözlerimdeki mutluluğu göremeyecek kadar kör bakıyordu. İşte tam bu yüzden ikimiz de içimizden aynı şeyi tekrarlıyorduk: “Şükürler olsun ki ben böyle değilim!..”

Dışarıdan bakıldığında nasıl görünüyor bilmiyorum ama ben, 10 yaşındaki Memo olarak bu şehrin en zengin çocuğuyum. Mesela herkesin bir tane annesi bir tane babası var, benim onlarca... Pazarcılardan Zeliha anam, Nuriye anam, Murat babam, Şükrü babam var. Sonra simitçi Ali babamla falcı Asiye anam var. Var da var. Saymakla bitmez zira Kadıköy iskelesinde herkes bana “evlat” der.

Bir işim var benim. İşsizlik sıkıntısı çekmiyor, her sabah iş ilanlarına bakmak için bir sürü gazete almak zorunda kalmıyorum. İstikrarlı, namuslu ve dürüst bir iş hem de. Su satıyorum. Sağlığıma da diyecek yok. Her mevsim rüzgârı, her yağmur çamur hasta edemez beni. Ne soğuklar gördü şu küçük beden, ne karlarda, ne ayazlarında çöplüklerde uyudu.. Öyle her toz ciğerlerini parçalayamaz bu cengâverin.

Bazen acıyorum diğer insanlara. Küçük evlere hapsediyorlar ruhlarını. Emlakçı Safiye abla var bizim balıkçı pazarının yukarısında. Arada müşterileriyle konuşurken duyuyorum. “188 metrekare bir ev var tam aradığınız gibi” deyince adamlar mutlu oluyor. 188 metrekare bir ev ne kadar büyük olur bilmiyorum ama benim evimden daha küçük olduğunu biliyorum. Öyle ki ben daha evimin bütün odalarına uğramadım. Lüks dairemın uzun asfalt koridorlarında gücümün yettiği kadar yol aldım. Kadıköy’ü gezdim, havuzumda yüzdürdüğüm vapurlardan biriyle evimin karşı balkonuna geçtim. Eminönü’nü, Taksim’i gördüm; yürüdükçe yürüdüm ama evimin çıkış kapısına bile geledim.

Evimin sınırlarına ulaşmak için yaptığım bu uzun yolculuklar sırasında en çok duyduğum seslerden biri de bebek ağlamaları.

Hayvan dükkânlarının önünde küçük çocuklar hep annelerine yalvarıyorlar “Ne olur bir köpek alalım!..” diye. Yazık!.. Bir hayvanları bile olamıyor o miniklerin. Benimse yüzlerce var. Hem de hiç kimselerin sahip olmadıklarından, dükkânlarda satılmayanlardan. Denizin dibine dalıp dalıp çıkan karabataklarım var. Sabahları benden önce limanda yerlerini alırlar. Akşama kadar kimi zaman karınlarını bir balıkla doyurmak için, kimi zaman da eğlenmek için yüzer dururlar. Onların daldığı gibi kimse dalamaz suya. Narin bir kıvraklıkla önce gagalarının ucu, daha sonra sırasıyla kafaları, boyunları, vücutları ve ayakları batar. Bazen yarım saatten fazla suyun altında kalabilirler. Gözümün önünde denize dalarlar uzun süre sonra bir bakarım ufuktan çıkarlar.

Bembeyaz martılarım var benim. Gün boyu çığlık çığığa dans eden, büyüklü küçüklü bir sürü güzel martı... Sürekli hareket hâlinindedir onlar. Özgürlüklerini yeni kazanmışçasına durmadan uçarlar. Ayaklarını denize sürer, havalanırlar, birbirlerinin etrafında döner, tırabzanlara konar, daha iki dakika beklemeden yeniden havalanırlar. Az açgözlü de değillerdir. Durmadan yerler. Yolculardan bir parça simit kapmak için kanatlarını dalga köpüklerinin beyazına katıp vapurların ardından tiz sesleriyle bağırarak uçarlar. Güneş batarken de karabataklarla birlikte iskele taşlarına oturur kanatlarını kuruturlar. Yan yana dizilip batan güneşle kucaklaşırlar. O anlarda karabataklarım ve martılarım, kanatlarının uçlarını el ele tutuşur gibi; “Biz kardeşiz” der gibi birbirine değdiren siyahlı beyazlı bir sürü kuş olurlar. Bu büyüleyici manzarayı görmek kaç insana nasip olmuştur ki? Sırf bu yüzden bile şanslıyım.

Demem o ki, özgür ve mutluyum ben. Öz olmasalar da analarımı, babalarımı, çok para getirmese de işimi, dokunamasam da kuşlarımı ve bazen sıcak olmasa da evimi; İstanbul’umu seviyorum.

Başından beri orada sessiz duran cevaplar zihnimde yankılanı-

yor. Her Şey bir yana, elektrikler kesildiğinde karanlıkların sahip-
lendiği bu Şehirde hayat beni göremediğim yıldızlar kadar seviyor.

Aydil Türkili

Vefa Lisesi / 11 Fen D Sınıfı

ÂŞIKLARIN ŞEHİRİ

İstanbul ... Aşkın ve Âşıkların şehri İstanbul ...

Ben de her İstanbullunun başına gelen bu hâl üzereyim. Aşığım ona ...

Âşığım ... Ortaköy Camii'nin önünde simit satan amcaya aşığım, aşığım ... Galata'da çay ikram eden teyzeye aşığım, aşığım ... Piyer Loti'den Haliç'in muhteşem manzarasını sevginin gökkuşağında seyreden gözlerinin her rengine aşığım ...

İstanbul sevgililerin en sevgilisi, sevgilerin en yücesi ... Aşkların en güzeli.

İstanbul; yaşanan, hissedilen aynı zamanda yaşayan ve hissedilen şehir.

Uğruna kanların, gözyaşlarının döküldüğü ... Kimilerinin küfrettiği, kimilerinin uğruna şarkılar, şiirler yazdığı aziz, aziz olduğu kadar mağrur tek şehir ...

Üzerinde yaşayanların elinin tersiyle ittiği, yaşayamayanlarınsa güzelliğini dışarıdan seyrettiği, kıymetini bilenlere vefâkar, bilmeyenlere ise cefakâr olan şehir.. Her şeyin başka başka yaşandığı; her şeyi başka başka yaşatan şehir ...

Binlerce, yüz binlerce seveni olan, yalnızca bir tek sevenine yar

olan şehir. Kimseye “git”, kimseye de “kal” demeyen; kalanın da gidenin de sonradan pişman olduğu; kalanların keşmekeşinde boğulduğu, gidenlerin yokluğunda kaybolduğu şehir...

Kimilerine göre mert, kimilerine göre namert şehir İstanbul.

Buram buram tarih kokan İstanbul’da, Osmanlı döneminde Sultanahmet Meydanı’na “At Meydanı “ derlermiş. Bizans’tan kalan bir gelenekle kırk gün kırk gece süren düğünler, sünnet düğünleri ve şenlikler yapılmış meşhur meydanda.

III. Thutmosis’e ait olan ve 390 senesinde büyük Theodosius’un Mısır’dan getirdiği Dikili Taş hâlâ tüm ihtişamıyla dimdik ayakta Sultanahmet Camii’nin minarelerine eşlik ediyor bu meydanda.

Meydanın bir başka köşesinde, Kubbeleriyle, çapıyla, ince süslemeleriyle 6. yüzyılın bir mimari ve teknoloji harikası olan Ayasofya: “Sakın bana da uğramadan geçmeyin” diyerek İstanbul’un baş döndürücü güzelliklerinden birisini daha gözler önüne serip herkesi kendine meftun ediyor. Dini, ırkı, milliyeti ne olursa olsun herkesi kendine hayran bırakan bu şaheser şimdi Sultanahmet’in minarelerinden yükselen ezan sesini içine sindirip, sessizce yudumlıyor.

Sultanahmet’te sabah namazı kılmanın, Süleymaniye’de Bayram Sabahı’nın tadına doyum olmaz. Eyüp Sultan Camii ve Eyüp Sultan Mezarlığı içinden geçen uhrevi yolculuk ... Dolmabahçe’de kahvaltı yapıp Galata Kulesi’nin gölgesinde çay içmenin lezzetini bulabileceğiniz başka bir mekân var mı?

Herkesi bu denli kendisine âşık eden hey gidi koca İstanbul... Sen daha nice âşıkları bağrında büyüttün. Seninle olgunlaştı her gencin aşkı. Bahar mevsimi seninle bir başka. Erguvanlarla, bin bir çeşit lalelerle bezenmiş bir gelin edasıyla salınan nazende İstanbul. Seni bir kez gören göz başka güzele meyletmez. Dua Tepesi’nden Boğaz’ın ihtişamını seyretmek şairin dediği gibi “bir ömre bedel.” Yedi Tepeden sana Allah Resulü’nün müjdesine layık olduğun için

ibret nazarıyla bakmak ayrı bir haz veriyor gönüllere.

Aşyan'dan seyretmek Fikret'in gözüyle Boğaz'ı ve ona bu deruni duyguları hissettiren, bunu kalemine yansıtan daha nice şairleri hatırlamak. Yahya Kemal'in dilinden dinlemek,

Orhan Veli'den İstanbul'dan yaşam manzaraları görmek ne muhteşem.

Türkçesiyle bülbül, gecesiyle sümbül kokan; Necip Fazıl'ın ifadesiyle; "ağlayanı bile bahtiyar" olan İstanbul...

Ahmet otobüsün koltuğunda gözünden süzülen iki damla yaşla kendisine geldiğinde; bir film şeridi gibi seyrettiği âşıklar şehrinden ayrılıyordu.

Annesini, babasını elim bir trafik kazasında kaybeden Ahmet, hayatının bundan sonrasını köyünde, hayatta kalan akrabalarının yanında geçirmek zorundaydı.

"Gitmek mi zor kalmak mı zor?"

Bu soruyu gel bana sor..."

Ahmet biricik aşkıdan, âşıkların şehrinden bedenlen ayrılıyordu. Ama ruhu, kalbi burada kalıyordu.

Yunus Şirket

Gaziosmanpaşa Anadolu İmam-Hatip Lisesi/10- A Sınıfı

BENİ BENDEN ALIP GÖTÜREN İSTANBUL (!)

Metrobüsten dışarıyı izliyordum. Birden bir sesle irkildim. “Ağabey Kasımpaşa’ya gidecez de biz. Hangi durakta inecez bilemedik. Trabzon’dan geldik de. Eltimin çocuğu askere gidecemiş. Uğurlayalım dediydik de.” İçimden “Hayat hikâyeni anlattın, T.C. kimlik numaranı da ver tam olsun.” demek geldi ama ses çıkarmadım. İki kişiydiler, giyimlerinden durumlarının çok iyi olmadığı belli oluyordu. “PERPA’da inmeniz gerekiyor. Tam olarak nereye gideceksiniz?” dedim “Ya valla bilemedim, kız Hatçe nereydi?” “Kulaksız Karakolu muydu neydi...” “Evet, orayı biliyorum. Daha var oraya. PERPA’da ineceksiniz. Merdivenlerden yukarı çıkın. Sağ tarafa biraz ilerleyin minibüsün kalktığı yere varırsınız. Oradan minibüse binerseniz söylediğiniz yere ulaşırsınız.” “Sağ ol ağabey, sabahtan beri bir Allah’ın kulu doğru dürüst anlatmadı bize...” sabahtan beri kimse doğru düzgün anlatmamış. Yalana bak, doğru dürüst anlamadık demiyor da... “Sen nerde inecen ağabey?” “Ben sizden sonra ineceğim.” dedim. Aslında cana yakın bir kadındı, yanındaki daha suratsızdı. İkisi de toplucaydılar. Kafalarında başörtü vardı. Benimle konuşan kadın yanındaki kadına “Annam yalana bak mağazalar, ışıklı caddeler var deyolardı. Burada öyle bişey yok di mi kız.” dedi.

“Evet, Fadime geldi ya buralara. Bize hava atacak diye ne diyeceni şaşırdıydı da bize öyle dedi, ben biliyodum zaten.” İstanbul’u yeni gelip de buraları bilmeden laf söyleyenler yok mu? Kardeşim daha ilk günden niçin yorum yapıyorsun. Daha adım atmadan burası şöyle burası böyle sanki çok biliyorsun buraları ... Bir ara kadın bana; “Ağabey Kadıköy, Fenerbahçe, Bağdat Caddesi deydiler. Oralar yakın mı buraya?” “Biz şu an oralara yakınız. Ama karşı tarafta olursanız uzak kalır. Çünkü arada Boğaz Köprüsü var” dedim. Ve birazcık gülümsemeye davet ettim onları ... “Hatçe kız, bizi gezdirirler mi buralarda?” “Gezdirirler tabii, hem gezecek, hem görecez.” “Doğru valla, ama oralarda böyleyse bu İstanbul’un hiç de övülecek bir yanı yoktur bence...” Konuşmalarını bölerek: “Pardon, kulak misafiri oldum size ama bu İstanbul sizin gördüğünüz gibi yollardan ibaret değil. Başka bir şehirden gelen hele ki Karadeniz veya doğudan gelen bir insan hep sizin gibi düşünür, yolda giderken ne görebilirsiniz ki? Eminim ki caddelerin, mağazaların, alışveriş merkezlerinin olduğu yerleri yürüyerek dolaşsanız bu fikirden vazgeçersiniz” dedim. Tam o sırada kadın: “Aboov. Anam babam, bu ne böyle?” diye feryat etti. Neye dediğini merak ettim. Meğer Boğaz Köprüsü’ne şaşırmış. Kadın o kadar bağırды ki araçtaki herkes o yöne baktı. Kadın Boğaz Köprüsü’ne bakarak “Bunları nereye takmışlar acaba, düşer miyiz, Korkuyom ben abla...” “Korkma Hatçe. Boğaz Köprüsü bu ... Sağlam.” dedi. Köprüyü geçinceye kadar kadın nefessiz dua okudu. Köprüyü geçtiğimizde, kadın derin bir nefes aldı ve bana; “Ağabey bu İstanbul tehlikeli bir yer dediydiler doğru mu?” dedi. Ben de; “Tehlikeli olan yanı da var. Mesela bu toplu taşıma araçlarında değerli eşyalarını çaldırabiliyorsun. Kaşla göz arasında alıp kaçarlar. Bu, tehlike seviyesi en düşük olan. Daha neler neler var para isteyip de vermeyince canını alanlar mı dersin, seni kaçırıp organlarını satanlar mı dersin, her türlü şey var burada. Siz

gidene kadar dikkatli olun. Ama yine de keyfini çıkarın buranın, böyle bir şehri her zaman bulamazsınız iyi yanları da çoktur...” dedim. Kadın büyük bir dehşet içindeydi. Sanki canavar görmüş gibi bakıyordu bana. Bu sefer öbürü; “Biraz da iyi, güzel olan yerleri anlat be ağabey!” dedi. “Mesela, Çengelköy. Eğer gezeceksiniz buralarda oraya mutlaka gidin. Benim en beğendiğim yerdir orası, huzur doludur. Eline gazeteni, simidini alıp gider bir çay bahçesinde otursun denize karşı. O kadar güzeldir ki hele Çınaraltı diye bir yer var. Görmeye değer. Herkes, kendi havasındadır. Gazetesini okuyan adamlar. Tavla oynayanlar... Bazen ders çalışan üniversiteli öğrenciler bile oluyor. O seste ders mi çalışılır diyeceksiniz ama oradaki ses kimseyi rahatsız etmez. Huzur veren bir sestir. Daha nereler var bir bilseniz. Mesela sahili var buraların özellikle Caddebostan'daki çok güzeldir, çok nezihdir. Moda vardır orası da güzel sessiz bir semt. Kadıköy var bir de. Kitapçılar, mağazalar, kafeler, bankalar... Çok karışıktır Kadıköy, bir iki saat orada takıldı mı başı ağrır insanın, yorulur. Ama Kadıköy'ü gezdikten sonra ayrı bir güzellik kaplar insanın içini. Avrupa yakasında ise Sultanahmet, Eminönü, Laleli, Nişantaşı, Bebek vardır. Hep güzel yerlerdir buralar...” Daha tam lafımı bitirmeden kadınların kapıya doğru koştuklarını gördüm. “Abla PERPA burası PERPA.” “Hadi kız kapı kapanacak.” Lafım yarıda kalmıştı. Ama önemi yoktu. Onların oturduğu yer boşalmıştı. Bir kimlik gördüm oturdukları yerde. Elime aldım, “Hatçe” nin resmi vardı üzerinde. ADI: Sevgi, SOYADI: Akgün, DOĞUM YERİ: İstanbul. Kadının resmi gayet güzeldi makyajlıydı saçları röfleli idi. Deminki kadınla arasında dağlar kadar fark vardı ama yüz aynıydı. Arka tarafa baktım VERİLİŞ YERİ: Kadıköy. Kafamdaki soru işaretleriyle kimliği karakola götürmek üzere cüzdanıma koyacaktım ki, cüzdanım cebimde değildi. Öbür ceplerime baktım ve kendime kızdım. Ne kadar saf olduğumu, kadınların da çok iyi ve dolandırıcı

olduğunu o anda anladım ... Cüzdanımın gittiğine değil de beni bu şekilde kandırdıklarına çok üzülmüştüm. İstanbul'un beni benden alıp götürdüğünü zannediyordum ama İstanbul cüzdanımı benden alıp götürmüştü ...

Ecem Kaniğ

Fenerbahçe Lisesi/9. Sınıf

İSTANBULDAN SENFONİ'YE

Rengi yeşile çalan bir balık, fanusun içinde yüzüyordu. Dağınık evin yorgunluğu insanın içini karartacak cinstendi. Hayallerinin en imkânsızını düşünüp hüzünlünen Yasemin. Karmakarışık duygularıyla İstanbul'u izliyordu. Yasemin yalnız sanatçılardan biri, iyi bir keman virtözü idi. En büyük hayalini gerçekleştirebilmiş değildi. Ah. İstanbul Senfoni Orkestrası'nda okşamak istiyordu kemanının tellerini. Huzurlu olurdu hiç olmadığı kadar. Oturduğu apartmanın altından gelen seslere çevirdi kafasını. On beş yaşlarında iki kız keman çalıyordu. Bu sesi özlediğini hissetti. Sesleri dinledi, dalıp gitti. Kestane rengi saçları omuzlarına lüle lüle dökülmüştü. Hayata küsmüşçesine düşünüyordu. Yirmi beş yaşındaydı Yasemin. Ama yaşlı kambur nineler gibi umut beslemiyordu hayata. Saçlarını kibarca geriye attı. Ani bir kararla. Mantosunu alıp kendini İstanbul'un kollarına attı.

Yerebatan Sarayı'nda durdu:

— “Benim yârım de yok” dedi. İstanbul yarım olsun, sen gözleri. Sen herkesin dileğini kabul edermişsin, elli kuruş versem her gün dile getirdiğim dileğimi kabul eder misin? Kasım ayının ayazında, titreyerek kırılğan bir tebessümle ayrıldı Yerebatan'dan. Mısır Çarşısı'na geldi Yasemin:

— Sen yârimin kaşı kirpiği ol. Sende yok yok diyorlar. Bir dilek kartı uzatsam elime, ben de koşsam senfoniye...

Yârin kalbini Sultan Ahmet Camii sayar. Yoruluncaya kadar gez-
er dev tarihî eseri...

— Bu senfoniyi ancak sen ikna edersin, seni reddedemez...

Gülümser. Uzaklaşır Sultan Ahmet'ten.

Yasemin karnının acıktığını hisseder. Bir dürümcüde durur. Paket yapmalarını söyler. Çünkü planında Boğaz'a karşı yemek vardır. O arada etrafa bakınırken bir afiş dikkatini çeker. Maviye çalan gri gözleri, şaşkınlık içindedir. İçindeki açlık hissi kaybolur birden. Kalbindeki çocuk seke seke koşuyordu senfoniye. Ancak Yasemin dimdik yürüyordu. Ağır ağır. Yağmur başladı...

İstanbul'u gri renge çeviren yağmur, hız kesmeden devam ediyordu. İstiklal Caddesi'ni insanların arasından savrulurken geçti. Evi de İstiklal Caddesi'nde idi. Onca geziden sonra İstanbul'dan aldığı moralle evine döneceğini bilirdi de. O âşık olduğu caddenin fazla uğramadığı arka yoluna bu sevinçle umutlarla döneceğini akıl edemezdi. Hayallerinde bile bu kadarı yoktu. Her adımında umut yeşerek yol bitti sonunda. Kalp atışları evdekinden bir hayli hızlıydı. Kapıdaki yazıyı okudu. Seçmelere enstrümanla gelinmesi gerekiyordu. O heyecanla aklının ucuna bile gelmemişti bu detay.

Evinde dalıp gittiği sesler geldi aklına. Keman çalan iki genç kıızı bulmak için yeniden savruldu İstiklal Caddesi'nden. Çünkü kemana çalınmamaktan tamirlik olmuştu. Kızları buldu. Durumu anlattı ve kemanla jürinin karşısına geçti. Jüri altı kişi idi. Tarihî bir binaydı.

Her yer müzik kokuyordu. Yasemin yeni doğmuş bebek gibi etrafa bakıyordu. Salon onu büyüledi. Jüri üyelerinden sarışın bayan sordu:

— Neden keman? Ve neden İstanbul Senfoni Orkestrası?

Yasemin;

— Ben müziğin şelalesinde berrak bir su gibi akmak istiyorum.

Bu yoldaki en iyi dostum kemanım. Dalıp gidiyorum onun derinliklerindeki güzelliklere. Her elime baktığımda şüphesiz o geliyor aklıma. Neden mi İstanbul: ben İstanbul'a olan duygularımı. Notalara müziğe döküyorum. Bu İstanbul'un keman ile müzikle buluşması. Bunu en iyi İstanbul adı altında olan bir orkestra anlatabilir. Kısacası turist sesleri değil de, müzikle uyumlu sesi. Jüri üyeleri gülümsediler. Memnun olmuş bir tavırla birbirlerine bakarak Yasemin'e;

— Seni dinliyoruz...

Ve Yasemin jüri üyelerini büyüledi. Yasemin'i çok beğendikleri yüz mimiklerinden belliydi. Kabul edildi. Artık İstanbul Orkestrası'nda okşayacaktı kemanının tellerini.

Yardım melekleri saydığı kızları teşekkür için evine davet etti. Koltuğa müthiş bir mutlulukla oturdu.

Yasemin:

— Biliyor musunuz kızlar ben İstanbul gibi yâr tanımam.

Döndü İstanbul'a

“Fedakâr yarım İstanbul sen her şeye değersin” dedi.

Kızlara tüm yaşadıklarını ayrıntısıyla anlattı. Hayranlıkla izlediği İstanbul manzarasından gözlerini alarak:

— Daha önce hiç karşılaşmadık. Bugün sizi buraya getiren neydi?

Kızlardan biri camı kapattı. Birbirlerine bakıp gülümsediler.

— Duymasın sakın. Bizi İstanbul gönderdi de... Kahkahalar atarak kahvelerini yudumladılar.

Büşra Arslan
Silivri Lisesi/9- J Sınıfı

MEÇHUL İSTANBUL

Geçmiş, şu an ve gelecek... Bir kalemin, beyaz kağıt üzerinde bir leke bırakması, dokunup kaçması gibi kısa bir zamanda gerçekleşir. Tıpkı bir nokta gibi. Herkesin hayatında böyle zaman dilimlerini ifade eden üç nokta vardır. Birinci nokta; geçmiş, ikinci nokta; şu anı, üçüncü nokta ise geleceği sembolize eder.

Her noktanın bir de rengi vardır. Kimi noktalar pembe, kimileri yeşil, kimileri ise mavidir. Benim noktalarımın ise; beyaz,siyah ve gridir.

Birinci noktam, geçmişim; beyazdı o. Çünkü geçmişim tertemizdi. Çünkü geçmişimde ruhumu hisseder, hissettirirdim. Yüzüm bana aitti; doğaldım. Herkes bana bakar büyülenirdi. Bir bakan bir daha bakar, gözlerini güzelliğimden alamazlardı. Benden uzaklaşır uzaklaşmaz hasretimle tutuşup yanar, bu yangınla da bana ucu yanık mektuplar gönderirler, güzelliğime şiirler yazarlardı. Bir şair vardı: Neredeyse tüm şiirlerinde adım geçerdi.

Çok kişi sevdi beni, çok kişi istedi güzelliğimi. Kimisi güzelliğimin, kimisi de güzel bir sözün muhatabı olmak için istedi beni. Nice yiğitler öldü gözlerimin önünde, kaç yiğit bastım yüreğime.

Benim kalbimin kapısı yüksek kalelerle çevrilidir. Kaç kişi dayandırdıysa merdivenini kapımın duvarına ya ben yıktım, ya da yıktılar

merdivenini. Hem merdivenini, hem de kendisini. Yıkılmayan birisi vardı. O da beni, benim sevgimi, benim saygımı ve güzelliğimi kazandı.

O günü hiç unutmam. Gözlerimi açtığımda kalp kapımın önünde yığılmış onlarca kişi gördüm. "Yine mi yiğitler basacağım yüreğimin kıyısına, köşesine?" diye düşünerek hüznümlendim birden. Hüznüm boşa değildi. Yine bastım yüreğime yiğitleri. Ama bu sefer yüreğimin ta içine bastım. Hele birisi vardı. Öyle bir aşkla geldi ki kapıma merdiven dayamasına müsaade ettim. O da hiç tereddütsüz çıktı merdivenin basamaklarını. Kapıma tırmandı, engelleri aştı ve adını yüreğime kazıdı. Ardından da amacına ulaştığı için olsa gerek ölüme tebessümle ilk adımı attı. Gözlerini gözlerime dikti, son bir defa daha baktı bana sonra da bir şeyler mırıldandı, asilce dizlerinin üzerine çöküp gözlerini benimle bana kapadı. Ölüme ikinci adımını da yine tebessümle attı. Bu içime çok dokundu. Dolan gözlerimi, benle bana kapanan o gözlere, çaresizce akıttım.

Sadece ben değildim âşık olunan. Başka aşklar da gördüm adına şiirler yazılan, eserler yapılan. Bir aşk hatırlarım. Yolun sonunun aşka çıktığını sadece benim gibi izleri takip eden anlar.

Şu an ise kat kat elbiseler giydirdiler üzerime: Siyah elbiseler. Tıpkı şu anki noktam gibi. Bu elbiseler yüzünden ne ben beni hissediyorum, ne de beni sevenler. Âdeta beni bana gömdüler. Artık ben benliğimden şüphe duyuyorum. Sevdiklerim, beni sevenler yüzüme bakmıyorlar artık. Beni seven bir avuç kişi var. Bunları düşündükçe gözlerimden ayaklarıma doğru gözyaşlarımı akıtıyordum. Siyah elbiselerden olsa gerek yaşlarıma ayaklarıma değdiğini hissetmiyorum, hissedene kadar ağlıyordum. Bir ara bu yüzden gözyaşlarım kurudu. Beni seven bir avuç kişi de kuraklığıma vuruldu. Kuraklığım ile vurulanların kalbi durdu. Gözlerini sonsuzluğa açıp, sona son verdiler. Onları sevenler, beni sevmez oldu. Her şeyi ben-

den bildiler ve benden nefret ettiler. Hâlâ benden nefret ediyorlar.

Bana eski günler anısına çiçekler veriyorlar. Onlar da karanlı-
ğımda soluyor. Güneş bana gülmüyor, ay bana hep acıyarak bakı-
yor. Yıldızlar mı? Onları görmeyeli uzun yıllar oldu.

Geçen gün turistin birisi bana bakarak, kirli inci dedi. Hâlâ gü-
zel olduğumu düşündüğü için sevindim. Bu hâlimin farkına vardığı
için kendimden, en çok da beni bu hâle getirenlerden utandım.

Her şeye rağmen beni hâlâ sevenler var. İçimdeki beni görüp,
eski beni düşünüp seviyorlar.

Geleceğimin rengi gridir. Gri, belirsizliğin rengidir. Ne siyahtır,
ne beyaz. Ne karanlıktır, ne de aydınlık.

Geleceğime geçmiş günlerimin tekrar bana dönmesi umuduyla be-
yaz, şu anımın sürmesi korkusuyla da siyah diyebilirim. Ben umut ile
kayı arasında kalmayı seçiyor ve gelecek noktamın rengine gri diyorum.

Unutmadan ben İSTANBUL!

Taşı toprağı altın olup, ne taşı ne de toprağı görünen, benliği be-
nine gömülmüş olan efsane şehir.

Geçmiş, şu an ve gelecek... Bir kalemin, beyaz kâğıt üzerinde
bir leke bırakması, dokunup kaçması gibi kısa bir zamanda gerçek-
leşir. Tıpkı bir nokta gibi. Herkesin hayatında böyle zaman dilimle-
rini ifade eden üç nokta vardır. Birinci nokta geçmişi, ikinci nokta
şu anı, üçüncü nokta ise geleceği sembol eder.

Her noktanın bir de rengi vardır. Kimileri pembe, kimileri yeşil,
kimileri ise mavidir. Benim noktalarımın rengi ise:

BEYAZ, SİYAH ve GRİDİR...

Merve Korkmaz

Kazım Karabekir İmam-Hatip Lisesi/12- A Sınıfı

İSTANBUL'UN SEMADAKİ YÜZÜ

Roma'ydı, Bizans'tı çeşitli yaşamlar, kültürler vardı. Bir gün fethedileceğinden habersiz susuyordu Ayasofya susuyordu ve kucağını açmış bekliyordu tüm meydanlar. Gel diyordu sanki kurtarılmasını bekliyordu harap ve bitap düşmüş hâlimden. İstanbul fetih olunmalıydı. Ezanlar okunmalı, şahadetler yükselmeli, tekbirler bunlara eşlik etmeliydi.

Bu kadar güzel bir şehir Peygamberimizin bile gül sıfatından gönlüne düşmüş, diline gelmiş ve tüm dünyanın ezberlediği sözleri buyurmuştur. "İstanbul bir gün fetholunacaktır. Onu fetheden asker ne güzel asker! Onu fetheden komutan ne güzel komutan." Ne güzel cümlelerdi dilinden dökülen o inci taneleri. Bir gün Süleymaniye inşa edilecek ezanlar yükselecek ve bunu yürekten doğrulayacaktı. Çünkü hiçbir şehre yakışmazdı İstanbul kadar o minareler, o ezan sesleri.

Bizans'ın zevk gözetmeksizin oluşturulan mimarisi temizlenmeli, yerine başka bir İstanbul oluşturulmalıydı ve öyle de oldu. Kıyıları ahşap evlerle bezendi, camiler semtine göre ihtişamıyla, çinileriyle İstanbul'u süsledi. Minareler gökyüzüne yükseldi. Semalar Allah'ı Ekber sesleriyle inledi.

Kuşlar, uçuyordu İstanbul'un semalarında. Güneş tam tepede... Öğle vakti. Küçük bir çocuk ağlıyor, gözleri sular seller

gibi. İhtiyar bir adam yaklaşıyor yanına usul usul. Ne hikmetse çocuk ağlamayı kesiyor bir anda. İhtiyar, bir şey söylemiyor oturuyor yanı başına. Çocuk da susuyor, dalıyor İstanbul semasına. Gözleri önünden geçiyor koca gemi, arkasında bıraktığı dalgalarla. Kim bilir aklından neler geçti ve bir damla düştü gözlerinden usulca yanı başındaki ihtiyarın eline.

İhtiyar dayanamadı sordu:

— Niçin ağlıyorsun güzel çocuğum?

Çocuk : Gemiye bak amca.

İhtiyar : Evet bakıyorum ama neden?

Çocuk : İşte ben de ona ağlıyorum.

İhtiyar : Nasıl yani?

Çocuk : Amca bu gemiler karadan İstanbul'a geldi bir zamanlar. İşçisi taşındı, malzemesi taşındı Rumeli Hisarı yapıldı. Arkadan Türk bayrağını diktik her yere. Osmanlının şanını yaydık her tarafa. Osmanlı mimarisini görmeyen kalmadı. Ama şimdi bakıyorum, ne Rumeli Hisar'ına gereken önem veriliyor, ne de camilere. Bakıyorum, camilerde çini kalmamış, almış götürmüşler onları. Fatih'in, Selim'in ve yanındakilerin emeklerini. Alıp götürülmeleriyle mi yok oldu bunlar şimdi?

İhtiyar - Peki sadece bunlara mı ağlıyorsun evladım?

Çocuk: Hayır, camilere bakıyorum cemaat iki saf. Fatih'in İstanbul'u fethettiği güne bakıyorum. Siperlerde ikinci bölükler, birincilerin yerine geçiyor. Birincilerse arkada saf halinde namaz kılıyor. Kılmayan yok. Sonra ikinci bölük. Tekrar harp mi olması lazım insanların aklında, bilincinde bir şeyler olabilmesi için. Evet belki bunlarla sınırlı değil. Geceleri meyhanelerden çıkmayan insanlar haramla yatıp kalkıyorlar. Anne babasına saygı göstermeyenler, abartıp onları daha da kötülüyorlar. Soruyorum amca, bunları yapan, yarın ne yapacak? İstanbul'a, Fatih' in fethettiği, Peygamberimizin, adını güzel yüzünden diline akseden

o İstanbul lafzını... Yakışıyor mu bunlar.. Gereken önem veriyor mu sizce..?

Çocuk, ihtiyarın da gözlerinden yaşlar aktığını görür. Dayanamaz çocuk da, o da ağlar. İhtiyar çocuğun elinden tutar. İhtiyarın eli yeşilimsidir. Gözleri alıp götürür insanı bakakalınca. Bir derya gibidir gözleri, dalgalandırır insanı. Çocuk daha da ağlar. Amca der, söyle ne olur. Sen kimsin. Beni, yanımda oturup da alıp götüren uzaklara. Ezan okunurken yanıma usulca gelip de beni sakinleştiren amca ... sen kimsin... ?

İhtiyar: Evladım, Ayasofya'nın zemin katlarında yükselen "Ya Vedud" seslerinin yankılanması ta ki 29 Mayıs sabahı susmuştu. Kimileri "Bizans'a düşen esir" dediler, kimileri "Allah'ın o günü beklemesini emrettiği bir melek"... Nice kerametlerle doludur İstanbul. Evliyalarıyla, tarihiyle, kültür dokusuyla... Bahar bir başkadır İstanbul'da. Erguvanlar açar, menekşeler peşinden gelir, hasret yüklü bulutlar özlemine yağmur taneleriyle belli eder. İşte İstanbul susar ve dinler tüm güzellikleri, tüm ihtişamı, tüm derinliği... Topkapı Sarayında 24 saat Kur'anı Kerim okunur. Peygamberimiz ayakları şişene kadar namaz kılardı, ağlardı her gece Yaratan'a. "Ümmetimi bağışla" derdi.. "Ümmetimi bağışla." Onları kötülüklerden, zalimliklerden koru derdi. Ama o günde işte Peygamberimizin nefesini havayla buluşturduğu o mübarek günlerde, 1439 yıl önce yine münafıklar vardı, yine kâfirler vardı, yine hırsızlar vardı. Peygamberimiz ve Ashabımız son anlarına kadar vazgeçmediler davalarından. Devam ettiler İslam'ı en güzel şekilde tebliğ etmeye. Sen de merhamet et insanlara. Hırsız pişmansa bağışla. Pişman değilse doğru yolu göster. Namussuza namuslu olmayı, adaletsizce adaletli olmayı öğret. Dinlemezse, sen vazifeni zaten yerine getirmiş olacaksın. Yardıma ihtiyacı olana yardım et. Ağlayanı dinle. İnsanların, doğru yolu gösterenlere ihtiyacı var.

Çocuk kalbiyle dinlemektedir ihtiyarı. Ama yüreği parçalanmaktadır âdeti. Ağlamaya devam eder ama bu sefer üzüntüden değildir ağlaması. Sevincindedir. Yüreğindeki seslere cevap bulmuştur. Düşünemediği şeyleri düşünmüştür. Bir türlü alışamadığı şeyleri bir anda sevmiştir. Bir de aklına gelmiştir yağmur taneleri. Niçin İstanbul'un hâlâ bu kadar temiz kalabildiği? Çünkü Allah'ın rahmeti her zaman yıkamaktadır. Vicdansıza vicdanı veren de O'dur alan da O'dur. Onun hikmetinden sual olunmaz. Kimi zaman sel olur akar gider o yağmur taneleri, kimi zaman tam yerine düşer Rahmet taneleri. İnsanları da yıkar, aklındaki de...

Sessizlik olduğunu fark eder sağa döner , sola döner ihtiyar yoktur. Çocuk alacağı dersi almıştır. Çocuk bir iki adım öne bakar. Yeşil ayak izleri vardır.Hüngür hüngür ağlar. Hızır'dır o, Hızır Aleyhisselam.. Gözlerinden akar seller. Ağlar... Ağlar... Ağlar... Aklına gelir birden onun sözü ve o da oradan kaybolur. Ama küçük bir çocuğun insanlara Allah'ı, Peygamber'i, Hızır Aleyhisselam'ı, daha da ötesi İstanbul'u delicesine anlattığı görülür. Rivayet olunur ki, o çocuğu gören namaza tutunur, kötü alışkanlıkları bırakır. Hızır Aleyhisselam'ın sözü ise şudur.

“Allah'ın ilmi yanında, benim ve senin ilmin, şu serçenin denizden eksilttiği su kadar bir şeydir”

Daha niceleri vardı elbette İstanbul'a tutkun olanların, kalemlerinden dökülen, ellerinden çıkan eserler. Kimi, duygularıyla İstanbul'u nakşetti kalbine, kimi, eserleriyle. Kimi, canını vererek gösterdi tüm bağlılığını, kimi, yaptığı işlerle... İstanbul başka İstanbul'du. Ne Roma ne de Bizans'tı. Osmanlı'nın kültürüyle, Türkiye'nin gayretiyle bugünkü İstanbul paha biçilmez bir değer oldu.

İstanbul'a kalbimi verip yüreğimi dinliyorum. Açılan her kapıdan İstanbul'un farklı bir yönünü tebessümle öğreniyorum.

İstanbul'a yürekten dertleşirmişçesine diyeceği her şeye "varım" diyorum.

İstanbul'a selam veriyorum. Selam ey İSTANBUL. Gönülleri fetheden, yürekleri şahlandıran o gurur tablosu. SELAM SANA... SELAM...

Muhammet Kırbaş

Zeytinburnu Anadolu İmam-Hatip Lisesi / A 12-A Sınıfı

İSTANBUL'UN GÖZLERİ

İstanbul... Yine güneş doğuyor. Serin kaldırımlarda güneşin kızıl ışıkları. Küçük bir kedi geçiyor salına salına günün ilk misafiri o. Boş bulduğu sokağın efendisi edalarında geziniyor. Gün daha yeni başladı. İstanbul'da bir köşe başı olmak zor. Hele ki bir dört-yol ağzındaysa. Bir tarafımda çıplak ayaklarıyla çocukların dolaştığı hayatın adil davranmadığı insanların bulunduğu kenar bir mahalle. Diğer tarafımda süslü elbiseleri, hızlı yaşamlarıyla hayatın bonkör davrandığı insanların bulunduğu villalar. Önüm arkam deseniz ayrı dert. Okumaya çalışan insanlar mı dersiniz yoksa okula sadece mecbur oldukları için giden insanlar mı? Gün boyu her türlü insan geçer buradan. Bilirim kimi yorgun argın gider evine bir diğeri de sadece uyumak için bir durak olarak görür. İşte bu insanların onlar-cası beni her gün ziyaret ediyorlar.

Yeni bir sabah demiştim en son. Yeni bir gün işte, kimileri için yeni bir umut belki de. Sokaklar daha hareketlenmeye başlamadı. Sadece birkaç çöpçü var. Gecenin kalıntılarını süpürüyorlar. Yoğun bir geceydi. Kenar mahallenin delikanlılarıyla zengin züppeleri arasındaki rutin kavgalardandı. Hayat bir tarafı hep ezerken diğerleri durmaksızın yükseliyordu. Polis arabaları da geldi gece. Her zamanki gibi acı acı siren sesleri duyuluyordu. Birkaç öğütle kapandı konu tabii. Her zamanki gibi... Gençlik işte kanları kaynıyor. Hepsi

delikanlı çocuklar, sataşmaya yer arıyorlar. Eskiden böyle miydi? Bıyığı yeni terleyen delikanlılar ağırbaşlılıkla gezinirlerdi sokakta; kimse kimsenin selamını havada bırakmazdı. Gelinlik kızlar daha bir utangaçtı. Neler gördüm ben burada. Eskiden sınıf ayırımı da yoktu. Herkes birer beyefendi, hanımefendiydi. Maddi durumları ne olursa olsun.

İşte ilk misafirim geliyor. Kenar mahallenin güzeli Azize. İstanbul kadar güzeldi. Şöyle bir salındı mı herkesin gözü üzerinde olurdu. Güneş kadar güzeldi Azize. Marmara gibiydi gözleri. Bakan içinde kaybolurdu. Oturduğu mahalle varoştı. Fazla da parası yoktu Azize'nin. Sonuçta İstanbul'da hayat zordu.-bazıları için-Eski püskü bir gecekondudan çıkıyordu her sabah. Kutu gibi bir evdi. Burada annesiyle yaşıyordu. İstanbul'da hem de iki kadın yaşamlarını sürdürmeye çalışıyordu. Genç bir kız yetiştirmeye çalışıyordu burada... Eski İstanbul'du onun kalbi. Arnavut kaldırımını taşlarıyla, eski cumbalı evlerin bulunduğu köhne bir sokaktı. Her kız gibi neler vardı kim bilir kalbinde; ne acılar, ne umutlar. Sadece biriydi Azize misafirlerimin. Boş gözlerle çıkardı evinden. Bir kuşun kanadındaydı umut onun için, boş gözlerinden okunurdu. Yine geçip gitmişti kaldırımlarımdan. Ve yine sabahı ilk o karşılaşmıştı.

Her eve yavaş yavaş uğramaya başlamıştı sabah. Annelerinin zoruyla yataklarıyla vedalaşan, uykulu gözleriyle okul yolunda ilerlemeye başlayan küçük ayaklar geçiyor işte. Sokaklardan uyanış sesleri gelmeye başlamıştı sonunda. Sorumluluğu olan herkes gidiyordu bir yerlere. Bir de diğer sokak var tabii. Yolun parlak tarafı. Bir tek kuş sütünün eksik olduğu sofralar öğlene doğru kurulurdu orada. Birçoğunda para vardı ama huzur yoktu.

Öğle saatleri daha bir canlı olur. Cıvıl cıvıl... Sade bir sokak olsa da burası, İstanbul'un en hareketli caddesine dönüşürdü öğlenleri. Hele birde havalanın ısınmasını görün. Bugün de öyle bir gün. Gü-

neş tam tepede şu anda. Öyle bir parlıyor ki “Yeni güne merhaba. Merhaba yeni mutlara.” der gibi. Ama bu huzuru bozan bir gariplik var sanki. Bazı gürültüler var. Bir koşuşturma, uğultu, huzursuzluk. Bir kadının çığılığı yankılanıyor havada.”Azize!” Azize’nin annesi bu. Sabahki ilk misafirim. İstanbul kadar güzeldi Azize. Şimdi bu güzelliğin cansız bedeni yere serilmiş bir şekilde yatıyor. Gözleri kapanmış. Bakanın içinde kaybolduğu gözler kapalı... Hâlâ çok güzel, hafif bir gülümseme var sanki dudaklarının kenarında. Bir martının çığılığı yarıyor havayı, İstanbul’a kızarcasına. Azize gitti ya... Sağlık ekipleri cansız bedenini kaldırıyor yerden. Annesi perişan, artık yalnızız. Martısını kaybetmiş bir deniz gibi.

O öğlen civıltısından eser kalmadı şimdi. Birkaç saat önce hayata gözlerini kapatan Azize de unutuldu. Rutin bir şekilde evlerine gidiyor insanlar. Hava kararmaya yüz tuttu.

Herkesin ortak mekânıyım ben, herkesin uğrak yeri. Parlak taraftaki insanlar da, yoksul taraftakiler de benim yoluma gelene kadar aynı yollardan geçerler. Ama ben onlara gerçeği hatırlatan köşeyim. Benden sonra hepsinin yolu değişir. Biri sağa, diğeri sola...

Bir gün daha bitmek üzere İstanbul’un bu geniş sokağında. Gece çöküyor şimdi üzerime. Dinlenmek yok ama. Misafirlerim daha bitmedi. Bazen küçük bir kuş benim misafirim, bazen de şehrin insanları. Ben İstanbul’da dörtyol ağzındaki bir köşe başıyım. Her yanımda farklı yaşamlar. Ben İstanbul’um...

Şule Bulut

Şükran Ülgezen Kız Teknik Lisesi / 11 A Sınıfı

İSTANBUL'(L)A AŞK

Bir zamanlar Tanrı'nın huzurunda çalışan birtakım duygular varmış. Bunlar gerektiği zaman görev için Dünya'ya gönderilmiş. Her gelen duygu ise tek bir şeyden bahsedermiş: İstanbul. Hepsi onun ne kadar mükemmel olduğunu anlata anlata bitiremezmiş. Her gelen onun güzelliğini ballandıra ballandıra anlatır; ama çok imkânsız bir şey istediklerini söyleyerek ağlarlarmış. Aşk ise bunlara hiç kulak asmazmış. Çünkü o mükemmeliyetçiymiş. Tabii biraz da kibirli ve meraklı... Kimi zaman ondan daha mükemmelinin olmadığını düşünürmüş. Hiçbir zaman kimseye tutulamayacağını savunurmuş. "Ben kimseye tutulmam. Onları kendime âşık ederim benim işim bu ..." dermiş.

Aşk, hiçbir zaman dünyadaki görevlere gitmezmiş. Gün geçtikçe bu İstanbul, Aşk'ın ilgisini çekmeye başlamış. Sonunda Aşk, merakına yenilmiş ve Dünya'ya gitmeye karar vermiş.

Aşk yola koyulmuş. Kafasında tek bir düşünce varmış: "Kimdir, nedir bu İstanbul? Herkes görüp ona hayran kaldığına göre güzel olmalı." Yürümüş, yürümüş ve yürümüş. Fakat hiçbir ize rastlamamış İstanbul'a dair. "Bana kalırsa İstanbul'un hiçbir özelliği yok. Herkes gereğinden fazla abartıyor." demiş kendi kendine. Artık yürümekten ayakları ağrımaya başlamış; ama yürümeye devam etmiş. O sırada Mutluluk'un İstanbul'u ilk görüşünü anlatması gel-

miş aklına. “O... O çok güzel Aşk. O kadar güzel ki bakmaya ne kıyabilirsin, ne de doyabilirsin.” demişti, Mutluluk ona. Aşk bunları düşündüğü an, “Saçmalık!” demiş, kendi kendine. “Madem o kadar güzel hani nerede? O kadar güzelse neden ben fark etmedim?” diye söylenmiş.

Aşk, artık yürümekten bıkmış. Ayaklarını hareket ettirecek gücü bile kalmamış ve bir taşın üstüne oturup dinlenmiş. “Burada biraz dinlendikten sonra Tanrı’nın huzuruna geri dönerim.” diye düşünürken patikanın aşağısından duyanı kendine çeken hoş bir ses işitmiş. Âdeta büyülenmiş şekilde oraya doğru yürümüş. Güzel bir kızmış şarkılar söyleyen. Sessizce yaklaşmış ve kızın yüzünü gördüğü anda düşünemez olmuş, dili tutulmuş da konuşamaz olmuş. Bu simadan bir saniye ayrı kalacak diye gözlerini kırpmaktan dahi korkmuş. “Bu... Bu İstanbul olmalı.” demiş. “Abarttıkları kadar da güzel değilmiş.” diye yalan söyleyivermiş hemen kendine.

İstanbul uzun boylu, buğday tenli bir kızmış. Gözleri denizlerden, göklerden bile maviymiş. Bir bakan bir daha gözlerini kaçırılmazmış. Beline kadar uzun, dümdüz, siyah saçları varmış. Elleri kınalıymış üzerinde de en iyi dantellerden dikilmiş bir entarisi varmış. Ayakları çıplak ayak bileğinde ise minik ay ve yıldızdan oluşan bir halhal varmış. Aşk “Bu kız şık bir elbise giyiyor. Batılı desem, olmaz; elleri kınalı, ayaklar çıplak. Doğulu desem, yine yerini bulmaz. Her ikisinin sentezi gibi biri.” demiş kendi kendine. Artık yalan söylemekten de vazgeçip onun mükemmelliğini kabul edecekmiş ki yine kibirlenmiş. “ Ben aşkım, kimseye tutulamam ki!” demiş. Biraz daha yaklaşmış ona. İstanbul şarkı söyleyip dans ediyormuş. “Ne kadar da neşeli.” diye düşünmüş. Onu fark eden İstanbul, “Sen de kimsin?” diye sormuş. “Ben Aşk.” diye cevap vermiş o da. İstanbul gülümseyip “ Ben de İstanbul. Memnun oldum.” demiş. O sırada Aşk anlamış ki korktuğu şey başına geliyor. Yaprak gibi tit-

remeye başlamış, avuçları terlemiş ve kalbinin gümbürtüsünden hiçbir şey duyamaz hâle gelmiş. Yine de inadından vazgeçmemiş. İstanbul'dan izin istemiş ve oradan kaçmış. Ama kendinden kaçamamış Aşk, günler boyunca İstanbul'u aklından çıkaramamış. Dağları kırları gezmiş; ama aklında sadece İstanbul varmış.

En sonunda arkadaşı Şans'tan yardım istemiş. Şans da bir gün onların yollarını kesiştirmiş. Aşk İstanbul'u tekrar gördüğünde gönlüyle göğsünü de kavuran bir ateşe düşmüş. İstanbul'la birlikteyken eli ayağı birbirine dolanmış, ne yapacağını bilememiş. İstanbul Aşk'a; "Senin nice arkadaşınla tanıştım. Hepsiyle iyi günler geçirdik; ama hiçbiri üzerimde senin kadar etki bırakmadı. Oysa sen, bir başkasın. Ne yaptın bana?" diye sormuş. Aşk gülümsemiş, "Asıl sen bana ne yaptın?" demiş. İstanbul da gülmüş. Bu şekilde ikisi arasındaki duygular yeşermiş.

Günler boyunca gezmişler, eğlenmişler, şarkılar söyleyip dans etmişler. Fakat bir gün Aşk, Tanrı'nın huzuruna çağırılmış. Ona Dünya'da neler yaptığı sorulmuş. O da her şeyi bir bir anlatmış. Tanrı ona "Bilmez misin ki benim yardımcılarımın Dünya'dakilerle ilişki kurması yasaktır. Ben seni insanlar için yarattım. Bana ulaşmak için önce seni bulmalarını, seni yaşamalarını istedim. Sen ise görevini tersine çevirdin." demiş. Aşk ise "Ama birbirimizi seviyoruz!" diye karşılık vermiş. Tanrı, "Kurallar böyle. Bunlara uymalısın." demiş. Aşk bir gün dayanmış, iki gün dayanmış ve üçüncü gün dayanamamış. Göğsündeki ateş kavurmuş onu. O da her şeyi göze alarak Dünya'ya geri dönmüş. İstanbul'la buluşmuş. İstanbul "Hiçbir arkadaşın senin kadar cesur olup da bana geri gelememişti. Aşkın gözü kördür derlerdi de inanmazdım. Gerçekten de öyleymiş." demiş. Birkaç gün oradan oraya gezinip durmuşlar. Aşk hayatı boyunca bu kadar mutlu olmamış. Ta ki Tanrı Aşk'ı tekrar huzuruna çağırana kadar... Aşk Tanrı'nın karşısını utana sıklıkla çıkmış. Tanrı,

“Ben sana ne söyledim, sen ne yaptın Aşk.” demiş. Aşk, “Biliyorum efendim; ama dayanamadım.” diye cevap vermiş. “Ne yapalım. Kurallarına uymadığın için sana ceza vermeliyim. Sonsuza kadar Dünya’da hapis kalacaksın.” demiş. Aşk, “Bundan daha iyi bir ceza olamaz.” diye düşünmüş. “Çünkü İstanbul’la her zaman birlikte kalacağım.” demiş kendi kendine. Tanrı’ya da “Peki efendim.” diye cevap vermiş ve hevesle Dünya’ya dönmüş. İstanbul’u en son bıraktığı yere gitmiş; ama o orada yokmuş. Gezinmiş gezinmiş; ama İstanbul hâlâ yokmuş. Dağlara tırmanmış, denizlerde yüzmüş, patikalardan koşmuş; ama yok, yok, yok! En sonunda çaresiz Tanrı’nın huzuruna tekrar çıkmış. “Efendim siz bana ceza verdiniz. Beni Dünya’ya hapsettiniz, bilirim; ama size bir şey sormak isterim.” demiş. Tanrı “Evet dinliyorum.” diye karşılık vermiş. Aşk ağlamaklı bir sesle “Ben İstanbul yüzünden Dünya’ya gider gelirdim. Birbirimizi sevdiğimiz için ceza aldık. Fakat efendim dağlara tırmandım, denizlerde yüzdüm, patikalarda koştum ama onu bulamadım. Onsuz ciğerim yanıyor. Lütfen söyleyin onun bana nerede olduğunu.” demiş, göz yaşlarını silerken. Tanrı; “Sen İstanbul’a kavuşmak istedin. Ben de seninle İstanbul’u birleştirdim. Tırmandığın, yüzdüğün, koştuğun her yer artık İstanbul. Onu suya ve toprağa dönüştürdüm. Toprağından yedi tane tepe yaptım, sularını koylara doldurdum. Saçları ağaçlar oldu, dudakları boğaz, gözlerinin rengini ise denizine verdim.” demiş. Aşk ağlayarak ve İstanbul’un hasretinden kavrularak Dünya’ya geri dönmüş. O gün bu gündür Aşk, İstanbul’la iç içe. İnsanlar İstanbul’da Aşk’ı, Aşk’ta İstanbul’u bulurlar. Sokaklarında Aşk’ı yaşarlar.

Kübra Urga

Eyüp Anadolu Lisesi/11. Sınıf

AŞKIN İSTANBUL HÂLİ

Uyuyamıyorum, kalkıp mumu yakıyorum. Şakaklarımı ovalıyorum. Gece, mumumun sarı ışığını göz ardı edip içeri dolmaya devam ediyor. Kalkıp cama yaklaşıyorum, ay bütün gizemiyle motelin yakınındaki dereye yansıyor. Geceliğimi giyip mumu elime alıyorum.

Terasa çıkıyorum. Tanrım, etraf epey soğuk! Roma... Kim bu güzellikle büyülenmez ki? Yarın, bu güzellikten ayrılmak zorunda kalacağım gerçeği bir gülle gibi kalbime oturuyor.

Odamdan çıkıp yavaşça merdivenlerden süzülüyoruz gölgeyle, uyuyanların arasından. Odamın hemen karşısındaki kapıyı çalıyorum. Benden üç yaş büyük adamın oflama sesleri geliyor içeriden. Sonra kapı açılıyor ve siyah saçları dağılmış, üzerinde sadece pijamasının altı olan o adam; açmadığı mavi gözleriyle bana şöyle bir bakış atıp içini çekerek girmem için yana kayıyor. İçeri giriyorum, topak olmuş yorganı itip yatağına oturuyorum. O da yatağın ayak ucundaki koltuğa atıyor kendini. Başını arkasına yaslarken:

“Sen hiç uyumaz mısın?”

“Muhteşem bir yere giderken değil. Sen nasıl bu kadar soğukkanlı kalabiliyorsun ki? Yarın muhteşem bir yere gidiyoruz ve sen uyuyabiliyorsun.”

“Her normal insanın yaptığı gibi... Hem merak etmiyor değilim. Beni bilirsin, bir şey buldum mu hayata dair başka hiçbir şeyi önemsemem. İstanbul’un ne kadar güzel olduğunu da biliyorum, görmek için can atıyorum. Yalnız Alex, sabah saat dörtte kalkacağız. Bu yüzden, iyi geceler.” deyip beni kapıya doğru itiyor.

“İki saat sonra demek istiyorsun.” diyorum masumca gülümseyerek ve beni azarlayıp yatağıma kadar sürüklemesine izin veriyorum.

İki buçuk saatlik yolculuktan sonra, sonunda uçağımız iniyor. Her zamanki gibi kendimi antik kentin büyüyle kaplamaya hazırlıyorum; bütün düşüncelerimi Roma’da bırakıyorum. Fakat gördüğüm beni beklediğimden erken vuruyor. Ne kadar mavi, ne kadar yeşil... Bütün renkleri içinde barındırıyor sanki. Nate etrafına çok bakmıyor her zamanki gibi. O her zaman eski medeniyetlerin tarafı olmuştur. Bu yüzden bakmaya tenezzül bile etmiyor. Baksa bile görmüyor.

Sonra herkes dağılıyor. Ben de kalabalıklıkla hareket ediyorum. Nate’i en son gördüğümde sadece denize baktığını fark ediyorum. Bizans’ın II. Mehmet tarafından yıkılan duvarlarını inceleyip bir şeyler atıştırdıktan sonra otele dönüyorum. Odalar iki kişilik; bu yüzden akıl hocamla kalıyorum. Akşam oluyor; fakat o bir türlü gelmek bilmiyor. Gecenin bir yarısı, kapı sesi duyuyorum ve açtığымda karşımda onu buluyorum.

“Tanrı’m Nate, senin saatten haberin var mı? Gecenin üçü! Nerelerdeydin?”

“Bir tanrıçayla tanıştım! İnanamazsın Alex, o kadar güzel ki gözleri deniz gibi... Bir yeşil oluyor, bir mavi... Gülümsemesi ise yıldızlar kadar parlak... Tıpkı şu temiz meltem gibi cilveli, etrafımda döndü durdu. Adını sorduğumda tek yaptığı kulağımın dibinde gezinip anlamadığım bir dilde bir şeyler fısıldamaktı. Bütün gece onunla konuştum. Bir tekneye bindirdi beni, o koskoca köprünün

altından geçerken kokusunu duydum; tıpkı açık deniz gibiydi. Lexi, sanırım o bir denizkızı...”

“Nate, biliyorum, sen pek hoşlanmazsın ama... Aklını falan mı kaçırdın? Sen doğaüstü varlıklara inanmazsın bile. Ne zaman sana bunlardan bahsetsem benimle dalga geçersin.”

“Bu sefer farklı Lexi, bu sefer farklı... Ben ne gördüğümü biliyorum.” diyor ve uykuya dalıyor. İç çekip ben de yatağıma bırakıyorum kendimi.

Ertesi sabah, Nate tekrar kayboluyor. Hızlıca kalabalığa karışıp bir sokağa sapıyor. Tam peşinden gidecekken kent beni kolumdan yakalıyor. Beni sürükleyerek götürüyor. Aklım hâlâ Nate olsa da itiraf etmem gerekir ki sürüklendiğim Yerebatan Sarnıcı beni büyülüyor. Tıpkı diğerlerini büyülediği gibi...

Araştırmamı yapıp hemen dışarı çıkıyorum. Zaman ne kadar da hızlı geçmiş! Deniz kenarına hızlıca varıyorum. Etrafta gezinip Nate’i arıyorum; ama o hiçbir yerde yok. Yağmurda deli gibi koşarak otele dönüyorum. Telefonlarıma cevap vermiyor. Hiç böyle yapmazdı. Ne yaptığını, nereye gittiğini ya söylerdi ya da merak ettiğimde çağrılarımı cevap verirdi; şimdi ise yok. Asansörü bekleyemeyip basamaklardan ikişer üçer çıkıyorum. Odaya daldığımda da onu bulamıyorum. Koca bir yıldırım, gümbürdeyerek bütün odayı aydınlatıyor. Ve yatağımın üzerinde bir not buluyorum:

“Lexi, sevgilim ağlıyordu, ona yeterince değer vermediğimi düşündüğü için... Beni şu muhteşem köprüye götüreceğini söyledi. Bu yüzden oraya gideceğim, onu neyin üzdüğünü öğrenmem gerek. Görüşürüz Alex...”

Koşturmacam tekrar başlıyor. Bir elimde Nate’in notu, diğer elimde şemsiyem kapıya fırlıyorum. Koşmaya devam ediyorum. Ciğerlerim yanıyor, doğuştan sorunlu kalbim ise kendim için tehlike oluşturduğumu sanki bıçaklar saplıyormuşçasına acı yaratarak

bana hatırlatıyor. Ne taksi tutacak kadar param ne gelmesini bekleyecek kadar vaktim ne de oturup iki Türkçe cümleyi yan yana getirecek kadar sakinliğim var. Bacaklarım, hasarlı kalbim kan iletmekte zorlandığı için uyuşmaya başlıyor.

Sonunda köprüye ulaşip onu buluyorum. Ellerini korkulukların üzerine koymuş bir şekilde köprünün üzerinde duruyor. Beni duyunca yavaşça başını bana doğru çeviriyor.

“Biliyor musun, bundan yaklaşık 557 yıl önce aşkımin başka bir sevgilisi daha olmuş. Gerçekten... Sevgilisi, onun için karadan gemileri Haliç’e indirmiş ve bin yıllık bir imparatorluğu yıkmış. Tanrı’m... Notumda sana onun ağladığını söylemiştim. Haklıydı, ben onu ne kadar çok sevsem de asla Mehmed’i kadar sevemedim... Mehmed’inin ona:

“Galata’yı gören cenneti aramaz
O dilarayı gören başka sevgiliyi anmaz
Hristiyan bir Frenk dilli kişi görmüşüm ki
Dirilen İsa’yı görmüş gibi oldum dudaklarını görünce
Aklını, fikrini, dinini, imanını nasıl zaptetsin
Bu Hristiyan sevgiliyi gören kâfir olur billah
İçtiği şarabı içen kevseri neylesin
Kilisesini gören camiye unuttur” dediğini biliyor muydun?

Papa ona Hristiyan olup dünyayı yönetebileceğini bile söylemiş; fakat o kabul etmemiş. Aşkımı görünce de Müslüman olmasına rağmen bunları söylemiş işte... Haklı, ben onun için ne yaptım? Ona verebileceğim hiçbir şey yok. Hayatımdan başka...” deyip çığlıklarımın arasında kendini sevgilisinin serin kollarına bırakıyor.

Dönme zamanı geldiğinde arkama bakıyorum. Makedonya Kralı Phillippe’nin, Roma İmparatoru Septimus’un, İran Hükümdarı Keyhüsrev’in, Emevi Halifeleri Muaviye ve I. Yezid’in, Osmanlı Padişahları I. Bayezid, II. Murat ve Fatih Sultan Mehmet’in

sevgilisi İstanbul'a son bir kez bakıp Nate'in mektubunu son bir kez okuduktan sonra yakıp Fatih'in heykelinin önüne bırakıyorum ve Şair Ender Şahin'in şu dizelerini hatırlıyorum:

“Benden önce de sana âşık olanlar vardı
Benden sonra da oldular
Ne aşklar yaşandı sende
Ne aşklar son buldu yine sende
Hiçbir güzel senin kadar sevdiremedi kendini
Hiçbir sevgili unutturamadı seni
Rüzgârın bir başka eser akşamlarında
Sonbahar bir başka sarıdır yapraklarında
Yedi tepen gelinlik giyer kışlarında
Çiçekler erken açar erik ağaçlarında
Yazı yaşayamaz olsam da kıyılarında
Sen benim ilk ve son aşkımsın İstanbul”

Esra Begüm Ünal

Anabilim Eğitim kurumları / 10 Fen A Sınıfı

YOLCULUK

“Nerdeyim ben?” diye dūşündü İstanbul.

Hepimize uzak olduğu kadar yakın, gerçek olduğu kadar da hayal olan bir yerdedi. Etrafında bulutlar vardı; ama bu bulutlar hayatı boyunca gördüğü bulutlar gibi değildi; bir farklılık vardı, büyük bir yanlışlık. Sanki bulutlara çok yakındı şimdi. Etrafta ise kimse yoktu, ne kadar da yalnızdı İstanbul.

Tam o sırada bir insan belirdi ve çok yumuşak bir ses tonuyla:

— Hoş geldin İstanbul, dedi.

Bu karşılama soğuk değildi; ama garipti. İstanbul ne yapacağını bilemiyordu. Hem ismini nasıl biliyordu ki onun?

— Ben neredeyim? diye sordu bu kadına ve kadının karşılmasına kibarca cevap vermediği için kendine kızdı.

— Bu soruyu soracağını biliyordum İstanbul. Ben bu sorunu cevaplayamam çünkü bu sorunun cevabı sende saklı. Tek yapman gereken, başkalarına başvurmadan cevabı kendinde araman.

İstanbul duraksadı. Bir an hiçbir şey düşünemedi. Nerede olduğunu biliyordu. Bu kadının dediklerinden hiçbir şey anlamamıştı. Eğer cevabı bilseydi, şu anda ne yapması gerektiğini, ne tarafa ilerlemesi gerektiğini de bilirdi. Demek ki, diye dūşündü

İstanbul; cevap içimde saklı. Ne kadar da saçma bir düşünce!

Daha fazla ipucu almak için sorusunu tekrarlamaya karar verdi:

— Ne dediğinizi anlayamıyorum. İçimde bir cevap olsaydı eğer, biraz önce size soruyu sormazdım. Size bir defa daha soruyorum. Neredeyim ben?

Bu soru üzerine İstanbul'un karşısındaki kadın gizemli bir şekilde:

— Peki, İstanbul, şimdi seni iki farklı yere götüreceğim. Eminim bu kısa gezintimizin ardından her şeyi anlayacaksın, dedi.

İstanbul bunun ne anlama geldiğini anlamadı. Sanki kelimelerin ardında başka kelimeler gizliydi.

Ne kadar da güzel görünüyordu İstanbul! İstanbul gizemlerle doluydu ve çok şey görmüş geçirmiş bir insan izlenimi veriyordu. Uzun kahverengi saçları ve mavi gözleri vardı. Saçlarının ucunda ise tam yedi bukle vardı. Bu bukleler İstanbul'un arkasından sarktığına büyük tepeler gibi gözüküyordu. Ağzı çok muntazamdı ve üst dişlerine de alt dişlerine de tel takıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse İstanbul tellerinden hiç memnun değildi. Onu çok metalleştirdiğini düşünüyordu, gözlerindeki deniz mavisi ile pek de uymuyordu bu gri büyük uzun metallere. Bu durumdan mutlu olmasa da tellerinin ne kadar büyük bir iş yaptığını düşününce rahatlıyordu. Bakışlarında ise hep bir mutluluk, bir o kadar da yorgunluk vardı İstanbul'un. 2010 yılında ayrı bir havası vardı; ama o bunun farkında değildi.

Yoğun bir sessizlikten sonra, İstanbul gözlerini açtığına yepyeni bir yerdedi. Etraf griydi. İstanbul ise çok şaşkıncı.

Burası çok garip bir yerdi. Etrafına baktığında sadece gri büyük binalar, gri kıyafetli insanlar ve soğukluk görüyordu. İstanbul, bu gördüğü yerden hiç hoşlanmamıştı. Bunun nedeni ise insana özgü hiçbir şey görememesiydi. Korku içinde yanındaki büyük binalara göz gezdirmeye devam ederken, yanındaki o gi-

zemli kadın konuşmaya başladı:

— Korkmuş gözükyorsun İstanbul. Haklısın, burası korkulacak bir yer. Burası gelişmişliğin şehri. Bu yanında gördüğün büyük binalarda çok önemli işler yapılıyor. O işlerden kazanılan paralarla şehrin sınırları genişletilip, daha büyük, daha korkutucu binalar yapılıyor. Tahmin ediyorum ki, etrafta kullanılan tek rengin gri olduğunu fark etmişsindir. Gri, bu şehirde gücün ve ilerlemenin rengi. Kısacası, kullanılan madenlerin rengi. Bu şehirde sanayi o kadar ilerlemiş ki, insanları ilgilendiren tek renk madenin ve paranın rengi olmuş. İnsanlar bu renkleri o kadar sevmişler ki, etraflarındaki her şeyi bu renkte istemişler. Diğer renkler ise doğal seleksiyona uğrayıp yok olmuş.

İstanbul bu duyduklarına çok şaşırды. Bu insanlar nasıl oluyordu da bu şehirde yaşayabiliyorlardı? Nasıl katlanıyorlardı bu yoğun griye? Yanından geçen insanlara aslında çok da acımıyordu; çünkü yanından o kadar hızlı, o kadar telaşlı geçiyorlardı ki, İstanbul'a itici gelmeye başlamışlardı. Etraflarına bakmamaları, kafalarını kaldırmadan yürümeleri çevrelerine karşı ne kadar saygısız olduklarını gösteriyordu.

— Anladığım kadarıyla buradaki insanlar robotlara dönmüşler; çünkü ancak renklerin güzelliklerini algılayamayanlar bu binaları sevebilirler. Algıları tamamıyla körelmiş bu insanların, diyebildi İstanbul ancak.

— Evet, İstanbul haklısın. İstersen şimdi başka bir yere gidelim. Seni önceden uyardım gerekiyor. Gideceğimiz yer çok sıcak olacağı için, kendini buna hazırla.

Bir nefesin ardından ikisi de gözlerini açtılar. İstanbul karşısında gördüğü manzara ile şoke oldu. Biraz önceki gri yok olmuş, her tarafı sarı kaplıyordu. Ayaklarının altındaki kum İstanbul'u rahatsız ediyordu. Hava o kadar sıcak, o kadar sıcaktı ki, İstanbul nefes almakta zorlanıyordu. İstanbul nereye geldiklerini ger-

çekten çok merak ediyordu, ama en son bu soruyu sorduğunda aldığı cevabı hatırlayınca bu soruyu sormaktan vazgeçti. Nasıl olsa bu soruyu sormak ve sormamak aynı şeye çıkıyordu veya en azından o öyle olduğunu zannediyordu!

İstanbul etrafındaki insanlara bir göz gezdirdi. Herkes ne kadar da zayıftı! İnsanların tenleri o kadar siyahtı ki, İstanbul gözlerini onlardan alamıyordu.

Bunun üzerinden gizemli kadın konuşmaya başladı:

— Şu anda düşüncelerinin ne kadar karışık olduğunu fark ediyorum. Burası biraz önceki şehre hiç benzemiyor değil mi? Burası bir çöl kenti. Bu gördüğün insanların durumu hiç de iyi iç açıcı değil. Biraz önce ziyaret ettiğimiz şehirdeki insanlar, aynı soydan türedikleri bu insanların yaşamlarını zorluklar ve acılar ile sürdürmelerine neden oluyorlar. O gri şehre, daha da gri binolar yapmak için, buradaki insanlar aç kalıyor, yaşama şansları ellerinden alınıyor ve sen, İstanbul, sen de bu dünyanın bir parçasısın.

İstanbul çok şaşırmişti. Ne kadar acımasız bir dünyaydı bu böyle... Hangi sebep insanların ölmesine mantıklı bir açıklama, bir teselli olabilirdi ki? Ne kadar yozlaşmıştı bu dünya.

İstanbul bir karşılık vermek istedi. O, bu iki uçtaki dünyanın bir parçası olmak istemiyordu.

— Hayır, ben böyle bir dünyanın parçası değilim ve olmayacağım, dedi İstanbul, sert bir karşılık verdiğini fark ederek.

Gizemli kadın bu cevabı bekliyordusuna bir gülümsemeyle cevap verdi ve şunları söyledi.

— Evet, İstanbul, biliyorum, sen bu acımasız dünyanın bir parçası değilsin ve olmayacaksın da... Belki uzaktan diğerlerinden farksız gözükebilirsin ama aslında sen diğerlerinden o kadar farklısın ki... Senin gördüklerin, yaşadıkların seni diğerlerinden ayırıyor. Sen ne o grilikler kadar acımasızsın, ne de bu sarılar-

dakiler kadar da yaşamsız. Bunca uzun zamanlar ayakta dimdik durman, yaşadıklarını yüzünde taşıyabilmen ve en önemlisi de kültürün seni apayrı bir yere koyuyor. Sana bu şehirleri ve onların insanlarını göstermek istedim çünkü etrafındaki hayat acımasız, bir dakikada siliyor bütün geçmişi, yaşanan büyük olayları, yapılan devrimleri, yazılan romanları, okunan şiirleri, dikilen mimari harikaları ve biliyorum ki sen bunların silinmesine yok olmasına hiçbir zaman izin vermeyeceksin. O yüzden seviyoruz seni İstanbul, bize kim olduğumuzu ve dünyadaki manevi amaçlarımızı unutturuyorsun. İnsanı insan yapan kültürüdür ve biz senin sayende gri renge kendimizi kaptırmadan insan olarak kalabiliyoruz. Teşekkürler İstanbul, teşekkürler.

Serra Battaloğlu

Irmak Okulları / 11 TMB Sınıfı

İSTANBUL

Bir varmış bir yokmuş İstanbul. Görmeyen herkesin hayallerini süsleyen bir şehirmiş İstanbul. Taşıyla toprağıyla, havasıyla suyuyla bir başka güzelmiş İstanbul. Görmeyenler onun merakıyla yaşar, görenler ise onun özlemiyle yanar dururmuş. Görenler görmeyenlere anlatır meraklarına merak katarlarmış. İstanbul'u görmeyenler arasında genç bir kız olan Asya da varmış. İstanbul'u anlatılanlar kadar bilir, gördüğü resimler kadar sanırmış. Ama her sabah tatlı uykusundan oranın özlemiyle kalkarmış. Asya'nın İstanbul'a olan hayranlığını bilen ailesi ona bir sürpriz yapmaya karar vermiş. Yarın sabah yola çıkıp Asya'yı İstanbul'a gezmeye götüreceklermiş.

Asya'nın her gün olduğu gibi bugün de İstanbul diye diye dilinde tüy bitmiş. Konuşmaktan yorgun düşen Asya yatağına uzanmış. Ah İstanbul ah diyerek uykuya dalmış. Rüyasında İstanbul'daymış. Boğazın mavi suları karşısında durmuş geçen gemilere bakıyormuş. Oradan Kız Kulesi'ni görüyor İstanbul'un güzelliği karşısında gözlerine inanamıyormuş. Özellikle iki kardeşin elinden tutarmış gibi duran Boğaz Köprüsü'nü görünce burası cennet âdeta diyor, gözlerini ovuşturup tekrar bakıyormuş. Asya-Avrupa bir yakadan birine geçiyor İstanbul'un büyüleyici şehveti karşısında şaşkına dönüp

kalıyormuş. Kocaman camilerden çıkan ezan sesleri, kalabalık dar sokaklar, vızır vızır işleyen arabalar işte burası İstanbul. Ağaçlar ormanlar, bir yerde dev gibi binalar, bir yerde derin buz gibi sular işte burası İstanbul. Sultanahmet'in avlusunda dolaşan kuşlar, güneşin doğuşuyla ortaya çıkan insanlar işte burası İstanbul. Kartpostalın içinde gibi hissediyor kendini Asya. "Burası resmen bir tarihi içinde barındırıyor." diyor. Birden İstanbul konuşmaya başlıyor. Anlatıyor, anlatıyor, anlatıyor... Üzerinden neler gelip geçtiğini, kimlerin kendisini almak istediğini anlatıyor. Herkesin onu merak ettiğini, gelip gördükten sonra ise bazılarının koruduğunu bazılarının ise ona değer vermeden horca kirlittiğini anlatıyor. Aslında ne güzellikler barındırdığını anlatıyor İstanbul. İnsanların gelip uzunluklarını kendilerinin bile unuttuğu gökdelenleri diktikleri yerlerinin önceden ne güzellikler barındırdığını anlatıyor İstanbul. Ben buradayım diyen bir çift mavi göz gibi parlayan Boğazi'nin narin sularının nasıl kirlendiğini anlatıyor İstanbul. Güya restore edilen eserlerinin tarih kokan izlerinin nasıl gitgide silindiğini anlatıyor İstanbul.

Birden damlalar değişiyor Asya'nın narin beyaz tenine. İşte şimdi de ağlıyor İstanbul. Asya'da hüzünleniyor. Dayanamıyor böylesi güzellikler barındıran bir yerin böyle hüzün seli içinde olmasına. Susuyor İstanbul soğuk rüzgârlarını estiriyor. Herkesi azarlarcasına esiyor rüzgârlar. Asya bir an gözyaşları içerisinde uyanıyor bu rüyadan. Kalkıyor elini yüzünü yıkıyor. Gelip masasına oturuyor. Buna bir çözüm bulması gerektiğini, böylesi güzelliğin yok olmasına izin vermemesi gerektiğini düşünüyor, planlar yapmaya başlıyor. Ailesinin ona yapacağı sürprizi biraz erteliyorlar. Planlarını tamamlayıp İstanbul'a öyle gidiyor. İstanbul gibi bir şaheserin yok olmaması için hayatının önemli ilk adımını İstanbul'la birlikte atıyor. İstanbul'un Asya gibi birçok gence ihtiyacı var...

Rabia Gümüş

Devran Koleji/9- A Sınıfı

GİZLİ ŞAHİT

Ben Âdem ile Havva'dan kalan zerrecik kadar bir hava, sessiz bir esintiyim. Nice diyarlar, şehirler gezdim. Ne devletler kuruldu, ne beylikler yıkıldı; koca cihan doğudan batıya savrulup durdu. Şahidim.

Şimdi ise başka bir âlemin, başka bir şehrin semalarındayım. İzzetli bir fetih ve azametli bir Fatih'le kapılarını Doğu'ya açan fevkalade bir şehirde, İstanbul'dayım. Her köşesinde farklı motiflerin bulunduğu ve her motifinde ince ince tarih tüten bu şehirde, kim bilir kaç isimsizin hatırası gömülüydü. İstanbul'un fethini hatırlamak mümkün değil. Bin bir çeşit zorluğa karşı akıl almaz mücadelelerle lale kokan bu şehri, yeni bir medeniyet ile tanıştırdılar. Yıkıp yağmalamadan, kimseye zarar vermeden ... Bu çehreye, yeni bir güzellik giydirmek için ... Bu şehir, nice Fatihleri, nice fetihleri sinesinde barındıran güzel belde, içinde koskoca dünyayı gizli tutmakta ... Fetihden iki asır geçti. İstanbul hâlâ bir altın küre. Doğu da Batı da ona muhtaç. Doğu ve Batı'nın buluşma noktası.

Tıpkı Suriçi gibi. Bir taraf Rum Mahallesi bir taraf Müslüman ... İstanbul'a anlam katan hoşgörü manzaralarından birisini bu semt ayakta tutuyor. Şu تنها sokaktan çıkan Narod değil

mi? İstanbul'un denizine ve güneşine hayran Rum güzellerinden biriydi. Sarı saçlarının arasına karıştırdım. Kaşına, kirpiğine, gözünün gördüğü her şeye dokundum. Dua için gittiği kilisenin ahşap kapısında İstanbul'un kokusunu içime çektim. Meryem Ana portrelerinde bu şehrin masumiyetini gördüm. Kilisenin sağa sola savrulan mum ışığında, İstanbul'un yakaran dualarını gördüm. Bir Rum genç kızın gözünde şekillenen İstanbul'un loş tablolarını gördüm. Narod için âlem içinde âlem, bu kilise. Kapıları kapattığında döndü, çehresi gözlerini kamaştıran o şehir... Sarı saçlarına kızıl yangınlar düştüğünde yani güneş batıya kaydığında Narod'un gönlüne gözünün deniz hasreti düşer. Ve ilerler beyaz laleli yoldan sahile... Bir ufuk ve martılar; kızılca bir deniz... Bu şehir kiminin kızıl elması, kiminin rüyası, kiminin hasreti... Narod'un da gözleri müptela bu yangın yerine...

Ben zerrecik kadar bir hava, sessiz bir esintiyim. Küçük bir hareket beni Narod'un saçları arasından alıp Ahmet Efendi'nin yakasına savurdu. Motifleri tarih kokan camide imamlık yapıyordu. İkinci vakti gelmişti, her zaman görmek istediği, mis kokulu çiçeklerle dolu Yeni Cami (Valide Cami)'ye girmeliydi. Avludan içeri girer girmez beni de mest etti bu manevi hava. Avludaki güllerin, lalelerin kokusu ve sessizlik... Güneşin son ışıkları sedef motifli camlara, ihtişamlı kubbelere, minarelere ve şadırvana vuruyordu. İstanbul semalarını inleyen minarelerin başına dolanan güvercinlerin çağrısı, insana ayrı bir huzur veriyordu. Ahmet Efendi'nin gözlerinde ölmüşleri ve hayatta olanları bir arada diri tutan manevi bütünlüğü gördüm. Bu ruh hâli ile caminin içine girdik. O ne güzellikti. Mavi ve yeşil tonlardaki tarihî çinilerin zamana itaatsiz fakat bir o kadar da mekâna itaatkâr olduklarına şahit oldum. Bir çini en çok burada güzel durabilirdi ve ancak burada eskimez bir hâl alabilirdi. Ya kubbeye nakşedilmiş lafızlara ne demeliydi?

İstanbul'un hâli burada bambaşka idi. Kandillerin ışığı âdetenur gibi aydınlatıyordu. İşte şimdi İstanbul'un uyku vakti... Sessizliği Ahmet Efendi'nin Kur'an-ı Kerim tilaveti böldü ve güvercinler de ona eşlik etti. Her yer, her şey çok güzeldi. Anlatmaya kelimler kifayetsiz kalıyordu. Lale kokan bu yerde kaybolup gitmiştim. Kandillerin savrulan ışığı, minberin gölgesini Ahmet Efendi'nin sayfalarında konuşturuyordu.

Ahmet Efendi ile beraber sabahın ilk ışıklarını görene kadar, seher vaktindeki bülbülün sesini duymak için bekledik. Sabah yeliyle sönen kandiller İstanbul'un uyandığını gösteriyordu. Müptelası olduğum lale kokusu, caminin içini doldurmuştu. Ahmet Efendi'nin omzunda idim. Huşu içinde yavaşça ayağa kalktı. Adımları beyaz ve kırmızı leleli avluya doğru yürüdü. Bu kutsal mabede derin derin baktı. İstanbul içinde İstanbul'a hasret kalmak ne demektir anlamaktayım şimdi. Bu şehir aşka layıktı.

Tarih sayfalarına ismini kazıyan bu şaheseri ardında bırakmak, Ahmet Efendi'ye oldukça hüzün veriyordu. Neyse ki o teselliği Sirkeci semalarıyla kesişen sisli denizin sakin dalgaların da buldu. Ne yazık ki Ahmet Efendi'nin teselli bulunduğu sessiz dalgalar beni uzun süreli bir firkate sürükledi. Bir lodos ve göğşe savrulan yapraklar... Az bir vakitte şehre çok uzak düşüverdim. Daha doyamadığım İstanbul havasından uzak kalmak, her dakikasında başka güzelliklerin olduğunu bildiğim hâlde şahitlik edememek, denizini, martısını ötede bırakmak... Umutla bekledim.

Hüzünle geçen üç asırdan sonra Avrupa başkenti olmuş İstanbul semalarına geri dönünce lale ve deniz kokusunu içime çekerek bir nebze olsun özlemimi giderdim. Üç asır önce beni bu şehirden alıkoyan rüzgâr şimdi tekrar geri getirmiş; Ortaköy Cami'si avlusunda kitabına dalıp gitmiş Mustafa Bey'in, yaprakları arasına karıştırıverdi.

Mustafa Bey altmış yaşlarında İstanbul'a ve öğrencilerine öm-

rünü vermiş emekli öğretmenlerden biriydi. Kitabını açık bırakarak pırlanta gibi parlayan denize doğru gözlerini kısarak, denize derin derin baktı. Gözünden düşen her damla eski İstanbul'a olan özlemini anlatıyordu. Vapur sesleri Mustafa Bey'i alıp gençken yaptığı kaçamak Ortaköy-Kadıköy seferlerini hatırlatıyordu. Bir hamle yaparak genç ruhunun verdiği dinamizmle dalgalarla yarış yaparcasına Ortaköy İskelesi'ne doğru hızlı adımlarla koştu. Gözleri eski beyefendilerini ve hanımlarını ararcasına vapurun üst katına çıkıp iki tarafı da görebilecek şekilde bir yer bulup oturdu. Birden çocukken korkuluklardan ayaklarını uzattığını ve günün birinde iki yakayı bir araya getiren Boğaziçi Köprüsü'ne hayretle baktığını hatırladı. Onu bu anılardan yine vapur sesleri uyandırdı. Martılara simit atmakla meşgul olan çocuklar bundan habersizlerdi elbette ama Mustafa Bey kıyıya vuran her dalgada tarihi dinliyordu sessizce. Kıyı boyu serpilmiş tarihî dekorlar da bu sahnede kendi rollerini icra ediyorlardı...

On beş yaşındayken deniz kıyısındaki eserlere sadece bakıyordu şimdi ise bu eserleri görüyor Mustafa Bey. Her taşındaki, motifindeki, cilasındaki tarihin dilini biliyordu. Anadolu ile Avrupa'yı birbirine bağlayan muazzam Boğaziçi Köprüsü'nü arkada bırakarak, yavaş yavaş gözükmeye başlayan Dolmabahçe Sarayı, geçmişteki birçok padişahı, muhteşem duruşuyla temsil ediyordu. Fakat Ata'mızın son nefesini orada verdiğini düşünen her yolcunun da nefesini kesiyordu bu haşmetli saray. Dolmabahçe önlerinde dalgalar sessiz, dalgalar hüzünlü ...

Mustafa Bey'in yıpranmış kitabının arasında, onun her hisesine ortak olurken Çırağan Sarayı'nı da ardımızda bırakmıştık. Boğaz'ın tuz kokusu o an için rayihalara bedeldi ve ilerleyen yolculuğumuzdaki eşsiz tabloya tamamlıyordu. Ben bir zerreyim bir parça hava ... Vazifem uzakta görünen Arap Cami'den, yapılmış ilk cami olmanın izzetini aksetmek, İstanbul'a bakan gözlere en-

gel olamadan aracı olmak, martı seslerini havada dalgalandırmak.

Mustafa Bey benden habersizken biz çoktan Sirkeci önlerine gelmiştik. Gözlerini Hezarfen Ahmet Çelebi'nin tecrübesine malik Galata Kulesi'nden mahrum etmeyerek, Yeni Cami minarelerine çevirdi. Eminönü'ndeki balık ekmek yiyen çocukların iştahı Mustafa Bey'e neşe vermiş olmalı ki tebessüm etti. Mavi yolculuğumuz bizi Topkapı Sarayı'nın önünden sürükleyip, Sultanahmet ile Ayasofya serenadına şahit etti. Gülhane hatlı bir saray ve okunan ikinci ezanı, güneşin milyarlarca yıldır üzerine doğup battığı her şeyden daha huzur verici oluyordu Mustafa Bey için. Ve "Urum ili... Elveda!"

Kız Kulesi'nin hazin hikâyesini bilmeyen var mı acaba diye düşündü Mustafa Bey. Kıyıya ulaşmak isteyen ama hep uzakta kalan... Mustafa Bey bu düşüncelerden anons sesi ile uzaklaştı. "Haydarpaşa limanına on dakika kalmıştır." Anadolu'nun toprakları Haydarpaşa'da tuzlu suya kanmıştır yıllarca; mavi çinili, yüksek tavanlı garın geniş kapısından çıkıp, deniz havasını içine çekmek İstanbul'a ayak basmanın ismi oldu hep. Mustafa Bey bütün özlemleri, hasretleri, bu şehrin mutlu etmelerini, heyecan vermesini, şaşırtmasını tüm zerrelere kadar hissetti ilk adımda. Ve o zerrelereindeki bu yoğunlukla zikrederken hatıratını, ben küçük zerrecik bir parça hava İstanbul'un gelecek tüm zamanlarına şahitlik etmek için Haydarpaşa Garı'nın saatindeki zembeklerine dolandım... Duymak isteyenlere söylemiş olayım: "Yazılan her şey yeryüzünün en harika şehrinin bir zerrecik gözüyle hikâyesiydi ve bilinmez kaç zerre, kaç göz bu şehre şahitlik etti!"

Sema Çetin

Tuzla H. Halil Türkkân Anadolu İmam-Hatip Lisesi/And. 11 D Sınıfı

ARKABAHC'E'DEN YANSIMALAR

3 Kasım Salı (*konusmak ve yazmak- ve bunlar peşpeşe olunca ayrı bir keyif verir*)

Merak ediyorum da, acaba arkadaşlarım, beni burada yazarken görseler ne düşünürlerdi? Bir akşam vakti karanlık ve soğuşum yavaş yavaş egemenliklerini kurdukları şu saatte nereden de aklıma gelmişti vapurda yazı yazmak?

Sayfamı açıp yazmaya başlamadan önce kafamda birçok şey vardı. *-biraz açılalım, kalemin ucu ısınsın da başlayalım anlatmaya bir yerden-* böyle diyorum, henüz “bilinçli” yaşamının başında olan bir lise öğrencisinden kimse büyük bir eser beklemesin.

Neyse efendim geçelim. Şu girizgâhı hep uzatırım zaten. Diyeceksiniz, vapurda bir yazıyı nasıl yazarsın, diye. Doğrudur, zaten yalnızca bir ilham kaynağı olacaktır belki de burada yazdıklarım. Bu yazdıklarım belki de sonraki sözlere yol açmak için fedakârlık yapacak ve silinecekler yazarına ilhamını verdikten sonra. Belki şu yazdıklarım bir daha okunmayacaktır...

Böyle bir akşam karanlığına denk gelmez genelde Beşiktaş'tan vapura binişlerim. Evi aradım, “Geç kalıcam merak etmeyin”. Hasta ve halsizdim ve eve geç kalacaktım. Hepsinden de fazla koya şu yorgun zihin ve gönül bir de... Zihnimin yorgunluğu çok düşünmekten olacak. Gönül ise, zihnin kurguladığı hayal âleminin esiri olmuş durumda.

Bekledim Fatih'i okul çıkışı. Dünden tasarladığım şeyler kafamda, elimde o bilindik, kapağı tırtıklı kahverengi defter: Düşünmeyi, yorulmayı, beklemeyi ve özlemeyi bir kenara bırakırdım bir an için. Sadece *sade ve saf bir gönül adamı* olacaktım. Dünden planlamıştım. Fatih'le bir iki şiir okur, okullar açıldığından beri etmediğimiz muhabbeti yapar ve öyle bir anı bırakırdık geride. Ben, bunları düşünürken Fatih yanında Arda ve Utku'yla gözüktü yatakhane çıkışından.

Yatakhane... Beşiktaş'a gözlerimi ilk açtığım yer. Kısa zamanda çok şeyin yaşandığı, kimi zaman fevkalade hoş, genelde ise gayet boş bir yer. "Yatakhane"... bu sözcüğün ne günahı var ki aslında? Ee yok tabii. Hayatı bir cehenneme dönüyorsa insanın, bunun sebebi yine insanda değil midir aslında Sartre'nin da dediği gibi? (*I'enfer c'est les autres*)¹

Son cümlemin ardından üç saat geçti. Vapurdan eve, evden kendime gelene kadar geçen sürenin ardından yazıyorum tekrar. Okula dönelim, yatakhane demiştik en son. Ordan çıkıp da yapılacak en güzel şey. *Ortaköy'e* gitmek: Kabataş Erkek'ten sonra ikinci durağımız Beşiktaş'a. Öksürüyorum sürekli, engelliyor beni. Hasta iken içtiğim ilaçlar, beni uyuşturduğundan derslere eğilemiyorum son günlerde. Geriye tek bir şey kalıyor: *Kitaplar*. Okumakta uluyorum dermanımı. *İmreniyorlar bize; yok efendim neymiş, okuyormuşuz da şairmişiz de... peh...* Ne kadar da acı oysa: "*İnsanlar kıyıcı olduğu için kitaplara sığınmak...*"² Kafamdaki bu düşüncenin ruhuma yaptığı tesiri görebilen insanlar ne kadar azdı! İşte onlardan birkaçı ile kantinde oturduk bu akşam. Bazen ise kimse yetmiyor ve ben de uzak diyarlara gidip yalnızlığımı haykırmak istiyorum.

Geçen seneydi. Yine duygularla yoğun bir ruh hâlimin olduğu günlerdendi. Okul çıkışı bana ters istikamette olsa da önüme gelen ilk otobüse bindim. *Duyguların yoksulluğuyla beslenen o kahpe dünyadan uzaklaşmalıydım!* Arnavutköy'den sonra indim.

Yabancı olduğum bu dünyanın misafiri olmak bana yeni bir ilham kaynağı olacağına benziyordu. Nitekim oldu da. Deniz kenarında kendimi buldum ve küçük adımlarla yürümeye başladım. İçine sıkışıp kaldığım kalıpları kırmak ve kendime dışarıdan bakmak istiyordum. Her ne kadar “*Hem farklı, hem doğru*”³ olanı arıyor idiysem de nihayetinde ergenlik döneminin gözü yarı açık gençliğini temsil eden biriydim sadece. Hâl böyleyken çocuksu tecessülerin kurbanı olmamak ne mümkün? İlk ve son olacak o sigarayı içmeye karar verdim. *Onu yaparken bile bir özgünlük arayışı: Güzel kokulu, ince ve karanfilli... Arnavutköy ve Bebek Parkı*’nı ilk tanışışım böyle olmuştu. O günden sonra Bebek Parkı daimi uğraşım olmuştur ve o dönemin akşamlarında yazdığım şiirler, bu küçük gezintinin hatırasını yaşatmaktadır.

Bir dönem geride kaldı. Ne çok değiştik ... Buna mecburduk. *Değişmek ve bu değişim içerisinde yenilenen bir benlikle insanın kendini, çeşitli hâllerini ve hayatı farklı bakış açılarıyla görebilmesi. İstanbul’daki şu birkaç senemde bunu keşfetmiştim. Değişim... Bu değişime farklı anlamlar verip onu “yabancı” görmek ya da sahip olunan değerleri benzer şekilde “yabancı”laştırmak ise tehlikelidir. Bu ince ayrımı yapamadığınız zaman eski ile yeni çatışır. Kabataş Lisesi’nin bahçesinin her köşesi bazen eski dostlarıma, hayatıma, değerlerime özlemim; bazen de onlarla çatışmalarımın doğa ağlayışlarının ve gözyaşlarının izlerini hala saklamakta...*

4 Kasım Çarşamba

Okul çıkışı, bir anlık duraksama. Ne yapsam? Kafamda biriktirdiklerimi paylaşacak. Paylaşırken de yeni ufuklara yol almamı sağlayabilecek iki şey var: *Konuşmak ve yazmak*. Ve bunların peş peşe oluşu ayrı bir keyiftir. Yatakhaneye çıktım; Arda, Fatih, ilk başta gelmeyeceğini söyleyen Utku, aşağıda Oktay, her şeyin yalnızca bana bağlı olduğunu düşündüğüm bir ruh hâlindeydim yine. *Sanki hepsi sadece beni bekliyordu. Acaba onlar nasıl hissederdi? Bencilliğimi severim, beni ben yapan değerlerden. Başkalarından bu sa-*

yede ayrılarak kendimi bulur ve böylece diğerlerini de ayrı ayrı bireyler, biricik kimseler olarak görebilirim.

Kendimi güzel grubumuzun yaratacağı olumlu havayı solu-maya adanmıştım. Yemek için Ortaköy’de bir pideciye gitmeye karar verdik. Bu ortamda biraz rahatlayacaktım. Zihnimi rahatlatmam gerek çünkü. Nitekim ortamın neşesi kendini gösteriyor daha ilk anlardan. Kafayı bulduk gibi. Ortamın neşesi yerinde idi. Ortamın neşesi... neşe... ortam... neşe...

Ah şu Müdür Nuri Onur Caddesi yok mu o....

*Müdür Nuri Onur Caddesi / aşığın arka bahçesi
görüneni görünmeyeniyle / Hüzünlü bir neşenin ta kendisi⁴*

Her yol *müdür nuri onur caddesi*’ne çıkmıyor muydu? Her adımda aşk, kendi “*Arkabahçe*”⁵imizde. Ortamın neşesi... İşte ona hüzünlü bir neşe adını veriyorum.

Yemeğin ardından Ortaköy’e iniş. Yatakhaneye giriş için yirmi dakika ya var ya yok. Arda ve Fatih’in açtığı bir konu vardı: “*Beşiktaş’ta yaşamak*” diye bir öykü yarışması. Hemen değişiyor o ifade Fatih’in yorumunda ve şuna dönüşüyor: “*Beşiktaş’ta yaşa(ya)mamak*”. Beşiktaş gibi bir yerdeyken yatakhaneyle sınırlı kalmak... İçimde bir eziklik mi yoksa saygı duygusu mu uyandı çözmeye çalışmıyorum. Ya cehenneme çevireceğiz birbirimizin ve belki ayrıldığımızda onun içine bambaşka duygular doğu-vermişti. “*Yaşamak, yaşayamamak*”tan başka duygular. *Güzel bir “yaşantı”nın ardından son zille birlikte yatakhane nin merdivenlerini yalnız ve en son çıkmanın hazzını pek iyi biliyordum.*

Arda’nın dediği gibi, birazdan Ortaköy’den okula doğru yürü-meye başlayacak ve de ardımızda şu Ortaköy Camii’nden başka bir şey bırakmayacaktık. *Bir fotoğraf* istedim o an, bir fotoğraf. Şu satır-larımın dışında bir şeyler daha kalsa bu akşamdan ne güzel olurdu...

Utku, Fatih ve Arda’yı yatakhaneye bıraktıktan sonra Oktay’la

ben yürümeye devam edecektik. Okulun girişinde bizden başka kalabalıklar ve ertesi gün görüşmek üzere vedalaşmalar... Utku ve Arda uçup gitmiş anlamadan, benim gözlerim sürekli aranıyor ve buna karşılık verense Fatih oluyor. El sıkışmak için yaklaşıyorum. Bir otobüs geçiyor, camı buğulu; içini göremiyorum. Başka başka kalabalıklar... O zaman düşünüyorum bizimkinden başka hayatlar var, ortamlar, neşeli ya da hüzünlü kimbilir? Peki var mıdır acaba "Sırtındaki hep aynı ceviz kabuğu"nun ötesini arayan hiç? Sırtımızda hep aynı ceviz kabuğu...

Yürüdüm, şemsiyemi kapatıp biraz ıslanmak istedim. *Beşiktaş'a, Kadıköy'e, Küçükalya'ya...* Otobüse binse miydim? Geçti bir kere, bir kere daha derken dört tane boş otobüs geçti yanımdan.

İskelenin yanındaki alanın boş olduğuna inanamadım. Herkesin mi acelesi vardı? Ortaköy Meydanı ve burası neden böyle ıssızdı? Şu üç ayrı yerdeki üç çiftten başka gelip deniz kenarında-hadi ıslanmasın şemsiyesi de olsun- durmak, yaşamak isteyen hiç kimse nasıl olmaz?

Fatih gece yanan ışıklardan memnun olduğunu söylemişti. Önce inandırdım kendimi, şimdi vazgeçiyorum. *Gecenin ışıkları ona başka türlü bana başka türlü vuracak.*

Yüzümde bir tebessüm, kimbilir daha nerelere yol alacağız nice ruh hâline sessizce ev sahipliği yağan şu koca şehirde! Evren gibi bir şey şu *İstanbul. Evren gibi: Yani insanın ta kendisi: iç konuşmaların, iç bakışmaların yeri.*

Emirhan Nas

Kabataş Erkek Lisesi/10 Fen A Sınıfı

DİPNOTLAR

- 1 - "İnsanın cehennemi insan..."- Jean Paul Sartre
- 2 - "İnsanlar kıyıcıydılar, kitaplara kaçtım."- Mağaradakiler, Cemil Meriç.
- 3 - "Hem farklı, hem doğru olanı arıyordu..."- Aylak Adam, Yusuf Atılgan.
- 4 - Müdür Nuri Onur Caddesi- Kabataş Erkek Lisesi sahil şeridinin adı ve bu satırların yazarının bir şiiri.
- 5 - Arkabahçe: Bu satırların yazarının birkaç arkadaşıyla çıkardığı edebiyat fanzininin adı.

YER GÖK İSTANBUL

Selam olsun sana ey kocamış şehir. İlçe ilçe, mahalle mahalle, sokak sokak tarih, kimi köşesinde korku, kimi köşesinde hüzün, kimi köşesinde mutluluk ve tabii ki aşk kokan şehir... O kadar büyüksün ki büyüne kapılan herkesin kendisini kaybedip kaybolmaması elde değil. Seninleyken zaman var ile yok arasında sanki. Her bir toz tanende ayrı bir masal, ayrı bir gerçeklik yaşar. Denizinin her bir dalgasının kayıklar, teknelerle rüzgârının gökyüzünde yorulmak bilmeyen martılarla dans edişi masumiyetini haykırıyor. Umutsuzluklar seninle mucizeye dönüşüyor bazen. Hatırlar mısın seninle ilk tanışmaya başladığımız zamanlarda, Boğaz'ının kokusunu ciğerimde yeni yeni hissetmeye başladığım sıralarda o adam ile tanıştırmıştın beni. Ne hatırlamıyor musun? Gerçekten kocamışsın! Koca şehir gel tekrar hatırlayalım hadi.

15 yıl önceydi.Yaşadığım büyük depremin ardından ailemi, sevdiklerimi kaybetmiş, bir yıl sonra yeni bir hayat kurmak için sana sığınmıştım. Bilmediğim, hiç görmediğim hatta adını bile duymadığım sokaklarında avare avare dolaşıyordum. Cebimde 75 lira ve birkaç bozukluk, elimde bir simit, ne yapacağımı bilmeden usul usul etrafa bakınıyordum. Birden sokağın sonuna geldim. Sokak ikiye ayrılıyordu. Nedense o an durakladım. Hangi yöne gideceğime karar veremedim. Sessizce iki sokak arasın-

da dururken aniden sağ sokakta kedinin biri bir çöp bidonunu büyük bir gürültü ile devirdi. O sokaktan gitmeye karar verdim. İşte o sokakta beni ilk kez o adamlarla karşılaştırdım. İlk başlarda çulsuzun teki gibi görünüyordu. Üzerinde birkaç senelik eski, parça parça yırtıkları sarkan bir ceket, uçları açılmış ayak başparmakları uçlardan fırlamış bir ayakkabı, nereden bulunduğu bilinmeyen bir kravat ve kir pas içinde bir şapkası vardı. Uzamış sakalları yüzünü saklıyordu ancak gök mavisi gözleri ben buradayım diyordu. Soğuktan çatlamış nasırlı elleri hayatını yansıtan bir ayna gibiydi. Delinin tekine benziyordu. Görür görmez hızlıca uzaklaşmak istedim. Ancak duruşu, hareketleri o kadar gizemliydi ki beni kendisine çekiyordu. O gece parkın birinde sabahladım.

Günler yavaş yavaş geçiyordu o sokaktan her geçişimde adamı görüyordum. Cebimdeki para çoktan tükenmişti bile. Aç kalmamak için hâlde hamallık yapmaya başladım. Hâlde çalıştığım dükkân sahibi insafılı çıkmıştı, geceleri dükkânda yatmama izin veriyordu. Bir sabah yine sırtımda ağır bir yük, o garip adamın bana seslendiğini duydum. Nedense birden heyecanlandım. Yavaş yavaş yanına yaklaştım.

— Fakir birine benziyorsun delikanlı. Ama içindeki azim ve hırsı görebiliyorum.

— Bana neden fakir dediğini anlayamadım. Hâline bakılacak olursa benden katbekat hâldesin. Ama beni azimli ve hırslı biri olarak gördüğün için teşekkür ederim.

İlk başlarda nazik davranmaya çalıştım. Ne yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama delinin teki olduğu için pek üstelemiyordum. Her konuşmasından sonra yüzünde sinsî bir gülümseme belirliyordu.

— Hâline gülmek istemiyorum fakat yüzündeki sinsî gülümseyişe anlam veremedim. Ben sana benden daha fakir olduğunu

söylüyorum ama sen gülümsüyorsun.

— Şu an karşında zengin olmaya aday biri var da ondan gülümsüyorsun. Milyonlar kazanmak üzereyim. Çok az kaldı.

Sohbet beni daha çok kendisine çekmeye başladı. Adam gerçekten esrarengiz biriydi. Konuşmayı sürdürdük.

— Ne saçmalıyorsun? Zengin olacak biri olsan burada ne işin var? Kendini kandırıyorsun bence.

— Ben ciddiylim şu an deliye, çulsuz birine benzeyebilirim ama söylediklerim tamamıyla gerçek.

— Nasıl olacak o iş? Nasıl zengin olmayı planlıyorsun?

— Kız Kulesi hikâyesine inanır mısın?

— Bir yerlerden duymuşum.

— İnandın mı hikâyeye?

— Tabii ki hayır adı üstünde hikâyeye.

Adam yüzünde sinsî bir gülümseme ile şunu söyledi:

— O kadar emin olma bence.

İşler daha da acayipleşmeye başlamıştı. İşimi gücümü bırakıp adama dikkat kesildim ve anlatmasını istedim.

— Neden öyle diyorsun ki? Bir bildiğin mi var?

— Anlatmamı ister misin?

— Tabii ki.

— Sen de biliyorsun ki bundan seneler önce bir sultan vardı. Bu sultanın da her şeyden çok sevdiği bir kızı vardı. Kızının hayatının tehlikede olduğunu öğrenen sultan kızını tüm kötülüklere karşı korumak ve kızının hayatta kalmasını sağlamak için Kız Kulesi'ni yaptırmıştı. Ancak kızı bir meyve sepetine gizlenen yılan tarafından ısırılıp öldü. Altı sene önce Kız Kulesi'nde gezinirken yanlışlıkla kulenin duvarlarındaki tuğlalardan birini düşürdüm ve içinden bir kâğıt çıktı. Kâğıdın sultanın el yazısı ile yazıldığına inanıyorum. Kâğıtta bir not, birkaç şifre ve uzunca bir yazı vardı. Yazıda sultanın kızının en çok sevdiği aynasını

ikiye ayırdığını ve parçaları şifrelerde saklı mekânlara sakladığı, bu şifreleri çözüp aynaları bulup birleştirdiğinde arkasında bir harita oluştuğunu ve bu haritanın ölen kızının en değerli hazinesine götürdüğü yazıyordu. Ben 6 senedir bu şifreyi çözmeye çalışıyordum.

— Peki, bunu bana neden anlattın?

— İçindeki azim ve hırs ile bana yardım edebileceğine inandım.

Adamın anlattıkları beni çok heyecanlandırdı. Anlattıkları yalan olsa bile hiçbir şey kaybetmeyecektim. Ancak eğer doğruysa hayal bile edemediğim kadar zengin olabilirdim. Adama yardım edeceğimi söyledim. Kâğıdı elime aldım ve bakındım. Şunlar yazıyordu;

$$1+4+5+2=12$$

$$5+6+5=16$$

NOT= Yer altı ve yer üstü bir sanki

Adamın dediği gibi bir not, şifre ve uzunca bir yazı vardı. Nedenini bilmediğim halde ilk defa konuştuğum bir adama inanmıştım.

Aradan bir yıl geçti. Şifreyi hâlâ çözememiştik. Artık rüyalarım girmeye başlamıştı. Sırf bu şifre uğruna uzun zaman araştırma yaptım, İstanbul da gezmedik yer bırakmadım. Ta ki o broşürü görene kadar. Hangi broşür mü? Hani yolda gezerken ayağıma yapışan broşür var ya o işte. Ayağımdan çekmek için eğildiğimde bir turistik gezi broşürü olduğunu anladım. Üzerinde Sultanahmet'e, Galata Kulesi'ne, Yerebatan Sarnıcı'na. Kız Kulesi'ne ve Rumeli Hisarı'na gezileceği yazıyordu. Sloganları da "Eşsiz şehrimizde yer altı ve yer üstünü birlikte tanımayı ne dersiniz?" idi. Yer altı ve yer üstü kelimeleri ile birden kâğıttaki not aklıma geldi. İstanbul'u gezmiş olmama rağmen şansımı bir kez daha denemek istedim. Bir şeyler hissetmiştim. İster istemez bu broşür beni heyecanlandırmıştı. Ertesi gün adamla geziye ka-

tıldık. Adam diyorum çünkü adını söylemiyordu. Kendisine sadece çulsuz dememi istiyordu. Çünkü hazineyi bulduktan sonra ikimiz de yollarımızı ayıracaktık ve hayatımızı yaşayacaktık. Tura katıldık ve gezmeye başladık. Yerebatan Sarnıcı'ndaydık ve bir şeyler bulma umudu ile etrafıma bakınırken rehber şu anda İstanbul'da yer altının en güzel, en gizemli ve tarih bakımından köklü bir özelliğe sahip Yerebatan Sarnıcı'nda olduğumuzu ve 565 yılında yapıldığını söyledi. O an anladım. Hemen kâğıdı açtık ve şifrede $5+6+5=16$ yazdığını gördük. Çulsuz birden;

— Dostum! Bana kalırsa $5+6+5$ 565'i yani sarnıcın yapılış tarihini 16 da Yerebatan Sarnıcı'nın harf sayısını temsil ediyor hatta hatırlarsan notta yer altı ve yer üstü bir sanki yazıyordu. Nottaki yer altı burayı temsil ediyor olmasın?

Birden ikimizi de büyük bir sevinç sarmıştı. Doğru iz üzerindeydik. Yolumuza devam ettik. Galata Kulesi, Kız Kulesi, Sultanahmet derken kafiye ile en son olarak Rumeli Hisarı'na geldik. Umutlarımız tükenmeye başladı. Son bir umut hisarı büyük bir dikkat ile inceliyorduk. Rehber yine her zaman ki gibi işini yapıyordu. Hisar'ın tüm güzelliklerini abartarak anlatıyordu. İstanbulumuz'un bir incisi olduğunu, yapılışında büyük emekler harcandığını, âdeta bir şaheser olduğundan bahsederken 1452 yılında yapıldığını söyledi. Çulsuz ile tekrar göz göze geldik. İkimiz de tekrar büyük bir heyecanla kâğıda baktık. $1+4+5+2=12$ yazıyordu. Bu sefer de ben şunları söyledim;

— Çulsuz! Rehber hisarın 1452 yılında yapıldığını söyledi. Kâğıtta $1+4+5+2=12$ yazıyor ve $1+4+5+2$ yapılmış tarihini, 12 de Rumeli Hisarı'nın harf sayısını ifade ediyor. Haklıydın Yerebatan Sarnıcı'ndaki olay ile örtüşüyor. Hatta notun devamında yer üstü diyordu. Hisar yer üstünü simgeliyordu.

— İkimiz de çok mutluyduk. Ayaklarımız yerden kesildi. Eve nasıl gittiğimizi hatırlamıyorum. O gece kendimize büyük bir

ziyafet verdik. Emellerimize çok yaklaşmıştık. O gece sevinçten ikimiz de uyuyamadık. Ertesi sabah kahvaltı bile yapmadan ilk önce Yerebatan Sarnıcı'na gittik. Sarnıç çok karanlıktı. Elimizde fener her yeri didik didik aradık. Çok heyecanlıydık. Adım adım bakındık her yere. Birden bir su birikintisine feneri tuttuğumuzda bir şeyin parladığını gördüm. Çulsuz:

— Normal bir pırıltı, zaman kaybetmeden aramaya devam edelim.

Çulsuzun söyledikleri beni etkilememişti. Madem buraya aynaya bulmaya geldik oraya da bakmalıydık. Koşar adımlarla birikintinin yanına gittik. Elimi oyuktan içeri soktum ve aynanın orada olduğunu anladım. Aynanın ilk parçasını bulmuştuk. İkimiz de deliler gibi seviniyorduk. Hikâye ve notun gerçek olduğunu anladık. Gerçekten de aynanın arkasında yarım bir harita vardı. Büyük bir sevinçle Rumeli Hisarı'na gittik. Artık her şeyin gerçek olduğunu bildiğimiz için aynanın diğer parçasını daha büyük bir heyecan ve azim ile arıyorduk. Ancak bu sefer işimiz gerçekten zordu. Çünkü Hisar çok büyük ve geniş bir alana yayılmıştı. Parça her yerde olabilirdi. Saat öğleden sonra 15.00'e doğru geliyordu. Aramaya başladık. Saatler su gibi akıyordu. İkimiz de çok açtık ancak o an aklımıza sadece aynanın diğer parçasını bulmak vardı. Akşam 20.00'e doğru ikimiz de bitkin bir hâlde bir banka oturduk. Hisar'da pek kimse kalmamıştı. Birer simit alıp yedik. Etrafıma bakınırken batan güneşin Hisar'ın duvarında bir ışık yansıttığını gördüm. Çulsuz'a dirseğimle vurup başımla işaret ettim. Ellerimizdeki simitleri bırakarak oraya doğru koştuk. O gün hayatımızın en şanslı günüydü galiba. Aynanın diğer parçası duvarda duruyordu. Onun omzuna çıkıp çıkarttık onu oradan. Aynanın diğer parçası da ellerimizdeydi. İkimiz de sevinçten çığlıkları atmamak için kendimizi zor tutuyorduk. Gözlerimizin içi gülüyordu. Hayallerimize, bunca emeğin karşılığına

ulaşmamıza çok az kalmıştı. O anki sevincimi hayatım boyunca yaşamamıştım. Karnımızı doyurduktan sonra evimize gittik. İkimiz de sevinçten kahkahalar atıyorduk. Masanın etrafına oturduk. Aynaları koyduk ve bir süre seyrettik. Sonra aynaları ters çevirip haritayı anlamaya çalıştık. Birden ikimiz de ciddileşmiştik. İçimiz kıpır kıpırdı; ancak yüzümüzdeki ciddi ifade, o hazineyi ne kadar çok istediğimizi apaçık gösteriyordu. Birkaç saat sonra anladık ki harita aslında Çulsuz'un kâğıdı bulunduğu yerdeydi. Kız Kulesi'nin yer altındaki zindanlarından birindeydi. Hemen plan kurmaya başladık. Zindanlara gündüz girmezdik Bir hafta sonra perşembeyi cumaya bağlayan gece kuleden içeri girdik.

Ortalık çok sessiz ve ürkütücüydü. Ancak içimizdeki heyecan ve azim her şeyden üstün geliyordu. Uzun uğraşlar sonunda zindanı bulduk. Kazma kürekle zindanı kazmaya başladık. Kazmayı her vurduğumuzda daha güçlü ve daha büyük bir heyecan duyuyorduk. Epey kazdıktan sonra bir kutu bulduk. O an Çulsuz'un yüzündeki ifade görülmeye değerdi. Uğraştığı yedi yılın acısını çıkarttığını attığı kahkahalardan anlayabiliyordum. Kahkahalar zindanda tekrar tekrar yankılanıyordu. Birbirimizin gözlerine baktık, büyük bir umut ile kutuyu çıkarttık ve onu açtık. Kutunun içinde altınlar, gümüşler yoktu. Mühürlü bir zarf vardı. Yine gözlerimiz bu defa korku ile birleşti. İkimiz birden ciddileşmiştik. Ne o, şen kahkahalar atan adamdı, ne de ben onunla keyiflenen adamdım. Zarf kutunun içinde Kız Kulesi'nin kızının ısırılan gibi duruyordu. Sanki kâğıda değil o zehirli yılan dokunacak, onu uyandıracaktım. O bizi de zehirleyecekti. Zarfı açtım, içinde bir not vardı.

"İnsanın en değerli hazinesi zamandır. Zaman, ne geri gelir, ne yavaşlar, ne de hızlanır. Her nefeste biraz daha azalır. Ancak zamanın en güzel geçtiği yer bu şehirdir. Her taşı, her parçası, boğazı, martısı, insanı, sarnıcı, hisarı... Her şeyi ile bu şehirde zaman, varsın aksın. Ne mutlu

insandır bu şehirde bulunan, Bu şehirde yaşayan Ve bu şehirde ebedi uykuya yatan.”

İkimiz de gerçekten çökmüştük. Bütün hayallerimiz suya düşmüştü. Karmakarışık rüyalarla geçen gecenin ilk ışıkları ile uyandım. Masada kutu, yanına buruşmuş zarf vardı. Benim çulsuz, sinirlenip hıncını almıştı sanki zarftan. Birden içim ürperdi. Fırladım yataktan. Odanın kapısı aralıktı. Gitmişti.

Şimdi hatırlamışsındır umarım! Evet, İstanbul, gerçekten çok zor ve kötü şeyler yaşadım. Ancak bana verdiğin bu ders için bir yandan da sana minnettarım. Hayatta her şeyin para olmadığını, hayatın yaşamaya değer olduğunu, hele sende yaşamaya değer olduğunu, her şeye karşı dimdik ayakta durmak gerektiğini anladım. Hâlâ Çulsuz'un nerelerde olduğunu bilmiyorum. Onu bir daha hiç görmedim. Hayat ne kadar garip değil mi? Ne olacağı, hayatın bize ne göstereceği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Her an her şey olabilir. Sultan o kadar zengin olmasına rağmen, kızını her şeyden çok sevmesine rağmen, engel olamadı ölümüne. Belki de kızının ölümü üzerine birilerinden öç almak için bu oyunu oynadı. Ancak artık her şeye bakış açım tamamı ile değişti. Kocamış olmana rağmen seni seviyorum ey ulu İstanbul!

Ekin Takmaz

Kırımlı Fazilet Okay Anadolu Lisesi

İSTANBUL KADIN

Gözlerimi kapayıp düşünmeye başladım. Uzun zamandır so-
numun yakın olduğunu bilmeme rağmen ilk defa kendim için bir
şeyler yapıyordum. Hayatım boyunca bir zavallı gibi yaşamış, onca
varlığıma rağmen mutlu olamamıştım. En ufak bir sevgi görmemiş-
tim insanlarda, deliler gibi sevdiğim kadından bile... En sonunda
canıma tak etmişti her şey; tüm eşyalarımı toplayıp hızlıca Paris'e
taşınmış, orada mutlu olabileceğimi düşünmüştüm; ama ne yazık ki
bu da sadece bir düş olmakla kalmıştı. Onu unutabileceğime inan-
mıştım, onsuz bir hayat yaşayabilirdim. Onu görmeden, her gün
penceremden gizlice izlemeden... İstanbul'dan onun için kaçmış-
tım ve şimdi onun için geri dönüyordum. Kendim için onu bula-
caktım ... Kalbimdeki umutsuz yaralı aşkım için...

I

Beyoğlu'nda kaldığım pansiyonun küf kokulu odasında, içimde
buruk bir tat belki de istemeden uyandım ve yavaşça doğrudum.
Gün ışığı perdeden sızıyordu. Dans eden küçük toz zerrecikleri-
ni görebiliyordum. Zorlanarak ayağa kalktım ve pencereyi açtım.
İstanbul'un o yorgun ama tatlı havasını içime çektim. İnsanları sey-
retmeye başladım; hızlıca koşuşturan, hayata yetişmeye çalışan in-
sanları... Hayatın telaşına kapılmış, yaşamayı unutmuş belki de kay-

bolmuş; ama karanlıkta olduğu için kaybolduğunu bilmeyen zavallı insanları... Düşündüm, acaba nedir hepsinin ortak noktası diye, soru basitti; İstanbul'du. İstanbul, benim güzel kadını... Güzel; ama acımasız kadını. İstanbul bir tutkudur. Âdeta yaşama sebebidir; bir kere gönül verdiyseniz zordur kurtulması. Sevdiğim kadının şehridir, İstanbul. Sevdiğim kadınla ilk kez öpüştüğüm meyhanenin sahibidir İstanbul. İstanbul, kaybolmuştur zamanda; ne zaman "İstanbul" olmuştur bilinmez, ne zaman gelecektir hazin sonu bilinmez...

Hızlıca bavulumu açtım. Kırış kırış olmuş kıyafetlerimin arasından itinayla en düzgünlerini seçtim, giyindim; az kalmıştı büyük yolculuğuma, tek isteğim onu son kez görebilmek belki dokunabilmektir. Maziden suratu belirdi aklımda. Beyoğlu'nda umarsız koşan, menekşe gözleri, buğday teni İstanbul'un mavi havasına karışmış o tatlı kadın... Ve sonra acı sahne geldi aklıma; Boğaz'a karşı oturmuş-
tuk bankta, küçük narin başını omzuma dayamış hiç konuşmadan saatlerce Boğaz'ı izlemiştik. Denizin tuzlu, nahoş kokusu martıların yumuşak kanatlarıyla çırpınışı denizde; İstanbul'un o mükemmel manzarası önümüzde biz ayrılıyorduk istemeden. Dudakları denizdeki martılar gibi çırpınıyordu elveda diyebilmek için. Sonunda son sözcüğü: "Elveda!" oldu ve İstanbul'un kalabalığında kayboldu koşarak... Bir iç çektim, gözlerimi kuruldum ve güzel şeyler olacak palavrasını kendime söyleyerek çarptım kapıyı. Merdivenleri âdeta koşarak indim. Beni, "Günaydınlar efendim!" diye karşılayan pansiyon sahibine iyi dileklerde bulunup hızlıca çıktım oradan; ama aniden durdum pansiyon kapısının eşliğinde. O kalabalık... İstanbul'un o kalabalığına karışmayalı neredeyse yıllar olmuştu... Yavaş adımlarla sanki ilk defa gelmişim gibi incelemeye başladım İstiklal Caddesi'ni... Tarih kokan eski binalar, yıllardır varlığını korumuş hiç değişmemiş enfes tatlıcılar, yanımdan hızlıca geçen o kırmızı tramvay... "Muazzam!" dedim, kendi kendime."İstanbul muazzam

bir şehir!” tekrarladım... Hayatımın bir özetini çıkaracak olsaydım içinde adı en çok geçen isim “İstanbul” olurdu. Beni değiştiren, benden başka bir ben yaratan İstanbul olurdu... Muazzam kelimesi az kalmıştı İstanbul’un yanında ya! Bu şehir bambaşkadır. Âdeta bir parfümeri içinde binlerce değişik koku bulunan...

Derin bir iç çektim. Kendimi bıraktım kalabalığa. Hayat; benim için bitmek üzereydi, az bir zamanım kalmıştı. Doktor, acı bir şekilde suratıma bakmıştı. Gözlerinden bana ne kadar acıdığı belliydi. “Zavallı!” diyordu... “Zavallılık...” Hastalığının bana sadece birkaç ay kadar yaşama izin verdiğini söylemeye çalışıyordu. Sonunda kelimeler dudaklarından hızlıca döküldü. Kanserdim ve sadece bir veyahut iki ayım kalmıştı. Ne hissedersiniz, biliyor musunuz böyle bir anda? Bellidir ne zaman öleceğiniz. Kısıtlıdır zaman, önceden yapmadığınız her şeyi sığdırmak istersiniz bu küçük dilime; tabii imkânsızdır, sizi hastalığınızdan daha çabuk öldürecek büyük bir çöküntü olmuştur içinizde. İşte ben şimdi ölmeden önce kendime ilk ve son iyiliğimi yapmak istiyordum: “İstanbul” kadını bulacaktım.

Cebimden bana yazdığı son aşk mektubunu çıkardım. Rengi sararmış, kendisi çürümüştü. Arkasında çarpık harflerle adresi yazıyordu. Yıllar olmuştu, belki de yıllar ve yıllar... Adresi değişmiş olmalıydı; ama ben onu bulacaktım biliyordum, en azından inanıyordum.

Telaş içerisinde ilk gördüğüm sarı taksiye atladım, mektubu şoförün eline tutuşturup: “Beni bu adrese götür!” dedim ve İstanbul’un manzarasına kaptırdım kendimi. İstanbul’un hayat dolu mahallelerini unutmuştum. Hâlâ şaşırıyorum, nasıl korumuştur benliklerini bu eski binalar. Sadece binalar değil, içerisindeki insanlar da... Hâlâ simitçiler bağırıyor sokaklarda eskiden olduğu gibi, hâlâ sek sek oynuyor yeniyetme küçük kızlar sokaklarda, hâlâ âşıklar en ücra köşelerde ailelerinden gizlenmiş nazlaşıyorlar... İstanbul, hiç

değişmemişsin, hiç. Nasıl bıraktıysam hâlâ öylesin...

Düşüncelere dalmış giderken taksicinin sigaradan kalınlaşmış sesi kesti düşüncelerimi:

“Burada ineceksiniz beyim. Adres burası.” teşekkür ederek indim taksiden ve gözlerim kilitlendi o koca eve. Gözlerime inanmadım, birden dizlerimin önüne çöktüm ve o eve baktım. Camda seni hayal ettim, o genç güzel yüzünü... Hayat beni nereye sürüklemişti? Sen bana ait değil miydin? Neredeydin o zaman? Haykırmak istedim o an, İstanbul’a haykırmak istedim. Hep dememiş miydim tek dostum İstanbul, tek aşkım sen ... Ben giderken neden dur demedin İstanbul!

Gözlerimden yaşlar sel olmuşçasına akıyordu, fark etmemiştim, tuzlu gözyaşlarım kilit gibi sımsıkı kapadığım dudaklarımdan sızana dek. Hızlıca ayağa kalktım ve telaşla gözyaşlarımı sildim. Korkak adımlarla heybetli eve doğru yürümeye başladım. Merdivenlerden korkak, ağır aksak çıktım. Ellerim titriyordu âdeta. Zile bastım. Hayatımın en yavaş zamanıydı belki de. Açan olmayınca bu sefer daha uzun bastım zile; ama yine açan olmadı. Taşınmış olmalıydılar. Hecandan belki de hüzünden koca evin üzerindeki “SATILIK” yazısını görememiştim. Tanıdık bir surat aradım çevrede; ama nafi! Hiç kimseyi tanıımıyordum. En sonunda yanımdan geçerken geçen bir delikanlıyı durdurdum. Sordum, kim oturuyordu bu evde diye. Uzundur kimse oturmuyormuş, kimse yokmuş yaşayan içinde. Bir kaç hafta önce de satılık yazısını asmış bir kaç adam. Alt sokaktaki bakkal buranın en yaşlısıymış. Ona sorsam daha iyi olurmuş.

İçimde bir ümit delikanlının söylediği bakkala doğru yürümeye başladım. Eskiden oturduğum eve baktım. Artık orada değildi, onun yerine bir beton yığını kondurmuşlardı. İçim dayanmadı daha fazla bakmaya, suratımı çevirdim yoksa kalbim daha fazla dayanamazdı bu manzaraya. Sonunda bakkala vardım. Eskiden bu mahallede böyle bir bakkal yoktu, olsaydı bilirdim veyahut çok de-

ğişmişti, hatırlayamamıştım. İçeri girdim. Tezgâhın arkasında yaşlıca bir adam duruyordu. Yaklaştım tezgâha doğru. Gözlerini kısarak bana baktı:

— Ne istedin bey?

— Ben bir şey sormak istiyordum efendim.

— Sor bakalım.

Derdimi hızlıca anlattım. Bana derin derin baktı. Bir şeyler anlatmak istiyordu sanki; ama yasaklıdı söylemeye:

— Bilirim onları ben. Uzun zaman önce taşındılar onlar. Gurbete gittiler. Bir daha haber alamadım vallahi. Öldüler mi kaldılar mı bilmiyorum.

Teşekkür edip çıktım bakkaldan hızlıca. O an kayb olduğumu hissettim. Nereye gideceğimi şaşırđım. İçimde fırtınalar kopuyordu. Koşmak istedim, Kaybolmak İstanbul'un sokaklarında. Gözyaşlarımı tuttum. İlk gördüğüm taksiyi çevirdim, pansiyona geri döndüm.

II

Sabah bu odada kalktığımda ne kadar umutluydum; ama şimdi bir zindan gibi gözüküyor. Hayat yine yapacağını yaptı! O da karıştı senin tarihine İstanbul... Artık tek bir şey kaldı; bu küflü odada beklemek ölümü, hayalin aklında ve ağlamak kaderime zavallıca. Belki de tek tesellim İstanbul'da ölmek olacaktı. İstanbul, bana hayat veren ve şimdi de hayatımı alan olacaktı. Gözlerimi sınımsız kapadım uzandım yatağıma. İstanbul kadını... Elveda...

III

Kamera yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı, kendini ölüme terk etmiş genç adamın yanından. Boğaz göründü objektifte, sanki heyecanlı. İstanbul son bir kez gösterdi kendini. Kamera yakınlardı, İstanbul'un başka hikâyelerini çekmek için daldı derin sokaklara...

Hazal Tanrısever

Özel Irmak Okulları / 9-C Sınıfı

TÜM DUYGULARIN TANIMISIN; İSTANBUL...

Dalgaların şen şakrak fısıltılarına ortak, nice yolcuların misafirhane, saygılı, kağnıların içli içli türk Sanat Musikisi eşliğindeki keyifli gezintileri...

Haydarpaşa'nın o dar caddelerinde adım adım mutluluk fısıltıları... Renkli, alacalı, şık katibeler..Fistanları süre gelir arkalarından.. Gözleri sürmeli...

“Çocukluğumda, genç kızlığımda senin sokaklarında yürüdüm... Ayaklarım bu bilmediğim köşelerde, tanıdık olmadığım rüyalarda eşsiz İstanbul hatıraları yaşattı bana.

Renkli vitrinlerde özenip bezenilmiş entariler, karşıdan gelen Tabip Kenan. Babamın hastalandığı vakit görüverdim onu kalbimde açan aşk çiçekleri...

Ayşe'nin kapıyı açtığı anda uzun boylu, geniş omuzlu, kara kaşlı, siyah saçlı, yeşil gözlü, kaytan bıyıklı, güleç yüzlü bir tabip.

Yutkundum.. Hafiften belimi kırıp selam ettim, peçemi düzelterek.. Tabip Efendi'ye, babamın yanına gitmesi için yol gösterdi Ayşe..

Tabip Efendi, İstanbul'un en iyi muallimlerinden olan babama: “Selam ederim Mahmut Ali Bey, geçmişler olsun efen-

dim...” dedi. Babam yatağında yorgun, konuşamaz, bitkin bir tavırla elini sol göğsünün üzerine götürerek hafifçe vurdu:” Sağ ol.” Dercesine.

Babamı hiç bu kadar halsiz görmemiştim.. Tabib Efendi babama yaklaştı ve kolunu açıp tansiyonuna baktı.. Daha sonra ateşine ve nabzına.. Tabip Efendi bana dönerek: “Kolonya rica edebilir iyim?” dedi.. Ürkek bir ceylan misali tepki vermeksizin çıktım odadan... Titrek ellerimle, kaçır adımlarımla, utangaç bir edayla... Korktum şu an hissettiğim duygulardan, çünkü böyle bir hissi tatmamıştım daha önceleri... Uzattım kolonyayı... Farkında ya da değil elime dokunduğu anda başımı kaldırdım gözleri gözlerime değdi... Hırçın bir dere gibi hoyrat bir rüzgârla koşar adım çıktım odadan. Peçemi sıyırdım attım kendimi beyaz sabun kokulu yatağıma... Kapandım yatağıma ağlarken dadım seslendi... “Yurdağül, iyi misin kuzum?.. Ben “Gir, lütfen.” dedim titreyen sesim ve boğazımda düğümlenen ve söyleyemediğim sözlerle... Gülümser Hanım; koyu tenli, kalın dudaklı, iri yarı, kıvrık, kahve saçlı bir İstanbul Hanımefendi’siydi... Ki şimdi yasakmış gibi... Bir suç gibi bunu saklamak canımı yakıyordu içten içe.. Soru sormadı, sustu, sustum, sustuk...

Annem seslendi: “Gülümser, Tabip Efendi gidiyor.” dedi.. Gülümser Hanım bana dönerek.” Geliyorum nar çiçeğim” dedi.

Ben kendimi bildim bileli nar çiçeğim dedi bana.. Dışı bütün içi, taneli... Gözyaşlarımı içime akarmış ağladığımda... Ama her zaman içimdeki taneler beni mutlu edip yüzümü kızartmış. Gülümser Hanım’ın odamdan çıkmasıyla usulca doğrulup rüzgârın havalandırdığı perdeyi aralayarak Tabip Efendi’nin yalının bahçesinden çıkıp, pamuk beyazlığında bir atın çektiği kağına binmesini izledim... Ben de peşinden üzerime munasip kıyafetler giyerek çıktım evden...

Hafiften çiseleyen yağmur yüzümü nemlendirirken içim-

deki aşk kırıntılarının hıçkırıklarıyla yürüdüm Haydarpaşa'dan Kadıköy'e...

Balıkçılar... Kayıklar... Dalgaların hoyrat sessizliği, martı sesleri... Bir kadın balıkçıdan balık alıyor, kağnılarda keyifli musikilerle pazar gezintileri, renkli entarili kâtibeler kollarında İstanbul beyfendileri... Duruyorum kayalıklarda... Balıklar oynuyor, güneş bulutlar ardına gizlenmiş, sessiz sakin bir zamanda dahi huzura nicelerini ekleyen bir yağmurda güzel olmaz mıydı bana bir eş?

“Affedersiniz” diye bir sesle irkildim derin hayallerden... Tabip Efendi'yi şiddetle yağın yağmurda sıırıksıklam gördüm... Gözlerinin buğusunda ise kendimi... Sırtımı döndüm... “Dalgalar” dedim... Tabip:” Sizin gözlerinizin bulutsuzluğunu gördüğümden beri ayaklarım yere basmıyor, haddimi aştığım için özür dilerim” dedi ve uzaklaştı... O giderken yağmur durdu, güneş bulutları yararak geldi üzerine... Renklere büründü deniz, güvercin dolu avlularda cıvıl cıvıl insan seli efendim, İstanbul'um... Sen İstanbul'umsun.. Bana yeni, heyecan verici anılar yaşattıran... Benim sevinç ve düş kırıklarım, korkularım...

Üzerimden geçen martılar... Kanatları... Kanatlarınıza alıp gezdirin bana tüm İstanbul'u kuş bakışı... Yeditepe İstanbul'um... Her mevsimde ayrı güzel... Bir yudum mutluluk her şey... Beni sevgi sellerinde boğan, rüzgârların yaprakları süpürüp attığı gibi bir köşeye yahut bir evsizin tüm sokaklarım “benim yuvam” dercesine kucaklaması gibi ...

İçim huzursuz, ruhum kuytu karanlıkta... Dizlerim tutmuyor... Eve gidiyorum... Tabip Efendi kapıda ... Ayşe kapıyı açtı: “Yetiş Tabip Bey” dedi feryat figan... Şaşkın, ifadesiz, anlamsızca koştum babamın odasına... Babam son nefeslerindeydi... Derin derin nefes alırken boğulmaktaydı sanki... Bir şeyler söylemek isterken söyleyemedi...

Ellerini tuttum: “Baba... Baba... Gitme ne olur?” dedim... Babam gözlerini kapadı... Büyük bir korku ve üzüntüyle Tabip Efendi’yi yumruklayarak: “Kurtar onu, nefes aldır” diye hıçkırlara boğuldum... Tabip Efendi’nin birkaç müdahalesine karşılık babam tepki vermeksizin kaskatı kaldı... Ağlayarak odama çıktım... Dolabımı açtım bavulumu çıkarıp birkaç entari aldım rastgele, paldır küldür attım içine, fermuarı zorla çekip kapadım... Sürmelerim akmişti... Gözlerim yanıyordu, titriyordu sıksa bedenim. Çıktım evden.

“İstanbul” diye seslendim...” Neden? Neden beni mutlu ederken şimdi en değerlimi aldın benden dedim. Dövündüm. Yığıldım, kaldım kaldırımlara... Birkaç kişi avutmaya, hâlimi sormaya kalktı... Sustum... Yürüdüm Haydarpaşa Garı’na ...

Aklımda sorular... “İstanbul beni büyüttü.. Bana sevgiyi, acımayı, şefkati öğretmişken şimdi neden.. Neden. Beni aldı benden... Canımı aldı... Söylesene taşı toprağı altın İstanbul, sen bu kadar acımasız mısın? Senin için dökülen kanlara rağmen hâlâ kan döker misin yüreklere? Tam seni seviyorum, senden kopmam derken, taş koyar mısın yollara? Her şey senle başlar senle biter derken, rüzgârınla rotamı kaybettirir misin? İstanbul... İstanbul... Sensiz yapamam derken en büyük acıyı yaşattın bana... Şimdi gidiyorum ben senden kilometrelerce uzaklara.. Artık güvenemem sana... O kaldırımlarındaki yosmalara, o farkındalığını yitirmiş yolsuzlara, o güleç yüzlü işe yaramayan tabiplerine... Beni benden aldın İstanbul... En büyük aşk senmişsin... Hep mutlu ederken en büyük acıyı verdin... Aşk bitmez, umut tükenmez... Yurdağül ise İstanbul’da yapamaz artık...

Size son son satırlarım bu Tabip Kenan Efendi.. “Aşk sizi sevmek değil, İstanbul’u sizde bulmakmış. Kanımı kaynatan duygularla bana verdiğin huzur... Canımdan canı emanet ettiğimdeki verdiğin kırıklar, ciğer dağlamaları... Dayanamam artık bu du-

ruma... Kendimi İstanbul'a verdim... Size ise babamı... İkinizi de sevdim, güvendim ...

Ama siz o koca şehirde, kalabalık sokaklarda, تنها köşelerde, umutsuz ellerle göğe çevrilmiş ellerinizle beni beklersiniz İstanbul'da artık...

“İstanbul seni sevmekle başlar her şey... Seni sevmekten geçer her şey...

Senin adıdır aşk ...

Senin varlığıdır savaş...’

Ve ben şimdi tüm güzelliklerini içime alarak, gözyaşlarımı içime atarak gidiyorum senden uzağa..

“Ah İstanbul! Artık senle yapamıyorum...”

Hoşça kal demek için hüzünlü bir mevsim de değil... Ama sınırlarım kalbimdeki odan boşalıyor bu vakitte... Zihnimde örümcek ağları... Yaşıyorum senin hatıralarında senden artık çok uzaklarda bir göçebe hayatımda ...

Eda Lale

Şükran Ülgezen Kız Teknik Lisesi / 11 A Sınıfı

MECBUR HİKÂYE

Yazmak zorunda olduğum bir hikâyeydi bu, yaşanmış ya da yaşanması muhtemel olan. Anlatıcı bulmak lazım gelirdi evvela. Düşündüm! Seçmek ne zor imiş meğer! Martı, dedim ilkin, gökyüzünün mavisıyla denizin mavisi arasında mekik dokuyan... Hayır! Kız Kulesi mesela, denizin ıslatmaya kıyamadığı... Belki! Ya da Şirketi Hayriye vapuru, o iskele senin, bu iskele benim gönülden gönüle akan... O da olmaz. Hiçbiri kâfi değildi bu hikâyeyi anlatmaya. Sonra birden şimşekler çaktı semalarımda! Öyle ya, boşunaydı bu çaba... Hiç kimse beni benden daha iyi anlatamaz, beni benden daha iyi bilemezdi ki! Tıpkı bir dilden başka bir dile tercümesi imkânsız sözcük gibiydim “Ben”. O zaman, bu mecbur hikâye kahramanını bulmuştu nihayet: “İstanbul.” Evet! Evet, bu hikâyede mekân da, zaman da, olay da, anlatıcı da İstanbul’du. Aracıya hacet duymayan, duvağını sadece erine açan gelin gibi nazlı nazlı salınan. Sonra kahramanlarıma haber saldım, her biri bin hikâyeye bedel tüm gizemleri çıkaracağım sandığımdan diye. Toplaşıp geldiler. Okuyan bir daha okusun, yaşayan bir daha yaşasın, bakan bir daha bakmaya kıyamayın diyerek erguvan kokulu sırlar çektiler sandığımdan, saçtılar

meclisin dört bir yanına. İşte hikâyenin ve de sırların en öncesi.

Sur, top, dua...

“Açılsın dualarla sırlar kapısı.” dedi, aksakallı bir ihtiyar. “Âmin” dedi cümle âlem bu duaya. Umut, telaş, merak kokusu vardı havada. Güneş sabırsızlanıyordu doğmaya ve de doğurmayaya. Birden:

Sana geldim ey İstanbul

Cana geldim, aşka geldim, dosta geldim

diye haykırdı bir civan. Hiç bu kadar şevkle çalınmamıştı kapım. Hiç böyle bir aşkla sarmalanmamıştım daha önce. Bana sevgilinin selamını ve muştusunu getiren kutlu komutan, “Hoş geldin!” dedim ona coşkuyla. Bana öyle bir baktı ki, hala esiriyim onun. “Şimdi sen” dedim başka bir dostuma, “Sen saç sırlarını semaya!” Buyur, dedi ey Asitane bunlar da benim kısmetim:

Minare, çeşme, Süleymaniye...

Yarın helak olacağımı bilsem bile, bugün son zerre kadar imar ederim seni, derdi. Sözünü de tuttu hani. Taş yapılara ruhlar hediye etti. Yaslanın şimdi duvarlarıma, çünkü geçmişin şefkatli kolları gizli onlarda. Saçınızı okşarken dizimde umut ve Sinan hikâyeleri anlatırım size:

Eserler, dilden dile gezerken bir tek sevdiğini sakındı o dillerden. Kendi dünyasında çoğaltmayı tercih etti o gizli sevdâyı. Hakiki aşık sevgilinin yüzüne bakamaz derler. Bu yüzden bakamadı bir yanağı ay bir yanağı güneş Mihrimah’a doya doya. Ama seyri de güzeldi Üsküdar’dan ve Edirnekapı’dan güneşle ayın meşkini. Her şey küçülürken onların aşkı büyüdü. Taş duvarlar şahesere dönüştü.

Zaman bile unutkandır bende. Bazen en olmadık yerde hatırlayıveririm bir cevheri. Seni de hatırladım şimdi. Öyle ya vefa borcum vardı sana. Sırlarımla ödeşebiliriz artık. Hadi bakalım saç onları dört bucağa.

Boğaziçi, Aşıyan, sis, lanet, şiir...

Nasil kıymıştı ki bana? Ne yapmıştım ben ona? Dilindeki laneti nasıl serpmişti üzerime? Kimeydi, niyeydi bu nefretin be felaket tellalı? Hâlbuki Aşıyan'ımı sunmuştu sana. Ya yetişmeseydi şair:

Hayır! Bu hal uzun süremez, sen yakındasın

Hiçbir zaman, kader bizi senden ayırmasın!

duasıyla. Bu duanın yüzü suyu hürmetine şairim yaptım onu. Sana yalnız Aşıyan; ona erguvanların Emirgan'ı, Kanlıca, Üsküdar... İyi ki, o lanet tutmadı da kötülük bazı dehlizlerde yayılmadan öylece kalakaldı.

Neyse bırakmalı bir kenara çirkinlikleri, hüznüleri. Kin tutmak yakışmaz bana. Benim hikâyem de benim gibi güzellik, umut dağıtmalı okuyanlarına. Bir an martısız, şiirsiz düşünsenize beni. İmkânsız değil mi? Çocuksuz evler gibi ıpsız olurdu o zaman! Düşüncesine bile tahammül edemeyeceğiniz hiçbir şey olmayacak bu hikâyede. Söz veriyorum size!

Şimdi sen sakiyâ sun bakalım sözleri meclise, sıra sende.

Lâle, kayık, peçe, Sadabad...

Bir kelime, bin İstanbul ne de olsa. Her akşam terke niyetlenen, her sabah yeniden âşık olunan güzelim ben. Hikâyesi mecbur, şiiri gönülden şehir. Dünya tek bir ülke olsa payitahtının İstanbul olması lazım gelir, demiş bir düşünür. Ama benim için en güzelini sen söyledin be şair:

Bu şehir-i İstanbul ki bi-misl ü bahadır

Bir sengine yekpare Acem mülkü fedadır.

Senin hakkındır bunun için lalezarın şairi olmak ve de Sadabad'ın şarkılarını yazmak. Kürek çekerken mehtaplı gecelerimde avazını sal Davut gibi âlemlerime.

İçinde umutlar, hayaller, hedefler olan küçük bir bavulla çalmıştın kapımı: "Bana da bir yer aç!" diyerek mahcup bir edayla.

Nasıl unutturum seni? Sandığım emrine amade. İsteddiğin sırlarım olsun, rastgele!

Martı, deniz, vapur, adalar, Son Kuşlar...

Akşamleyin eve giderken koca bir gün yaptıklarını düşünen bir gencin aklına takılan sorudaydım ben. “Neden İstanbul? Neden bu kadar övülen, uğruna binlerce eser verilen, lakin bunların da kifayetsiz olduğu düşünülen şehir? Nesi var buranın? Nedir insanları bu kadar cezbeden? Buradaki taş, toprak, hava, su... Her yerde var bunlar, diye aklından geçirdi genç. Yazısı yazılamaz İstanbul’a talipti o da. Elinde kalemi, çaldı kapımı. Tanrı misafiri, çeviremezdim ya kapıdan. “Yaz” dedim.” Denizimin mavisini, sırdaşım balıkçıları, inci kolyem adaları.” Yazdıkça anlattım ona en içten hikâyelerimi.

İyi, kötü; güzel, çirkin; neşe, keder... Zıt anlamlı ne kadar kelime varsa hepsi karşılık bulur bende. Çünkü sınırsız sözler maddeniyim ben. Gün olur güvercinlerim neşe dağıtır avlularınıza, gün olur şairim türkü tutturur Boğaz’ımda. Kimi taşı toprağı altın, diyerek ciğerimi dağlar, kimi de başka İstanbul yok, der. Sizin anlayacağınız her yerden bir şeyim ben. Zaman ve mekân her gün yeniden yazılır bende. Sandığım açıldı, hikâyeleri sardı dört bir yanımı.

Fatih’in sesi, Yahya Kemal’ dizeleri, Necip Fazıl’ın kalemi, Sinan’ın minareleri, Orhan Veli’nin neşesi, Nedim’in şarkıları, Sait Faik’in hikâyeleri...

Unuttum sanmayın sakın! Şimdi siz uzatın ellerinizi sandığıma ve...

Fatma Betül Turgut
Özel Sultan Fatih Koleji / 9-C Sınıfı

İSTEYECEK NESİ KALIR ÖYLE BİRİNİN?

“Yüzüme vuran ayaz, lapa lapa yağan kar, her biri bin bir umutla savrulan bir melek kıpırtısında serpiştirilen umutlarım...” Saat yedi sularında karnımın sesinin rüzgar uğultusuyla bütünleştiği an bunun verdiği tedirginlikle oluşan kaçamak bakışlarım... Kaç sene aşındı topuklarım bu yollarda, kaç günüm ağlamaklı geçti ara sokaklarında, kim bilir belki kaç kere avuntu oldun, içime sığdıramadıklarım nasıl coştı sana. Gözlerim her gün yeni bir şey aramakta her gün içim biraz daha rutubetlenmekte. Sığamaz mı oldun sen nefes alamaz mı? Ya gözümde yarattığım şehvet, her bir satırın inci değerindeydi ya... Gökyüzü mü yaptı bunları o mu bütün sorumlusu olanların yoksa sirkeli suyu muydu bu hale getiren seni? Kara bulutlar kapladı yine semayı çok kızdırdın onu çok, yüzündeki lekelerden, çukurlardan sorumlu tutamazsın onu, içimdeki kasvet dışa vurdu sanırım, senin yüzünden olan bana oldu. Duymamışsındır da sen olan biteni haklısın tabi bir yığın pudra, maske döner misin dersin eskiye? Dağıldı birden umutlarım kayboldu bak dönemezsin artık geçmişe. Unutuyordum bak gökyüzü diyorduk yakıp yıkmış her şeyini nasıl hak ederdi onca şeyi? Mahallelide de bir söylentidir gidiyor, gidecekmiş diyorlar. Sana da giderken bırakılmış şeyler var armağanım olsun diyormuş savrulan küller... “Beynimi kemiren onca çelişki, anlatılanlar ve sunulanların farklılığı beni

böyle düşünmeye iten.” İçim rahat bir şekilde devam ederken sabahki kar, küllerini de alıp yavaş yavaş çekilirken ufak bir edayla selamlıyorum onu. Teşekkürümü kabul görmüş olacak ki yalancılıktan da olsa güneş usulca göz kırptıyor bana. “O an düşünüyorum da anlatılsın ister belki yüreğim yaşanmışlıkları bütün olmuşlukları, bitmişlikleri ve kalakalmışlarıyla.” İçimdeki kasvet sıyrılma noktasındayken bir damla gözyaşını da sıyrıp götürüyor benden. Sonunda yüreğimin götürdüğü yerdeyim. Nasıl da yorulmuşum öyle? Bankın ıslaklığına aldirmeden bir anda üzerinde buluyorum kendimi. Ve işte o ses: “Simitçiii...” Donmuş parmaklar arasından sıyrıp kavuşuyorum ona. Tam ilk parçamı yemeye yeltenmişken bütün efsunuyla yanına yaklaşmam söylendiğinde önce bir ürperti uyanıyor minicik yüreğimde. “Anlat.” dedin diyor ve bana fırsat vermeden başlıyor. “Sabahtan beri özlemimi çektiğim yerde bir simit parçasıyla öylece kalakalıyorum. Yanına gitmemi beklemiyor olmalı, hem değişik biraz nasıl desem. Göz altında oluşan mor halkaları, pamuk yumuşaklığında bembeyaz saçları ıslıl ıslıl gözleri kamburlaşmış; fakat hala on sekizlik genç kız edasında hala kendinden emin bir duruşla oturuyor yamacıma. Hiç aldırış etmeden elimdeki simit parçasına yöneliyorum. Şu an benim için önemli olan tek şey o. Yanımdan gelen fisiltıyla yöneliyorum bir anda:” “Bana kızdı yine,oysa inan bana onlar yapıyor,inan onlar zorluyor.” Tuhaf hiç aldırış etmiyorum, sonra devam ediyor: “Uzaklarda.” diyor “Çok uzaklarda.” Gözümü gökyüzüne diktiğim anda usulca eğiyor başımı: “Yüceltme beni o kadar.” diyor. O sebeple bakmamamın yanı sıra usulca bir soru yöneliyor şaşkın suratıma: “Kendinden vazgeçtin mi hiç?” diyor. O an bir anlam uyandırmıyor bu kavram beynimde, açlığıma veriyor ve simidimden bir parça daha alıyorum. Başımı hafifçe çevirdiğimde gözleri dolu dolu, karnındaki ince sancu yüzünden okunuyor. Açlıktan olsa gerek, hiç düşünmeden

paylaşıveriyorum simidimi itiraz etmeden yarı utangaç bir tavırla alıyor elimden. Elleri birden ısıtıveriyor içimi. Güneşin ona torpil geçme ihtimali oluşuveriyor birden beynimde. Ben bu düşüncelere almışken, tekrar konuşmaya başlıyor: “Beni bana bırakmadılar, hiç görüdüğüm gibi olmadım, anlatılanları duydu mu?” diyor. Suratımda anlaşılmağın ifadesi beliriveriyor. Bunu yadsıma bir şekilde: “Ne çok sevdalım vardı oysa, ne çok isteyenim.” Bana neden anlatıyor, kim bu nereden gelmiş, hiçbirini sormak gelmiyor içimden, simidim de bitti hem, belli ki yara almış, üzölmüş ... Ben de üzöldüğümde konuşacak birilerini aramaz mıyım, hem eşi dostu olsa bana neden anlatma gereği duysun ki. Bunları düşünmek istemiyorum, sadece inceden inceye devam etmesini istiyorum. Bu ifadeyi yansıtmış olacağım ki yüzündeki çizgilerin birleştiğini gördüğümde ufak bir tebessüm beliriyor apak yüzünde. Sesi hafif titre: “Tevfik Fikret’i bilir misin?” diyor. Yabancı gelmiyor bu isim. “Bin kocadan arta kalan el değmemiş dulum ben.” diyor. Tamam biraz eski üzerindeki, yaşlı biraz da; ama yine de kendini kötölemesine anlam veremiyorum. Uzunca bir süre dalga ve martı seslerinden başka ikimizden de çıt çıkmıyor. Uzun süreli sessizliği bozan ben oluyorum, meraklı bakışlarla: “Sevdalınız mı onlar?” diyorum münasebetsizlik ettiğimin mahcupluğuyla. “Sevdalı.” diyor iç çekerek. “Sevda nedir bilir misin?” diye tekrar buluşuyor gözbebeklerimiz. Bana sormasını istemiyorum; fakat sakın bir ses tonuyla: “Göreceli bir kavram olsa gerek.” diyorum. “Anlatılanlar, sayısız roman ve şiir sunulanların bu olmasıyla beraber belirtleri; birkaç ritmik kalp atışı, iştahsızlık veya aşırı iştahlanma durumu, dil sürçmesi, yüzünde anlamı hala kavranmamış tuhaf bir tebessüm, genel olarak zihin bulamacı olsa gerek. “Söylediklerimden keyif almış olacak ki yüzündeki çizgiler tekrar belirginleşiyor.” “Öyle ya.” diyor “Kalp atışı ... Bana duyulanlar da hep içte kaldı hep yürekte.”

Gitgide daha keyif alıyorum bu sohbetten. Boş birine benzemiyor da hem belli ki zamanında görüp geçirmiş biri. Ben yine kendi düşüncelerime dalmışken sevda kelimesiyle cana geliyorum yeniden. Sevda sahiplenmektir, hissetmektir, yüreğindeki ışıltıyla süslemektir, sakınmaktır.” diyor. Hafifçe başımı sallıyorum. Bir anda oluşan samimi ortamı, muhteşem üçlü güneş, deniz ve martı daha da hareketlendiriyor. Pek sıcaklığını hissetmesem de yüzüme ince bir ışıltıyla vuran güneşten aldığım güçle olsa gerek: “Sahip çıkmanız yok muydu?” diyorum. “O kadar sevdalı hepsi birbirinden yanık.” Uzaktan izlendim çok güzeldim çokook. Daha sonra da Zühre yıldızının öpüşüyle ıslanmış gibi kalakaldım. Bakma sen bu hale geldiğime. diyor “Hala o ışıltıda.” sözü mü bitirmemi beklemeden “Orhan Veli” diyor muzip bir gülümsemeye: “Sesime yanıktı göz ucu aralığında bıkmadan usanmadan dinledi senelerce, garipti kendi halinde. Her zerrem ayrı bir ifadeymiş onun için kimi zaman aşk yokuşu durağı, kimi zaman nimeti, toprağı, en çok da sığınacak bir limanmışım onun için. Yahya Kemal duruşumdu belki onu etkileyen zamanında başından o kadar sevda geçmesine rağmen kimse etkilememiş benim kadar onu, ilk zamanlar yalnızca hayalmişim onun için; lakin sıcaklığını hissettiğinde ben de kapıldım sadece inanmak istedim...” Bir damla gözyaşı usulca süzülüyor yanaklarından sabahki halimi anımsatıyor bu bana o sıcaklığı yaşamasını umuyorum. Duyduklarımı sindirmeye çalışırken sen daha ne duydun edasında: “Ümit Yaşar.” diyor. “Ne yana baksam sendin derdi. Çok bağlanmış bana.” “Bağlılık güzel şeydir.” diyorum bitme sebebini sormadan.” Bilemedim işte o da kayıp gitti ellerimden oysa bilseler: “Duymak düşünmekten daha üzer bizi.” ve şunu da bil ki: “İnsan yalnız sözle insandır ve yalnız sözle bağlanır birbirine.” “Nedim” diyor vurgulu bir ses tonuyla. “Ayrı bir yeri olmalıydı. Sorumu anlamış olacak ki: “İlk aşıklarım dandı, çok büyük

değerler biçti bana, akıl bu değerler karşısında hayrete düşer. Sacımın bir telini İran'ın servetine, mülküne eşdeğer seviyede görüyordu. "Şaşkınlığımı gizlemeden dinliyor, dinliyordum. "Sezai aya benzetirdi beni." dedi. "Gözlerinizin ışıltısından olsa gerek." dedim. Ellerini ellerime götürerek usulca dokundu. Tuhaf histi doğrusu. Kadifemsi bir his. Anımsamışlığımın yansımasıyla: "Necip ya nasıl unutturum, kendinden bir parça gibi görürdü beni beden o, ruh bendim." Hızlı hızlı saymaya başladı sonra: "Baki, Abdülhak, Asaf, Faruk Nafiz, Bedri..." "Ooo" diyorum birden. Duymaya alışkın olduğumuz şeylere zihinler de alışır şaşmayız; fakat duyduğum şeylerin yeniliği büyüklüğünden olsa gerek şaşkınlığa itiyor beni." Güzel şeydir sevmek hele bu kadar anlatılmaz bir his olsa gerek. Ayrı bir yeri olan var mıydı?" diyorum: "İnsandan insana aman ne ayrılık!" diyor. Sevmeye gelince öyleydi ya başım dikti, kimseye minnetim yoktu hava desen hiç ummadığın kadar, kıskançlıklar had safhada. Akranlarım çekemedi beni. Elde edemeyeceğim kimse yoktu." "Hiç kimse mi?" "Her şey tıpa tıp uygun değildir herkese. Bu sebepten olsa gerek Tevfik pek sevmezdi beni; ama bilirim ki onun kini de bana değildi, anne babamaydı sitemi insanın en kötü durumu kendini bilmez ve yönetemez olduğu zamandır. Rahat yetiştirildim ben puslu bir beyin gibiydim onun gözünde. Yahya ile atışmaları bile oldu bu yüzden öyle ya çatışmadan tartışılmaz. İşte böyle. dedi. "Hayatımdaki kesitlerden birkaçı. Sonuçta her şey kırılmaz zincirleriyle bağlı yazgıdır. Kimi kaşıma, gözüme, kimi duruşuma, geçmişime, kimi havama seherime aşık olur." "Peki bu haliniz?" Dedim ya yoktu bizde sahiplenme koruma çabası, gözde yaşadık biz her şeyi gönülde yazık zamanım gelmiş benim de... İşte o zamana içten sözler dökülür, yürekte maske düşer, yüz kalır ortada. "Yavaşça kalktı yanımdan gitmesini istemiyordum. Küllenin meşalesiyle son kez kaldırdı başını baktı, bütün duruluğu ve

içtenliğiyle o an beynimdeki her hücrenin büzüşüğünü hissettim.” “Hoşça kal.” dedi. “Gitmesen.” “Bırakmıyorlar beni bana hem her işte görülen budur:” Zorluk değer kazandırıyor her şeye.” “Bitmesen.” “Tam bitmek değil bendeki çok yaşanmışlığın verdiği hissizlik. Sonuçta kaç yüzyıl yaşarsam yaşayayım ölüm yine sonsuz olacaktır.Hem öyle değil midir? Yıl kendi üstünde dolanırken insan kendini saran çemberin içinde döner durur. Ben yaşadım, talihin bana yürüttüğü yol bitti.” Daha fazla ısrar edemedim. Usulca uzaklaştı yamacımdan bütün görkemiyle son bir hamleyle: “Erdemli olmayı göze al, bu yola gir. İyi yaşamayı sonraya bırakan, yolunda bir ırmağa rastlayıp da akıp geçmesini bekleyen köylüye benzer. Irmak hiç durmadan akıp gidecektir. (Horatius)” Tanımıştım onu yıllar sonra bile. Talih bazı olayları ustaca düzenliyor sanki, o ise: Olgun, kendine hakim öylesine. Ne yoksulluk korkutur onu, ne ölüm ne zindan. Tutkulardan sıyrılmış, şereflere gözü tok içine kapanmış, toparlanmış, yalın bir küre olmuş. Pürüzsüz yuvarlanı bir başına.

Talihe tutamak vermeden hiç yenilmeden kendi başına imparatorluktur o.

İsteyecek nesi kalır öyle birinin?

Dilan Yaman

Bağcılar Lisesi / 11 TM D Sınıfı

KIZILA BOYANAN HAYAL ŞEHİR

Bir taş delivermişti denizi, kabarcıklar oluşmuş, baloncuklar kayalara vurmuştu. Guneş tım gıcüyle aydınlatıvermişti yine hayatı. Koca su kütleleri askıda kalmış, gökyüzüne eşlik ediyordu. Bir menekşe bitiyordu ağacın dibinden. Bir aşk misali kuş cıvıltıları kulakları şınlatıyordu.

Koyu renklerle onun için karalanmıştı kısa bir yaşam... Kısa, bölük pörçük, karışık mısraların içine sığınmış bir yaşam... Önüne gelen kulak memesi hizasındaki sarı saçlarını geriye atarken geçmişi de arkada bırakıyordu. Koyu yeşil gözlerinde düşüncelelerinin yoğunluğu kavruluyor, kafası bulanıyordu. Hep ağır bir yük gibi peşine takılan geçmiş, hep ruhunu acıtıyordu, yine yanıyor, yine yanıyor. Pörsümüş çiçek gibi açmıştı gözlerini dünyaya, içeriye sızan leş kokusunun farkında olmadan. Sonra yatağında buluvermişti acıyı, masasında görmüştü karanlığı ...

O an cin çarpmışa döndü. O kız... Koştu peşinden, tuttu kolunu, çekti ve 'Enfal' dedi. Ama yine buğulandı gözleri, bir an için umutla dolan yüreği yine hüzne karıştı. Ter bastı bedenini, yaraların verdiği sancıyla kıvrandı etrafında. Beşiktaş'ın sakin so-

kaklarında yürürken yine döndü kara sayfalara.

Keşke dili olsaydı da konuşsaydı şu deniz. Beraber kumpir yedikleri dükkanlar bağırıyordu etrafa, Ortaköy cami anlatsaydı onları... Beşiktaş, ne gizli hazları içinde barındıran memleket... Yazıvermişler Çırağan'ın duvarına isimlerini, Kabataş'ın sıralarına kazımışlar dizelerini, renkli resimler çizmişler hayat ağaçlarına...

İstanbul... Herşeyini elinden alan şehir... Emirgan'ın çimlerinde uzanırken anılar yaşartmıştı gözlerini. Erkeklerin ağladığını kimse görmüyordu burada. Nasıl da elini tutardı, kafasını onun omzuna yaslar, kadife sesiyle şarkılar mırıldanırdı bazı geceler. Bazen hıçkıra hıçkıra ağlardı onun bağrında, bazen sarılır beraberce kahkaha atarlardı hayata. Gözlerindeki samimiyet delip geçmişti yüreğini... Öyle derin iz bırakmıştı ki, yokluğu darmadağın etmişti günlerini...

Emirgan onları kaplamıştı içinde, bir bütün olmuştu, bazen mutluluk olup kalplerine yayılmıştı. Erguvanlar neşe saçmıştı etrafa, özgürlük gelmişti baharla, nefret uçurtmayla uçup gitmişti uzaklara...

Her adımında hayat altından kayıp gidiyordu. Zaman çabucak bitiyor, kısalan ömür yollara düşüyordu. Bir ses duydu, kendine çeki düzen verdi. Sultanahmed'in şadırvanında elini yüzünü yıkamaya giderken, akın akın akşam namazına giden insanları izledi. Küçük bir çocuk takıldı gözüne, kafasına taktığı takke, bilmiş hareketleri onu çok sevimli yapmıştı. Merhamet duygusu kapladı içini, sonra suçluluk duygusu...

Sultanahmed... Avlusunda attığı her adımda başka şeyler buluyordu insana dair... Her geçen zaman da eskilerde buluyordu kendini... Onunla yeni tanıştıkları zaman beraber gezmeye gelmişlerdi buralara. Ayasofya'da koştururken farklı kültürlerden izler bırakan bu yerin neden onu bu kadar duygulandırdığını anımsadı.

Yerebatan Sarnıcı'na girdi ve onunla burada Osmanlı'yla ilgili yaptığı münakaşaları hatırladı, gülümsedi. Çıktı, gitti... Neden, nereye, nasıllara cevap vermeden... Gülhane... Önceden hayvanları beslerken şimdi insanları tatmin ediyor. Her ağacın altında bir aşk yol alıyor, her bankta farklı duygular yoğunlaşıyor... Koflaşmış insanlardan uzak ağaçların, çiçeklerin, sevgilerin arasından akıyor. Gidiyor... Gidiyor...

Kendini bir anda burada bulmuştu. Eline aldığı simitle martıları beslerken düşünceler birbirini kovaladı. Motorun çalışmasıyla oluşan kabarcıklar maviliklerin içinde meydana çıkıyordu. Bir tek bu hava ferahlatıyordu içini, duygularını bir tek su sesi dinginleştiriyordu.

İskeleğe yaklaştıklarında aşağıya doğru minik adımlarla yürüdü. Karşıya atılan kocaman halatlar dikkatleri topluyordu, farklı umutlar sarıyordu yüreğini o zaman... Merdiveni beklemeden atladı karaya, amaçsızca ilerleyen adamların içine karışmadan gidiyordu. Karışan kafası bulanık bir renk gibi boğuyordu, bir sıkıntı sarıyordu zihnini...

Nerede olduğuna bakıyordu, bu düşüncelerle ayaklarının onu buraya getireceğini tahmin etmişçesine duran bir ifadeyle. Kayaların üzerine çıkıp kaşlarının arasındaki çizgiyi, utancından kızaran yanaklarını, o gittikten sonra bir perçem kestiği saçını saklamaya çalışıyordu. Bir yara sızlamaya başladı, kanaması hiç durmayan, dikişlerin durmadan patladığı bir yara...

Kız Kulesi bütün çekici güzelliğiyle karşısında onu eziyordu. Ve arkasında Galata... Bu içine sığamayışının ardından kendi kendine konuşmaya başladı ; "Biz de böyleyiz işte. Galata ve Kız Kulesi... Galata bütün aşkıyla yanıp tutuşurken, onu her gün görmenin sancılarını çekerken, heyecanla dolan yüreğindeki sözleri açamıyor. Kız Kulesi hep mesafeler koymuş... Onu çepeçevre saran deniz hep bir yük oluyor, Galata'yı imkansız aşkının

içine gömüyor...”

Sonra kendi hikayesine dönüyor. Yine yaşıyor o kırık, acı aşk masalını... Enfal... Kaç yıldır arkadaşlıklarının devam ettiğini hatırlamadığı, hayata ve insana önem veren, tek sözüyle kendini dinleten samimi bir dost... Gizlice bütün sevgisini aşıladığı dost... Hiç açıklamadığı, ama onun uğruna her şeyi göze alabilen bir boşluğun içinde geçinirken süzülüyor yaşlar... Akıyor canevine, yanan yangın sönmüyor, daha da alevleniyor...

Ayrılık acısı bürümüşken, aheste aheste veda ediyor İstanbul'a güneş... Kan gibi dökülen gözyaşları kızıla boyuyor tüm dünyayı... Gölgeler büyümeye başlıyor gözbebeklerinde, İstanbul kararırken hüznü bir şarkının dizeleri dökülüyor dudaklarından...

Merve Nur Değer

Kartal Anadolu İmam-Hatip Lisesi / 11- C Sınıfı

İSTANBUL BAKIŞLI KIZA

Gündüzün geceye karıştığı saatlerde, tavan arasındayım. Martıların sesi geliyor, daha ince daha bir ürkekler bugün. Kızkulesi de sessiz, asırlık kemancı âşıklara kemanını çalmıyor. Üşüyorum hava soğuk, ağlayacak gibi gökyüzü. Camdan uzatıyorum elimi, dokunmasını bekliyorum damlacıkların avucuma. Şehrimin güzel insanlarında yavaşça bir koşuşturma başlıyor. Boğaz'a bakıyorum kahvemden bir yudum alırken. Aklımdan geçen boğazımda düğümliyor. Ne ben Boğaz'a anlatabiliyorum ne de İstanbul ağlayabiliyor. Pencereyi kapatmaya karar verdiğim an, beliriyor tavan arasından gelen hatıralar. Can çekişen cümlelerim teslim ediyor ruhunu ve başlıyor yağmur. Yağmur damlacıkları birbirine bakarak akıyor Boğaz'daki balıkçı teknelerinin üzerine. Mazhar Fuat Özkan söylüyor İstanbul dinliyor bu saatlerde, belki de zihnimde...

Bu sabah yağmur var İstanbul'da\ Gözlerim dolu dolu oluyor bilinmezliğe\ anne sözü dinler gibi masum\ ağladım bu sabah\ günler dayanılmaz oldu\ senden uzak olunca\ martılar mahzun oldu onlar bile ağladılar\ şarkılarda düşünmek seni bana getirmez ki...

Babamın arabasından eksik etmediği plağının ilk şarkısıydı bu. Çok severdi MFÖ'yü belki de hâlâ seviyordur, benim de şar-

kılarda düşünmeyi sevdiğim gibi.

Hatıraların ışığında aydınlanmış bu kasvetli günün şu dakikalarında üşüdüğümü daha da çok hissediyorum. Dışarıdan gelen sesler kesiliyor benim için. Tavan arasındaki eşyaların beni çekiştirdiğini duyar gibiyim. Sözlerini balla kesip muhabbete katılmak istiyorum. Tavan arasında senelerin ağır yükünü umursamadan omuzlarında taşıyan hatıraların dost sohbetini arıyorum. Saklanma sırası onlarda, onları bulup ebelemeliyim, sıra bana gelmeli.

Küçük tavan arasında küf kokularının üzerine sindiği, yüzü eskimiş, yeşil bir koltuk; ahşap bir gazetelik, eski bir sandık... Hâlâ üzerinde şişleri duran örgü sepetleri... Hatırlamadığınız vakit geçmişiniz, hayal kurmadığınız vakit geleceğiniz yoktur, derdi annem. Sağa sola bakmaya başlıyorum. Bu anlamsız bakışlarımı anlamlandırarak geçmişime dair boşluğu dolduracak bir şeyler arayışı içindeyim. Gözüme ilk ilişen eski koltuğun yanındaki iki kocaman palyaço maskesi ile göz göze geliyorum. İrkilerek kafamı kaldırıyorum. Çocukluğumdan beri sevemedim palyaçoları. Şu plastik şeylerden korktuğum için kendime kızıyorum ve hafif bir tebessümle etrafa bakmaya devam ediyorum. Aslında bu tebessüm geçmişe gönderdiğim bir barış çağrısı olmalı. Saklandığı yerden çıkmalı geçmiş. Çocukken bu kadar uzun değildi saklambaç, çocukken her şey daha mı kolaydı, oyunlar bu kadar gerçekten uzak mıydı? Önümde boyaları yere dökülmüş, kimisinin kulpu kırık birkaç kupa var. Bir zamanlar kenarlarında becerikli parmakların sildiği ruj izlerinin olduğu, içinden meyve çaylarının buharı yükselen kupalar ve içlerinde şimdi inceciğinden kalınına kadar boya fırçaları... Bazılarının üzerinde damlacıklar halinde boyalar kurumuş. Nasıl ki hayatın değdiği her şey değişir bu fırçalar da öyle... İlkokul öğrencisinin acele ile tuttuğu suya soktuğu sonra bir süngere bastırıp yeni hayatlar çizdiği cins cins fırçalar var kupanın içinde. Sol tarafında dışı kadife ile kaplan-

mış, genç kızların çeyizleriyle birlikte duygularını da kilitlediği sandık. Yanına doğru gidiyorum, yaklaştıkça kokan naftalin genzime işliyor, anahtarı çevirmemle başlıyor geçmişimin buğulu havası tütme. Sandığın içerisi ne kadar karışık, ama bir o kadar da kendi içinde düzenli hatıralar. İşte annemin el emeği göz nuru dantelleri, artık hiç de mutluluğu simgelemiyor. Sayfaları sararmış, üzerindeki tozdan ne olduğu anlaşılmayan albümler, bir kese dolusu gazoz kapağı, üzerindeki puldan ne kadar eski olduğu anlaşılan bir zarf sandıktan gözüme işenler. Zarfı açıp açmamak konusundaki gel gitlerimde merakım yenilgiyi kabul ediyor. Gülümseyen zarfa doğru uzanıyorum. Dışarıda yağmur, ben tavan arasında geçmişimi arıyorum. Zarfın içindeki mektup babamın anneme yazdığı ilk satırlar olmalı.

İstanbul bakışlı kıza...

Hazan gibi hüznünlü bir rüzgâr getirdin ömrümün aşk kokan kıyılarına. Ve bir çiçek misali tuttun yüreğimden. Oysa ben ne hayallerle kurmuştum bizli hikâyelerimi. Oysa ben garip bir rüyadan uyanırmışçasına sevmiştim İstanbul kokan gözlerini... Şimdi yaşamaktan bunca usanmışlığımla tutunuyorum rüyalarım. Ve tüm çoğulluğuma inat tekil yaşıyorum bendeki seni. Aşk-lar ancak rüyalarda görülebilecek kadar masum bir resme büründü tüm kirlenmişliklere inat. Zaman aşımı bir mekânın ötesinde kavuşup gerçek bir diyarda ellerini tutabilmek dileğiyle...

Bu satırlarda geçmişimin hüznünü hatırlıyorum. O an kaybetmekten korktuğumuz onca şeyin içinde belki de çok istediğimiz halde kurtulamadığımız tek şey odur. Tavan arası, mektup ve ben... Dışarıda yağmur, ben babamın bıraktığı mektupla vedalaşıyorum. Bazen geçmişimizden tek bir şey hatırlatır bazı şeyleri. Sadece bak demek istersiniz bak hatırlıyor musun? Kaybolmuş zamanı paylaşmaktır bazen hayatınızda kim varsa o an gitmişlere inat onu geçmişinize çekmeye çalışırsınız. Ona neden heyecan-

landiğınızı anlatırsınız sanki o da oradaymış, tüm bunları zaten biliyormuş da siz ona sadece hatırlatacakmışsınız gibi telaşlı. Hâlbuki geçmişimiz hem yasak koymayı yasaklıyorum diyebilecek kadar küstah, hem bu sözüyle onu incelememize ses çıkar-mayacak kadar uysal, size fark ettirmeden anıların üzerinde mavi bir buğu bırakacak kadar da utangaç ve kırılığandır. İşte böyle bir deneyimdir geçmişe yolculuk. Elimdeki zarfı yere bırakırken ne-reden geldiklerini bilmediğim neden şimdi çıktıklarını anlama-dığım anılar üşüşüyor başıma. şimdi ben geçen kızılığın dünyasın-da misafir bir kadınıam. Başımdan bir hayat geçti. Annem odada uyuyor soluk alışını hissedebiliyorum. Onun o yatağa yatmadan önceki son kırk yılını biliyorum. İstanbul'un dilinden düşmeyi-çini daha iyi anlıyorum şimdi. Boğaza bakan gözlerindeki anlamı zyorum, uyanır uyanmaz okuduğu Orhan Veli şiirlerini hatırlıyorum, sahaflarda çekilen resimlere dokundurmayışını, Orta-köy de yediği kumpirden vazgeemeyişini, Sarıyer brekerinin yanında içilen gazoz kapaklarının saklayışını, Kanlıca da yediği yoğurda yüklediği onca anlamı her şeyi daha iyi anlıyorum. İçini acıtan fedakrlıklarıyla neden tek başına savaşmak zorunda kal-dığını. Her şeyi... Her soluğu neden aldığını biliyorum. İstanbul, babam, İstanbul bakışlı kız, cama vuran damlacıklar ve ben, hâlâ tavan arasındayız. Gemişime yolculuk yaptığım bu saatler-de herkesin hayallerini süsleyen şehri, anılarımın şehri buluyo-rum. İstanbul diyor geçmişimden gelen ses cama vuran yağmur taneleri eşlik ediyor hayat senfonime satır satır melodilerde din-liyorum bu şehrin ruhunu. Eminönü'nde yediğimiz balık ekme-đi, Nişantaşı'nda babamla anneme seçtiğimiz iekleri, Taksim meydanında doya doya gezip babamın omzunda uyuyuşumu zliyorum... Aile olmak, İstanbul'un 'kim'liğimizi sarması gibi aynı geçmişi sarmak, aynı acıda zlmek, aynı sevince kahkaha atmak... Babam, annem, ben ve geçmişim teslim artık hatırala-

rın sığınağına Boğaz'a bakan tavan arasında ve İstanbul şahit bir ömre degecek yaşanmışlıklara.

Seneler geçti yerinde kalmayan tek şey senelerle büyüyen yaşlarımız oldu. Aşk ve diğer heyecanlar yaşam devam ettiği sürece bitmiyor elbette. Ama insanın kalbi bir daha İstanbul'daki gibi çarpıyor. Hiçbir göz Boğaz'da bir sağa bir sola giden Boğaz vapurlarına baktığı gibi bakmıyor. Hiçbir şarkı Eminönü'ndeki güvercin sesleri gibi sizin olmuyor. İstanbul'da aşkını yaşamış herkes biliyor ki İstanbul aşk kokuyor. İstanbul hâlâ babamın anneme aldığı çiçeklerde, İstanbul hâlâ annemin sakladığı gazoz kapaklarında, İstanbul çekilmiş fotoğraflarda, İstanbul küçük tavan arasında, annemin gelinliğinde, MFÖ'nün şarkılarında, İstanbul hâlâ babamın terk ettiği yerde. İstanbul... İstanbul hâlâ annemin gözlerinde...

Simge Şengüler

Kırımlı İsmail Rüstü Olcay Lisesi / 11 D Sınıfı

SEN VE İSTANBUL

Yine aynı şarkıyı dinliyorum.Tepelerinden eserek mavi bir ışık süzmesi odama kadar yayılıyor.

“Terk etmedi sevdan beni.” Kum saatleri ters döndükçe ,nelere yenik düştü zaman.Neler neler unutulup bırakıldı bu koca şehrin sokaklarında. Her sabah ilk akla gelenim,sevdam terk etmedi bir an beni. Geceleri kıvrılıp koynuna İstanbul’un uyuyorum.Sen diye sarılıyorum bu kente.Nafile! Yoksun bir tepesinde kıvrılmış uyuyorsun İstanbul’un.

Güneşli ama soğuk bir İstanbul günü gelmiştin memleketten. Ayrı bir hava ve toprak kokusuyla sinmiştin diğer milyonların başlangıcı gibi. İkimizi birden tanıdın, ikimizi birden sevdin. Senden sonra kıskandım güzelliklerini bu şehrin. Ben mi daha yakındım yoksa İstanbul mu yakındı senin çarpan kalbine?

İkimizin pencere önü menekşesiydi bu şehir. Gün aşırı sular-dık Arnavut kaldırımlarını sevgimizle.

Eski zamanlar çekerdi seni. Yalılar, saraylar, köşkler ve surlar ... Tarihin kokusu ve rengiyle bizi selamlayan sokaklar... “Bir hayat yeter mi ikinizi sevmeye?” derdin ömrümüzden yapraklar düştükçe...

Oysa şimdi bu koca dünyada yapayalnız ve çaresizim. Bu

hüzün üzerimizde hiç iyi durmadı. Yaşanılan onca güzel gün doldurmuyor odamdaki koca boşluğu. Nafile yetmiyor. Meğer seninle sevmişim bu şehri ben. Senin sevdiğin gibi. Aşığı olduğumuz resimler, yağlı tablolar bile hafifletmiyor bendeki kederi. Giderken kokunu, sesini ve gözlerini bırakıp İstanbul'a beni de esir ettin kendine. Çay bahçeleri, otobüs durakları, gün aşırı uğradığımız o kitapçı kaç zamandır çıkıp gelmeni bekliyor.

Tozlu raflardaki eski kitaplara söyleyemedim gittiğini. Affet beni ne onlara ne de kitapçıya varan sokağın köşesindeki çiçekçi teyzeye söyledim bir daha dönmeyeceğini... Seni sordu dün sabah sıcak sesiyle. "Memleketine döndü" derken hem ona hem kendime yalan söylüyordum.

O sabah bütün çiçekler kokusuz, bütün renkler hüzüdü gözümde. İğne atsan yere düşmez bu şehirde Kız Kulesi gibi yalnızdım artık.

Uyandığımda bir İstanbul yağmuru öpüyordu ihtiyar sokakları. İlk defa senden sonra radyoyu açtım.

Okyanuslar ötesinden bir müzik doldu ansızın açan güneşle odama. Dışarıda olsaydık gökkuşağı arardık birlikte. Bu sabah sen varmış gibi kahvaltı soframı kurdum. Sevdiğin böğürtlen reçelini de koydum masaya. Koca bir sene geçmiş yokluğunun üzerinden. Ama dün gibi sanki çaldığın ıslık kulaklarımda.

Yine dün gibi hatırlıyorum. Duvara yaslamıştın belini. Çorbandan bir iki kaşık almıştın. Beni görünce çocuk gibi neşelenmiş, solgun yüzün aydınlanmıştı. Hastanenin soğuk duvarları arasında İstanbul' u anlattım sana. Dışarda akıp giden bir hayati canlandırdım gözlerinde. Martılar, vapurlar, sokaklarında çocuklar hep seni bekliyor derdim. Şehri tepeden gören o eski kır kahvesi de seni bekliyor, Çeşmeler, parklar, yokuşlar hepsi seni özlüyor. Bir dostunu özler gibi gözlüyor yolunu. İstanbul seni arıyor.

Yasını da çeker bilirim. Duyarım sana ağlayışını bu şehrin. İkimiz o kır kahvesinde ağladık gidişine. Tozlu raflardaki parmak izin gibi kaldık baş başa. Ben ve İstanbul.

Bir zamanlar bir annenin hiç kıyamadığı bir yavrusu varmış. Her sabah nehirlerde tararmış saçlarını. Şimdi İstanbul tarıyor o saçları rüzgarıyla uzak bir tepede. Burada meyveler çiçeğe durdu. Bugün de çok güzelmiş hava. Kuzenlerin de burada. Çardaktayız hepimiz. Sen de olsaydın ne iyi olurdu.

Fırsat bulup gel oğlum derdi baban. Ne çok ararlardı seni. Bazen alt kirpiğinde bir damla oluverirdi kısa bir telefon konuşması.

Bana bıraktığın bir armağandır artık bu şehir. Köprüleri gibi beni sana, seni bana ve bizi kendisine aşık eden bu vefalı şehri geçen yıl bugün terk ettin. Ömrün yetmedi ikimizi sevmeye.

Ayşegül Çenber
Tuğrulbey Lisesi/12. Sınıf

ADIM İSTANBUL

Uzaktan sineme kadar gelip yüzüme çarpan hafif rüzgârın melodisi ruhumu okşuyor, tatlı nameleriyle eski günlerin mayhoşluğuna sürüklüyordu beni.

Güneşin yıllarca ısıttığı, gözyaşlarımın ıslattığı, medeniyetlerin barındığı topraklarımı hiçbir şey eskitememiş; bilakis her yeni, ayrı bir güzellik katmıştı. Ne Türkçenin konuşulduğu dönemdi ne de Arapçanın. Çok eskilerden bir dönemdi, milattan da önceydi tanışmamız. Daha ne olduğunu anlayamamışken ben, yerleşmişlerdi onlar kara topraklarımla donanmış bağrıma, peşlerinden aydınlığı ve saadeti getirmişlerdi ilkel elbiseleri ve tuhaf saçlarıyla. Yıllar sonra “barış” ilan ettiler adımdan başkent diye adlandırdılar şanıma. Tam ben sevinirken adıma ve şanıma surlarla çevirdiler etrafımı savaştan korunmak adına. İşte o an anladım savaşın korkunç bir yaratık olduğunu, içim acımaya ruhum daralmaya başladı ve çok geçmeden kara devirler yerini aldı. Hastalandı ruhum; çünkü istila edildi mahremiyetim ve şuurum. Hiçbir zaman kavuşamadım eski saadetime, haz duyduğum günlerime. Artık bir kurtuluşu bekliyordu bedenim, ebedi saadetin şarabından içmek, huzura kavuşmak

istiyordu. Güneşin doğmadığı, sıcaklığını içime yansıtmadığı, surların karanlık duvarlar gibi içimi daralttığı günleri yaşıyordum eski ve bedbaht sokaklarımda. Son demlerimi yaşadığımı zannederken ben, kurtuluşun top sesleri geldi pek de uzak olmayan bir yerden. Heyecanlanan kalbim artık duramıyor, toprağı yarararak küheylanlar gibi koşmak, içinde ne varsa haykırmak istiyordu. Onlar gelmişti, Peygamberimin bahsettiğı “O komutan ve O’nun ordusu” gelmişti. Yıllardır beni ilk defa böylesine heyecanlandıran bu insan, bu komutan da kimdi? Kalbime hâkim olamıyordum. Ben böyle umutsuz ve huzursuzken nasıl olmuştu da birisi benim gönlümü derinden derine etkilemiş ve kolayca fethedebilmişti? Ne konuşabiliyor ne de susabiliyordum. Ürkek bakışlarımı o eşsiz komutana çevirmekten utanıyordum. Kimsenin yapamadığını yapmıştı. O fethetmişti, hem beni hem de nice gönülleri.

Beni böylesine duygulandıran o ihtişamlı günlerin hayalinden kulise girenlerin sesiyle sıyrılmak zorunda kaldım. Odaya girip çıkanların haddi hesabı yoktu. Kimisi ellerinde bir sürü boyayla ve ışıkla girip çıkıyor, kimisi ise odada kalabalık yapanları çıkarmaya çalışıyordu. Herkes panik ve telaş halindeydi. Sağımı solumu düzeltiyorlar, rengime renk katmaya çalışıyorlardı. Oysa bilmiyorlardı ki asıl ışıltı benim yaşadıklarımdaydı. Elimi ayağımı çekiştiren bu insanların dışında gelip geçenler de bana dokunmuyor değildi. Kendimi düğününe hazırlanan bir gelin gibi hissediyor, hüznü ve sevinci aynı anda yaşıyordum.

Sabrımın, heyecanlanan ve meraklanan kalbime yenik düşme yişi fazla uzun sürmedi. Bütün hazırlıkların tek nedeni benimmişim. Meğır bağırmımda taşıdığım Avrupa, kültür başkenti seçmiş beni 2010’a. Unutmamışlar topraklarını, atalarının nerede yaşadığını...

Duygulandım elimde olmadan, hâkim olamadım yüreğim-

den akan yaşlara, mutluluğa uçurduğum bakışlara... Yaşadığım duygu fırtınası sürükledi yine beni, anılarımın ortasına...

Fetihten sonraydı. Yıkılmış kalelerim ve evlerim onarılmaya başlamıştı. Bense kendimi hastalıktan kurtulmaya başlayan bir hasta gibi hissediyor, her gün doğan güneşi yeni fark ediyordum. Fatih'im göçmenleri dört bir yanıma yerleştirmeye başlamıştı. Artık Mehmet Ağa'nın komşusu Dimitri, Necibe Hanım oruç tutarken O'nun yanında yemek yemeyen Nikola'ydı. Bir Müslüman'ın camiye gitmesi ne kadar normalse; bir Hrant'ın bir Elena'nın kiliseye gitmesi de öyleydi benim topraklarımda. İnsanlar iç içe, kardeşten de öteydi. Yıllar geçtikçe Osmanlı şanına şan katıyor, yükseldikçe yükseliyordu. Osmanlı'nın gördüğü ilgi de beni, İslam dünyasının vazgeçilmezi haline getiriyordu.

Ben anılarımı yâd ederken o eski günlerin sıcaklığında, etrafımda dolaşan görevlilerden biri kulağıma doğru eğildi ve : "Sunucu sahneye çıktı, hazırlıklarınızı tamamladınız mı?", diye sordu. Hazırdım ama yavaşça sarıyordu bütün bedenimi heyecan. Ellerim ve ayaklarım titriyor, avuçlarımda içi soğuk soğuk terliyordu, hem seviniyor hem korkuyordum.

Sahnedeki ses kulise kadar geliyordu. Herkes susmuş, pür dikkat konuşmacıyı dinliyordu.

Sanırım konuşmacı, beraber geçirdiğimiz bir günü anlatıyordu.

"...o kadar da zor olmuyor otobüse binmek benim için. Ben otobüsleri seslerinden tanıyorum. Mesela Taksim'e giden otobüsler tok bir sesle gelirler. Duyunca o sesi anlarım benim otobüsümün geldiğini. Otobüsten inince Fatih Abi'nin yeri karşılar beni, buram buram kokan et, bütün cazibesıyla içeriye davet eder bedenimi. Eğer dayanabilirsem buna, sokak boyunca güç bela yürür bu sefer içimi buhrana uğratan bir kahve kokusuyla karşılaşır, sarhoş olana kadar kokuyu içime çekerim. Bütün çabalarım sonunda nihayete varır ve İstiklal'e ulaşıyorum. Bunu, her

köşe başında çalan birbirinden farklı müzikler sayesinde anlar, sonra boş bulduğum bir köşede ney üflemeğe başlarım. Sabah başladığım bu müzik ziyafeti akşama doğru biter, neyimi alır İstanbul'u gezerim. Akşamları bir başka güzeldir İstanbul, hele de Galata Kulesi'nden... Kimi zamansa akşam gezen turistleri Sultanahmet'e götürürüm ve hayranı olduğum bu mimarinin hikâyesini anlatırım onlara. Kör olduğumu anlayınca çekinecek sorarlar bana: "Âmâ değil misin sen, nasıl görüyorsun bunca şeyi?", önce tebessüm ederim onlara, sonra cevap veririm sorularına: "Evet ben âmâyım, ama İstanbul'u görmek için göz gerekmez; çünkü o kalple hissedilir.", derim.

İçim çok sıkılırsa şayet, Ortaköy'üme giderim. Entel pazarından girer, Feriye'den çıkarım. Bazen de atlarım vapura, uğrarım Üsküdar'a, izler dururum Kız Kulesi'ni, gün batımında denizi, Karaca Ahmet'teki nicelerini...". Ben kuliste, oturduğum yerde bunları dinlerken gözyaşlarımın rahmet tanelerine dönüşüne engel olamamış; bir âmânın beni böyle güzel tasvir etmesine çok şaşırılmışım. Âmânın konuşması bitince bütün halk alkışa boğulmuş, konuşmacının sesi alkışta kaybolmuştu. Heyecandan ne konuşabiliyor ne de nefes alabiliyordum. Görevlilerden biri yanıma geldi ve büyük anın geldiğinin haberini verdi. Doğrudum. Gözyaşlarımı sildim ve kendimden emin adımlarla sahneye doğru yürümeye başladım. Attığım her adım sanki yeri ve göğü inletiyor yeniden doğuşa pence-re aralıyordu. Sahneye çıktığımda artık tam olarak benliğimi hissediyordum. Heyecandan bütün bedenim ter ter olmuş, kulaklarım inleyen alkıştan duymaz hale gelmişti. Karşımda milyonlarca insan vardı. Siyah tenli, beyaz tenli, çekik gözlü, sarışın ve kumral... Gördüklerim karşısında mutluluktan ölebilecek kadar güzel anlar yaşıyordum. Dakikalarca süren alkış, sonunda durmaya başlamıştı. Atılan havai fişeklerin gözlerimi

kamaştırdığı dakikalarda önümdeki mikrofonta doğru yaklaştı-
m ve bu mükemmel kalabalığa doğru:

“Ben İstanbul’um, medeniyetlerin ortak beşiği...”, diye
haykırdım...

Ayşenur Açıkel

Kartal Anadolu İmam-Hatip Lisesi / 12. Sınıf

ŞEHR-İ RANA

Sevgiliyi o en güzel yapan mecruh yüreğidir. Mecnun bu yüreğe divane olur. Sevgiliyi, o en tutkun kılan yaralı kalbidir. Onu tapılası yapan da, ona mecnunlar kılan da o yaralı kalbin aşğın visalinden olmasıdır...

Aşkı aşk yapan da, çaresiz aşğın mecruh yüreğe tutkusudur ve vuruluş anıdır gözbebeklerine inen zülfünün aşğın yüreğine tel tel düşmesi... Tam kalbidir vuslatın, çehresinde şemsin parıldaması...

Öyle bir iç çekti ki genç adam zannedersiniz ki ciğerlerinden pare pare dökülmekteydi soluduğu her nefes. Gözlerinde mahmur bir edayla kız kulesini seyretmekteydi. Deniz onu hapsetmişti. Tüm gizemlerini bu gence anlatmaktaydı sanki. Genç boğazın o dalgalı sularına bırakmaktaydı gözlerinin mavisini. Denize karışmıştı gözlerinin rengi, yüreği akmıştı... Aksetmişti suya, nazlı yarin gözbebekleri...

İstanbul konuşur olmuştu. Onun ruhunda lisan tutulmuş, İstanbul şarkı söylemekteydi. İskeleden henüz inerken şarkısını mırıldanıyordu, gönlünde ezber ettiği İstanbul...

Esef almıştı yâriden genç gözleri önüne düşmüş, kaldırımlara küsmüştü. Öyle sevmişti ki yüreği öyle büyüktü ki sevda onda

fezaya bağlamıştı yorgun gözlerini.

Aşinalık mı olmuştu bu sevdalık hali. Yoksa sevda bizim halimiz mi ... Rıhtımda bir gözlerin kaldı. Hani Kanlıca'ya uzanıp da hayalinle kaybolmak varya. Onun adı sensin işte. Hani çıkıp da Çamlıca'da yalnız olmak varya işte bu yokluğunun adı ...

İlgıt ılgıt akmıştı gece. Rüzgar koynuma usulca girmekte. İlmik ilmik ördüm ben seni her düşümde. O Dilber-i Rana. Böyle anlattı genç. O Dilber-i Rana dedi. Bilmem ki seni bekleyeli kaç pranga eskitti. Prangaları sorma bana ey sevgili, ben sende makber olmayı diledim. Böyleydi sevdalı kalbin ah çekişi ...

O dilber, bu sevdalı yüreğe buyurdu. Mühür vurdu gökyüzüne elleriyle. Haremde bir tebessüm buyurdu. Aşığın gönlüne efsunlu bir nameyle şehrayin şarkısı vuruldu.

O dilber tutuldu bu genç adama ve o genç bir daha yandı aşkın ateşine. Mai gözleri bir denize daldı bir de yosun gözlere ...

Şehrayin şarkıları diyordum ya

Hani hep kıyına gelip anlatırdım ya sana.

Ben muştı oldum ey deniz ...

Hisara bir dön, gel yarime bak!

Öyle utandı ki gönlüm,

Ben anlatamam senin cemalini.

Gözlerin kaç geceyi daha bitirir Sarayburnu'nda.

Sen olmayınca yok gökyüzünün fezası

Kaç gecenin endamıdır Beyoğlu

Bir tebessümün bilmem ki kaç yüreği yakmış ...

Nasıl anlatsam ki seni, sana!

Sen olunca ben, tükeniyorum zamanda

Yokluğunda var mıdır ki mekanın adı?

Mecnun'a var mıdır ki zaman,

Sevgilinin görüldüğü andan başka ...

Mecruhtu yüreği, aşıktı bu genç adam. Sevdaya tutulmuştu

sevmelerin adına. Bir dilbere baktı, bir de saraya. Sevda öyle bir küheylendi ki aşğa yoktu zaman. Yoktu tutacak el, yoktu mekan...

Bundan gayri sevgiliden uzakta yoktu ... Yoktu bir şey...

Tel tel düşmüştü bukleleri omuzlarının önünde. Haliç dalgalı mıydı bugün,yoksa gözlerinde miydi elem... Yüzünde bilmediğim bir tebessüm. Sen neydin ey yar, baktıkça gözlerim Yedi Tepe'den sana anladım, güzellik efsunlu bir dünya.

Bir Mihrimah oldun sen, bir Esmâ Sultan.

Ben bir kayboldum Ayasofya'da bir de gözlerinde yok oldum.

Sonra çıktım o aşğın tepesine. Pier Loti'ye döktüm tüm ağlamalarımı...

Beyoğlu'nda aşkın alevine yandım,Eyüp'te duaya kapandım...

Üsküdar ağırladı tüm kasvetimi ve Bebek'te yoruldum.

Ben senin gerdanında yanmış bir yürek oluverdim ...

Sen bir Mihrimah oldun,bir Esmâ Sultan ...

Ben Koca Sinan değildim,adına mabetler dikeyim ...

Ben o aşık değildim ...

Ben gözlerini bildim,sevdayı bildim,seni bildim ...

İstanbul'u bildim ... kendimi bildim ...

Kız Kulesi'ne aşık Galata'yı bildim.

Ben yosun gözlerine daldım,ateşe düştüm

Gözlerinde vardı şehir-i azam

Ben Haliç'te boğuldum,aşka yandım

İstanbul ... İstanbul ...

Yok başka mekan ...yok başka lisan ...

İstanbul ... İstanbul ...

Hacer Korkmaz

Kazım Karabekir İmam-Hatip Lisesi / 11-H Sınıfı

KÜÇÜK ŞAİR İSTANBUL'DA

Yine bir sabah odamın camından vuran güneşin ışıklarıyla uyandım. Babam ise her zaman olduğu gibi benden önce kalkmış, çoktan kahvaltıyı hazırlamıştı.

Babam diyorum; çünkü hayatımda tanıdığım tek insan o. O zaman sekiz yaşında küçük bir kızım ve neredeyse yedi yıldır bir dağ evindeyiz. Kocaman bir ormanın içinde, yanmış bir ağacın külü gibi yok olmuşluğa, kaybolmuşluğa yakın yalnızlıklar dolu bir ev. Bu evin canlılığını sağlayan tek şey etrafındaki İstanbul manzaralı resimler. Hiç kimse gelmez, hiç kimse gitmez, hiç kimse bilmez buraları... Bazen kendi kendime düşünürüm, neden buradayız? Neden babamın her zaman bahsettiği o güzel İstanbul'da diğer insanlarla birlikte yaşamıyoruz? Çoğu zaman kendim düşünmekle kalmayıp babama yöneltirim sorularımı; ama her defasında bilirim ki cevap alamayacağım."Olsun" derim, yine de sorarım. Hiç şaşırtmaz beni, her zaman olduğu gibi sessizliği tercih eder ve çekilir odasına. Geç saatlere kadar da hiç çıkmaz. Benim yanına gitmemi de istemez, hep bir şeylerle uğraşır. Merak ederim, acaba onca vakit ne yapar içeride?

Altı yaşındayken okumayı, yazmayı babamdan öğrenmiştim. Çünkü bir başka arkadaşım, bir başka öğretmenim ya da bir bile-

nim yoktu. O tek başına benim her şeyim olurdu. Korkulu gecelerde sığındığım, gündüz oynadığım, sırlarımı paylaştığım tek kişi o...

Günümün büyük çoğunu, etraftaki İstanbul resimlerini inceleyerek, babamdan İstanbul hikayelerini dinleyerek geçiriyordum. Babam İstanbul'da doğmuş, orada büyümüş. Bu yüzden İstanbul'u çok seviyor, sürekli ondan bahsediyor. 3 Mart 1999 tarihinde gelmişiz bu dağ evine. Söylediğine göre burası İstanbul'a çok uzakmış. Hep anlatır böyle; ama hiç söylemez neden geldiğimizi. Ben de babamdan duyduğum İstanbul'a hep şiirler yazarım. Kalemimi elime aldığımda bir an için de olsa sanki gerçekten oradaymışım gibi bir duygu sarar içimi. Onu mısralarımda canlandırırım.

Yine bir akşam vakti gelmiş çatmıştı, babam "Küçük şair yatma vakti geldi. " diye seslendi. Çoğu zaman bana bu şekilde hitap eder, "Küçük şair!" derdi. Saat çok geç değildi. Yine de yattım ve hayallerimle uykuya daldım. Sabah, babamın sesiyle uyandım. "Hadi kalk, artık vakit geldi." diye sesleniyordu. Gözlerimi açtığımda henüz güneşin ışıkları ortada yoktu. Acaba gelen vakit neyin vaktiydi!..

Hemen kalkıp merakla babamın yanına koştum ve o anda kendimi kanatları yeni oluşan kelebek gibi hissettim. Çünkü babamın elinde bir çanta vardı. Anlamıştım bu çanta her şeyi açıklıyordu. Uçup gidecektik buralardan. Babam tebessüm ederek "Senin yanına alacak bir şeyin yok mu?" diye sordu. Vardı tabi ki. Hiç olmaz olur mu? Sanki biliyormuş gibi çoktan hazırdım bu yolculuğa. Oda ma geri döndüm ve şiirlerimi aldım.

Artık gidiyorduk buralardan. İstanbul'a gitmek üzere yola çıkmıştık. Saatlerce yürüdükten sonra babam çok yorulmuştu. Sanki yorgunluk değildi bu, daha başka bir şeydi. Onu ilk kez böyle görüyordum. Son zamanlarda çok sık hastalanır olmuştu. Ama bana hiçbir şey söylemez, benden hep bir şeyler saklardı.

Birkaç ev göründü uzaktan. Görünen evlerden birine yaklaştık.

Babam bir anda yere yığıldı. Ne olduğunu anlayamamıştım. Korku dolu, ürkek bir halim vardı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bir an koştum, evin kapısını çaldım. Kapıyı bir kadın açtı. “Buyur küçük, nedir bu halin?” dedi. İlk kez bir başkasıyla konuşuyordum. Ne diyeceğimi bilmiyor, babam için endişeleniyordum. Sadece babamın olduğu yeri işaret ettim. Hemen koştı, içeriden başkaları da geldi. Babamı eve taşıdılar. Sıcak bir çorba içtikten sonra geceyi orada geçirmek zorunda kaldık. Sabahın erken saatinde uyandım. Babam daha iyi olmuştu. “Hemen gitmeliyiz.” dedi. Aynı evde yaşayan orta yaşlarda bir adam “Sizi ben bırakayım gideceğiniz yere, yolda söylersiniz gideceğiniz tarafı.” dedi. Babam “İstanbul” diye yanıt verdi. Orta yaşlardaki adam “Orası çok uzak değil mi?” diye sordu. “Gitmem lazım bir an önce İstanbul’a ulaşmalıyız.” diyerek cevap verdi babam. Adam ise kabul etmişti. Bizi İstanbul’a götürecekti. Hemen yola çıktık. Dört saatlik yolculuktan sonra İstanbul’a varmıştık. Babam adama bir adres verdi ve “Bizi buraya götürür müsünüz?” dedi. Adam, çok fazla geçmeden “İşte burasıdır adresteki yer.” dedi.

İlk kez böyle bir yer görüyordum. Babamın anlattığı, hayalleleriyle yaşadığım o güzel İstanbul muydu burası? Etrafta insanlar dolaşiyor, çocuklar ise oyunlar oynuyor. “Burası hayallerimden daha güzelmiş.” diyorum. “Keşke babam daha önce getirseymiş beni buraya” diye düşünüyorum. Bir yandan da içimde garip bir his. Sanki bu güzellik son bulacakmış gibi...

Adam bizi bırakıp oradan ayrıldı. Babam çok halsiz görünüyordu. Onu böyle görmek beni endişelendiriyordu. Bir eve doğru yaklaştık, kapıyı çaldık ve o anda tekrar babama bir şeyler olmaya başlamıştı. Kapıyı açanlar sanki önceden tanıyorlardı babamı, büyük şaşkınlıkla buyur ettiler. Babamın koluna giren bir bayan, onu odanın birine götürdü ve birkaç adamla aralarında konuşma geçti. Bu kısa sohbetten sonra birisi yanıma geldi. Beni farklı bir odaya

götürdü. “Burası senindir, rahat ol!” dedi. Diğerleri ise babamı yalnız bırakmıyorlardı. O gece benim için uzun bir gece olmuştu. Babamın anlattıkları bir anda gözümün önünde canlanır gibi olmuştu. Artık duyduklarım hayallerimde kalmayacaktı. Her yere gidip canlı canlı görecektim. “Boğaz Köprüsü” diyordu babam, büyüklüğünden bahsediyordu. Bir köprü en fazla ne kadar büyük olabilirdi ki, sonra üst üste yapılan evler, ya onlar nasıldı? “Bina” deniliyormuş onlara. Peki ya camiler, deniz kenarları... Hepsini o kadar çok merak ediyordum ki sonunda hepsini babamla birlikte görecektim. Bunları düşünürken uyuyakalmıştım.

Sabah olduğunda evin içindeki seslerle uyandım. Herkes çok üzgündü ve bir kadın göz yaşlarına hakim olamıyor, konuşmakta zorlanıyordu. “Artık o yok! Sonsuzluğa gitti dün gece” diyebildi sadece. O anda gözümden yaşlar akmaya başladı. Donup kaldım oracıkta. Sanki dünya başıma yıkılmıştı. Artık ben ne yapar, nasıl yaşardım!.. Bu düşünceli halimle kendimden geçmiştim. Göz yaşlarına engel olamayan kadın bir kitap uzattı, üzerinde “İstanbul” ismiyle birlikte babamın adı yazılıydı. Anlattıklarına göre babam büyük bir şairmiş, o evde yaşarmış, herkes tarafından sevilirmiş. Benim doğumum sırasında annemi kaybedince, onun acısını unutmak için bir dağ evine kapatmış kendisini. Ömrünün sonuna yaklaştığını anlayınca beni, asıl ait olduğum yere İstanbul’daki evime götürmek istemiş. Odasına çekilip saatlerce çıkmadan yazdığı şiirlerinde hep İstanbul’u anlatmış ve bunların bana verilmesini istemiş.

İlk kez aklım bu kadar karışmıştı; kararsız ve çaresiz hissediyordum kendimi. O gece hiç uyumadan gökyüzündeki yıldızları seyrettim. Sonunda bir karar aldım. Artık İstanbul’da kalacak, evimde yaşayacaktım. Babamın şiirlerinde İstanbul’u tanıyacak, onun bıraktığı yerden her şeye devam edecektim.

Babamın ölümünün üzerinden yıllar geçmiş, İstanbul’a alışmış-

tım. Boğaz Köprüsü'nü, binaları, camileri, denizleri ve daha fazlasını bilir olmuştum. Zaten özümde İstanbulluydum. Şiirler yazıp kitap çıkartmaya başladım. Çıkan kitaplarım tutuluyor, İstanbul'u anlattığım şiirlerim ise çok fazla okunuyordu. İstanbul beni içine almış, beni kendine bağlamış, yalnızlığımı sonlandırmış ve hayatımı doğru yolda sürdürmemi sağlamıştı. Artık, İstanbulsuz ben; bensiz İstanbul olmazdı.

Hülya Turan

Pendik Anadolu İmam-Hatip Lisesi / 11 B Sınıfı

DÜNDEN BUGÜNE

Ilık bir rüzgâr esiyordu. Tenleri kavuran güneş, rüzgârlarla dans ediyormuşçasına kıvraktı. Deniz, rüzgâr-güneş ikilisine inat biraz hırçındı. Kim bilir belki güzelliğin gölgelenmesinden korkmuştur. Üzerinde geceyi andıran bir karanlığı vardı. Bu muhteşem güzelliği seyrederken her defasında bu şehre daha fazla bağlandığımı hissettim. Tıpkı soluduğum hava, içtiğim su gibiydi. İşte öylesine mübarek, öylesine mühimdi. Fakat bazılarına göre bu İstanbul, eski İstanbul değilmiş; gözleri hep eskileri arıyormuş. Açıkçası böyle söyleyenlerin “eski İstanbul” derken neyi kastettiklerini bir türlü anlayamıyordum. Nedenini sorduğumda ise; bana Nedim’in, Yahya Kemal’in İstanbul’unu okumam gerektiğini söylüyorlardı. Herhâlde çevremdekilerin yaşça benden büyük olmaları, onları anlamamı zorlaştırıyordu. O zaman İstanbul’uyla şimdinin İstanbul’u arasındaki fark neydi? Vücudumu titretmeye yeten bu merak, ayaklarımın beni eve sürüklemesiyle son buldu. Hemen bütün kitaplarımı açıp, araştırmaya başladım. Okuduklarım beni hem çok şaşırtıyor, hem de gururlandırıyor. Saat oldukça geç olmuştu. Birden yabancı bir çift gözle karşı karşıya geldim. Bu da kimdi? Kim

olduğunu sormama fırsat vermeden adının “Nedim” olduğunu söyledi. Lale Devri sanatçısı Nedim... Küçük dilimi yutmak üzereydim. Bana ellerini uzattı. Onunla beraber İstanbul’u gezmeyi isteyip istemediğimi sordu. İstemsiz olarak “E..e.ev.vet” diye kekeledim. Dışarı çıktığımızda her yer yemyeşildi. Eski, tarihî binalar mükemmel bir şekilde inşa edilmişti. Şimdiki gibi her yer betonarme değildi. Beşiktaş, Hisar, Göksu, Çubuklu, Kağıthane hepsi başka bir güzellikti. Birden Nedim bana döndü ve şu beyitleri söyledi:

*“Bu şehri Sitanbül ki bi-misl-ü behâdır
Bir sengine yekpare Acem mülkü fedadır.”
“Bak Sitanbul’un şu Sadabad’in ev bünyanına
Âdemin canlar katar ab-ı havası canına.”*

Kendimden geçmiş, mest olmuşum. Nedim’le gezmek çok eğlenceliydi. Çünkü hoş sohbeti, neşeli yapısı insanı tüm sorunlardan uzak tutuyordu.

O gün Sadabad gezmeleri, Haliç’te kayak safaları, helva sohbetleri, at koşuları... gibi birçok eğlenceye katıldım. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum. Bana göre Lale Devri, İstanbul’u 300 yıldır saran maddi ve manevi kültürün haddeden geçmiş özüydü. Bugün Nedim’le beraber çok yorulmuştuk. Ve yavaş yavaş ilerleyerek bana yaklaştı. “Artık ayrılma zamanı geldi, kendine ve bu şehre çok iyi bak. Bu şehrin her karışı dünyalara bedel...” Ve yanındaki güzel bir kadına “Yünü servi revanım, gidelim Sadabad’e diyerek ortadan kayboldu. Yalnız kalmaktan daha doğrusu yol arkadaşımından ayrılmaktan doğan bir üzüntü kapladı bedenimi. Fakat yalnızlığım uzun sürmedi. Siması bana yabancı gelmeyen bir adam yaklaşıyordu, usul usul... O da Nedim gibi bana fırsat vermeden adının Yahya Kemal olduğunu söyledi. Onu karşımda görmek, onunla konuş-

mak mükemmeldi. Çünkü onun şiirleri beni, bizi anlatıyordu. Onunla da İstanbul'u gezmeye çıktık. Fakat onunla çabuk ayrılacaktık. Onun için gezmeyi istediğim yerleri öncelik sırasına göre söylememi istedi. Ayrıca gördüklerimi yorumlamam gerektiğini açıkladı. Gezimize Mustafa Kemal Paşa'yı ziyaretle başladık. Ve Yahya Kemal:

*"Koca Mustafa Kemal Paşa, ücra ve fakir İstanbul
Ta fetihten beri mümin, mütevekkil, yoksul."*

dizelerini söyledi.

Sıra bana gelmişti. Mustafa Kemal Paşa benim gözümde her zaman çok özeldir. O daracık sokakları hâlâ yerinde, fakat huzur bulduğun servilikleri görmek mümkün değil. Ayrıca "yolda sükûn" dediğin yollar da yok artık. Daha sonra "Sana dün bir tepeden baktım Aziz İstanbul" dizesini yinelediğini fark ettim. Tabii bu söz üzerine Büyük Çamlıca Tepesi ilgi odağımız hâline geldi. Daha sonra aramızda bir bayram muhabbeti başladı. O da Süleymaniye'de bir bayram sabahı dizelerini yineledi. Ve dinlerken büyük bir zevk duyduğum bu şiirde:

*"Görebilirsin diye sonsuzluğu her yerden iyi,
Seçmiş İstanbul'un ufkunda bu kutsi tepeyi."*

dizelerini onun ağzından duyduğumda daha da duygulanmıştım. Artık kalp atışlarımı kontrol edemiyordum. Göğsüm yerinden fırlayacakmış gibiydi. O da bir elveda sözcüğüyle ayrıldı yanımdan. Birden bir ses "kızım, kızım" diye kulaklarımda yankılandı. Bu yaşananların bir rüya olduğunu anlamam uzun bir zamanımı almıştı. Aniden anneme sarıldım. Gözlerimdeki yaşlara hâkim olamıyordum. Üzerimi giyindiğim gibi okulun yolunu tuttum. Gördüğüm rüyayı arkadaşlarıma ve öğretmenlerime anlattığımda, hepsinin duygularını gözlerinden okuyabiliyordum. Öğretmenime bir öneride bulundum. Her ay İstanbul'da bir gezi

düzenlenecek, bu da velilerimizin aylık bağış yapımlarıyla temin edilecekti. Ve aradan bir hafta geçmesine rağmen, herkes tek yürek olmuştu. Artık okulumuzda her ay İstanbul'da gezi düzenleniyordu. Böylece bize emanet bırakılan bu şehri tanıyacak ve daha çok sevecektik.

Mizgin Yıldırım

Mehmetçik Lisesi / 11 MAT A Sınıfı

İSTANBUL VE GENÇ ÂŞIK

Fiziksel olarak ortalama bir insanın yaşam süresinin yarısı kadar olan bir zaman dilimine neredeyse girmek üzereyim. Divane gönlüm ve deli aklım bir olmuş, beni hiç bilmediğim bir coğrafyanın yedi tepeli asi kentinin incecik dar sokaklarına alıp sürükleyivermişti. Heyecanı karışık, zamanı ise şu bildiğimden arlanmaz duygular ile gelip dayanmıştım, bu şehrin surlarına, zaferre susamış Fatih Sultan edasıyla ... Mehtaplı gecelerde yıldızlar veda ederken karanlığa, yedi tepenin ardından güneş usulca doğmaya başlar. Öyle bir parlar ki; İstanbul'un kalbinin temizliği sarıya yansır. Âdeta seni sana bahşediyorum der gibidir. Türlü türlü duygular yaşanır İstanbul denince, yürekler kıpır kıpır oluyor, ciğerler nefessiz kalıyor, doyulmuyor İstanbul' a... Kimi zaman İstanbul; bir aşk şehri oluyor, kimi zaman sessizlik elçisi, kimi zaman lale, kimi zaman sert görünüşlüdür sevmiyor kargaşayı ama İstanbul hep aynı İstanbul değerini bilene...

Ben aşkı kendinden bilip öyle sevenlerdenim. Aşk ile aramda ayrı gayrı koymam. Benliğimi sunarım önüne gerekirse. Aşk eğer Fizan'da ise ve susuz gitmem gerekiyorsa oraya çekinmem giderim, yeter ki aşk olsun... Lakin zafer edasıyla gelip dayan-

diğim bu şehrin duvarlarının ardında sadece yavandan bir hayal kırıklığı ile karşılaştım. Duvarların ardından daha sert bir duvara çarpıp darmadağın oldum, hiç beklemezken... Karşılıksız aşk kadar daha sert bir duvar yoktur yeryüzünde bir âşik için.

Birden susarak İstanbul'u izlemeye başladım. Derin bir nefes aldım taa içimden. Fazla uzaklaşmadan hayallerimden usulca süzıldüm Boğaz'a doğru, bıkkınlık ve hasretle karışık hüznün saldım içerime. Derken birden canlandı şehir dile geldi, karşımda gülümseyen bir ses tonuyla İstanbul bana seslendi:

— Hişt kime baktın delikanlı?

— Kimseye baktığım yok öylesine bakınıyordum sokaklarına, sokaktaki koşuşturmalar başımı döndürdü neredeyse...

“her zamanki hâlini bildiğinden daha ince bir tonla seslendi”

- Bir derdin var senin belli ama yabancı değil bana yüzündeki ifade nerdeyse her gün görüp karşılaşıyorum bu ifade ile. Bir şey aradığın belli anlat hadi.

“Gülümsedim, İstanbul'un bu meraklı hâline”

— Yok, bir şey aşka bakmıştım sadece...

İstanbul:

— Git işine... İşin gücün yok mu senin? Aşkı arayacak başka kent bulamadın mı da geldin bende arıyorsun. Bende aşkı bulamazsın. Kim bulmuş ki sana haber verdi gel diye...

“Güldüm içten bir şekilde...”

İstanbul:

— Bak bir de gülüyorsun. Daha vakit varken çek git benden, gülmeyi unutmamışken daha bana karışmamışken gitmelisin bir an evvel.

— Bir yanışın var canım. Ben aşkı aramaya gelmedim şehrine. Gelirken yanımda aşk vardı zaten. Onu kaybettim ya da olduğumu sanıyordum kendimce. Çekip giderken ellerimden, usulca bakıyordum ben, belki pişman olur da geri döner diye avutuyor-

dum kendimi. Nerden bilirdim sokaklarında pişmanlık olmadığını senin... Adına aşk deniyormuş burada ayrılıkların sen öyle öğretmişsin âşıklarına, kavuşmayı ihanet sayıyorlar senin kentnin aşklarında... Ben ise şehrine aşkla birlikte mutluluğa kavuşmak için gelmiştim meğerse yanılmışım... Peki, sen âşık oldun mu hiç İstanbul söyler misin? Susma, sessiz kalma, sen de anlat.

“Bir an düşündü garip garip çok eskilere dönmüş gibi bir ah çekti taa derinlerden bir yerden.”

— Şehrimin sokaklarında gerçek aşkı görmeyeli o kadar oldu ki nerdeyse hatırlamıyorum bile. Sokaklarımda her telden her dilden sevgi sözleri söyleniyor ama senin gibi divanesini görmeyeli uzun zaman oldu gerçekten. Âşıkların ömrü üç gündür bende, dördüncü gün mantık girer devreye, önemli olan aşkıyla değil benimle yaşayabilmesidir. Ben zor bir sevgiliyimdir, gü-lümden çok dikenlerim vardır. En zalim dokunuşlarım ile kanatarak bastırırım her birinin üzerine. Akan her damla kan bin gözyaşına eşittir bende... Doyumsuz bir sevgiliyimdir. Ne kadar âşık kapılırsa bana o kadar yücelirim, büyürüm sinsice. Ama sokaklarının unutmayacağı iki isim vardır. Döktükleri gözyaşı ebediyen hep yüreğimde kurumadan kalacaktır. Biri terk ederken beni istemsizce arkasına baka baka her adımında kendini salmış sokaklarıma, Konstantin'dir. Diğeri ise büyük bir ısrar, azimle ve emekle gelip dayanıp surlarıma beni benliğine katmış olan büyük Sultan Fatih'tir. Her iki aşkım da kadimdir benim. Ondan sonra da hep aşkın adı dolandı dilime sadece... Sokaklarımda aşka benzer şekiller vardı ama aşk mıydı şahit bulamadım kendime, onlara bakarken.

“Birden efkârlandım İstanbul'a bakarken, hüznü hâlini görünce.”

— Ooo... Sen benden dertliymişsin be İstanbul! Ama kusura bakma burada durup da gelmişini geçmişini on altı milyonluk derdini dinleyecek zamanım yok. Ben bir fâniyim. Gerçekten uğ-

radım sokaklarına aşkı bulayım derken elimdekini de kaybettim. Ama ders oldu bu sefer bana, senin ve güzelliklerinin sayfasını kapattım açmamak üzere, seni yarınki sevdalarına hapsediyorum.

İstanbul’la derin bir iç çekerek daldık boğaza doğru. Sonra atladık kalabalık, dar bir sokağına rastgele. Baktık sinsice; önüne hayatı, peşine ölümü takmış hızla yürürken birbirlerine çarpmayan insanların hengâmesini dalgınlıkla seyrettik.

“Sessizliği bozan yine İstanbul oldu”

— Sen şimdi gidecek ve dönmeyecek misin bir daha sokaklarım benim söyler misin?

— Hayır, gelmem bir daha... En azından aşk için olmaz gelişim. Gelirken de aşk getirmem yanımda. Yalnızlığımı getiririm beraber bırakayım o kaybolsun senin dar, kalabalık sokaklarında... Aşklar kolay kazanılmıyor sen de biliyorsun. Derman aramam bundan böyle şehirde. Dermanım sende değil anladım. Senin verdiğin merhemler yaralarımı azıtıp, yalnızlıkla katlanıyor yüreğimde...

İstanbul;

— Nice divanelerden duyduğum benzer sözler bunlar... Haklısın, benim şehrimde aşk yoktur. Ama güzelliği ile herkesi büyüler. Sana söz veriyorum tekrar geldiğinde tanımayacağım seni. Bir yabancı olacaksın bana ilk geldiğin günkü gibi. Gelirken de dermanını beraber getir olur mu? Bende derman var ama hangi milyon derdin arasına karışmış bilmiyorum inan!

Özge Gökcan

Vali Hayri Kozakçıoğlu Tic. Mesl. Lisesi / 12- B Sınıfı

KAYIP KENT BATHONEA

Theofilos gemisinin yolculuktaki 28. günü başlamak üzereydi. Eğer rüzgâr kesilmez de, yelkenleri okşamaya devam ederse iki gün içinde Konstantinapolis'e, şehirlerin en güzeline varabilirdi.

Gemi en yüksek kalite Roma şaraplarıyla doluydu. Ünlü Roma üzümleri, tekrar doğmuştu bu şişelerde. İsa'nın kanı kadar kutsal, insanın en iyi dostundan daha dost, zaman kadar akıcı ve imparator kadar sert şaraplardı bunlar. İmparator için özel hazırlanmışlardı. Roma'nın güneyinde, Jüstinyen'in özel bağında, müthiş bir emeğin eserleri olarak şişelenmişlerdi.

Roma'da hasat zamanı, bağ işçileri için pek sıkıntılı geçerci. Üzüm hasadı için en uygun zaman, Ağustos'un 3. haftasıydı, fakat yılın bu zamanı güneyde sıcaklık öyle bir artardı ki, gündüzleri güneş size cehennemde yanıyormuş gibi hissettirirdi. Güneş çekilip gittiğinde ise, erimiş bir mumdan farkınız kalmazdı.

Bu sıcaklık felaketi, rüzgârın tamamen kesilmesiyle başladı. Kavurucu güneş göğün tam tepesine kurulur, insanlardan habersizcesine, ruhlarını eritmeye başladı. Gökte ne ona dur diyecek bulutlar vardı, ne de gökte olduğuna inandıkları İsa ve Tanrı, halkın feryatlarına aldırmıyora benziyordu. Bu felaketin tek iyi yanı

ise kısa sürüyor olmasıydı.

4. Haftaya girilirken, üzümler sepetlere konuluyor, ezilip de yeniden doğacakları şaraphanelere naklediliyordu. Romalı ustaların liderliklerinde enfes şaraplar üretiliyor, limana demirleyecek olan Theofilos'a götürülüyordu.

Theofilos kente yaklaştığında halk limana topluyor, pek sık görmedikleri bu gemiyi hayranlıkla seyrediyorlardı.

Theofilos sahiden de hayran olunası bir gemiydi. Bizans'a ait çoğu gemiye göre daha büyük, gösterişli ve bakımlıydı.

Hele bir de bu eşsiz gemi, limana günbatımında yaklaştığında, güneş gökyüzünden silinmeden önce denizin üstüne oturur, son ışıklarını Theofilos'un beyaz, koca yelkenlerine doğru saçardı. Bu harika manzara tüm halkta aynı hissi uyandırıyor: hayranlık ...

Şaraplar yüklendikten sonra, gemicilere iki gün izin veriliyordu. Gemiciler karaya ayak basmak için sabırsızlanırdı. Karayla özlem gidermek, rahatlamak, dinlenmek isterlerdi. Tabii kadın da ...

Theofilos limandan ayrılıp Konstantinapolis'e doğru yola çıktığında kaptan hariç tüm gemiciler uykudan vakitsiz uyandırılmış gibi hissederlerdi.

"1, 2 gün daha karada kalsınlar, İmparator başka şarap içsindi, ölmezdi ya!"

Rüzgâra göre değişse de, Konstantinapolis'e varmak yaklaşık bir ay sürerdi.

İşte eşsiz gemi Theofilos, güneşin ufukta belirmesiyle birlikte bu bir ayın 28. gününe girmiş oluyordu. Rüzgâr yelkenleri okşamaya devam ediyordu.

Leon güvertede dikilmiş, ellerini başının arkasında kavuşturmuş, ufka bakıyor, Konstantinapolis'i düşünüyordu. Ay ışığında dar sokaklarında dolanmak ne de güzeldi. Sıcak yaz geceleri ayaklarını hafiften suya değdirip, şarkılar söylemek - tabii şarap eşliğinde- ne de hoştu. Ne güzel şeydi güneşli bir Konstantinapolis sabahına uyan-

mak. Pencereyi aralayıp, şehrin sesini dinlemek. Ayasofya zangocunun görevini yaptığını duymak, kuşları, çocukları, tüccarları duymak ; ne harikaydı. Ah ne eşsiz şehirdi şu Konstantinapolis. Tanrı yaratmak için bayağı uğraşmış olmalıydı.

Leon bunları düşünürken, kaptanın gür sesiyle irkildi.

“Yelkenler Fora!”

Poyraz esmeye başlamıştı. Bu Konstantinapolis’e daha kısa sürede varacakları anlamına geliyordu. Gemiciler zevkle işe koyuldular. Leon göğe baktı, Tanrı’yı görmüşçesine gülümsedi.

Kaptana göre bu hızla ilerlemeye devam ederlerse sabaha karşı kıyı görünecekti.

Kaptan tahmininde yanılmamıştı. Sabaha karşı Bathonea Feneri görünmüştü. Gemi oraya demirleyecekti. Bathonea bir yarım adaydı. Bizans’ın en önemli limanlarından biriydi. Konstantinapolis’in şarapları buradan aktarılırdı.

Bathonea Feneri’nin ışıkları denizi tarıyor, kıyıya yaklaşmakta olan Theofilos’un dibine kadar ulaşıyordu. Fener kapkaranlık geceye sarı çizgiler çekmekteydi. Güneşin denizin üzerinde belirmesine bir saatten az zaman vardı.

Genç gemici Dimitri, Leon’un omzuna hafifçe vurdu.

“Hera beni karşılamaya gelir mi sence, ne dersin?”

“Vardığımızda hava aydınlanırsa geleceğinden eminim.” dedi Leon. Dimitri’yi keyiflendirme niyetindeydi.

Leon için ise durum üzücüydü. Ne bir kadını vardı gelecek, ne de bir ailesi. Leon yalnız bir gemiciydi. Aslında biraz serseri ruhlu bu adam kadınlarla pek rahat senlibenli olabiliyordu. Uzun, siyah saçları, yüzünü saran sık sakalları, güçlü kolları ve yürüyüşündeki denizcilere has o rahatlığıyla pek çekici olduğu söylenebilirdi.

Ne var ki bu genç denizci uzun soluklu ilişkiler yaşamıyor, güzel Konstantinapolis kızlarını üzüyordu. Bunun bedelini ise

her Konstantinapolis dönüşü öderdi .Yudum yudum, dalga dalga hüznlenerek...

Theofilos az sonra limana demirleyecekti. Güneş kızıl ışıklarını göğe çizmeye başlamıştı. Limanda demirlemiş pek çok yelkenli vardı. Koca direkleriyle, yan yana dizilmiş gemilerin oluşturduğu manzara garipti. Bathonea sanki parmakların ardındaydı. Kıyıda şirin bir kalabalık toplanmıştı. Theofilos'un geldiğini görenler gemici ailelerine haber vermişler, onlar da bir koşudur koparmış, bu şirin kalabalığı oluşturmuşlardı.

Gemi hiç bir aksilik olmadan limana demirledi. Aile ve kara hasretiyle yanıp tutuşan gemiciler, aceleyle indiler. Leon hariç herkesin bir bekleyeni vardı.Dimitri'nin Hera'sı da karşılamaya gelmişti.

Leon'un gözleri kalabalıktan biraz önde duran genç bir kıza takıldı. Yirmisinde gösteriyordu. Yay gibi zarif boynu, özgürce geriye salınmış sarı saçları, pürüzsüz yüzü ve iri mavi gözleriyle oldukça dikkat çekiciydi. Dizlerine kadar inen parlak,beyaz tuniği,kahverengi çizmeleri ve duruşuyla tam bir Bizans güzeliydi.Yeni doğan güneş, güzel yüzüne vurmaktaydı.Göz bebeklerinden Koca Theofilos ve deniz yansiyordu.

Kız niçin gelmişti acaba? Onu daha önce görmediğine emindi.

Leon gemiden inip halatları bağlamaya koyuldu. Gemiden en son kaptan indi.Kız kaptanı görünce gözleri parladı, mutlu adımlarla kaptana koştu.

"Baba! Ah nasıl özledim, bilemezsin." Kolları kaptanın omzundaydı.

"Eleni! Döndün demek. Annenin yanında mutlu olduğunu sanıyordum."

"Mutluydum baba ama seni öyle özledim ki... Birkaç ay burada kalacağım, Bizans'ın en iyi kaptanının yanında."

Kaptan gülümsedi. Yan yana yürümeye koyuldular.

Leon tüm bu olanları şaşkınlıkla izlemişti. Kaptanın bir kızı olduğunu bilmiyordu. Onu tanımayı çok isterdi, ama bunun nasıl olacağını da bilmiyordu. Bildiği tek şey vardı; Eleni şimdiye dek gördüğü en güzel kızdı.

Ertesi sabah Leon erken kalktı. Şehrin tadını çıkarmaya niyetliydi. Öncelikle Ayasofya'ya gitmeye, Tanrı'yla biraz gevezelik etmeye karar verdi.

Ayasofya, Konstantinapolis'in merkezinde bulunuyordu. Jüstinyen'in özel olarak ilgilendiği, yapımı beş yıl gibi kısa sürede tamamlanan ihtişamlı bir katedraldi. Hatta bu kadar kısa sürede yapılması, ona dünyanın en hızlı inşa edilen katedrali unvanını veriyordu. Konstantinopolisliler bununla gurur duyarlardı. Konstantinapolis, dünyanın en güzel şehri, Ayasofya da dünyanın en güzel katedraliydi. Ayasofya'yı duaların kabul edildiği yer olarak anarlardı.

Bathonea'dan Ayasofya'ya gitmek yaklaşık iki saattti. Leon oyalanmadan yola çıktı.

Konstantinapolis'e varınca içindeki özlemin dindiğini hissetti. İçindeydi işte, güzelim Konstantinapolis sokaklarındaydı.

Ayasofya'ya adım atınca biraz soluklanmaya karar verdi. Kilişeye giren insanlara bakıyor, Tanrı'dan ne isteyeceklerini merak ediyordu.

O sıra avluya Eleni girdi. Leon'un yüreği alev aldı. Fırsat buydu işte. Henüz dua etmeden, Tanrı güzel şeyler yolluyordu Leon'un hayatına.

Eleni'ye yaklaştı ve neşeyle gülümseyerek:

“Merhaba Bayan!”

“Merhaba, sizi bir yerden tanıyor gibiyim.”

“Bir gemiciyim ben. Theofilos'da çalışırım. Babanızın gemisinde; Bizans'ın en iyi kaptanının.”

Eleni nazıkçe gülümsedi.

Leon ona kendisinden bahsetmeye başlamıştı bile. Denizci olmanın avantajı buydu işte. Dilediği bir kimseyle, dilediği gibi konuşabiliyordu. Kaybedecek bir şeyi yoktu.

Eleni de Leon'dan hoşlanmışa benziyordu. O da yüreğini Leon'a açtı.

Babasıyla annesinin ayrıldığından, Atina'da annesinin yanında yaşadığından bahsetti. Ve daha pek çok şeyden...

İki genç yaklaşık bir saattir Ayasofya'nın avlusundaydı. Kiliseye girmekte olan insanlar onlara bakıyor, gene aynı insanlar Ayasofya'dan ayrılacakken iki gencin hâlâ orada olduklarını görüyorlardı. Birbirlerine çok yakışıyorlardı doğrusu. Bir kaptan kızı ve genç bir denizci. Tanrı bu iki Bizanslıyı aşk için yaratmıştı belki de.

Sonunda diğer insanlar gibi, o iki genç de kiliseye girmeye karar verdiler. Zaman Tanrı'ya yalvarma zamanıydı.

O gün iki genç de birbirinden habersiz aynı şeyi dilediler Tanrı'dan.

Leon kiliseden çıkıp, tekrar avluya ayak bastığında, Eleni'yi göremedi. Gitmiş miydi?

Ah! Hayır, işte tüm güzelliğiyle Eleni, zarifçe kilise kapısından çıkmaktaydı.

Leon Eleni'ye Konstantinapolis'i gezdirmeyi teklif etti. Daha sonra kendi atlarıyla onu bırakabileceğini söyledi. Eleni durumdan oldukça hoşnut, kabul etti. Aslında o da bugün Konstantinapolis'i, dünyanın en güzel şehri ne gezmeye gelmişti.

Konstantinapolis'e yolu düşenlerin mutlaka gitmesi gereken yer koca bir hipodromdu. Ne hipodromdu ama!

Bizans'ın en büyük eğlencesiydi. Üstelik kadınlar da bu eğlencenin bir parçasıydı. Leon Konstantinapolis'te misafir sayılan güzel Eleni'yi bu eğlenceyi tatmaya götürmeliydi.

İki genç büyük yarış başlamadan önce hipodromda yerlerini

almışlardı. Büyük yarış başlayana kadar çeşitli gösteriler, şakla-banlıklar izleyip gülüştüler. Leon Eleni'nin yüzünde neşeyi gördü ve hayat dolu gözlerinde aşk ateşini...

Büyük yarış başladığında ise bir gürültüdür koptu, gencinden yaşlısına tüm Konstantinapolisliler coşkuyla yarışçılara destek çıkmaya başladı. Bu işe kendilerini öyle kaptırdılar ki dizginleri elinde tutan gözüpek yarışçılardan farkları yoktu sanki.

Yarış sonunda tüm Konstantinapolisliler coşkuyla hayata geri dönmeye hazırlanıyorlardı.

Tarih Konstantinapolislileri böylesine coşkulu yalnızca iki kez gördü:

Birincisi, Ayasofya'nın inşasının bittiği gün, diğeri ise belki iki, belki de yüzlerce aşğın seyrettiği o eşsiz yarışın yapıldığı, unutulmaz günde.

Leon ve Eleni Bathonea'ya döndüklerinde günün yorgunluğunu genç vücutlarında hissediyorlardı. Gelgelelim, Leon'un yaşamdan keyif alma tutkusu ve Eleni'nin güzel mavi gözlerinde hala yanmakta olan o aşk ateşi, yorgunluklarını eritmekteydi. Eleni seferden dönen babasının, yorgunluğunu evde atmayı tercih etmesinin verdiği rahatlıkla, Leon'la biraz daha zaman geçirmeye karar verdi. Ne de olsa o bir denizciydi. Yakında yine ebedi sevgilisi olan denize dönecek, belki de onu unutacaktı. Ah bu kadar kısa sürede nasıl da bağlanmıştı bu serseri denizciye?

Konstantinapolis havasından olsa gerekti.

O gün iki genç Bathonea Feneri'nin altında yani Bathonea'nın "Aşıklar Mekân"ında saatlerce oturdular. Artık iki gencin de yüreği birbirine bağlıydı; Aşk denen bir damarla...

Aradan bir ay geçmişti. Yine zorlu bir Roma seferi sonrası, Theofilos, Konstantinapolis sularına yaklaşmaktaydı. Seferin 29. günüydü. Rüzgâr yelkenleri okşamaktan memnun görünüyordu.

Tahminlerinde hiç ama hiç yanılmayan yaşlı kaptanın yeni tahminine göre, yaklaşık bir saat sonra Bathonea'nın emektar feneri kendini gösterecekti.

Leon güvertede yere serilmişti. Kolları başının ardındaydı. Bu kez Konstantinapolis'i değil, Eleni'yi düşünmekteydi. Şimdi fenerin altında, zarif boynuna masum öpücükler kondurmak vardı. Gördüğü en güzel gözlerin saçtığı o baş döndürücü aşk ışıklarını seyretmek; Başını Lena'sına- Bu Eleni adının kısaltılmışıydı- dayayıp, birlikte ayı seyretmek vardı. Hayaller kurmak vardı, aşka dair...

Ah yüce deniz, izin versindi, daha çabuk kavuşundu Lena'sına. Bir saat kalmıştı işte, kaptan hiç yanılmazdı.

Yine tüm gemiciler kara için sabırsızlanırken, bu suları çok iyi tanıyan kaptanın yüzünde endişe vardı. Bathonea Feneri'nin ışıkları çoktan görülmeliydi. Fener arızalanmış mıydı acaba?

Şimdi diğer gemiciler de bozulmuş görünüyorlardı. Leon donakalmıştı. Gözleri fenerin ışıklarını arıyor, Tanrı'ya dualar ediyordu.

Gemi karaya iyice yaklaştığında kaptan bir gemiden geldiğini tahmin ettiği zayıf bir ışık gördü. Zaman kaybetmeden dümeni o yöne çevirdi.

Theofilos, gemiye iyice yaklaşmaktayken gemiden güçlü bir ses duyuldu:

“Yaklaşmayın! Konstantinapolis Limanı'na gidin, orada demirleyeceksiniz.”

Kaptanın gözlerinde korku vardı. Bu yaşlı denizci ilk kez böylesine tedirgin görünüyordu.

Gemi Konstantinapolis Limanı'na vardığında, liman hiç olmadığı kadar kalabalıktı. Bir şeyler ters gitmiş olmalıydı.

Evet ters gitmişti. Bunu göklerden biri mi yaptı bilinmez ama bilinen bir şey vardı : Bathonea tarihe gömülmüştü.

Bir deprem, toprağı saha kaldırmıştı.

Bathonea sıradan akşamlarından birine hazırlanıyordu. Dar sokaklar giderek boşalıyor, yorgun tucclar, sokaklara sevdalı çocuklar ve daha pek çok insan evlerine çekiliyordu. Bathonea Feneri'nin mesaisi yeni başlıyordu.

Lena başını eline dayamış, pencereden dışarıya bakıyordu. Leon neredeydi şimdi? Ne zaman gelirdi? Onu dūřünüyor muydu?

Bunlar gibi pek çok soru zihnini işgal etmekteydi. Őstelik babasını da dūřününce hepten űzölüyordu. Çocukluęu babasının seferden dönmesini beklemekle geçmişti. Eęer ailenizde bir denizci varsa, bu ondan ayrı olmaya alışmanızı gerektiriyordu. Lena buna alışmıştı belki ama, iki denizciyi birden beklemek, dayanılmaz şeydi.

Lena'nın zihni özleme, űzüntüye, sabırsızlığa ve çaresizliğe daha fazla dayanamadı. Derin bir uykuya dalıverdi.

Leon'u ve babasını ondan alan yüce denizin, kendisini de yutacağını ve derin uykusundan bir daha asla uyanamayacağını, nereden bilebilirdi?

Bathonea saniyeler içinde sulara gömülmüştü. Hem de sonsuza dek...

Ah Lena, güzel Lena, hani en güzel kıyafetlerini giyecek, ipek saçlarını süsleyecek, deniz parçası o mavi gözlerinde müthiş bir özlemle; fenerin altında, tam altında, serseri denizcin Leon'u bekleyecektin?

SON

Not: Hikâyede adı gečen Bathonea (Küçükçekmece) kentinin kalıntıları 2007 yılında arkeologlar tarafından Küçükçekmece'de Bathonea Feneri ile birlikte bulunmuştur.

Mert Özdemir

Gürpınar 80. Yıl Lisesi/ 11 TMA Sınıfı

DENİZİN DUDAKLARINDA

Sonbahar sessizliği bastı, yağmurlar başladı. Bahçedeki havuzun üzerini kuru yapraklar bir mezarı örter gibi kapattı. Havuzun kenarına konmuş iki güvercin seyrediyor etrafı. Evin hizmetkârı Nigar Hanım kameriyedeki minderleri topladı. Artık sarmaşıklı kameriye kedilerin yeri ydi. Mahallenin çocukları mektep telaşına düştüğünden etrafta oyun oynayan yoktu artık. Pek bir sakindi ortalık.

Eşinin ölümünden sonra içine kapanan Hacı Süleyman Efendi, Kapalı Çarşı'daki antika dükkânını oğluna bırakıp Emirgân'daki yalısına çekilmişti. Oğlu sebebini bilemediği bir nedenden dolayı in-tihar edince çaresiz kaldı, dükkânı devretti. Tüm gününü yalısının penceresinden görünen denizi seyretmekle geçiriyordu. Nigâr Hanım ve onun eşi Halit de olmasa ne yapardı bilinmez. Sirkeci'deki iş hanının kiralarıyla maddi anlamda gayet refah içindeydi ama yüreği daraldıkça daralıyordu. Hafta sonraları ziyaretine gelen torunu Nurefşan onu hayata bağlayan tek kişiydi. Nurefşan her cuma öğleden sonra dedesini ziyarete gelirdi.

Damadı ve kızı ezansız semtlerden Pera'da oturuyorlardı. Hacı Süleyman Efendi, ecnebi özentisi damadını pek sevmez, kızının evine gitmezdi. Birkaç kere Nurefşan hastalandığında gitmişti.

Macera peşinde yaşayan sorumsuz insanlar, memleketinden kovulan yabancılar, artistler bu muhitin sevdalılarıydı. O semtte sadece Asmalımescit'teki antika dükkânları ve avizeciler ona tanıdık geliyordu. Bohem yaşam tarzının merkezi hâline gelen bu semtin insanlarını sevmezdi. Hele meyhaneler midelerini bulandırıyor. Maneviyatsız insanlara acıyor. Ezansız bir İstanbul düşünemiyordu. Yüzlerce evliyanın yattığı bu yedi tepeden feyiz alıyordu Hacı Süleyman Efendi. Eyüp bir başka güzel, Üsküdar ona yaren, Fatih'in tadı başka, surlar boylu boyunca, Beyazıt kestanecisi, minare, minare, ev ev. Önünde, açık kollarıyla Boğaz ...

Cuma günleri âdeta bir bayramdı onun için. Sabah erken kalkar, banyosunu yapar, tıraş olur, saçlarını tarar; Nigâr Hanım'ın hazırladığı takımını giyer, hacı yağını sürer ve Eyüp Sultan'a özel arabasıyla giderdi. Bu yolculuklarda hem arkadaşı hem şoförü Halit Bey'di.

Namazdan sonra arkadaşlarıyla Piyer Loti tepesinde çay içip memleket meseleleri hakkında bir müddet sohbet eder, sonra torununun eve gelme saatini hesaplayarak ondan önce eve gelirdi. Bu sıkıntılı, yalnız yaşamın içinde dile getirdiği tek şikâyeti duvarların arkasını görememektir.

Yine bir cuma günüydü. Sabah, ezan okunurken uyandı. Ayağına terliklerini geçirip kadife sabahlığını giydi. Ona hanımını hatırlatan cumbalı odaya her zamanki gibi selam verip aşağı indi. Pencereyi açtı. Mis gibi deniz kokusu eve doldu. Martılar, dalgalar, yosun kokusu, suyun sesi... Hepsi mutluluk vericiydi ama o kendini o martıya yem olacak balık gibi hissediyordu. Kıyıda balıkçılara şöyle bir baktı. Uzaktan ne kadar hayat dolu görünüyorlardı. Hacı Süleyman Efendi, hepsinin bir derdi olduğunu biliyordu oysa.

Nigar Hanım ve eşi henüz uyanmamıştı. Hacı Süleyman Efendi deniz kenarında kısa bir gezintiye çıktı. Sahildeki balıkçılarla hâlleşti. Fırından sıcak Bağdat simidi aldı. Bir kısmıyla martıları

besledi. Kalanını eve getirdi. Geldiğinde kahvaltı hazırdu. Nigar Hanım'ın eşi Halit Bey bahçeyi suluyordu. Hacı Süleyman Efendi kahvaltısını yapıp Nigâr Hanım'ın közde pişirdiği kahvesini içtikten sonra her cuma olduğu gibi evden çıktı. Eyüp Sultan'a gitti.

Namaz çıkışı Piyer Loti'ye gittiler. Bu mezar taşları çok tanıdık geliyordu. Hafif hafif yağmur çiseliyordu. Bu mistik ortamda ölü mü düşündü Hacı Süleyman Efendi. Mezar taşlarına baktı uzun uzun. Necip Fazıl'ın ölümle ilgili bir beyti geldi aklına. Onu mırıldandı bir süre.

*Ölüm güzel şey; budur perde ardından haber,
Hiç güzel şey olmasa ölü müydü peygamber.*

Gördüğü mezar taşlarından birinin bir gün kendi başına konulacağını hayal etti. Acaba kendi mezarına kimler gelirdi? Nurefşan'ı düşündü. Zavallı kızcağız ne üzülürdü. Arkadaşlarıyla beraber nemli sandalyelere oturup çay içtiler. İçinde bir sıkıntı vardı bugün. Fazla oturmadı.

Hacı Süleyman Efendi bunları düşünerek yalığa girdi.

Yalının bir dili olsa da konuşsa... Aslında yalının bir dili vardı; süslemeleriyle, ahşap oymalı saçaklarıyla, cumbalı pencereleriyle, gösterişli kapılarıyla konuşan, yaşayan ama duyulmayan, hissedilmeyen... Bu yalı hep aynı şarkıyı farklı şekillerde söylüyordu: "Mutluluk evlerde değil insanın yüreğindedir." diye.

Nigâr Hanım'ın yaptığı enfes yemeklerin kokusu koridoru sarmıştı. Holü geçip tahta ahşap merdivenlerden odasına çıktı. Kapıyı örtüp pencereyi açtı, tahta sedirin üzerine oturdu ve tam karşısında, duvarda duran portreye baktı. Resim karısına aitti. Beyaz tülbendi ve yeşil gözleriyle uhrevi görüntüsüyle hâlâ Hacı Süleyman Efendi'nin hayatına tesir ediyordu. Beyine gülümsüyordu.

Güler yüzlü biriydi... Hanımı kendisinden on beş yaş küçüktü. Bu yalıya gelin geleli tam kırk üç yıl olmuştu. Ah ne güzeldi o yıllar... Kendisine iki çocuk ve mutlu bir hayat vermişti. Ne kadar iyi bir hayat arkadaşındı. Sürekli ibadetiyle meşgul olurdu hanımı, ölümden de çok korkardı. Belki bu yüzden ölüm ona daha çabuk gelmişti. O öldükten sonra hayatın pek tadı kalmamıştı artık Hacı Süleyman Efendi için. Evde üç kişi yaşıyordu belki ama o kapılar ardında yalnızdı.

Hacı Süleyman Efendi aşağıdan Nurefşan'ın sesinin gelmesi ile tüm düşüncelerini bir kenara bırakıp aşağı indi. Elini öptürdükten sonra torununa sıkı sıkı sarıldı ve sonra hepsi yemeğe geçtiler. Nurefşan, Nigâr Hanım'ın yemeklerini övdü. Hacı Süleyman Efendi yemekte kızının ve damadının hâlini sordu. Biraz derslerinden konuştular. Yemek bitince her cuma olduğu gibi akşamüstü yürüyüşe çıktılar. Nurefşan bu anın provasını yapmış tecrübeli, bir oyuncu gibi etrafa gülümseyerek bakıyor dedesiyle tatlı tatlı sohbet ediyordu. Saatlerce yürüdüler. Hacı Süleyman Efendi, yaşlı olmasına rağmen hiç sızlanmıyordu. Bıraksalar bu yolun tamamını torunundan aldığı güçle kat ederdi. Nurefşan dedesinin bu güçlü yönünü çok takdir ediyordu. Ninesi öldükten sonra evlenmemişti. "Benim için artık sadece torunum var" diyecek kadar kararlı olmasına, onun mutluluğu için çabalamasına saygı duyuyordu. Dedesini çok seviyordu. Onsuz ne yapardı, zaten evde çok sıkılıyordu. Okulda sıkıcıydı onun için. Bir tek dedesi ile muhabbet etmek rahatlatırdı onu. Birkaç saat dolaştıktan sonra yalıya döndüler. Hacı Süleyman Efendi salondaki sallanan koltuğa yerleşti. Nurefşan da hemen yanındaki mindere oturdu. Yahya Kemal'in "Kendi Gök Kubbe" isimli kitabını eline aldı. Hiçbir şey konuşmadan okumaya başladı. Uzun bir süre okudu. Bir ara Nigâr Hanım'ın getirdiği tavşankanı çayı içip nefis kurabiyelerin tadına bakarken dedesiyle muhabbet ettiler.

Çayları bitince tekrar okumaya devam etti. Arada bir kitabın üzerinden bakınca dedesiyle göz göze geliyordu. Okuduğu bölümü bitirip dedesine baktığı zaman uyuduğunu gördü. Zavallı dedesinin çok yorulmuş olabileceğini düşündü. Kitabı kapatıp yere bıraktı. Dedesini uyandırıp yatağına yatıracaktı. Uyandırmayı denedi. Ama yaşlı adam uyanmadı.

Nureşan Güzelce

Erkut Soyak Lisesi/11- B Sınıfı

O YAZ

Sekiz yaşlarında ufak tefek bir çocuktum, ama yaşıma göre yeterince görmüş geçirmiştim. Elimde ailenin emektar çantasıyla çaldım eniştemlerin kapısını. Heyecanlıydım, hem de çok. Daha önce hiç görmediğim şeylere tanık oluyor, duymadığım seslerle irkiliyor, yabancı olduğum kokularla kendime geliyordum. Olduğum yerde hayal gücümden epeyce uzaktaydım. Her şey gerçekleşemeyecek kadar imkânsız gibiydi benim için.

O yaz, dama serilen tarhanalarda kuruyup salçalar da kıvama gelip ipe dizdiğimiz kofikler kışa hazır olunca; ağabeyimden bana geçen birkaç parça eşyama da yanıma alıp daha önce hiç bilmediğim bir yolcuğa çıktım. Evimden, toprağımdan, ana kucağımdan uzak, bir yola düşmüştüm ilk defa.

Uzaktan akrabamız olan Zarife halamla köyün biraz ilerisinden kalkan otobüslere binmiştik. Anamın çıkınımıza koyduğu cevizli ekmek ve kuru dutla geçen yolculuğumuz çok uzun sürmüştü benim için. O zamana kadar, bildiğim en uzak mesafe köy yolunun dışında, kalan mektebimiz olmuştu çünkü. Okuma yazmayı yeni sökmüş olmanın verdiği heves ve heyecanla otobüste kimin elinde mecmua ya da gazete görsem alıp okumak istemiştim.

Zarife halam otuzlu yaşlarında, acılı bir kadındı. O kadar belliydi ki hayata küs olduğu , gülerken bile gözleri buğulu bakıyordu insanın içine. Evlendiği gün, kan davasından kocasını toprağa vermişti. Bembeyaz gelinliği kırmızıya bulanmıştı o gün.

Zarife halamın köyde yaşamaya daha fazla gönlü el vermeyince İstanbul'daki yakınlarının yanına gidip iş aramakta bulmuştu çareyi. Ben de yaz tatilimi okullar açılana kadar orada geçirecektim. Beş yıl önce evlenip kocasıyla birlikte taşınan teyzemlerde kalacaktım.

Otobüste uykuya dalmıştım, Zarife halamın telaşla söylenmesiyle uyandım: "Kalk oğlum kalk, eniştenle sözleştiğimiz durağı kaçırdık. İkimizin de içi geçmiş uyuyakalmışız. Ne yapacağız şimdi?" Belli ki daha otobüsten inmeden yabancılık çekmeye başlamıştık. Şimdi köyde olsak herkes tanırdı birbirini; diye tonla düşünceler geçiyordu aklımdan camdan dışarısını izlerken.

İstanbul'un ışıklarını gördüm ilk önce; denizinin sarhoş edici mavisinden daha can alıcı, kendine özgü melodisinden daha dokunaklı. Otogardan çıkan insanın ilk olarak havasını içine çekerek kapalı gözlerle düşündüğü bu şehir... İnatçı iki kıyının birleşmesini sağlayan meşhur köprü: Boğaz Köprüsü... Medeniyetlere, yenilmez imparatorluklara ev sahipliği yapmış, dünya liderlerine göre yaşanması muhakkak olan yerdeydim İstanbul'da. Meşhur köprüden geçerken gördüm Kız Kulesi'ni, efsanesi bizim köye kadar ulaşmıştı. Vapurların çıkardığı köpükler bembeyazdı bizim köydeki pamuk tarlalarına benzetmiştim onları. Her yer ışıl ışıldı. Yıldızlar gökten düşmüştü sanki her biri bir başka eve. Yazın dama çıkıp saydığımız her bir yıldız kendini bu şehre hapsetmişçesine parlıyordu. Ay dede, parıl parıldı, camdan âdeta gülümsüyordu bana. Yola çıkmadan önce dedemin elime sıkıştırdığı karne paramla kulağıma şu sözleri fısıldamıştı: " İstanbul geceleri bir başka güzeldir yavrum , geceler, karadır içine alır tüm kötülükleri." Dedemin bu sözde ne demek istediğini gece yarısı-

na ulaştığımız saatte otobüsün camından dışarı bakarken daha iyi anlamıştım. Zarife halamın bağırsıyla, düşüncelerimden kopup gerçeğe döndüm. “ Oğlum, sana hazırlan iniyoruz dememiş miydin ben ? Eniştenle konuştum, sağ olsun arkamızda oturan Nezih Hanım telefonunu ödünç verdi. Hadi ne duruyorsun , camdan dışarıya açık ağızla bak diye mi geldin? Bana göz kulak olasın diye koydular güya seni benim yanıma. Güldürdün valla beni, hadi giyin paltonu, tak şapkanı iniyoruz şimdi.” Susmamıştı Zarife halam, Ferit eniştemi bulana kadar.

Elimde ailenin emektar çantasıyla çaldık teyzemlerin kapısını. Heyecanlıydım, hem de çok. Daha önce hiç görmediğim şeylere tanık oluyor, duymadığım seslerle irkiliyor, yabancı olduğum kokularla kendime geliyordum. Olduğum yerde hayal gücümden epeyce uzaktaydım. Her şey gerçekleştiremeyecek kadar imkânsız gibiydi benim için. Gezip görmek istediğim yerler tahminimden çoktu. Pazarlar, meydanlar, camiler, tarihî eserler, çeşmeler, sinemalar, çarşılar, bahçeler, parklar ve hiç görmediğim masmavi deniz... İlk sıramda yosun kokulu, bana çok yabancı Marmara denizi yer alıyordu. Sabırsızlanıyordum köye döndüğümde Fatma’ya, Ali’ye, Ahmet’e, Necla’ya, Merve’ye gördüklerimi anlatmak için. Hepsi de en az benim kadar merak etmiş, türlü masallar yazmıştı bu görkemli şehir için.

Sabah olup da güneş karanlıktan sıyrılıp tüm gücüyle gülmeye başlayınca, teyzemle giyinip çıkmıştık evden. Ben şaşkınlıkla etrafta olup bitenleri anlamaya çalışırken, teyzem soluksuz sorular sormaya başlamıştı: “Nasıl annenler, baban satabildi mi bu sefer ekinleri? Yukarı köyün muhtarı babanı çağırmişti konuşmak için, neymiş mesele söylediler mi sana? Ağabeyin nasıl? Zayıf var mı karnesinde? Rahat geldiniz mi dün? Gerçi yollar yeni yapıldı rahat gelmişsinizdir. Oğlum konuşsana, âlemsin valla böyle olacağını bilsem hiç Mehmet’i de gönderin Zarif eyle demezdim.” Teyzemin bitmek

bilmeyen sorularına rağmen her şey hayal ettiğimden çok çok daha güzeldi. Hafiften bir yağmur başlamıştı, önce sokakta mendil satan çocuklar saklanmışlardı merdiven altlarına ardından da huysuz kediler. Yağmur hızlanmış ama sönmemişti İstanbulun ışıkları. Güneş gözükmeye yavaş yavaş silkelenmişti kediler, çocuklarda tekrardan başlamışlardı bağırmaya “mendil” diye... Birden kalabalıklaşmıştı tüm sokaklar. Kadınların elinde torbalar, çarşı vitrinlerinde gözler. Erkeklerde ise iş çantaları vardı, her adımda bir de kravatlarını düzeltip saate bakıyorlardı. Elleri sımsıkı tutulmuş çocuklar olanlardan habersiz güneşe bakıp gözlerini kısıyorlardı. Meydan kalabalıklaşmıştı iyice, bir acelesi vardı sanki İstanbul’un. Geriye bakmadan, koşup yetişecekmiş gibiydi sanki bir yerlere.

İstanbul’da kaldığım bir ay boyunca, bildiğimi , öğrendiğimi sandığım birçok şeyin yanlış olduğunu anladım. Daracık penceremden baktığım dünyanın hiç de o kadar küçük olmadığını fark ettim. Taksim meydanında çeşit çeşit insan gördüm o kadar farklıydı ki herkes hoşgörünün ne demek olduğunu burada yeniden anladım. Camiler gezdim, anneannemin ruhuna Fatiha okudum, sonra bir sokak ötede insanları kiliseye gidip tüm dünyada barış olması için mum dikerken gördüm, anladım ki istenirse kardeşlik ve inanç özgürlüğü hiç de zor değil. Vapurlara bindim martılara simit atarak iki yakayı izledim, fakiri de zengini de aynı bankta bir gazeteyi paylaşırken gördüm, gerçek anlamda dostluğu ve sınıf ayrımının olmadığını fark ettim. İnsanlar gördüm cadde cadde gezerken bir ekmeği zor alırken yarısını komşusuna verdiğini, tüm kalbimle şefkati hissettim. Haliç’te balık tutanları izledim, huzurun varlığını iliklerimde sezdim. Küçücük yaşımda efsaneleri doğruladım haklıymış, İstanbul’a aşık olanlar, bu şehir için bir an bile düşünmeden canını verenler.

Elif Özge

FMV Özel Ayazağa Işık Lisesi / 9-C Sınıfı

İSTANBUL

Genç adam, düşen aynayı yerden alırken, kızın peşinden gidip gitmemekte kararsızdı. Seslenebilir veya koşarak aynayı sahibine verebilirdi. Dik ve sert adımlarla ilerleyen kıza tekrar baktığında tüm cesaretini kaybetti. Aynayı, aldığı yere koymak istedi. Duraksadı. İçinden sövdü kendine. Bu çok saçmaydı! Ne için korkuyor, ne için sıkılıyordu?

Adam, başını çevirdiğinde, kız; kulağında - şehrin bugünkü sessizliğine inat - yüksek sesli bir müzik, düşürdüğü aynadan habersiz; küçük, hızlı adımlarla uzaklaşıyordu. Uzun, siyah saçları; ince, etkileyici, çekici hatları vardı. Siyahiliği geceyi anımsatıyordu saçlarının. Karanlık, korku, asalet, hüznün, acı, tutku akıyordu saçlarının her bir telinden ...

Adam büyük, hızlı adımlarla kıza yaklaştı. Daha sonra, kendini kandırmak için sadece bir refleks olduğunu düşüneceği dokunma isteğinden vazgeçti, ellerini geri çekti. Sadece "Affedersiniz!" diyebilirdi. Kızın kulağındaki müziği hesaba katarak, alamadığı cevaba şaşırmadı. Ellerini, nedenini anlayamadığı bir sebeple, sıkılarak yeniden uzattı ve kızın o muhteşem omuzlarına iki parmağıyla nazikçe dokundu. Genç kız geriye dönerken,

saçları genç adamın titreyen ellerine çarptı. “Efendim!” diye cevap verdi kız. Adam sesin güzelliğini kızın güzelliğine öyle çok yakıştırmıştı ki buna şaşırmadı ama, sesin kendisini etkilediği gerçeğini saklayamıyordu gözlerinde. Bu ses öyle bir sestir ki; içinde bir derenin taşlara hırçın vuruşlarını, bir kuşun çırpınışlarını, sevginin yumuşaklığını, aşkın tutsaklığını, ölümü, yaşamı, kısaca, kalbi okşayan tüm duyguları barındırıyordu. Adam, şaşkın, heyecanlı, ne söyleyeceğini bilemez bir hâlde başını öne eğdi. Konuşmakta zorlandı ve sadece aynayı uzattı. Kız, önce bir şey anlayamadı; sonra, açık kalan çantayı görünce, elini adama uzattı. Kızın yüzüne bakmak için cesaretini toplayabilen adamın gözleri, bembeyaz yüzün üzerine kondurulmuş iki mavi inciye takıldı kaldı... Bulutların arasından sonsuzluğa açılan göktü; köpük köpük dalgaların gerisinde derinlere akıp giden denizdi, bu gözler. Bu derinliğe, sonsuzluğa karışıp gitmek... Ne muhteşem bir yolculuk...

Birkaç dakika süren bu büyümlü sessizlik, kalın, vakur bir erkek sesiyle bozuldu:

— İstanbul!

Bu ses, az önce aynasını almak üzere uzanan elin sahibine, genç kıza sesleniyordu. Genç kız, yüzüne yakışan, kocaman bir gülümsemeyle sese yöneldi.

Aynayı uzatan adam şaşkın, kıskanç, hayran bakışlarla kızın küçük, hızlı adımlarını izliyordu.

“Tabii ya!...” dedi içinden. “İSTANBUL... Masmavi gözler... Masmavi deniz... Köpük köpük, dalga dalga ...” Başka nerede bulabilirdi ki bunları? Bir vapur yolculuğunda, ince belli bardakta içilen sıcak çayın ve martıların paylaşılan çıtır simidin tadı... Rüzgârı kader belleyip, sürüklediği yere savrulan kuşların kanat çırpınışları... Sonra Boğaz’ın dalgalarıyla dans eden yosundan saçlarını hatırladı İstanbul’un. “Deniz gözlü, yosun saçlı, gü-

zel kadın, İstanbul...”

Çocuğunu asma köprüde sallayan bir annedir İstanbul ki; onun, içi süt dolu biberonudur Kız Kulesi, soğusun diye suya tutulan... Ah, Kız Kulesi!... El sallıyor, ona yönelen hayran bakışları kışkırtan bir edayla; zarif bedeni, sönmeyen ışıltısı, içinde barındırdığı saklı duygularıyla.

Kız, gözden kaybolmuştu. Adam olduğu yerde hissettiklerinin şaşkınlığıyla öylece duruyordu. Elinde kızın aynası, yüzünde küçük bir tebessümle arkasında duran banka doğru yöneldi. Kızın gitmesine üzülmüştü sanki. Banka oturdu. Huzurun kapılarını açtı kendine. Düşünmeyi seçti nedensizce...

İstanbul; baharı, yazı, kışı; göze görünen, ruha dokunan tüm çehreleriyle resmedilmeye değer, büyüü bir âlem. Koskoca, nadede bir tablo.

Gözlerini kapadı. Onu düşünmenin verdiği huzuru seviyordu. Kızın dimdik duruşu, yürüyüşü geldi aklına. Ardından, İstanbul'un suratına çarpan rüzgârın bıraktığı o sertlik! Göklere inat yükselen, gece çöken hüzne inat dimdik duran gökdelenlerin, kulelerin ihtişamı... Kulağında çınladı şehrin göbeğindeki kilise çanları. İstiklal Caddesi'nde tramvay peşinden koşan çocukların sesleri. Gece yıldızların ve şehrin ışıklarının altında gizlenmeye çalışan büyük aşklar, aşıklar... Yüzünde yarım bir tebessümle söylendi: “Bu koca meydanda atar, koca şehrin yüreği. Ah bir kulak versen de, yakalasan özgürlüğün ritmini!” Düşüne döndü sonra sevgiliye döner gibi. İstanbul, o büyük yüreğiyle en büyük sevgiliydi. Koca meydanda, başka duygular, başka düşünceler, başka inançlar, başka lisanlar İstanbul'u çekerdi yüreğine.

Küçük bir yaprak döndü, dolaştı, son verdi gezintisine genç adamın ayakları ucunda. Eğildi genç adam, sonbahar burukluğuyla. Eline aldı minik yaprağı. Evirdi de çevirdi. Önce atmak istedi. Sonra, kendine şaşarak gülümsedi. Ne kadar düşünse de

sebebini çözemedi, bu günkü burukluğunun. “Sonbahardandır.” dedi. Ya da “İstanbul’dan”...

Her sonbahar ruhunu yıkardı İstanbul’un yağmurları altında. Yüreğinden akanlar birikirdi yaşlı şehrin oyuklarında. Her gelen bir iz bırakırdı bu şehirde. Yüzüne bir çentik, ayağına bir tekme. Yıkılmadı yine de, inat edercesine. Genç adam sever miydi bu şehri? Pek tabii ya, severdi. Hem öyle severdi ki; sonbaharına, yağmurlarına, inatçılığına rağmen. Hiç bitmeyen, o koca, sonsuz hüznüne rağmen. Her seferinde çoğalarak dönerdi, hep sakladığı o sevgi.

Birden irkildi. Saçmaydı hâlâ o kızı düşünmesi ama, İstanbul işte, kolay değildi öyle. Kafasını çevirdi. Tam düşünmekten vazgeçecekti ki, uzakta duran bir camiinin minareleri gözüne ilişti. Yine yapamadı. Düşün içindeydi işte. Ah İstanbul! Yok muydu camileri? Vardı ya, her gün dua isterlerdi. O da hiç bıkmadan usanmadan verirdi. Küçükken önlerinden bir korkuyla geçerdik. Şimdi düşünüyordu da boşunaydı ürkmesi. Genç kızı anımsadı, ama sırası değildi şimdi, belki sonra gülerdi. Şimdi İstanbul ... Ne diyordu içinden? Ha, camiiler! İstanbul’un ruhundaki ince gülümsemeler... Her geçişinde önlerinden kulak verdi onlara; verdikleri sedaya karşılık.

Küçük çocuk İstanbul! Minicik omuzlarına ne çok şey yüklemişti. Giden o genç kızın eşsiz güzelliğini, suskun Galata’nın o büyük sessizliğini, her gece ağlayan kadının eskimiş yüzünü, gecelerin hüznünü... Elinde horoz şekeri, yine de gülümserdi. O minicik gülüş, ömre bedeldi. İstanbul! Küçük kız çocuğu! O iki hisarını toka yapar, dolar dururdu yosundan saçlarına.

Adam kalkmak istemese de gitmek zorundaydı. Hiç sevmezdi evinin köşesinde bulunan meyhane kokusunu. Unutmadan bunu da düşlerine ekledi. Yavaşça doğruldu. Kirlenmiş ayakkabılarına baktı. Sonra düşündü, yalın ayak bu şehirde... Bunun hiç-

bir önemi yoktu. Mutlu ve huzurluydu. Küçük, yavaş adımlarla yürümeye başladı. Yıllardır bu şehrin ara sokaklarında sakladığı aşklarıyla gözden kayboldu.

Eda Şahin

G.O.Paşa Anadolu Lisesi / 10 TM B Sınıfı

DUYGUYDU İSTANBUL

Karınca misali yavaş adımlarla geldi umutlarını biriktirdiği sahile... Hava kararmaya yüz tutmuş bir yandan da bulutlar gölgelemişti asırlardır dimdik ayakta duran bu şehri. Umut şehrini, vazgeçilemeyen şehri...

Her zaman buradayken oturduğu o banka oturdu, çökercesine... Başarmıştı, aynı zamanda omuzlarına da emsali görülmemiş yükler yüklenmişti. Genç kız bunu kesin çizgilerle ayıramasa da kalbinin derinliklerinde hissediyordu.

Gözlerini yumdu, İstanbul'u hissedebilmek için. Anında anladı değiştiğini. Şehrin bu yeni kimliği ürküttü taptaze hayallere yelken açmış gönlünü... Ama açmadı gözlerini. Önce özlemini dindirmek istedi yüreği... Sonra;

"Ben buraya, İstanbul'a aidim." diye tiz bir çığlık geçti boğazından. Ama dile gelmedi, gelemedi. Şehrin sessizliğini bozmaya kıyamadı. Gözlerini hafifçe aralamasıyla o ilk damlanın kirpiğinin teline değmesi bir oldu. Tekrar yumdu gözlerini. Yağmur damlaları her geçen saniye, daha da artıyor, genç kızın yüzünü okşayıp ait oldukları yere gidiyorlardı.

Duyuyordu. Duymasa bile hissedebiliyordu, yağmurdan adım adım kaçan insanları... Hele ki bulutların umut dolu

gözyaşlarını akıttığı şehir İstanbul olunca acıdı her birine... Haziran ayının bereket dolu yağmurundan nasiplenmemelerini anlayamadı.

Yağmur şiddetini giderek artırırken anneanesi düştü aklına. Nasıl da özlemişti onu? Anneannesine has leylak kokusunu, uyumadan önce yüzünü okşayan yumuşacık ellerini... Birden geçen haftaki telefon konuşmasına gitti aklı. Ne kadar da sevinmişti kadıncağız, evlatlarından yadigâr biricik torununun geliş tarihini öğrenince. Mutluluğu, heyecanla karışık bir sevince dönüştü öyle ses bulmuştu torununun kulaklarında.

Saat epeyce ilerlemiş olmalıydı. Anneannesini daha fazla meraklandırmadan kalkmaya karar verdi genç kız. Bavulunu eline aldı ve geldiğinden hızlıca yürümeye başladı.

Anneannesinin oturduğu ev bir zamanlar anne ve babasıyla birlikte oturdukları evdi. Onlar bu dünyadan göçüp gidince en azından anılarının canlı kalabilmesi için istemişti anneannesinin bu evde oturmasını. Yaşlı kadın, torununu kıramayıp Kuzguncuk'taki eski Rum evlerini andıran ve her santiminde kızının izlerini taşıyan eve yerleşmişti. Torunu da okulunu bitirmiş dönüyordu işte, artık hayata sıfırdan başlayabilirlerdi.

Genç kız eve geldiğinde bir süre evi izledi sessizce... İstanbul'un bin bir türlü hâline şahit olmuş bu ev kim bilir kaç farklı hayat görmüştü? Onlardan biri de Yağmur ve ailesinin hayatı değil miydi? Yağmur, daha fazla duramayıp kapının önündeki altı basamağı hızla çıktı ve parmaklarını dokundurdu; gelişin müjdecisi olacak zil düğmesine...

Nergis Hanım yaşından beklenmeyecek bir çeviklikle ve İstanbul'un iyi zamanlarında yetişmiş olmanın verdiği asaletle geldi kapıya. Kapıyı açıp torununu karşısında görünce ağlamaklı bir hâlde açtı kollarını ona...

“Bulutların müjdesini getirdiği toprak kokulu Yağmur'um

hoş geldin yuvana...” derken gözlerindeki yaşlar sel olup akmaya başlamışlardı bile... Genç kız da anneanesi gibi birkaç tane mutluluk damlası akıttı gözlerinden, ona sarılırken;

“Hoş buldum anneanneciğim. Toprak kokulu kızın okulunu bitirip geri geldi yuvasına, senin sıcacık kollarına...” dedi.

Duygu yüklü bu kucaklaşma faslından sonra içeri girdiler. Antika mobilyalarla döşenmiş salon hiç değişmemişti. Duvarlarında annesinin seçtiği tablolar aslıydı hâlâ... Salonun bir duvarını boydan boya kaplayan kitaplıktaki kitaplar ise babasının dizdiği sıradaydılar. Her şey aynıydı, sadece onlar yoktular. Nergis Hanım torunun düşüncelerini sezmiş ve onu bu ruh hâliinden çıkarmak için konuşması gerektiği kanısına varmıştı.

“Nasıl da özlemişim seni güzel kızım... Yolculuğun nasıldı? Rahat gelebildin mi?” derken bir yandan Yağmur’un üşümüş ellerini avuçlarının arasına almış ısıtmaya çalışıyordu.

“Çok güzel geçti anneanneciğim. Çok da rahattım. Zaten kitap okudum, zamanın nasıl geçtiğini farkına bile varamadım.” Yağmur içten bir gülümseme ile söyledi sözlerini...

“Demek rahat geldin ne iyi... Acıkmışsındır şimdi sen; hadi gel soframız hazır, soğumasın yemeklerimiz.”

Nergis Hanım’ın hazırladığı muazzam sofraya oturdular. Masadaki her bir tabakta kızından torununa geçmiş damak zevkinin eserleri vardı. Yol yorgunluğu nedeniyle her ne kadar iştahı olmasa da bu yaşlı yüreği memnun edebilmek için her bir tabaktaki geçmişin anılarını baharat edinmiş yemeklerin tadına vardı genç kız. Nergis Hanım torununu izlerken anılar gölgeledi gözlerini yavaşça... Esiri düştüğü o hüzün bulutu içinde konuştu...

“Daha dün gizlice kaçıp giderdin Ahmet Efendi’den şeker almaya. Ben de, annen de kızardık ama yine giderdin. Şimdi büyü-dün de doktor oldun. Nasıl geçti zaman anlamak zor.”

“Hatırlıyorum o zamanları... Ahmet amca, o nasıl anneanne?”

“Nasıl olsun kızım? Sabahtan akşama kadar bakkalda oturuyor yine. Geçen gün geleceğini öğrenince ne sevindi anlatamam. ‘Özledim şeker suratlımı.’ diyor da başka şey demiyor.”

“Ben de özledim onu, yarın ilk iş yanına gideceğim.”

Tüm gece geçen zamanın acısını çıkartmak için muhabbet ettiler. Bu iki yüreğin buruk mutluluğuna, yılların anılarına ve yaşanmışlığına şahit olmuş duvarlar bir kez daha şahit oldu. Yıllardır görmeye alışık oldukları insanların yüreklerine çökmüş o ıztırabı çekip almak, mutluluklarına mutluluk katmak istedi dile gelesi duvarlar. Ama beceremediler...

Güneş bulutların ardından göz kırpmaya başlamıştı ki Yağmur gözlerini açtı yeni doğan güne... Özlemişti güne İstanbul’da başlamayı. “Eski günler, eski İstanbul.” diye geçirdi içinden genç kız, güneşin denizi okşayan parıltılarını izlerken...

Yavaş adımlarla ceketini alıp kapıdan çıktığında derin bir soluk aldı. Yağmurun toprakla karışmış mayhoş kokusunu derin derin çekti içine. Hayat buydu onun için, ait olduğu yerde, mutlu ve huzurlu olmak. Başka hiçbir şey değil.

Yavaş adımlarla sahile doğru ilerlerken Ahmet Amca’yı gördü. Erkenden gelen gazeteleri yerlerine yerleştiriyordu yaşlı adam. Sessiz adımlarla yanına gitti. Ahmet Efendi, Yağmur’un “Birikmiş şekerlerimi almaya geldim.” dediğini duyunca, arkasını döndü. Bir süre sessizce baktıktan sonra ellerinde büyüyen ceylana kollarını açtı...

“Geldin mi kızım? Hoş gelmişsin yuvana... Ne de özlemişim seni şeker suratlı kızım benim...” derken İstanbul bir duygu yüklü kucaklaşmaya daha imrenerek bakıyordu.

“Ben de Ahmet Amca, ben de özledim seni, hepinizi, İstanbul’u...” Ahmet Efendi ile de mutluluğunu paylaştı Yağmur. Hem yuvasına geri dönüşünü hem de okulunu başarı ile bitirliğini...

“Ah İstanbul, sen nasıl bir şehirsin böyle? Kendi kararımla senden, sevdiklerimden vazgeçmeme rağmen beni yine kucaklıyorsunuz. Hele sen? Sen hiç beni bırakmamışsın ki zaten. Senden vazgeçtim diye benden vazgeçmemişsin! Sana da, içinde yaşattığın insanlara da binlerce kez teşekkür ediyorum. Beni, ‘ben’siz bırakmadığınız için...” Yağmur yavaş adımlarla sokak aralarında yürürken bunları düşündü.

Uzun bir yokuşu daha devirdikten sonra deniz göründü ufukta... Güneş henüz tamamen yükselmediğinden sert parlaklığı ile değil de yumuşak hareketlerle izliyordu dalgaları... Dalgalar uzaktan bakıldığında iki âşığın buram buram aşk kokan dansını andırıyorlardı âdeta.

Bu şehir hayat olmuştu Yağmur’un gözünde. İyisiyle de kötüsüyle de kabul görülen bir hayat. Geçmişin anılarını yüzünde bir yara gibi taşıyan ama bunu kendisine yakıştırmayı başaran bir hayat...

İşte buydu İstanbul. Geçen günlere rağmen ona gelenleri sevgiyle kucaklayan bir şehirdi. Güven verici, huzur doluydu. Geçmişe bağlı kalmadan sürekli değişirdi. Bazen bir nesneyken, bazen de bir duyguydu. Hayattı, özlemde, umuttu, huzurdu, hüzüdü, sevinçti, kederdi, sevgiydi, aşktı, nefretti, şefkatti... Duyguydu İstanbul. Varla var olmayan arasında kaybolmuş bir duygu...

Burcu Toprak

Çamlıca Anadolu Lisesi/10- C Sınıfı

İSTANBUL'UN TABLOSU

Gözlerini araladığında, onu derin uykusundan uyandıran seslerin arkadaşı Arif'ten geldiğini anladı. Gerçi gözlerini tam olarak açmış değildi; ama Arif'in kapıdan çıkarken elini başına götürerek onu selamladığını gördü ve rahatsız çekyatta doğruldu. Uykusunu dağıtabilmek için uzunca esnedi. Böyle yapınca, belinin, çekyatın insana batan yayları yüzünden ağrıdığını hissetti. Karşı çekyatta Arif'in kardeşi hâlâ derin uykusundaydı. Zaten henüz uyanmasına da gerek yoktu. Sabahın köründe kalkıp türlü eşyaları sırtında ya da acı acı pas kokan el arabalarında taşınması gereken o değildi.

Çocuğa rahatsızlık vermeden kapının hemen yanına acemice yerleştirilmiş lavaboda yüzünü yıkadı. Tek göz bodrum katında tuvaletleri bile olmadığından, lavabo için en uygun yerin orası olduğunu düşünmüşlerdi. Başta bunu yadırgamışlardı; ama sonradan o suyu getirebildikleri için kendilerini şanslı saydılar.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordu; ama geç kalmış olabileceği korkusuyla çekyatın ayak ucundaki sandalyeye yöneldi. Soğuk su kendine gelmesini sağlamış olsa da birkaç kez daha esnemekten kendini alamadı. Çekyatın ayak ucuna oturdu ve eski püskü,

kim bilir kaç kişinin elinden geçmiş olan eşofmanı çıkarıp belki eşofmandan daha çok kullanılmış, dizleri yırtık bir pantolonla kısa kollu bir tişörtü üstüne geçirdi. Sonra artık yırtık elbiselerin giyiminin hoş karşılandığını düşünerek o kadar da kötü görünmediğini tahmin etti. Ne var ki o hoş karşılanan yırtık giysiler genelde temiz olurdu. Onunsa üstündekiler kim bilir hangi malları taşırken böyle kirlenmişti. Üstelik her gün oldukça çok terliyordu ve bu ter kokusu kirle birleşince hiç de düşündüğü gibi hoş karşılanacak bir bütün oluşuyordu.

Ağır demir kapıyı kendine çekerek kapattı. Dört basamağı ikişer ikişer sıçrayarak sokağa çıktı. Derin bir nefes almak istedi ama Tarlabası'nın her daim is ve lağım kokan havasıyla ciğerlerini doldurmak istemediğinden derin nefes alma işini Galata Köprüsü'ne bıraktı.

Ne de olsa yolu uzundu, Tahtakale'ye kadar yürümesi gerekecekti. Aslında otobüse binebilirdi; ama buna bile para harcamak istemiyordu. Zaten ne kazanıyordu ki hamallıktan. Hem yürümesinin tek nedeni de para harcamamak -en büyük neden olsa da- değildi. O, her sabah güneşin doğuşunu izlemeye bayılıyordu. Hiçbir zevki olmayan sıkıntılı yaşamında tek eğlencesi güneşin İstanbul'un üzerine doğuşunu seyretmekti.

Uzun bacakları sayesinde hızlı hızlı Şişhane'ye doğru yol aldı. Araba lastikçilerini geçerek Tarlabası Caddesi üzerinde ilerlemeye devam etti. Adımları hızlanmaya, kalbi daha heyecanla atmaya başlamıştı. Birkaç metre daha yürüdükten sonra başını sağa çevirdi, ayakları da bu harekete uyarak sağa döndü. Ardından kollarını korkuluklara dayadı. Zeytin siyahı gözleri kocaman açıldı, kalın dudakları biraz gerilerek masum bir tebessüm hâline geldi. Ona göre gördüğü bu güzellik, dünyada hiçbir ressamın yapamayacağı, İstanbul'un eşsiz tablosuydu. Hayatında hiç ünlü bir ressamın tablosunu yakından görmemişti; ama bu tablo, dün-

yadaki tüm resimlere bedeldi. Bu yüzden kendini birçok kişiden şanslı sayıyordu.

Güneş ateş kırmızısı ellerini İstanbul'un şekilsiz evlerinin üzerine atmıştı. Normal bir zamanda bu evler çirkin ve itici gelebilirdi; ama sabahları her biri usta sanatçıların elinden çıkmış mimari eserler gibi görünüyordu. Ara ara dağınık evleri yararak gökyüzüne yükselen minareler sanki yer ve gök arasında köprü görevi görüyordu. Gökyüzüyse mavi nefesini güneşin yakıcı ellerine üflüyordu. Böylece mavi ve kızıl yoğrularak İstanbul'un rengini oluşturuyordu.

Gözlerini tablonun biraz soluna kaydırduğunda Altın Boynuz'u tüm heybetiyle karşısında gördü. Tablonun en can alıcı noktası oydu zaten. Pırıl pırıl parlıyordu, etrafına sıra sıra dizilmiş yapılar onun tacı gibiydi. Her biri tacı oluşturan bir inciye andırıyordu.

Gözlerini Altın Boynuz'un etrafında gezdirirken gözüne büyük bir yapı ilişti. Haliç'in güzel süslerinden biriydi belki ama tebensümünün silinmesine neden oldu. Koca üniversite, endamıyla "Ben buradayım!" diyordu. Bu da onun içini acıtıyordu. Eğer okuyabilseydi her gün onca yükün altında kalmak zorunda olmasaydı, belki de birkaç yıl önce bir üniversiteden mezun olmuş olacaktı. Şimdiyse çalışmak zorundaydı. Geçinmek, İstanbul'da daha fazla yıpranmamak için çalışmalıydı. Belki okuyamamıştı ama Arif'le iş birliği yapıp Arif'in kardeşini okutmaya karar vermişlerdi ve bu karardan ne olursa olsun dönmeye niyetleri yoktu.

Ne kadar istemese de ellerini korkuluklardan çekti ve yavaş adımlarla ilerlemeye başladı. Gördüğü manzara ve yaşadığı hayat birbirine çok tersti. İstanbul güzel olmasına karşın ona yaşattığı hayat hiç de güzel değildi. İsteklerini ve hayallerini yerine getiremiyordu. Belki herkes aynı durumda olsa İstanbul'a bu kadar kızmazdı; ama burada birileri çok yücelmişti, birileriye onun gibi sefil hâle gelmişti. Bu yüzden İstanbul'u bencil ve ayrımcı

kabul ediyordu. Her gün onlarca yükün altında sırtından terler boşalıyordu. Üstelik geceleri de bel ağrısı çekiyordu ama kazandığı para ne çektiği acıyı ne de yaşadığı zorluğu karşılıyordu.

Süratle ilerlerken yine kendisine yaptığı haksızlık için İstanbul'a kızdı. Onu seven birine böyle bir hayat yaşattığı için ona sövdü. Ardından, binaların arasından mavi gökyüzüne uzanan Galata Kulesi'ni görünce sinirden çatılan kaşları yumuşadı. Yapı, göz alıcı duruyordu. Demin aklından geçen düşünceler uçup gitti; ama bu kez de içini geç kalmış olma korkusu sardı ve kulenin tadını çıkaramadan adımlarını hızlandırdı. Galata Köprü'sü üzerinde tekrar büyülenmenin vereceği hazzı iple çekiyordu. Sonra, "Acaba bugün hangi yüklerin altında kalacağım?" diye düşündü ve kaşlarını tekrar çatıp bitmesini hiç istemediği yolda ilerlemeye devam etti.

İsmail Küçük

Çemberlitaş Anadolu Lisesi / 9-E Sınıf

İSTANBUL'DA BİR NEFES

Pencere camları buğulu... Dışarıdaki görüntü, sanki yalan yanlış ulaşıyor bana. Çerçevesiz bir tablo gibi, siyah beyaz tonlarda resmedilmiş gibi, zaman eskitilmiş gibi... İki İstanbul hanımefendisi dantelalı şemsiyeleri altında Arnavut kaldırımında ilerliyor, arkasından bir nehir akışı hızında etraf bulanıyor. Sancak taşıyan bir yeniçeri hızla arkasını dönüp selam veriyor bana; yüz çizgilerinde inanç, huzur, azim, güç... Bir anda irkilişimle pencereden uzaklaşmaya çalışıyorum. Lakin dışarısı mıknatıs gücünde çekiyor beni, Arnavut kaldırımları siliniyor teker teker ve yerine bir çırpıda oluşan çalılar arasından birkaç Bizans şövalyesi atlarıyla geçiyor. Ellerim pencere pervazında titrek bir şekilde tutunmuş hâlde; aklım ise saniyenin milyonda biri zamanda, zamanın gittikçe yaşlanışına şahit olmanın verdiği inanılmaz tecrübenin peşinde...

Kendimi gerçeğe tutturulmuş hâle sokmak için dışarıya koşuyorum, camın ötesine, renkli baskı şimdiki zamana, ne bir İstanbul hanımefendisi ne bir yeniçeri ne de bir şövalye göreceğimi umarak. Dışarıda, İstanbul şehrinin sıcağı üzerinde iken; dışarıda, İstanbul şehrinin nefesini, nefesim sayarak içime çekerken, deminki

görüntüyü hissediyorum, görmüyorum, sadece hissediyorum. Anlıyorum. Binlerce yıllık bir şehrin yoğrulmuş tarihini seziyorum. Sezdim beni bir anda dantelalı bir şemsiye yapıyor İstanbul hanımefendisinin eldivenli elinde, ardından sivri uçlu bir hançer yeniçerinin belinde, şövalyenin zırhında bir zincir parçası belki de. O anda karışıveriyorum ben de yoğrulmuş İstanbul hamuruna, başka bir pencerede başka bir bakışı daha İstanbullu yapan farkındalık rüzgârının parçası oluveriyorum böylece, kim bilir...

Kim bilir daha kaç adım benimle bu şehirde aynı mekânı gezdi; zaman farklıydı, gördüklerimiz de farklıydı belki ama aynı şehirdi. İstanbul'du. Farklı isimlerle çağırırken onu hem de. "Oy-Oğ" demişti onu ilk gören, sonra gelen "Vizantion" ve sonrasında "Konstantinopolis" demişti kılıcı omzunda bir haçlı savaşçısı. Kırpiklerini eğerek baktı dantelli eldivenlerini narin elinden sıyrın hanımefendi ve dedi ki "Dersaadet, Payitaht." Hepimiz git gide hamuruna karışıyorduk işte, hepimiz de birer İstanbul oluyorduk.

Bir şehri anlamak, bir şehirli olmak; o şehir olmaktır. Kendini ona karışmış hissetmektir. Ağladığında nasıl süzülüyorsa gözyaşların yanaklarından, öyle süzülmeiktir şehrin ruhuna. İstanbullu olmak, İstanbul olmaktır.

İstanbul'da olmak; Kız Kulesi'nin Galata Kulesi'ne varabilme ihtimalini yaşayabilmektir. İstanbul'u yaşıyorum, her nefesimi onun havasında besledikçe. Eminönü'nde balık ekmek, Mısır Çarşısı'nda baharat, Beyazıt'ta sahaf oluveriyorum. Sıcak bir bardak salep tutuşuyor elime, belki de Vefa'da boza ... Pierre Loti'de ince belli bir bardakta demli çay...

Su ve taşın ruh bulduğu bu şehirde anlamla buluşuyor düşüncelerim. Çemberlitaş, Dikilitaş, Kıztaşı ... Her bir köşede bir devrin mührüdür. Durup Çemberlitaş'ın dibinde yedi tepeden toplanıp gelen sesleri dinliyorum. Sokak aralarında tozu toprağa katarak koşuşan çocukların bağırışlarının bastırıldığı kahvehane-

deki çay bardaklarında şeker karıştıran kaşık sesleri. Halk kütüphanesinde bir kitabın sayfalarının aralanışı... Tramvay, vapur, otobüs arkasından her birine yetişmeye çalışan bin bir topuk sesi... Yeni Cami’de güvercinleri besleyen çocuğun kahkahasıyla tüm kuşların kanat çırpışı... Boğaz manzarasında simide koşan martıların sevinç çığlıkları... Aya İrini’deki konserin tüyleri diken diken eden melodileri... Aynı mahallede çan sesi, aynı mahallede ezan... Tahtakale’de yükünü omuzlayan bir hamalın alın teri damlıyor kaldırım taşına. Kulak kesilip onu dinliyorum. Bana umutlar şehri anlatıyor damla. Hücrelerime yaşadığım şehrin canlılığını sunan her bir sesi benimsedikçe göğüs kafesim sınırını zorlayacak kadar büyük nefeslerle doluyor. Diyorum ki “Yaşıyorum. İstanbul oluyorum.”

Beyoğlu’nun arka sokaklarında boydan boya iplere dizilmiş rengârenk çamaşırların altında top sektirmece oynayan çocuklara takılıyor gözlerim. Lale ile örülü bu şehirde rengin tadına varıyorum, her renkten insana gülümsüyorum İstiklal Caddesi’nde. Taksim Meydanı’nda dolup taşan kalabalık, arka sokaklardaki bilinmez yalnızlık zıtlığındaki bu şehri adımlıyorum. Güneş batıp ay yıldızlarıyla beraber göğü mesken tutunca nasıl da başkalaşıyor hemen bu sokaklar diye merak ediyorum. Sokak lambaları altında büyüyen gölgelerle oynuyor kaldırım taşları, fark ediyorum. Her sokak bir tiyatro sahnesi gibi, hazırlanmamış replikleriyle oynayan milyonlarca oyuncusu olan... Ortaköy’de Boğaz’ın serinliği kucakımı dolduruyor, hiç kimse görmeden, göremeden okşuyorum onu. Sonra akıntıya doğru el sallıyorum, nerelere varabileceğini hayal ederek.

Pencereme dönüş yolumda yağmur iniyor şehre. Sokak lambalarının titrek ışıkları altında, araba farlarından kaçan damlalar rüzgârın peşinde yerle buluşuyor, ufak gölcüklere basan adımlarımın beni ıslattığı kadar anlıyorum kaldırımların yağmur altına

serilişini. Yağmurla beraber ve gecenin gölgesinin inişiyile İstanbul ruhuna daha da kavuşuyorum. Pencere camlarımdaki buğu içten içe gizlediği serüvenin içine beni kattıkça yavaş yavaş siliniyor ve her şeyimi İstanbul'la beraber paylaşıyorum; sevincimi, hüznümü, başarıyı, gençliğimi, yaşlılığımı, bakışlarımı, sesimi, hissedişimi, nefesimi... İstanbul, ben oluyor; ben, İstanbul oluyorum: Biz "bir" oluyoruz ikliminin rengi içinde.

Bengisu İşcan

Kırımlı İsmail Rüştü Olcay Lisesi / 11- C Sınıfı

İSTANBUL'UN AŞK KAPISI

Söz yoktu ilk önce, hikâye vardı her şeyden öte. Hikâye çıkar-
dı tüm sözleri. İstanbul vardı, İstanbul kendi söyledi sözleri.

İstanbul'un sesiydi boş sokaklarında yankılanan. İçine sığma-
yan eşsiz yakarılarıyla kendi feryadını kendi anlattı, Derdinden
anlayacak yoktu ya susmaya çalıştıysa da yarasının derinlerden
gelen çığılığıyla dayanamadı, en kuytularda inledi. İstanbul aşk,
İstanbul gözyaşı, İstanbul inci, İstanbul güzeller güzeli, ağladı hiç
durmadan ve konuştu içi içine sığmayan her şey gibi, yaralanmış
da uçmaya çalışan bir kuş gibi, derdine derman arayan bir hasta
gibi anlattı sonra...

Çağların ardında, çok eskilerde, dünyanın ortasında bir yerde
bir şehirdim. Hani tam ortadaki hep en kıymetlidir ya sedefin
tam ortasındaki inci gibi... Niceleri geldi, niceleri yitti. Birçok
uygarlığa, imparatorluklara ev sahipliği yaptım. Unutulmaz olan-
lardan biri de Makedon Kralı Büyük İskender'di.

Büyük İskender adını tarihe unutulmaz bir biçimde yazdırmış
adaletli biriydi. Denizimden balık almak istemişti; ancak başarılı
olamadı ve hiddetlendi çünkü o istediği her şeye sahip oluyordu.
Olamadığında ise kızdı. Denizim cömertti fakat almak için önce

vermek gerekirdi. Taş, toprak bile olsam başlı başına bir ruhtum. Bir insanın verebileceği en kıymetli şeyi aşkı ve sevgisiyken İskender bunları vermeyi başaramıyordu. Balık alamadığı suyum ab-ı hayat suyu, mutluluk suyuydu göremedi, hiddete kapıldı ve kaçırdı. Görebilmek için önce derine inmek, anlamak lazım gelirdi. Anlayamadı, sakladım hayat suyumu derinlerime, göstermedim kimselere... En çok da denizle anılırım ya, deniz nimet, deniz umman, deniz cömert, inciler verir ve denizlerin arasında kalmış bir inci dim ben koskoca.

Büyük İmparatorluklardan biri de Bizans'tı. Güçlüydüler, sahip olup hüküm sürdüler fakat tam manasıyla alamadılar. Bir şeye sahip olmak isteniyorsa onu her şeyiyle kabul etmek ve dahi sarıp sarmalamak gerekmez miydi? Halka iyi davranmıyorlardı, adaletsizdiler. Onlara da teslim edemedim kendimi. Her savaşta bir parçam götürülüyor, götürülemeyenler ise yakılıp yıkılıyordu.

Bir gün yine bir kuşatma hazırlığıyla aydınlandı sema. Bu seferki başkaydı. Güneş farklı bir edayla gösterdi kendini, gökyüzü farklı aydınlandı gün ışığında. Sultan öyle merhametli, öyle şefkatliydi ki başka bir dünyadan gelmiş gibiydi âdeta. Sevmiştim onu birden. Güven veriyordu. Öyle ki beni almanın aşkıyla büyümüş, bu zamanlara gelmişti. Onun için beni değerli kılan şey bir Peygamber müjdesiydi. Her nefesini beni düşünerek almıştı. İnançlıydı ve değil mi ki inanç bir kalpte oluşan en kıymetli şeydi. O, günden güne büyüterek koca bir şehri yüreğinde taşımıştı ve ben ruhumu ona vereceğim kanaatindeydim. Her şey sevmekle başlayacak ve gerçekten âşık olan imkânsız mümkün edecekti. En ince detayı bile kaçırmıyordu. Gecelerce hiç durmadan çalışıyor ve yalnız iki saatlik bir uykuyla ayakta duruyordu.

Top sesleri yankılandı her yerde, sultanım beni almaya geliyordu. Her şey onunlaydı ve ona yardım ediyordu. Evrenin ruhu bir olmuştu da işbirliği yapıyordu. Kendimi ona teslim etmek

istiyordum. Tıpkı gül bahçesindeki güllerin kendilerini usta bir bahçivana emanet etmesi gibi...

Ve nihayet zafer çılgınlıkları yankılandı. Sultan mum ışığının aydınlattığı küçük odada kurduğu büyük hayalini gerçekleştirmişti.

Cümle kapılarım açıldı ardına kadar. Üzerimde barınan tüm halkı koruyup kollayacağına söz vererek, şefkatli kollarımı tüm halka açtı. İnanıyordum çünkü seven hiçbir zaman sevdiğini incitmezdi.

Çok çabuk toparladı her şeyi, her yerim yemyeşil ve güzel oldu. Beni güzelleştirmek için her şeyi yapıyorlardı, ama zaten onunla güzeldim ben. Ruhuma sahip olan sultan, kıymetli, merhametli sultan...

Bir sefer için ayrıldı ve bir daha geri dönüşü hiç olmayan bir yola girdi.

Her şey arka bahçede olur biterdi de kimse görmez ve bilmezdi ya olup bitenleri. Arkalarda en kuytu yerlerimde gördüm acıyı ama gösteremedim, göremedi kimselerim. Acı ne anlatılır ne de gösterir kendini. Sadece derin bir boşluktur tutunamayacakmışsın gibi... Sevenleri yalnız aşk doyurur, aşk olmadığına ise telafisi yoktur. Acıtır, kanatır. Görünürde her şey sağlam, güzel gibi görünse de içten içe yanıyordum âdeta, alevler yok fakat kül olan ben kalmıştım geriye. Fatih'im yitmişti, kaybetmiştim bana âşık olan güzeli. Kimse sevememişti onun kadar, kimseyi sevemedim o kadar. Yüzyıllardır çektiğim acıyı o anlamıştı. Hasretim, özlemim, susuzluğumu dindiren suyumdu. Nice denizler arasındaydım da susuzdum yine, o dindirdi, o durdurdu susuzluğumu. Çöl gibiydim ondan önce, beni almaya geldiğinde vahayı bulmuştum beraberinde.

Âşıklar hiçbir zaman ölmezdi. Bağrıma bastım onu, en derinlere sakladım. Diri olarak görmesem bile kabri üzerimdeydi her şey gibi ama herkes gibi değil.

Her bir yanımdan camiler uzanır semaya, susmazlar dinçtirler her dem. Canlıdır her şeyim. Halicin karşısında baharla canlanan erguvanlar beni en iyi anlatan mor dünya. Kimse canlılığını görmez hâlbuki susmazlar, daima konuşurlar. Öyle ki Fransız şehircisi bile bir fasıl başı altına şunları yazmıştır: “Osmanlılar, bina kurdukları yere ağaç dikerlerdi, biz bina kurmak için ağaç söküyoruz.” Onlar incitmeden baktılar. Nice saraylar, kuleler, camiler onlar zamanında kuruldu. Onlar zamanında güzeldim.

Nice güzellikleri yeşertmişlerdi üstümde... Dünya değıştikçe her şey de onunla birlikte değışiyor, nitekim onlar da bu değışimin içinde savrulup gidiyordu ve değışen her şey gibi ben de değıştirildim. Niceleri gelir, niceleri gider; gelen gitmeye mahkûmdur, hiç eskimeyen ben kalırım devamlı.

Benim için “Eğer dünya bir ülke olsaydı başkenti İstanbul olurdu.” derler. Bunun verdiği sorumlulukla bağırma basmalıydım herkesi ve böyle de yaptım.

Zaman geçtikçe bana katılan şeyler de artıyordu ama beni bozanlar, değıştirenler de oluyordu. Her şehir değışmeye yazgılıdır. Enikonu koskoca tarihtim, değışmemeliydim. Eğer değışirsem tarih de unutulacak herkes geçmişinden yoksun olacaktı. Değıştirildim ve tarih unutuldu. Yüzyıllardır iz tutmuş bir sandıktım, eskimiş ama hâlâ var olan bir sandık; açıldıkça her şeyi gösteren... Değıştikçe bir yanımla sonsuz karmaşa yaşarken diğer yanımla sessizliğe bürünürdüm. İzlerim vardı, derinlerde kalan kimselerin bilmediği bir iz... Yorgundum, yorulmuştum fakat hâlâ ayakta durmayı, şairlere ilham kaynağı olmayı, baş olmayı iyi biliyordum. Beni ayakta tutan, yıkmayan ise geçmişimin verdiği güçtür. Geçmişte üzerimde barınan ve hâlâ bende olan Aziz Mahmut Hüdâyi, Akşemseddin, Hz. Yuşa, Eyüp Sultan, Sevgili Fatih Sultan ve daha nice bilgin, âlim hürmetine gücümü yitirmiyor, birçok insanın barınacağı yer oluyordum. Çok cömertçe

davranmıştım ezelden beri, herkesi, her türden insanı kucakladım, sardım sarmaladım da kıymetim bilinmedi. Ben cömertçe davrandıkça insanlar beni hakkıyla bilmiyor ve dahi her geçen gün kirletiyor, değiştiriyorlardı... Üstümdekileri çocuğum gibi sahiplenmiş, onları kendimden bir parça olarak görmüştüm fakat görememişlerdi bunu, anlatamadım, anlaşılamadım. Oysa hak etmemiştim. Nasıl ki şarabın yıllandıkça güzelliği artıyor, işte öyle yıllandıkça, geçmişi bünyemde barındırdıkça güzelliğim arttı. Fakat geçmişe saygı duyulmalı, geçmişten kalanlar korunmalıydı.

Hâlâ top sesleri aksediyor Rumeli Hisarı'ndan, Ayvansaray'da bir fener yanıyor, sönmüyor gecelerce geçmişin ışığı, Haliç zincirlerini kırıyor hâlâ, Topkapı'da padişahların sesleri... Sonra Ayasofya'nın yakarışları duyuluyor, Kız Kulesi ağlıyor gözyaşları denize karışıyor, Boğaz ise hiç durmadan hıçkırıklara boğuluyordu. Dinmedi bunlar ve ben her şeyi bilen tek şahit yaşamıştım tüm olanları... Şehirler de canlıdır görmek isteyenler için. Ne zaman biri bir şey öğrenmek ister de dayarsa kulağını surlara, dile gelir, anlatırım tüm olup bitenleri. Peki, ben anlatırım da var mı beni dinleyecek bir vefalı? Geçmişinden haber alıp da kıymet bilecek bir gönüllü?

İstanbul ağlıyor gözyaşları denizde. Tutamıyor salıyor kendini, ıstırabın pençesinde...

Büşra Burcu Arslan
Reftan Tümer Lisesi/11-A Sınıfı

İSTANBUL'UM MASALLARDA

Suna yirmi altı yaşında bir avukattı. Ailesi ile Almanya'nın Amsterd şehrine göç etmişti. Annesi vatanını, memleketini, doğduğu toprakları unutmasın diye küçüklüğünde hep ona masal yerine İstanbul'u anlatırdı. İstanbul'un seksenli yıllardaki meyve bahçelerini, Suadiye'nin tren istasyonunu, kedilerin tören şenlikleri hiç sıkılmadan, usanmadan tekrar tekrar Boğaz'ını, Kabataş'ın vapurlarını, hepsini anlatırdı. Hani küçükken çocuklara cennet bahçeli masalları anlatırla ya ona da İstanbul cennetin en güzel köşesiymiş gibi, hiçbir zaman ulaşamayacağını zannedermiş gibi gelirdi ve hep bu masalda oynamak isterdi. Ama buranın gerçek bir yer olduğunu öğrendiğinde hep ama hep görmek istedi.

Suna ailesi ile Almanya 'da mutlu mesut yaşıyordu. Bir hukuk bürosunda en sevdiği arkadaşı Rule ile birlikte çalışıyordu.

Yağmurlu bir gün her zaman uğradıkları kafede Rule'yi bekliyordu. O sırada yağmurda ıslanmış Rule heyecanla kafeye girdi. Kafeyi gözleri ile tarayarak arkadaşını buldu ve yanına yaklaştı. O sırada ister istemez kafedeki herkes Rule'ye bakıyordu. Rule özür dileyerek arkadaşına döndü, ve ona "Sıkı dur ! İstanbul'a gi-

diyoruz” dedi.Hani kedi et gördüğünde gözleri parlar ya ,onunki de öyle parladı.

Ve ona

“Nasıl” diye sordu.

Rule, aldığımız dava sebebiyle İstanbul’a gidecekmışiz, İznimiz iki gün ” dedi.

O an bütün Almanya onunmuş gibi sevinmişti. Ve artık çocukluğunda annesinden dinlediği cennet bahçesini görebilecekti. Bu onun için inanılması zor bir hayaldi. Ama gerçektir. Hem de en sevdiği arkadaşı Rule ile...

Rule ile kahvelerini içtikten sonra kafeden çıktılar. Suna hemen evin yolunu tuttu. Annesine sevindirici haberi verdi. Ama annesi hemen ağlamaya başladı. Nedenini sorduğunda, İstanbul anılarının aklına geldiğini ve hüznlendiğini söyledi. Yarın yola çıkacaklardı. Bu nedenle küçük bir valiz hazırlaması gerekecekti. Valizini hazırladıktan sonra kapının yanına bıraktı. İşte en sonunda hayallerinin şehrine yolculuk edecekti. O gece bir türlü uyku tutmadı ve terasa çıkıp tüm hayalleriyle gökyüzündeki mehtaba daldı.

Uyandığında gün ışımış, şehir yeni bir güne merhaba demişti. Kalbi sevinçle atarak hızlıca evin merdivenlerinden indi. Üstünü giyindi. Saçlarını toplayıp, yüzünü yıkadı. Annesi kahvaltıyı hazırlamıştı. Annesine günaydın diyerek masaya geçti. Sıkı bir kahvaltı etti. Arkadaşı Rule onu arayarak saat birde uçaklarının kalkacağını söyledi. O da aniden kalktı ve bir taksi çağırdı. Ardından yavaş yavaş ailesi ile vedalaştı. Aslında ona ailesi ile uzak kalmak çok dokunuyodu. Annesi ve babasına son bir defa sarılarak, çağırdığı taksiye bindi. Arkasını döndüğünde annesi ile babası arkasından el sallayarak, su döküyordu. Son bir defa büyüdüğü şehre baktı. O sırada havalimanına gelmişlerdi. Rule ile bir çay evinde buluşup işlemlerini bitirdikten sonra uçağa bin-

diler. Suna o kadar heyecanlıydı ki kalbi küt küt atıyordu. İçinden "Hayatımın şehri, sana geliyorum"dedi. Hayaller kurarken uykuya dalmıştı. Uyandığında saat üçe geliyordu ve uçak inmek üzereydi. Uçaktan indikten sonra patronlarının tahsis ettiği şoföre eşyalarını teslim ettiler. Daha sonra gün içerisinde adliyedeki işlerini hallettiler. Otele dönüşte Suna'nın bir şey dikkatini çekmişti. Sanki burası taş duvarlarla çevrili bir şehirdi. Ama kendine tesellide bulunarak otelin yolunu tuttular.

İstanbul'a geldiklerine göre biraz gezmek onların da hakkıydı. Suna kalktığı anda küçük çocukların neşesi ile uyandı. Çantasını toparlayarak, hazırlandı o sırada Rule de uyandı. Aşağıda bir şeyler atıştırarak yola koyuldular. İlk olarak Boğaz 'dan başlamak istiyorlardı. Suların maviliğini bir an önce görmek istiyorlardı. Evet burası, orasıydı. Sağ tarafta Kız Kulesi sanki tüm endamıyla saçlarını omuzlarına serpmişti. Ve ardından çok görmek istediği sonsuz maviliğin manzarası: Beşiktaş sahili. O da neydi?Suna:

İnanmıyorum! diyerek irkildi. Bu deniz, onun annesinin anlattığı deniz değildi. Kirlenmişti! İnsanlar yediği çekirdeklerin kabuklarını denize atıyordu. Ona göre bu vahşetti. Ardından hayalleri yıkılarak annesinin çocukluğunun geçtiği Suadiye'ye gitti. Masallarındaki tren yolu çalışıyordu. Ancak eski görkemi yoktu. Oysaki annesinin anlattığı o cennetin meyve bahçeleri artık yoktu. Artık o annesinin koştugu meyve bahçelerinde arabalar koşuyordu. Bir insanın hayatındaki en önemli şeylerden bir tanesi küçüklüğündeki hayallerdir. Artık ne onun hayalleri ne de küçüklüğündeki cennet bahçeleri vardı. Onun hayallerindeki İSTANBUL kirlenmişti. Şimdi ne onu koruyacak hayaller ne de bir cennet bahçeli İstanbul vardı.

Gamze Kürkçü

Kağıthane Lisesi / 10. Sınıf

AŞKİSTAN

Oturabilir miyim beyefendi? dedi yaşlı adam ciğerden bir öksürüğün ardından...

Uzun süredir o bankta oturup kara kara düşünen genç adam gözünün ucuyla onu süzdükten sonra başını salladı...

Yaşlı adam çökmüş görünüyordu, zayıf bedeni öksürükle sarsıldıkça güvelerin kemirdiği kahverengi paltosuna sokuluyor, elini rüzgâra siper edip gümüş çakmağıyla sigarasını yakmaya çalışıyordu...

Genç adam derin bir “Ah...” çekti ve dalgın dalgın Boğaz Köprüsü’nü seyretmeye koyuldu...

“Hayrola delikanlı, dedi yaşlı adam sonunda yakmayı başardığı sigarasını dudaklarına götürürken. “Derdiniz nedir?”... Delikanlı yaşlı adamın sigara içmekten sararmış bıyıklarına bakarak konuşmaya başladı...

“Üniversite son sınıf, Felsefe bölümü öğrencisiyim... Son sınavım için “Aşk”ı arıyorum...

Yaşlı adam öksürükle karışık bir kahkahayla: “İyi ama o dediğiniz tek başına aranmaz ki!”

Genç adamın gözleri bir umut ışığıyla parladı: “Siz... Siz bana yardım edebilir misiniz ki acaba?”

Yaşlı adam gülümsedi: “ Siz ‘imkansız aşk’ı bilir misiniz delikanlı? Sonra rüzgârda muhteşem asaletiyle dalgalanan Türk Bayrağı’na bakarak konuşmaya başladı:

“Benim sevdiğim kız hem çok ürkek, hem de denizler gibi hırçın... Uğruna nice savaşlar yapılan, nice kanlar dökülen bir güzel... Soylu ve asil...” Sonra delikanlının allak bullak olan suratına baktı. “ O hem Avrupa, hem Anadolu... Bilemezsiniz delikanlı; onun kokusunu bir defa çektiniz mi burnunuza, aklınız başınızdan gider, mecnun olursunuz aşkından...”

Delikanlı dayanamadı ve sordu: “ Nedir onun adı efendim, ne olur söyleyin...”

Yaşlı adam ciğerden bir öksürüğün ardından yanıtladı: “Onun adına nice şarkılar, nice destanlar yazıldı, nice kanlar aktı, nice savaşlar oldu... Onu kesinlikle tanırırsınız delikanlı!”

Genç adam bütün bildiklerini düşündü ve sonunda muzaffer bir gülümsemeye: “ Spartalı Helen mi efendim?”... Yaşlı adam bir kahkaha ile sarsıldı: “Hayır delikanlı, değil!”..

İyi ama kimdi bu kız? Gerçekten uğruna savaşlar yapıldıysa, adına destanlar, türküler yazıldıysa nasıl olur da bilinemezdi? Genç adam süngüsü düşmüş bir vaziyette sordu: “ O vakit, kim bu kız efendim?!”...Yaşlı adam gözlerini denizden ayırmadan yanıtladı; “ İstanbul!”...

İstanbul mu? Ne saçmalıyordu bu ihtiyar? Bir toprak parçası, nasıl olurdu da bir adamın üstelik de böyle akli başında görünen yaşlı başlı bir adamın ‘Büyük Aşk’ı olabilirdi? Belki de bir kızın ismiydi İstanbul... “ İstanbul mu?” dedi delikanlı.“Bildığımız İstanbul mu?”

Yaşlı adam başını salladı “ İstanbul!” Durdu, nefes aldı;

“Asırlar boyu asil duran şehir, adına şarkılar, türküler, destanlar yazılan şehir... Fatih’in cariyesi, helalim...”...Sonra tamamen sevgilisiyle konuşmaya başladı:

“Bir yanda Galata, bir yanda Kız Kulesi... Ne büyüksün, ne cömertsin; dinlere, dillere, farklı medeniyetlere kucak açan aziz İstanbul...

Kainatta yok senin gibisi, iki kıtanın birleşme mucizesi...”

Ağır ağır ayağa kalktı ve: “ Ne o?” dedi itiraz etmek üzere ağzını açmış olan gence dönerek. “ Bu sizin günü birlik aşklarınıza, o sözde aşklarınıza benzemiyor değil mi? Ah affet beni delikanlı, o şeylere ‘Aşk’diyerek siz aşkı zaten yeterince kirlettiniz, ben de o şeylere ‘aşk’ demeyeceğim!

Bir şehir, bir kara parçasına nasıl aşık olur bir insan biliyor musun? Eğer uzakken burnunda tütüyorsa o şehir, her “Bu defa son, gidiyorum...” dediğinde sırnaşık bir kız gibi içine çekiyorsa o adamı o şehir ve her burnuna çekişinde daha fazla almak istiyorsa o adam o kokuyu, doyamıyorsa o şehre o adam, işte böyle âşık olur bir adam bir “kara parçası”na!.

Delikanlı başını önüne eğdi ve yaşlı adamın iyice uzaklaşmadan söylediği son sözleri düşündü; “ Aşk aldıkça istemeye devam ettiğin, ama asla tümüyle sahip olamadığın şeydir!”

Şadiye Kübra Çayır

İstinye Lisesi / 9-A Sınıfı

SESSİZ SEVDAM

Bakıyorum; bir yapbozu tamamlamak istercesine her köşesine sevdiğimin, yedi tepeli şehrimin. Savaşlara, sevdalara ve barışlara kucak açmış sevdalımın her köşesinde arıyorum saklanan manaları.

Galata Kulesi'nin tepesinde, yerden yüz kırk metre yukarıda Haliç'i izliyorum bu karmaşık seslerin içinde sessizce. İki âşık bir kayığın içinde bakıyor birbirine. Benim İstanbul'a baktığım gibi... Tutku, keder ve sevda hepsi iç içe. İstanbul gibi, benim İstanbul'a baktığım gibi.

Kıyıda bir adam oltasını atıyor denize. Bu şehrin insanları herşeyi sunduğu gibi oltasında kimi zaman pişmanlıklar kimi zaman da mutluluklar tutuyor. Hayatı anlamak için İstanbul'u izliyor ve denize benzetiyor. Şairin de dediği gibi "yosunuyla , gemisiyle , balığıyla deniz olunmalı."Ve İstanbul'u her nefeste içine çekiyor.

Galata ile Kız Kulesi sevdalıdır denir bir rivayete göre... Sevda-
dır anlatan hayatı. Aşk, acıyı ve hazzı içinde barındırandır sevda. İki âşığın , Galata ile Kız Kulesi'nin arasında kimler pişman oluyor, kimler uykuda tahtta, uyandığında yerde buluyor kendini. Nedir bunun sırrı? Bütün bunları İstanbul biliyor. Sokaklarında oynuyor çocuklar. Geleceği düşünmeden, hayalleri küçülmemiş ve küçük

şeylerle mutlu olabilen çocukların, sokak aralarında seslerini duymanın güzelliği... Yüksek binalarla, alçaklar arasında sıkışıp kalmış çocuklar, anlamlar yüklemiyor bu arada kalmışlıklara. Çocukca, saf ve temiz bakıyorlar sana İstanbul'um. Onları bir ana gibi bağrına basan sen ve kimi zaman yarsız, yersiz bırakan da sen. Sokaklarından başka kalacak yeri olmayanları koynunda yatıransın sen. Herkes üstünde, sende seni yaşar habersiz, yitiğine Galata ile Kız Kulesi mesafesinde. Yoruldukları zaman yüzünü çevirdikleri sen, yüzüzlere bile yüz akı olan sen. Asya ile Avrupa'yı nasıl bağlıyorsan Boğaz Köprü'ne , öyle bağlıyız bizde sana. Eskine kadimsiz, mazine sahipsiz halkın kaldırımlarında yürüyor Kadıköy'de, Moda'da. Bir tramvay yolunda İstiklal Caddesi'nden sesleniyorsun bizlere. Anlatıyorsun geçmişin muhteşem varlığını. Kimlik buluyor seninle Batı Anadolu.

Galata Kulesi'nin tepesinde, yerden yüz kırk metre yukarda Haliç kirli suyunda parlarken, bir kayak, iki kürek âşıkları suyunda gezdirirken, oltasını denize atan adam kâh ağlayıp kâh gülerken, yalnızlar yanlışlıklarını düşünüp aynı İstanbul gibi sessizliğinden çığlıklar yükseltirken, herşey yerli yerine oturmuş, yapboz tamamlandı diye düşünürken eksik bir parça göze çarpıyor. İnsanların gözlerine bakınca anlıyorum ki İstanbul'u seven herkes o parçayı içinde saklıyor.

Esra Ünal

Suadiye Hacı Mustafa Tarhan Lisesi / 10 TM D Sınıfı

İSTANBUL'UN HİKÂYESİ

İstanbul, dünyanın kalbi ... Öyle özel ve güzel ki görenleri kendine hayran, göremeyenleri ise hasret bırakır. İstanbul; bazen küçük bir kız çocuğunun baba diye hıçkırıkları, bazen evladını kaybetmiş bir annenin feryadı, bazen evine götürecekle bir lokma ekmeği bile olmayan bir babanın kederli bakışı, bazen sevip de kavuşamayan aşıkların gözyaşındır. Bir şehir, ancak insanlarıyla birlikte gerçek bir şehir olur. Şehir beden, o şehirde yaşanlar ise ruhtur. Tek başına bir beden ne anlamı vardır? Bu şehirde yaşan insanların acıları, sevinçleri kısacası hikâyeleri İstanbul'a siner. Her bir insanın hikâyesi, artık İstanbul'un hikâyesidir. Tıpkı bizim hikâyemiz gibi.

Yaşam ve ölümü birbirinden ayıran ince bir çizgide tanışmıştık onunla. Marmara'nın durgun sularında ... Tıpkı bir melek gibi bembeyaz bir elbisesi vardı. Öyle narin öyle güzeldi ki... Gözleri sonsuzluğun rengine bürünmüştü, masmaviydiler. Pamuk gibi beyaz teninin aksine siyah saçları vardı. Dalgalı saçları rüzgârda âdeta dans ediyordu. Kırmızı, dolgun dudakları titriyordu. Niçin bu kadar hüzünlü duruyordu? Kim bilir ne derdi vardı zavallının? Ben bunları düşünürken o, ani bir hareketle denize atladı. Ceketimi bir çırpıda çıkarıverdim ve onun ardından ben de denize atladım. İncecik bileklerinden tutup

ona sarıldım ve sonunda onu sudan çıkardım. Etrafta büyük bir kalabalık vardı. Her olayda olduğu gibi yardım etmek için değil de izlemek için gelmişlerdi. Ben yaşamak için çarpınırken böyle bir güzellik nasıl ölmek isteyebilirdi? Şükürler olsun ki tekrar nefes almaya başlamıştı. Bir kez daha o masmavi gözlerini görebilmiştim. Ölmek istediği bu şehir, onun için yeni bir başlangıç olabilirdi. O henüz yarı baygınken ona ceketimi giydirdim ve telaşlı bir tavırla onu kollarımın arasına aldım. Tek derdim onu bu kalabalıktan ve içinde bulunduğu sıkıntıdan kurtarmaktı. Hızlıca uzaklaşmaya başladım. Doğru ve yanlış birbirinden ayırmaya çalışırken birbirimize bağlanmışık hiç kopmamak üzere... Aradan biraz zaman geçtikten sonra ona ismini sordum. Hüzünlü bir sesle "İstanbul" dedi. Gülerek: "Yoksa benimle dalga mı geçiyorsun?" dedim. O ise gayet ciddi bir ses tonuyla; "Hayır, adım gerçekten de İstanbul." dedi. Biraz duraksadı ve konuşmasına şöyle devam etti: "Peki senin ismin ne?" "Hüzün." diye cevap verdim. Birden gülmeye başladı. Niçin güldüğünü anlayamamıştım. Şaşkın şaşkın ona bakarken şöyle dedi: "Peki Hüzün diye isim olur mu, hem de erkek ismi?" Sonra ben de gülmesine katıldım. Birlikte uzun uzun güldük. Birden ağlamaya başladı. Bana şunları söyledi: "Adım İstanbul. Biliyorum niçin ölmek istediğimi sormak istiyorsun. Ölmek istedim; çünkü yaşamının bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Bir insan her şeyden önce sevlmeli ve sevmeli. Oysa ben yapayalnızım, doğduğum andan beri... Babam, annem bana hamileyken ölmüş yaklaşık iki ay sonra da ben dünyaya gelmişim ama ne yazık ki annem de bana hayat verirken ölmüş. Adımı, hemşireler koymuş. Orada çalışan hemşirelerden biri: "Adı İstanbul olsun. Şimdiye kadar güzel bir bahtı olmadı bari İstanbul kadar güzel olsun." demiş. Sonra ben evlatlık verilmişim. İşte benim baba, anne diye bildiğim insanlar onlardı. Geçen hafta annem öldü. Babam da bana her şeyi olduğu gibi anlattı. Yani senin de anladığın gibi bütün hayatım bir yalan üzerine kurulmuş. Babam için bile değersizken niçin

yaşamak isteyeyim ki?” Oldukça üzölmüştüm. Susup kaldım oracıkta. Daha sonra şunları söyleyebilmişim: “Adım Hüzün. Bana niçin bu ismin verildiğini bilmiyorum ama kaderimle gayet uyumlu bir isim. Kısa bir süre önce kanser olduğumu öğrendim. Bunu ailemden gizledim. Bu yüzden de kendime İstanbul’da yeni bir hayat kurdum. Yakında öleceğimi bile bile her gün onların gözlerinin içine bakamazdım. Onlara acı vermek istemediğim için onları terk ettim. Sürekli tedavi görüyorum, bazen acılar içinde kıvranıyorum. Hastaneye gitmekten, ilaç almaktan, doktorların umut verici sözlerinden, hastanedeki o insanların çaresizliğini görmekten nefret ediyorum; ama bir taraftan da her gün yaşamak için Allah’a yalvarıyorum. Sence hangimizin durumu daha kötü? Sen ölmek isterken, ben yaşamak için çırpınıyorum. Söylesene hangimizin sorunları yok? Kaderin her oyununda intihara mı kalkışacaksın? Şimdi söyle bu yaptığın doğru mu?” Bunları söylerken sesimin titrediğini hissediyordum. Birden bana sarıldı. Sıcacık bir sarılmaydı bu, samimiydi. Ağladığımı duyabiliyordum, içini çekışı beni öldürüyordu. Daha fazla dayanamazdım. Sıkı sıkı sarıldım ona, kendimde değildim, gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı. Saatler boyu ağladık. Kollarımda uyuyakalmıştı, onu tekrar yatağına yatırdım. Ona uzun uzun baktıktan sonra: “Bir isim, sahibine ancak bu kadar çok yakışır. Gözleri tıpkı Marmara Denizi, bakışlarındaki hüzün Kız Kulesi’nin hüznü, simsiyah dalgalı saçları tıpkı İstanbul’un kalabalık insanları...” dedim. Daha sonra ışığı söndürüp, odadan çıktım. O gece hiç uyuyamadım. Yatağımin içinde dönüp durdum. Ona aşık olmuştum.

Günler birbirimizin yükünü hafifletmekle geçiyordu. Artık onsu bir dakika bile geçmek bilmiyordu. Kemoterapi tedavimin günü gelmişti, hastaneye gitmek zorundaydım; ama bunu İstanbul’un bilmemesi gerekiyordu. Eğer bilirse benimle gelmek isteyecekti. Bu yüzden sessizce dışarı çıktım. Kapıyı açtığımda çok şaşırılmışım. İstanbul, kapıdaydı. Kabanını giymiş, şalını takmış elinde çantasıyla bana gülümseyerek

“Hadi gitmiyor muyuz?” dedi. Bir an nasıl cevap vereceğimi bilemedim. “Evet, doğru ama ben yalnız gidiyorum.” dedim. Arkamı dönüp gitmek üzereyken şöyle dedi: “İster izin ver, ister izin verme ben seninle geliyorum, senin yanında olacağım.” Böylece hastanenin o soğuk duvarlarının içindeydik. Doktor tedaviye başlamadan önce benimle ilk kez doğruları konuştu. “Siz de biliyorsunuz ki tedavi için çok geç kaldınız. Elimizden geleni yaptık. Maalesef bundan sonra Allah’a dua etmekten başka çaremiz yok.” Acı bir gülümsemeyle başımı salladım ve odadan çıktım. İstanbul’un yanına giderken neredeyse ağlayacaktım hem aklımda hem de yüreğimde sadece İstanbul’un son sözleri vardı.” Hep yanında olacağım.” Peki ben onun hep yanında olabilecek miydim? Hayatımın son günlerini yaşadığımı ben de biliyorum. Onu bırakır gidersen, bu sefer onun hâli ne olur? Ya tekrar ölmek isterse? Onun hiçbir şey anlamasını istemiyordum bu yüzden de yarım saat kadar oyalandım. Onun yanına gittiğimde ona sarıldım. Onun sorularına cevap vermeden elinden tuttum. Ben ölse bile o yaşamalı çünkü onun adı İstanbul... O sonsuza kadar var olmalı... Sonsuza kadar, sonsuza...

Günler, İstanbul’u gezmekle geçiyordu. Ayasofya, Yere Batan Sarnıcı hatta Eyüp Sultan Türbesi’ne gidip dilek bile diledik... Onunlayken çok mutluydum. Her günümüz sonu gelmeyen kahkahalarla bitiyordu. Bazen olup olmayacak şeylere bile gülüyorduk. Galiba sürekli gülmemizin bir nedeni de acılarımızı hafifletmekti. Ölüme bu kadar yaklaşmışken, kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyordum ama öleceğimi de biliyordum. Bir sabah balkonda oturuyordum, önümde bu yazdıklarım vardı. Birden nefesimin kesildiğini hissettim, sanki hiçbir şey duymuyordum. Ruhum bedenini terk ediyordu, tüm acıları yaşarken ellerim kalemimi hiç bırakmadı ve dudaklarımdan çıkan son kelime İSTANBUL...

Kübra Güler

Sultangazi Atatürk Lisesi / 10 DTM Sınıfı

“SİS”İN ÖYKÜSÜ

İstanbul... Ne hatırlatıyorsun bana diye düşünüyorum. Düşündükçe, geçmişim en sert tokatı atıyor bana. Dünüm avunsun; dursun yalancı bu Polyanna. Sandıklara gömülsün geçmişim, sevemem İstanbul seni asla. Olmamalı, sevilmemelisin. Karanlık bir şehirdin. Ben ışığa muhtaç hâldeyken, sen karanlık hayalettin. Ve küçük bir ışıktım karanlığın gömdüğü.

İstanbul, sen eski değilsin. Karaya çalmış al yüzün nerede, eski gül yüzün? Şimdilerde yüzünle yüzüm küskün. Karanlık olmuş her taraf; senin yüzünden kaç yıldır hâlim böyle perişan? Maskelilerle dolmuş yurdun. Sanki maskeli baloda oynayan bir oyuncu... Herkes usta jön. Bunun için miydi onca savaş, onca yürek? Neden açtı kapını Fatih? Senin böyle olmaman gerekirdi... Çıkacak ilk fırtınada batacak ilk gemisin. Şimdi seni Yahya Kemal neylesin?

Sorguluyorum şimdi seni. Hatırlıyor musun, sonbaharında yaprakları dökülen bir ağaçtım ve boyun eğmiştim sana. Rüzgârın, peşimi bırakmayan gölgemdi. Annem geliyor aklıma, sonbaharında döktüğün ilk yaprağım. O zaman anlamıştım. Ölüm bir karanlıktır tüm ışıkların söndüğü ve gülmek bir

mükâfattır ağlayan gözlerin gördüğü... En büyük acımı yaşamıştım o zaman. Sana lanet okuyordum. Duyuyor muydun söyle. Lanetli şehirdin benim için artık. Annem gidiyordu, bırakıyordu beni. Beyazlara bürünüp dedi ki hoşçakal. İçimden bağırdım benimle kal. Aslında o zaman anlamıştım. Dindirir acını elbet bir melek. Geriye kalan tek şey vardı o da gözyaşı.

Kışın gelirdi senin. Çetin ve zordu kışların. Mevsimini kalbimde yaşıttırдың sen âdeta. Avutmaya çalışıyordum kendimi. Tamam diyordum. Mutlu olmaya çalışıyordum. Ama sen izin vermedin, özgürlüğümü aldın elimden. Ne çabuk unuttun? Kaza geçirmiştım. Artık yürüyemiyordum. Ben mutlu olacağım demiştım. Hayır, mutluluk yok. Sayfalarda mutluluk varsa silinmeli. Düşündüm, ne kaldı bir bak, dünden kalan armağan? Hayıflandım geçti zaman, bendim mahvolan. Şimdi benim için hayat alaca karanlıktı. Odamda çürüyecekti bu beden. Acaba beni daha ne badireler bekliyordu bu maskeli baloda? Kara kaplı bir romandım, bu ilk sayfam; ya sonrası? Gözyaşlarımı yağmur sandım, ıslandım. Sen önümde duran, melekten bozma şeytan, elinde soğuk tırpan! İstanbul, sen varsan tüm satırlar anlamsız...

Perdeyi aralıyorum. Senin güzel dünyanda güneşin ışığı bana yabancı geliyor. Oynayan çocukların tebessüm dolu yüzlerine bakıyorum. Uçurtmalarım çelimsizdi; kopan o ipler hep vakitsizdi. Bana da belki hediye edildi mutluluk. Ama açılması zor bir hediye kurdelesi kördüğüm.

Odamda yalnızım. Kendimle kararsızım. Bu şehir şarkıdaki gibi gerçekten bana tuzak mı kuruyor? Bu oyunda seçilen zavallı bir piyon muyum? Yüzdüğümü sanıyordum hayatta, çoktan batmışım. Bataklıkta lanet okuyorum sana. İstanbul'a lanet okudüğüm için küsmüş melekler bana. Sizler affedin, ona karşı silahım, sadece dilim. İstanbul sana karşı gelemiyorum ellerim kelepçeli. Hayat zulümlü, kader oyunlu, kim yerlerden toplayacak sürgün

kader yorgununu? Kimse, hiç kimse acımı bilmeyecek.

Aldın benden bendekileri karanlık şehir İstanbul. Sen gözümde dikensin ve bana hoş bir gül gerek. Ne yazık ki sen güllerimi çoktan soldurdun.

İçimdeki mağarada birikmiş acılar... Yüzleri benim yüzüm, gözleri benim gözüm. İyice anlıyordum. Bu mağarada yankılanmıyordu sözüm. Bağırıyordum duyan var mıydı bu şehirde? Takvimler tükenmiş, dünya döner ben durgunum. İstanbul seninle baş edemiyorum, yorgunum. Baharını bekliyorum, üzerime yağıyor kar ve sarılmak istiyorum yazına, saçlarımda buzlar var. Hâlimi en iyi şu satırlar anlatır herhâlde:

*Durdum güneş batımında düşündüm,
O güneş seni yakar; ben hep üşürdüm.
Bir damla yağmura hasret kuru üzüm
Şu kalemim üzgün...
Ah dilim bir dert ile ah et;
Kahr evinde neyler rahat.
Bu derde dermanlarım kefarete;
Bir ah ile uzdan gelir...*

Sana yazdım acılarımın şehri. Belki bir nebze olsun rahatlamak istedi ruhum. Ama nafile... Satırlarımı yazarken ellerim ağırlaşıyor. Vücudumda bir çekilme hissediyorum. Yoksa toprağına almaya mı hazırlanıyorsun? Acaba maskeli balonda kaçınıcı sönen yıldızım? Merak etme. Yağmur yağdıkça ben üşüdüm, çaresizlik içinde çokça dövündüm, ben ölmeden çürüdüm...

Sümevra Cevahiroğlu

Hüseyin Bürge Anadolu Lisesi / 11 B Sınıfı

DUR İSTANBUL GİTME

Oldum olası müzik dinlemeyi severim. O gece de yatağıma uzanıp her zaman yaptığım gibi radyoyu açtım. Hangi şarkıydı beni bu hayale davet eden ya da bir şiir miydi? Yok yok hayal değil bir kâbustu bu. Aklımda kalan o mısralar... “İstanbul’u dinliyorum gözlerim kapalı.” Evet gözlerimi kapatıyorum yine ama dinleyemiyorum İstanbul’u. Nerede, nereye kaçtı, kimler kaçtırdı?

Gözlerimi açtım mı yoksa hâlâ kapalı mıydı bilemiyorum ama Taksim’deydim. Gece saatlerinde sokaklardaki ışık seli âdeta denizdeki yakamozlar kadar göz alıcıydı. Günün her saati insan seli olan Taksim’de bir yalnızlık hâkimdi. Boş bir ışık selinde yüzüyordu İstiklal Caddesi, beni ürküten bir yalnızlıkla. Nereye gitmişti insanlar; her gün koşuşturan, bir sel gibi akan insanlar neredeydi? Yürüyerek Galata Kulesi’ne gitmek istedim. Hayır,koşmalıydım. Bir ses geldi kulağıma. Duymakta zorlandığım bir ses. Kulak kabarttım biraz daha:

-Sanırım terk edildim, dedi ses. Korkudan kurtlar arasına düşmüş bir kuzu çekingenliğinde “kimsiniz?” dedim.

-Ben bir zamanlar İstanbul’un en önemli tarihî eserlerinden biriyken şu an yalnızlığa terk edilmiş bir tuğla yığınından farksızım. Gel, bak herkes, her şey gidiyor bu şehirden. Konuşan Galata Kulesi’nden başkası değildi. Topkapı Sarayı, Gülhane Parkı,

Kapalı Çarşı, Ayasofya gidiyor. Şaşkınlığım görülmeye değermi. Haliç taraflarına baktım. Önce hafiften bir rüzgâr esti, bir şeyler mırıldanarak. Rüzgârın benimle alay eden, bana acıyan bir sesi vardı. “ Herkesten sonra ben de eser giderim” diyordu sanki. O da neydi; Haliç, Altın Boynuz diye adlandırdığımız Haliç, altın- da hazinelerin saklı olduğu o deniz, gözlerimin önünde çekiliyordu. Haykırışlarındaki sitem kulaklarımı yırtacak gibiydi.

— Artık kıymet bilmeyenlere tanıklık etmeyeceğim, gideceğim buralardan , diyordu. Ne söyleyeceğimi bilemeden sadece bağırarak geliyordu içimden. Bağırıyordum ama duyan olmuyordu. Ne olursunuz bir şeyler anlatın, gitmeyin, sızsız İstanbul olur mu?

Dedemin anlattıkları geldi aklıma birden. İstanbul’umuza sahip çıkalım derdi, hep. Kolay alınmamıştı bu şehir. Haliç şahitti yaşayanlara, Rumeli Hisarı şahitti. Dedelerimiz, ninelerimiz şahitti.

Boğaz Köprüsü’nden geçerken, dedem hep “ Maşallah, maşallah” derdi. Niye böyle dediğini anlayamazdım. “Ne güzel bir şehirde yaşıyoruz, nazar değmesin, herkesin aklı kalır bu şehirde” derdi. Niçin böyle söylerdi, bilemezdim. Ben de “maşallah, maşallah” diye tekrar ederdim. Sonraları anladım dedemin söylemek istediklerini.

Şimdi Haliç de şahitlik etmek istemiyordu demek. Korkmaya başladım, nereye baksam bir terk ediş, kaçış vardı İstanbul’dan.

Kız Kulesi’ni gördüm sonra, ağlıyordu. Hıçkırıklar ve gözyaşları içinde feryat etmeye başladı:

— Bunca yıldır, herkesin gözdesiydim. Üsküdar sahilinden imrenerek bakarlardı bana. Nice âşıkler benim karşımda aşklarını itiraf etti. Niceleri de benim şahitliğimde aşk sözü verdi, bağlılık sözü verdi. İstanbul dendiğinde ben de gelirdim akla. Gitmek istemiyorum ama ... Niye böyle yaptılar, niye sahip çıkmadılar. Niye, niye.. Bir anda sesi kesilen Kız Kulesi’nde derin

bir sessizlik ve o sessizliğin getirdiği hüznün hâkim olmuştu. Bu arada martılar da giden bu güzelliklerin peşinden uçuyorlardı. Onları durdurmak isteyen martılar, gökyüzünde çığlıklar atıyordu. Gözlerimden akan yaşları durduramıyordum. İstanbul da gözyaşlarım gibi gözlerimin önünden akıp gidiyordu. Ve ben ne dur diye biliyordum ne de kal... Gitme İstanbul, diyemiyordum. Demeye yüzüm mü yoktu acaba. İçimdeki haykırışlar döktüğüm gözyaşları ile sessizleşiyordu.

Yürümeye devam ettim. Her yerden ayrı ses ve her yerden ayrı bir kargaşa dolduruyordu beynimi... Her şey sitem ediyordu, martılar ağlıyordu.

İstanbul sokaklarını böyle bomboş göreceğim aklıma bile gelmezdi. Bazen sıkılırdık kalabalıktan , kaçmak isterdik. O , bizden önce davrandı. Meğer İstanbul'un kıymetini bilememişiz. Nasıl bir güzelliğe sahip olduğumuzun farkında değilmişiz. Ne yapmıştık onu böyle üzecek? Ne mi yapmıştık? Daha ne olsun; denizlerini kirletmiştik, betonlara gömmüştük güzelim şehri. Belki de tarihini unutmuştuk, ziyaretimizi kesmiştik uzun zamandır. Bunları düşünürken, birden feryat ettim arkalarından. "Dur, İstanbul, gitmeeee... Sen, evimizsin, sevgimizsin, tarihimiz, inancımız, her şeyimizsin. Dünyanın hiçbir güzelliğine değışmeyiz seni." duymuyorlardı beni. Güneş doğuyordu Haliç taraflarından. Umutlarım da yıldızlar gibi, doğan güneşle biraz daha azalıyordu. " Geri gel, İstanbuluul"

Gözlerim yarı açık, yine aynı şairin sesiyle uyandım kâbustan;"İstanbul'u dinliyorum gözlerim kapalı" hemen açtım gözlerimi, doğruldum. Dışarıya baktım hemen. İstanbul' dinledim, İstanbul'u seyrettim şairin dediği gibi. "Allah'ım sana şükürler olsun" dedim. Her şey yerli yerindeydi. İçeriye vuran güneşle gülümsüyordu İstanbul. Terk etmemiştii bizi.

Büyük bir hızla kalktım yataktan. Üzerime en sevdiğim kıya-

fetlerimi giyip, çıktım evden. Bütün karmaşasına rağmen, insanlarıyla da güzeldi İstanbul. Galata Kulesi'ne çıktım. Kâbusumun etkisiyle hâlâ konuşuyor gibiydi gizemli kule. Ama "Hoş geldin" diyordu. "Hoş buldum" diye bağırdım etraftakilere aldırmadan. Derin bir nefes çektim önce. Sonra da "İyi ki sende yaşıyorum, iyi ki İstanbulluyum." dedim. Manzaranın tadını çıkardıktan sonra hepimiz adına, bütün İstanbullular adına söz verdim. "Sö-ööz.." diye bağırdım. "Sahip çıkacağız sana."

Melisa İpek Tapın

Beyoğlu Tic. Meslk. Lisesi/A 10 B Sınıfı

ŞEHR-İ İSTANBUL

Beni buraya bağlayan bir tek şey var. Islak kaldırımlarında yürümem, dilini dilmediğim insanlarla karşılaşmam, nereye çıkacağını bilmediğim sokaklara girmemi sağlayan bir tek şey... Hayatımın kadını annem ...

Çok değil altı yıl önce öğrendik akciğer kanseri olduğunu. Altı yıl diyorum da altı yıl mıydı altı asır mıydı, muamma. Önce babam sonra annem ... Yaralı bir kuş misali. Çaresiz olduğunu bile bile çırpınmak ...

Geçen altı yıl boyunca annemin dilinden İstanbul aşkı hiç düşmemişti. Vasiyetiydi Karacaahmet'e babasının yanına gömül-mek. Annemdi o, hayatımın kadını bir eşi daha yoktu. Ruhuna huzura erdirmek en birincil görevimdi. Annemin naaşıyla beraber İstanbul yoluna koyulduk.

Büyürken ninnilerle değil İstanbul hikâyeleriyle büyüdüm ben. Hoş annesi tarih öğretmeni olan bir çocuk nasıl büyüyebilirdi ki başka. Bana değil, babama değil, yalnız İstanbul'a aşıkta annem. "Sana kendini anlatır İstanbul, duymayı dene" derdi. Bu eşsiz yedi tepeye, annemin cansız bedeniyle gelmek ise en büyük hayal kırıklığıydı.

Karacaahmet'e emanet etmiştim kızını babasına. Yalnız değildi artık. Babasını ellerini tutmuştu belki de. Ben ise gitmek mi, kal-

mak mı ikilemi arasında yine yalnız yine çaresizdim. Şimdi annemin benden istediğini yapmaya geldi sıra ... “İstanbul’u duymayı denemek”...

İlk olarak İstanbul’un efsanevi kızını ziyaret ettim. Denizin ortasında bir kule ... Annem her Türk’ün bu kıza âşık olduğunu söylerdi. Sanki kulaklarıma tekrar tekrar fısıldıyordu. Ve ben ilk defa İstanbul’un kızını Kız Kulesi’ni dinledim, çok şey duydum.

Sultanahmet’i de dinlemeliydim. Yine çınladı kulaklarımda annemin buğulu sesi “Altı minaresiyle İstanbul’un en güzel pırlantası” derdi. Mimar Sinan’ın öğrencisi Sedefkâr Mehmed Ağa’nın kusursuz işlediği pırlantasıymış Sultanahmet. Bugün bunu daha iyi kavradım.

Haliç ... Fevkalaede bir yapı ... İngilizler “Golden Horn” demişler bu esere. Yani “Altın Boynuz” ... Boşuna da dememişler ...

Olağanüstü bir yer daha var. Boğaz’ın kıyısında 140 yıldır yıkılmadan dimdik duran “Beylerbeyi Sarayı” ... Osmanlı sarayını anlatan en görkemli yapı anneme göre. Görkemli deyince Eyüp Sultan Camii’ni atlamak mümkün mü? Temellerini Fatih Sultan Mehmet’in attırdığı Eyüp Sultan Camii kuşkusuz İstanbul’un en kutsal mekânı.

Buraları gördükçe ismi aklıma gelmiyor annemin. Duyanlar önce “yabancı mısınız?” diye sorarlardı. Bilmezlerdi ki “Alyana” İstanbul’un eski isimlerinden biri ...

...Ve Galata ... Kesme taşlardan inşa edilen müthiş bir yapı. Bu tepeden İstanbul’a bakanlar Hezarfen Ahmet Çelebi’nin hiç korkmadan nasıl uçmak istediğini daha da iyi kavırıyor. Napolyon “Eğer dünya bir ülke olsaydı başkenti İstanbul olurdu” diye boşuna dememiş.

Şu an ben de üstadım Yahya Kemal Beyatlı’nın dizelerine keskinlikle katılıyorum:

Sana dn bir tepeden baktım Aziz İstanbul!
Görmedim, gezmediğim, sevmediğim hiçbir yer
mrm oldukça gönül tahtına keyfince kurul!
Sade bir semtini sevmek bile bir ömre değer!

Elif Yıldırım

Bağcılar Hikmet Nazif Kurşunoğlu Kız Teknik ve Meslek Lisesi/A 11-C Sınıfı

BİRAZ DAHA SAKİNLEŞTİRİCİ

Bol sıkıcı olacağına inandığım bir güne, içimde az da olsa bir umutla uyanıyorum. Kalkıp hışımla perdelerimi aralıyorum. Tanrı'm diyorum. Bu kadar mı mecburum karamsar olmaya?

Bu sözlerimi yağan yağmura ve yağmurla beraber içimde zar zor biriktirdiğim, kuytu köşelerden bulup çaldığım umutlarımın kayboluşuna yoruyorum. En iyisi gidip Cevdet Bey'le konuşmak. İşi bu değil mi zaten? O beni dinleyecek ya da en kötü ihtimalle bir iki ilaça geçiştirecek. İlaçlarla uyutulduğum farkındayım ama olsun. Boşuna yazmıyor kapısında altın rengi el yazısıyla "psikiyatr" diye.

Midemi kandırarak cinsten bir kahvaltı yapıyor ve özensiz bir kıyafetle dışarı çıkıyorum.

Önce biraz yürümem ve ardından da 13.30 vapuruna yetişmem gerekiyor. Yürümek de amma zor iş be kardeşim! Hele ki Taksim Meydanı gibi canım Türkiye'min yedi bölgesinin bulunduğu bir yerde. Kolay değil yedi bölgenin yedi kültürünü taşımak. Farklı kültürler, farklı düşünce tarzları, farklı bakış açıları... Bununla da yetinmiyor, bilmem ne ülkenin bilmem ne mağazası. İsimlerini de okuyamıyorum doğru dürüst. Ayrıca anlamını dahi tam olarak bile bilemediğim bir kelimenin ya

da kelimelerin insanın gözüne gözüne sokulma amacı nedir?

Ben bu sorulara cevap bulamazken böyle böyle geçinip gidiyor koskoca İstanbul.

Helal olsun sana. Taş olsa çatlardı diyor ve vapura biniyorum. Vapurun en kuytu, martılara en yakın, insanlara en uzak yerine gidip oturuyorum. Sırf bu bozulmuş, yozlaşmış, dağılmış konuşmaları duymamak için. Tam bunları kurgularken aklımda, genç bir oğlan ve bir kız gelip oturuyorlar yanıma. Ellerinde torba torba kağıtlar... Âdeta sarıyorlar etrafımı.

Yanımdaki kız:

— Merhaba beyefendi, diyor.

Bunu anlamam uzun sürüyor. Çünkü kızın dediğinden bir şey anlamıyorum. O nasıl bir konuşmaydı öyle? Duymamazlığa gelerek hiçbir şey söylemiyorum. Diğer yanımdaki oğlan atılıyor bu kez:

— İyi günler beyefendi. Biz anket yapıyoruz. Size de bir iki soru sıracamız.

Tamam diyorum ve karmaşa başlıyor. Bir sağlı sollu saldırı ki almış başını gidiyor. Her birine evet diyor, kafadan bir şeyler uyduruyorum. Aslında her soruda daha da sinirleniyorum.

Ne dedikleri anlaşılıyor. Adını dahi duymadığım yerler. Evinden zorla çıkan bir adama bu kadar da yüklenilmez ki! İsyan ederken şansına, bu işi kim saldı başıma diye düşünüyorum.

Yolculuğum boyunca susmuyorlar. Nasıl dayandım bilemiyorum. Vapur iskeleye yanaşınca çarçabuk iniyorum vapurdan. Kaçıyorum oradan. Saatiye bakıyorum. Muayenehaneye gitmem daha yarım saat var. Biraz daha dolaşmaya karar veriyorum. Belki uçar bu zıt kutuplu düşüncelerim diye hissediyorum. Yürürken pür dikkat inceliyorum etrafımı.

Ne kadar çok değişik yüz var. Şu gelen nereli acaba? Hangi diyardan gelmiş? Bize, buraya ne getirmiş ya da bizden, bura-

lardan neler yok etmiş? Tıkasam kulaklarımı insanlar doğru dürüst bir şey konuşuyor zannederdim. Oysa yanlarından geçerken anlıyorum ki konuşma adına hiçbir şey yapmadıkları apaçık ortada. İnsanları geçsem bile sokaklar da bir garip artık.

Gerekli gereksiz kelimelerle doldurmuşlar cadde sokak. Vitrinlerine bakmadan nerenin ne sattığını anlayamaz hâle geldim. Batılılaşmak adına, Batı'ya yaranmak adına gün gün harcıyorlar canım, güzelim İstanbul'u. Bir nida salıvermek geliyor içimden gökyüzüne doğru.

Ey İstanbul! Ne kadar da süslemişler seni. Öyle ki artık ben bile tanıyamaz hâle geldim seni.

Muayenehaneye girerken hâlâ kargaşada beynim. Acaba herkes mi böyle düşünüyor yoksa ben mi abartıyorum? Bilemiyorum. Aslında hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim buralara çok yabancılaştığım.

Bunları anlatırken gülüyor Cevdet Bey. Gülme, diyorum. Sahici bu anlattıklarım. Hiç kimse şikâyet etmedi mi sana böyle? Bir şeyler söylüyor bana. Onu da anlamıyorum ya neyse.

Kalkıyorum yerimden. Cevdet Bey'e dönüp:

— Yaz doktor yaz. Bana bir kutu da sakinleştirici yaz.

Elimde ilaçlarım geldiğim gibi gidiyorum dönüş yoluna . Muhabbeti bozulmayan, beni uzun uzun dinleyecek tek bir kişi bulamıyorum. Sonra aklıma muhabbet kuşlarım geliyor.

Eve gidip onlarla konuşmaya heves ediyorum birden. Eve vardığımda kapatıp kapılarımı dünyaya, başlıyorum muhabbet kuşlarından medet ummaya.

Özge Deniz Yıldız

Sarıyer Hüseyin Kalkavan Lisesi / 12-B sınıfı

BİR YILDIZ DOĞUYOR

Bebek gibi masum, köy kokulu, al yazmalı, buğday tenli, kömür gözlü Esmeray. Huzur yollarından akıp gelen rüzgâr saçlarını tarıyor tel tel. Tüm güzelliklere meydan okuyor uzun kirpiklerin, al al yanakların ve kara kaşların.

Doğunun ücra köylerinden birinde annesi, babası ve beş kardeşi ile oturuyordu Esmeray. On beş, on altı yaşlarındaydı. Fatma öğretmenin verdiği kitapları büyük bir tutkuyla okuyordu. Sonra yazıyordu. Öyle bir hevesle, öyle bir aşkla yazıyordu ki Fatma Öğretmen ona: “Senin koluna sanatın altın bileziği takılmış.” diyordu.

Okulu köyden kilometrelerce uzaklıktaydı. Okuluna gidip gelmek onun için hiç zor olmazdı. Neden zor olsun ki? Bir işi severek yaptıktan sonra hangi zorlukmuş çözülemeyen, hangi dağmış alışamayan? Kışın metrelerce kar arasında hiç üşümüyordu; çünkü Esmeray’ı küçük yüreğinde taşıdığı okuma sevgisi zaten ısıtıyordu.

Okuldan sonra derslerini bitirip avluyu süpürür, tandırda sıcacık ekmekler pişirirdi. Kardeşlerine bakar, kendi yüzünü anımsatan güllerini sular, Sarıkız’ın sütünü sağardı. Akşama doğru yemeği pişirip tabakları çanakları yıkadıktan sonra evlerinin yanı başındaki tepeye çıkardı. Kağıtlarını, kalemini, kitaplarıyla

kalkardı. Bu hazinenin sayesinde şiirler yazardı. Anacığına, Fatma Öğretmenine, güllerine yazardı. En çok da İstanbul'a yazardı. Çok merak ederdi İstanbul'u. O büyük mü büyük deniz var ya işte onu görmek isterdi; çünkü o bu güne kadar hiç deniz görmemişti. Acaba nasıldı oranın insanları? Komşularında bir televizyon vardı. Belgesellerden, filmlerden görürdü İstanbul'u Tepeye çıkıp radyoyu zar zor ayarladıktan sonra İstanbul ile ilgili şarkıları, şiirleri dinlerdi. Merakı bir kat daha artar, İstanbul bir kat daha büyürdü Esmeray'ın gözünde.

Bir gün Fatma Öğretmen Esmeray'a Yahya Kemal'in şiir kitabını vermişti. İşte o günden sonra İstanbul'u daha yakından tanımaya başladı. Bir Başka Tepeden ile, İstanbul Ufuktaydı ile, İstanbul'un O Yerleri ile tanıdı İstanbul'u. O günden sonra Yahya Kemal'i de İstanbul'u da çok severdi. Onun gibi büyük bir şair olmak istiyordu. Yahya Kemal'in çok şiiri yoktu fakat şiirlerinin hepsi herkesin dilindeydi.

Onun gibi kısa ve öz olmak istiyordu. Toprak ananın koyu yeşil saçlarına uzanıp şu şiiri yazmıştı İstanbul'una:

Alaca karanlıklardan gözlerin de bir perde, Arkadaş! Nerede bu İstanbul, nerede? Sen de ne zorluk varsa kabul, İstanbul, İstanbul, İstanbul...

Biricik aşkı vardı Esmeray'ın. Uğruna can verebilecek kadar seviyordu onu. Özlemiyle yanıp tutuşuyordu. Seveni çoktu onun. Esmeray'a belki sıra bile gelmezdi. Herkese kucak açabilen biriydi. Ah bir de dünyaya hâkim olabilecek, dünyayı kendine hayran bırakabilecek bir yüreği vardı Esmeray'ın sevgilisinin.

Alçak gönüllüydü. Bir başak gibiydi. İçi doldukça başı yavaş yavaş önüne eğiliyordu. Belki de Esmeray onun en çok bu yanını sevmişti. Masmavi gözleri vardı. O nazar boncuğu gözleri. Esmeray o büyük gözleri hiç görmemişti. Onun esmer tenine hiç do-

kunmamıştı. Bugüne kadar hiç görmediği aşkı... O karmaşıktı. Zorlu bir bilmece gibiydi ve Esmeray onu çözemiyordu.

O kaçtıkça Esmeray kovalıyordu; fakat elden ne gelir. Çaresizlik gülümsüyordu her an. Ne demişler zamanında: “Ele geçmezse sevdiğimiz, çare ne? Eldekini sevmeliyiz. “Bırak Esmeray bu sevda senin boyunu aşar. Eziliverirsin altında, senin pembe rüyalarına benzemez, diyordu Esmeray’ın bir yanı. Diğer yanı ise gülü seven dikenine katlanır, en dur durak bilmeden sevdiğine koş, diyordu. Esmeray’ın aşkının adı İstanbul. “Biricik İstanbul.”

Gece akıp gidiyordu çağlayanlar misali. Sönmüş yıldızlara baktıkça Esmeray’ın göz kapaklarına bir ağırlık çöküyordu. Tam o sırada radyonun hışırtılı sesinden Esmeray’ın uykusunu kaçırarak haberler gelmeye başladı. Bir şiir yarışması düzenlenmişti. Konusu ise İstanbul’du. Esmeray sevdiğine bu güne kadar yazdıklarından çok daha güzelini yazacaktı. Ertesi gün durum Fatma Öğretmenine anlattı. O da Esmeray’ı destekledi. Esmeray tüm dikkatini toplayarak şiirine başladı. Kısa ve öz olacaktı onun şiiri. Sevgisi ile harmanlayacaktı kelimelerini.

İSTANBUL AŞKI

Deniz gözlü İstanbul ateşten gömlek misin?

Seni benden ayıranlar inim inim inlesin.

Biraz daha bağır, gelmiyor sesin,

Edebiyete imza atmış içimdeki hevesin.

Sen dillerdeki damla damla bal,

Ne olursun bir ömür benimle kal.

Cennetin ıtırından mı çaldın sen?

Yıllar yılı sol yanımda kaldın sen.

İşte Esmeray’ın yarışmaya katılan şiiri. Günler hızla birbirini kovalıyorken bir gün Fatma Öğretmen büyük bir coşkuyla

Esmeray'a müjdeyi verdi. Esmeray'ın şiiri birinci olmuştu. Onu İstanbul'a bekliyorlardı. Esmeray'a ödül olarak İstanbul'da eğitim verilecek, daha iyi koşullarda okutulacaktı. Esmeray'a İstanbul'a gitme şansı verilerek, onu aşkına kavuşturarak zaten en değerli hediyeyi vermişlerdi ona.

Esmeray ailesiyle konuşup izinlerini almıştı. Ailesinden, Fatma öğretmeninden, tepesinden ayrılmak zor olsa bile işin ucunda İstanbul vardı. Fatma öğretmeni Esmeray'ı İstanbul'a kadar götürmüş yarışmanın törenine onunla katılmıştı.

Törende Esmeray'ın içinde tarifsiz bir heyecan vardı. Nefesi kesiliyor, sesi titriyordu. Törenden sonra öğretmeni onu yeni okuluna yazdırmış, yurda yerleştirmişti. Esmeray düşlerinde büyüttüğü denizi sonunda görmüştü. O an birazcık korkmuş daha sonra alışmıştı. Uzun uzun dalıp gitmişti deniz gözlü İstanbul'una. Bir de Kız Kulesi'nin denizin orta yerinde nasıl durduğuna şaşırılmıştı. İstanbul'un sırlarını çözmeye çalışıyordu.

İstanbul'un misafirperverliğini sevmişti. Bu da İstanbul'un Türkiye'nin en kalabalık şehri olmasından belliydi. Sonra çeşit çeşit dilden, dinden, kültürden İnsanların bulunduğu şehirdi İstanbul. Ne kadar da zengindi İstanbul. Hem Asya kıtasının hem de Avrupa kıtasının elinden tutuyordu. Esmeray, denizi ilk defa gördüğü gibi gökdelenleri de ilk defa görmüştü. Aman Allah'ım! Ne kadar da büyüktü. Ne kadar da asiydi. Sanki göğün sinisini parçalayıp maviliklere dalmıştı. Herkes çok seviyordu İstanbul'u. Adına en çok şarkılar, şiirler yazılan duygusal bir şiirdi. Esmeray yeni geldiğinde İstanbul'da gece olduğunu fark etmemişti. Gece-leri o kadar aydınlıktı ki gözleri kamaştırıyordu sokak lambaları. En çok üzüldüğü konu o İstanbul'un yıldızların dansından mahrum olmasıydı. Ona da alışmıştı zamanla.

Canla başla çalışıyordu. Azim ağacının olgun meyvelerinden

yyordu Esmeray, köylerindeki diğer Esmerayların sesini duyuracaktı.

Ay ışığını örten kara bulutlar yavaş yavaş dağılıyor ve Esmeray artık parlıyordu. Bir yıldız doğuruyordu İstanbul'un kucağına. Sonsuza kadar sönmemek üzere...

Nihal Karacıf

Adile Mermerci Anadolu Lisesi / 10 F Sınıfı

BEKLE

İstanbul'un kuytularında boğazın kokusuyla büyüyen, arabaların egzozundan çıkan dumanda bile aşkı tadan iki Aşık yaşardı. Yaşardı. Yanlış oldu. Onlar yaşarlardı. Birbirlerinin nefesiyle hayatta kalırlardı. Ve aşk bu kirli semtte belki de yalnız onlara yakışırdı. Güneş sadece onlara güzeldi her gün.

Bir gün güneş yine onlara doğdu. Her zaman buluştukları bankta buluştular yine. Etraf zifiri karanlık. Buğra çağırmişti Ezgi'yi, önemli demişti ve endişeliydi telefonda sesi. Ezgi bekleyememişti bu yüzden güneşi. Gözü gözüne değdi ilk önce, sonra sarıldılar bütün duygularıyla. Gözlerinin parıltısı aydınlatıyordu etrafı. Ezgi endişeli gözlerle Buğra'ya bakıyor, Buğra gözlerini kaçırıyordu. Suskunluğu tanımladılar birkaç dakika. Dayanamadı Ezgi bağırdı. "Konuş aşkım. Konuş. Ne oldu? Bir şeyler söyle. Susma. Hadi konuş." Bir damla yaş geldi Buğra'nın gözünden ve fısıldadı belki kalbinin en derinlerinden. "Seni seviyorum..." Ezgi kendinden iyi tanırıdı onu. "Konuş Buğra konuş. Ne oldu?" Buğra açtı gözlerini kocaman ve sarıldı yeniden tutkuyla. Fısıldadı kulağına. "Babam bir suç işlemiş. Yurt dışına gitmemiz gerekiyormuş hemen bugün. Beni bekle ama aşkım oldu mu? Seninle açtım gözümü ben seninle kapamalıyım bekle. Bekle..." Ansızın bıraktı Buğra'nın ellerini Ezgi. Arkasına bile bakmadan koştu koştu... Hıçkırıkları kaldırımlarda

yankılandı ve zifiri karanlıkta kayboldu. O gün gitmedi Buğra Ezgi 'ye... Gidemedi belki de kim bilir. Vedalaşamadan terk etti şehri. Boynu bükük, mazlum. Çok âşık iki genç kendi işlemedikleri bir suç yüzünden hem de... Yaşama sevincini yitirmişti.

Günler, aylar geçti. Ezgi bekledi. Kalbini Buğra'ya bırakmıştı. Bekledi. Yaşama geri dönebilmek için kalbinin geri gelmesini bekledi. Bir yıl oldu bekleyişlerle. Her zaman buluştukları söğüt ağacına gitti. Baş harflerinin kazılı olduğu banka oturdu. Ve bekledi, bekledi... Gözlerini Boğaz'a dikti. Onsuz geçirdiği bu günler için bir kez daha isyan etti şehre. En son onunla atmıştı çığlığını. Onunlayken çok çıkmıştı sesi en son. Ve onsuz bağırılmıştı bu kez. Fakat hıçkırıklarının sebebi aynıydı. Onsuzdu. Mutsuzdu. Bekledi. Günler, aylar geçti yine. Evine dönmedi. Söğüt ağacının altında isimlerinin yazılı olduğu o banka sarılarak bekledi.

Ve şu dizeleri ekledi isimlerinin altına.

"Benimle birlikte bu şehir de isyan ediyor sensizliğe.

Sarayları, camileri birer birer yıkılıyor.

Başka bir şehir kuruluyor.

Adı İstanbul değil.

Vazgeçmek mümkün değil senden.

CAN GİBİSİN.

Yokluğunda. "

Ezgi yıllardır o bankta o bank gibi eskidi. Buğra'dan bir haber. Yalnızlığa yenik düştü. Çaresizdi. Kimi zaman Boğaz'a baktı ve onu gördü. Sonra ovuşturdu gözlerini ve çimdikledi kendini. Tekrar baktı. Orada yoktu. Uzaktaydı. Çooook uzaktı. Uzaktı kalpleri artık. Çooook uzaktı. Deli dediler. Leyla dediler. O yine bekledi. 45 yaşında saçında siyah bir tel bile kalmamışken o, hâlâ beklemelerdediydi.

Güneş doğdu bir gün yine yalnızlığa. Buğra'nın doğum günüydü.

Ayrı bir güzeldi boğaz ayrı bir umutluydu Ezgi. O gün hızlı geçti zaman. Güneş ile Ay yer değiştirdi. Kaldırımlar unutmıştu Buğra'nın sesini artık. Gel diyordu Ezgi. Gel de hatırlat kendini aşkım...

Yorgun düştü. Kafasını taşıyamadı bir an. Orta yaşlı bir adamın kundura sesleri, bu aşkın tek şahidi olan o kaldırımları dövüyordu. Buğra'ydı. Dönmüştü. Ezgi'nin kokusunu çekti içine. Ona koştu. Ezgi değildi. O, dudağının uçkurunda bir tutam kanla aşka kurban gitmişti. Evet, ezgi gitmişti. Roller apansız değişti. Şehre kin kusan Buğra idi bu sefer. Lakin terk eden de o değil miydi semti? Boğaz'a döndü. Bağırды. “ Al! Beni de al! Sen nasıl bir şehirsin? Bu aşkın katili sensin İstanbul. Sensin Kız Kulesi sensin Ortaköy. Al! Onsuz yaşayamayacağımı iyi bilirdin sen oysa. Neden? Neden? O yoksa ben de yokum. Al! Karıştır beni boğazına. Hadi boğ beni güzel sularında. Al!

Onlardan... Aşklarından geriye yaşlı bir söğüt ağacı ve o bank kalmıştı. Belliydi. Onlar da yas tuttu. Çürüdü bank. Düşürdü yapraklarını söğüt. Tek şahidi onlardı bu aşkın. Bir de, bir de İstanbul... Ahhhh. İSTANBUL!

Rumeysa Cebeci

Hadımköy Örfi Çetinkaya Anadolu Lisesi / 9-C Sınıfı

RÜYAMDA İSTANBUL’U GÖRDÜM

Küçük Ahmet koşa koşa çamurlu yolda ilerliyordu. Yeni yağan yağmur Ahmet’in küçücük ayaklarının altındaki toprağı yumuşatmış, her adımını daha güç atmaya başlamıştı. Ama Ahmet aldığı havadisten sonra ne yolu umursuyor ne de yeniden toplanmakta olan yağmur bulutlarına aldırış ediyordu. Aklında yer edinen tek düşünce eve varıp babasıyla konuşmaktı. İçi içine sığmıyordu Ahmet’in. Bir kuş gibi çırpınan kalbini göğüs kafesi zor zapt ediyordu. Yüzünde hafif bir tebessümle koşmaya devam ederken yolun durumuna göz attı ne kadar kaldı varmama diyerek. Şaşırmıştı Ahmet. Ne kadar da az yol katetmişti, bayağı olmuştu yola çıkalı. Kısacık yol gözünün önünde uzadıkça uzadı sanki varılması imkânsızmış gibi geldi ona bir an için. Ama ne olursa olsun varmak istiyordu eve kafasına koymuştu, babasının yanına ulaşış içinde bir kor olmuş soruyu sormalıydı.

Biraz vakit geçince aradan Ahmet evine varmıştı. Bahçe kapısını aralayıp içeri girerken, her zaman oynadığı sokak köpeğini gördü. Kuyruğunu bir sağa bir sola salladı Ahmet’i görünce, ona yanaşmaya başladı. Belli ki hayvan Ahmet’ten biraz sevgi istiyordu; çoğu kişi vururdu ona, kovardı bu garip hayvanı başlarından, o da tesellisini Ahmet’te bulurdu. Ahmet çabucak eve girmek istiyordu ama bir koşu garip köpeğin yanına geldi iki küçük eliyle hayvanın kafasını

kavrayıp kulaklarının arkasını okşadı. “Şimdi gitmem lazım” dedi köpeğe. Köpek onun telaşını anlarmış gibi bu kısa süren oyuna darılmayarak koşa koşa evine doğru giden Ahmet’e el sallar gibi baktı arkasından. Ahmet bahçeden geçip evin tahta kapısına vardı. Sağ eliyle uzanıp tüm vücudunu bir yay gibi yukarı doğru gerdikten sonra fazlada yüksek olmayan zile basmayı başarabildi. Bastıkça bastı. Açılıydı da kapı girseydi bir an önce babasının yanına. İçeriden gelen ayak seslerini takiben kapı yavaşça açılmaya başladı, Ahmet girebileceği kadar bir boşluk oluşunca içeriye şimşek gibi daldı. Tam “Baba , baba !” diye haykıracakken bir el sol kolundan yakaladı Ahmet’i. Ahmet o kadar heyecanlıydı ki kolunu kavrayan eli ayaklarının artık onu ileri taşımadığını görünce fark edebildi. Bakışlarını kolunu tutan elden yukarı doğru yöneltti. Annesiydi bu.”Dur evladım nereye böyle, ne bu telaş. Ben de zile böyle basılınca acil bir durum var sandım. Bak, ayakkabıların çamura batmış git onları çıkar ilkin, sonra elini yüzünü yıkayıp geçersin içeri” dedi. Ahmet ayakkabılarına uzanıp onları çıkardı. Ne telaşla onca yol aşmış gelmişti, şimdi mecburen boynu bükük musluğa doğru yöneldi. Annesinin sözünü dinlerdi hep. “Of” diyordu içinden, “Babam şimdi iki adım yanımda salondadır” .Ahmet gözleri yerde iç geçirirken birden önüne bir engel çıktı. Hafifçe irkildi. Kafasını kaldırıncaya babasının gür bıyığının altından sıyrıtan yüzünü gördü.”Baba! ” dedi “ Babacığım gerçekten gidiyor muyuz İstanbul’a? Ömer ağabey arkadaşlarla oyun oynarken oradan geçiyordu; Hayırlı olsun Ahmet babangille İstanbul’a gidecekmışsiniz dedi bana.”Cevabı beklerken heyecandan eli ayağı titriyordu âdeta. Babası ”Evet gidiyoruz oğlum, büyük amcam işlerinde yardımcı olacak birisini arıyormuş malum yaşlandı o da artık, ben bakacağım oradaki dükkânına bir süreliğine. Seni de yanımda götürüyüm dedim, bilirim ne kadar merak ettiğini İstanbul’u. Şimdi git elini yüzünü yıka sonra içeri gelersin. Orada

daha konuşuruz” Ahmet, İstanbul’a gideceğini duymuştu ya bırak elini yıkamasını istemelerini, dünyanın yükünü sırtına verip taşı deseler taşır. Ahmet’e İstanbul’u dayısı anlatırdı. Dayısı anlatırdı, o da dinler hayretler içinde kalırdı anlatılanlar karşısında. Mustafa dayısı İstanbul’da altı sene bir tekstil fabrikasında çalışmıştı. Orada çalışırken yük teslimatına giderdi hep. Her köşesini gezmişti İstanbul’un neredeyse. Ona oradaki camileri anlatırdı dayısı. Ayasofya vardı sonra Sultan Ahmet Camii vardı. Ezberlemişti anlatılanları bir bir. Dayısı ona köprüleri de anlatmıştı.”İki köprü var”derdi.”Boğazın üstüne dikmişler betondan, çelikten. Deprem olsa yıkılmaz o kadar sağlam. Yalnız bak Boğaz diyorum” derdi. Öyle derenin filan üstünden geçmez bunlar denizin üstünde bunlar, bildiğin deniz.”Bildiğin deniz” diye tekrarlardı Ahmet’te eline kafasını dayamış derin hayaller içindeyken. Sonra dayısı ona “İstanbul’a gelen türlü türlü insan var” derdi. Her türlü ülkeden insan gelirmiş. Sarı saçlısı, mavi gözlüsü, esmeri, karası. Turist deniyormuş bunlara. Turistin anlamını da öğrenmişti dayısından. Turist ziyaretçi demekmiş. Dayısı ona anlatırdı İstanbul’u, o da arkadaşlarına anlatırdı. Derdi ki “Bir tane camii varmış İstanbul’da altı minareli, minareleri ta göğe kadar uzanır öyle son bulurmuş.” Tüm arkadaşlarının şaşkınlıktan ağzı açık kalırdı, o da başta böyle şaşırmıştı dayısı anlattığında, ama arkadaşlarının önünde belli etmezdi şaşkınlığını çünkü anlatıcı artık oydu. Sonra köprüleri anlatırdı arkadaşlarına; “İki köprü varmış denizin üstünde öyle bir demirden yapmışlar ki bunları bin tane çekiçle bin yıl dövsen hiç bir şey olmaz, o kadar sağlam yani. “İki kara varmış Asya, Avrupa. Bunları bu köprüler bağlamış eğer bunlar olmazsa biri sağa, biri sola alır başını gidermiş” derdi. Bunlar aklından geçerken elini yüzünü yıkamış salona doğru içi içine sığmayarak ilerliyordu. İçeri girdi babasının yanına oturdu. Babası yarın sabah yola çıkacaklarını dayısının da onlarla geleceğini onlara rehberlik

edeceğini söyledi Ahmet'e. O ve dayısının iki gün kalıp geri döneceklerini onun işler bitene kadar kalması gerektiğini geri dönünce annesinin ona emanet olacağını söyledi. Ahmet'in sevinci daha da katlandı dayısının geleceğini duyunca. Dışarı çıkmak için izin alıp bu sevinçli haberi arkadaşlarına da iletmek istedi. Annesi ona hava kararmadan gelmesini tembihledi. Evden çıktığı gibi koşmaya başladı sevinçten yerinde duramıyordu zaten. Hemen Muratların evine yöneldi orada olmalıydı arkadaşları. Köydeki kahvenin önünden geçerken, kahvenin önündeki taburede oturan Mahmut Dede "İyi yolculuklar yeğenim, güle güle gez oraları!" dedi. Köy küçüktü haberler tez yayılırdı."Sağ ol Mahmut Dede" deyip koşar adımlarla devam etti yoluna. Kısa süre sonra arkadaşlarının yanına vardı onlarda olanları duyunca en az Ahmet kadar heyecanlandılar. Ondan kendilerine bir hediye getirmelerini istediler. Ahmet söz verdi arkadaşlarına. Hava kararmaya yüz tutmuşken herkes evlerine dağıldı. Ahmet eve vardığında dayısı da gelmişti onlara. Hep beraber sofraya oturuldu. Yemek yenildikten sonra dayısı Ahmet'e "Haydi yiğidim bu gece güzelce uyu yarın sabah erkenden durağa çıkacağız inşallah" dedi. Ahmet odasına geçti. Heyecanı bir nebze olsun azalmamıştı. Annesi geldi ışığını kapatıp üstünü örttü. Gözüne bir türlü uyku girmedi Ahmet'in. Sağ tarafına uzandı ayaklarını karnına doğru çekti. Her zaman böyle uyurdu ama bu sefer uyuyamadı. Ah, dedi. Bir sabah olsa da yola çıksak. Bir varsam İstanbul'a. Düşünceler içinde kaybolan Ahmet yavaş yavaş kendini uykuya teslim etmeye başladı. Ahmet, İstanbul' u hayal etti.

Sabah güneş ağır ağır yükselirken Ahmet, babası ve dayısıyla evden çoktan çıkmış durakta otobüslerini bekliyorlardı. Yaklaşık on onbeş dakikalık bekleyişten sonra otobüs yolun üstünde belirdi. Durağa yakın yavaşlayıp beş metre ötede durdu kapıları açıldı, muavin çantaları bavulları alıp bagaja yerleştirdi. Hepsi içeri girdi. Oto-

büs yarı yarıya doluydu, herkes seyrek seyrek oturmuştu. Otobüs hareket etmeye başlarken muavin istedikleri yere oturabileceklerini söyledi. Ahmet arka koltuğa bakarken babası onu gördü ve hemen kollarının altından havaya kaldırarak Ahmet'i taşıdı. Arka sıradaki cam kenarına oturup onu da kucağına aldı.

Saatler geçmişti. Camdan saatlerce dışarıyı izlemişti Ahmet fakat sonunda küçük bedeni yorgun düşmüş ve uykuya dalmıştı. Aradan beş altı saat geçmişti ki birden irkildi. Babası onu hafifçe uyardırmıştı. Ahmet yarı açık gözleriyle babasına baktı."Dayın yaklaştık dedi camdan dışarıya bak gelirmişiz birazdan köprüye."Ahmet bunu duyar duymaz gözleri fal taşı gibi açıldı. Camdan dışarıyı pür dikkat izlemeye başladı. Kısa bir süre sonra devasa halatlarıyla Boğaziçi Köprüsü görüldü. Otobüs köprünün halatları altından geçerken ağzı açık hayranlıkla bakıyordu Ahmet. Masmavi gökyüzü bu demir yapıya göğe doğru baktığı zaman ayrı bir güzellik katmıştı. Ahmet, "Vallahi dayımın söylediği kadar güzelmiş" diye geçirdi içinden. Dayısına baktı, ağzı kulaklarına varıyordu onun bu sevincini gören dayısı ve babası da güldüler."Ne güzelmiş değil mi yiğidim?" dedi dayısı."Evet, dayı " dedi."Çok güzelmiş."

Dayısı "Hep yukarıya bakma, biraz da aşağılara bak, denize bak". Ahmet denizi kolaçan etmeye başladı. Parıldayan mavi suların iki tarafı da birbirinden güzel evlerle bezenmişti. Suyun üstünde envai çeşit tekne vardı ama onun dikkatini en çok bir yolcu gemisi çekmişti. Daha önceden gemi görmüştü görmesine ama bu kadar büyüğünü ilk kez görüyordu. Arkasındaki suyu köpürte köpürte gidiyordu Boğaz'ın maviliğinde soluk beyaz izler bırakıyordu. Tam köprüyü aşarlarken Ahmet'in dikkatini çeken bir şey oldu sol tarafta."Dayı, dayı bak kale var orda" diye bağırdı."Dayısı ona gülümseyerek "Rumeli Hisarı orası yiğidim" dedi. Ahmet'in şaşkınlığı yüzünü garip bir hâle sokmuştu. Gözleri büyümüş, ağzı

hafifçe aralanmış, kaşları alınının en tepe noktasına kadar ulaşmıştı. Köprüyü geçip Anadolu yakasını geride bıraktılar. Ahmet o kadar dalmıştı ki bu güzelliklere, yol üstünde ne kadar çok araç olduğunu fark etmemişti. Hiç bu kadar araba, otobüs görmemişti yan yana. İçleri de insan kaynıyordu otobüslerin. Yol kenarlarında da insan vardı, sağda da solda da.”Ne kadar çok insan yaşıyor burada” diye düşündü. Ama yaşanmayacak yer mi dedi içinden, çok normal böyle güzel yerde bu kadar insan olması.

Aradan otuz kırk dakika geçmişti otobüs otogara ulaştı. Ahmet’in kalbi yine küt küt atmaya başlamıştı. Otobüs durdu, yolcular inmeye başladı. Yanından da dayısı ayağa kalktı. Babasına “Fatih ağabey ben şu bagajlara bakayım bir. Sen de Ahmet’i indir dolaştır ayaklarınız açılınsı ininizin de” dedi. Ahmet ta nerelerden kalkıp gelmişti, şimdi o kadar merak ettiği, hiç görmemiş olsa bile o kadar uzaktan sevdiği İstanbul’a ayak basacaktı. Kalbi nasıl atmasındı, nasıl heyecanlanmasındı. Elinde değildi. Babası onu kucağından indirdi. Yavaşça otobüsten çıktılar. Bir ileri bir geri yürüdüler. Biraz sonra dayısı gözüktü bavullarını almıştı, on onbeş metre ileride köşeye yerleşmiş onlara gelin demek ister gibi el sallıyordu. Ahmet’in yüzü gülüyordu yanakları al al olmuştu mutluluktan. Yürüyordu İstanbul’da. Bir adımı diğer adımını takip ediyordu, sayıyordu hepsini. Sanki yere basmıyor bulutların üzerinde gidiyordu Ahmet. Dayısının yanına vardılar babasıyla o bavulları yüklenip bir taksi çevirdiler. Bavulları bagaja atıp oturdular, dayısı öne , şoförün yanına oturdu. Babası cebinden adres yazılı olan bir kâğıt çıkarıp taksiciye uzattı. Taksici anladığını belirten bir şekilde başını salladı ve araba yola koyuldu. Taksi adrese doğru ilerlerken Ahmet tekrar cama yapışmıştı. İstanbul’u izliyordu sokak sokak geçerlerken. Bu camlar onun İstanbul’a açılan penceresi olmuştu âdeta.

Adrese vardıklarında taksi durdu, babası cebinden bir tomar

para çıkardı onun içinden sayarak aldığı bir bölümünü taksiciye uzattı. Bavulları alıp indiler. Varmışlardı kalacakları yere. Babasının büyük amcası ilerideki dkknn önünde elinde bir bastonla oturuyordu. Tombulca birisiydi. Babası gibi gr bir bıyığı vardı. Ama onun saçı bıyığı beyazdı. Gidip kucaklaştılar dkknn üst katındaki daireye yerleştiler.

Sonraki gün dayısı ona İstanbul'un en güzel yerlerini gezdirdi. Aslında ona İstanbul'un her yeri güzeldi. Dayısının ona köyde anlattıklarını bir bir gördü. Ne sevinçli ne mutluydu anlatamazdı kelimelerle. Köyde ona sadece lafta kalan hayal olan şeyi yaşıyordu şu an. İstanbul sınırları çizilmiş bir toprak parçası değildi hayır. İstanbul buydu işte; İstanbul, hayalini yaşamaktı. Sadece duyulan anlatılanla görmeden kendine aşık edip dinleyeni kendisine ekendi İstanbul.

O her şeyiyle İstanbul'du.

İki gün geçtikten sonra bir akşamüstü Ahmet ve dayısı, babasıyla vedalaştılar, duygulandılar hepsi. Ama Ahmet zlmemeliyim diyordu babasını burada en sevdiği şehirde bırakıyordu, gözlerini doldurmaya başlarken yaşlar, küçük yumruklarını sıktı ve yaşları hapsetti içeriye, sadece bir damla düştü gözünden, o da İstanbul'un toprağına bir buseydi âdeta.

Ahmet o gece rüyasında İstanbul'u gördü...

Mertcan Yalçın Kama

Borusan Asım Kocabıyık Tic. ve E.M. Lisesi/12-A Sınıfı

İSTANBUL'A AÇILAN İKİ PENCERE

08:30-TAKSİM

Uykuya dalmak kadar kolaydı uyanmak. Ama buna rağmen ona karşı koymak.

Açık pencereden odaya dolan seslere inat göz kapaklarını açmayı düşünmedi bile. Onu ilgilendirmiyordu doğan güneş. Yeni bir gün, onun için bu kadar erken başlayamazdı.

08:30- SULTANBEYLİ

Alışkın olduğu o tanıdık seslenme kulaklarına dolunca huzursuzca homurdandı. Zaman ve getirdikleri hiç değişmiyordu. Bunu acı olsa da fark etmişti. Annesinin acı acı öksürmesi içini yakıyordu. Hemen yerinden fırlayarak yanına gitti. Her gördüğünde yine aynı acıları yaşatan mendili kanlıydı. Ağzındaki kan kalıntılarını silerek masanın üzerinde bulunan ilaçlarını verdi. Ve biraz sakinleşmişti. Meyus bir şekilde mutfağa gidip kahvaltıyı hazırlamaya başladı ve kardeşleri masum bir şekilde sofraya oturdular. Kahvaltılarını bitirdikten sonra bütün müşkülâtlara rağmen isteksiz de olsa yerinden kalkıp temizliğe başladı. Bir yandan da annesinin inlemesi içini yakıyordu.

12:00- TAKSİM

Uykudan gözleri şişen göz kapaklarını yeni yeni aralayabiliyordu. Gece dinlediği müzikler beyninde dolaşıyordu. Kulaklarını ağrıtan kulaklıkları çıkartıp masanın üzerine koydu. Mutfağa gidip kahvaltıyı hazır gördü ve hemen oturup yemeye başladı. O sırada bugün nerelerde dolaşıp, nerelere gideceğinin hesabını yapıyordu. Kahvaltısını bitirip yavaş yavaş beyninde dolaşan müziklerle odasına doğru geldi. Gardırobunu açtığına onca elbisesinin arasından hangisini giyebilirim diye düşünmeye başladı. Tabii ki en önemlisi makyajını nasıl yapacaktı. Saçlarını düzeltip makyajını da özenerek güzel bir şekilde yaptı. Ve artık evden çıkma vakti gelmişti. Baş boş yaşamaya o kadar çok alışmıştı ki ne annesinin ne de hizmetçinin nerede olduğunu sorgulamıştı kendi içerisinde. Hoş annesi evde olsa ne değişecekti ki sosyeteden gelmiş arkadaşlarıyla masada ya briç ya da poker oynamasından başka seçenek yoktu.

12:00- SULTANBEYLİ

Yerden zar zor kaldırdığı halılar, zayıflıktan incelmış belini incitmişti. Ama bugün söz vermişti kendine. Çünkü yarın camların temizliğini yapacaktı. Ufak kardeşlerinin bağırıışlarından ağrıyan başı kaldırdığı halılar kadar ağırlaşmıştı. Yaşadığı ve çektiği sıkıntılar da aynen böyle ağırlaşıyordu. Annesinin hastalığı, abisinin her gün iş arayıp da bulamaması ve okula giden kardeşlerinin beslenmesine ne koyacağını düşünmek her gün tefekkür ettiği şeylerin sadece zerresi olabilirdi. Yıkayacağı halıları bahçeye sererken bile bu hazin düşünceleri tefekkür ediyordu.

18:00- TAKSİM

Her zaman ki gibi sokak sokak, cadde cadde geziyordu. Hiç yo-

rulmamış mıydı acaba? Bir müddet sonra telefonu çaldı ve arkadaşı partiye gelip gelemeyeceğini sordu. Hiç tereddüt etmeden, ailem izin verir mi acaba diye düşünmeden teklifini kabul etti. Eğlence onun yaşam kaynağı olmuştu, başıboştu ne de olsa. Karışanı da yoktu. Annesi poker oynamaktan, babası ise işiyle uğraşmaktan kızlarına vakit ayıramıyorlardı ki.

18:00- SULTANBEYLİ

Artık bitirmişti halı yıkamayı. Halıların içinde birikmiş pislikleri temizlemek ne kadar da zordu. Kolları da tutmayacak dereceye gelmişti artık. Ama her şey bitmemişti. O halı yıkarken kardeşleri; “Abla, çok acıktık.” diye yakınıyorlardı. Fakat halı yıkamayı bitirdikten sonra, “Kardeşlerime ne yapsam? Evde de sadece bir paket makarna var.” diye düşünüyordu.

Birden kapı acıklı bir şekilde çaldı. Kapıyı açınca meyus bir şekilde karşısında duran abisini gördü ve ondan şu iki kelimeyi duyduğunda hemen mutfığa gitti.

— Gene bulamadım.

Bir yandan da annesinin öksürüklere boğulması. Ne kadar zordu Allah'ım! Ne kadar zor.

Evde bulunan son paket makarnayı da yapıp kardeşlerine yedir-di. Annesi ve abisiyle de köyden gelmiş olan peyniri yediler. Her şeye rağmen şükredip kalktılar.

00:00- TAKSİM

Müzik beynini karıştırmış, içki beynini o kadar bulandırmıştı ki eve kendini nasıl attığını bilmiyordu. Eve geldiğinde annesi çoktan uyumuştur, babası ise işte olmalıydı. Odasına gidip üzerine rahat bir şeyler giydi ve biraz da olsa ayılmak için yüzünü yıkadı ve kahve yapıp içmeye başladı. Kahveyi içerken arkadaşının annesinin, arkada-

şını kapının önünde beklediğini ve geç geldiği için çok korktuğunu dile getirdiği geldi aklına. Fakat kendi annesi çoktan uyumuştur bile. Onu düşünen kimse yoktu şu hayatta. Ve gözyaşlarını tutamayıp ağlamaya başladı. Özgür olduğu hâlde neden gözyaşı döküyordu ki. Üzüntü ve keder içinde, beyninde fırtınalar eserek yavaş yavaş odasına gitti ve yatağına yattı. Ve yarın gezilecek çok yer var düşüncesiyle gözlerini yumdu.

00:00- SULTANBEYLİ

Yıkadığı halhallerin yerini silmeyi yeni bitirmişti. Sırma saçlarını tarayıp örmeye başladı. Yorgunluktan elleri tutmadığı için örgüleri gevşek oluyordu. Bir an aynada kendini gördü. Güzel gözlerine baktı bir süre. Fakat ayna aksi vuran odada yatan kardeşlerinin üzerinin açık olduğunu fark etti. Gidip masum yüzlerine bakıp içinden akan selin farkına vardı. O masum yüzleri ne de çok seviyordu. Yanaklarını öptü o iki yavrucağın ne de güzel sarılmışlardı birbirlerine. Usulca örtmeye çalıştı üzerlerini. Fakat erkek kardeşinin masum bakışlarının üzerinde dolandığını hissetti.

Gözlerinde parlayan umudu fark etti.

“Abla!” diye mırıldandı kardeşi, o çocuksu sesiyle.

Yatağın yanında diz çöktü. “Hımm, ne oldu?”

Rica eder tonda gülümsedi çocuk ve “Abla, yarın kek yapabilir misin?” diye sordu.

İçinde bir şeylerin koptuğunu hissetti sırma saçlı Elif. İmkânsız istiyordu ondan. Yapamayacağını.

Yalan söyledi. “Olur.” dedi, yavaşça “Olur kardeşim yaparım.”

Böyleydi hikâyeler... Aynı şehir, aynı hava ama farklı bir renk. Uyandıkları sabah belki aynıydı, baktıkları güneş birdi, hissiyatı aynıydı fakat sonuçlar muhtelifi ...

Zehra Karadağ

Sultanbeyli Anadolu İmam-Hatip Lisesi / A 10 C Sınıfı

YAŞLI KOSTANTİNİYYE

Temmuzun 28'i Erzurum'da havalar çok sıcak. İnsanlar tarlalarda, bayırlarda... Sabahın 5'i, akşamın 6'sı... Bu yaz gününde durdurak demeden, tırmık tutan eller içerisinde orak tutan küçük bir el de vardı. Yazması, küçük kafasından aşağı sarkıyor; entarisini, üzerine büyük gelmiş olacak ki, ikide bir yukarı sıvazlıyordu. Adı Meryem olan bu kız 12 yaşlarındaydı. Her gün annesi ile birlikte muhtarın tarlasında çalışırdı. Hiç çocuğu olmayan muhtar, Meryem'i çok severdi. Bu yüzden onun eğitimini üstlenmişti. Onu, kardeşi Kemal'e emanet ederek İstanbul'a gönderiyordu.

İstanbul Meryem için bir masal ülkesi, girift, gizemli bir mace-raydı. Bu ismin telaffuzu bile kulağına kadife bir dokunuş gibi heyecan üflüyordu. Meryem İstanbul'a gelince onu ilk heyecanlandıran sonsuz mavinin her bir tonunu tutmuş bir büyük su ve iki yakaya gerilmiş bir gerdanlık gibi göz kamaştırıcı ihtişamlı Boğaz Köprüsü oldu. İki büyük mucize bir aradaydı. İstanbul'da okuyacaktı. Kemal ve ailesi, İstanbul'un taşı toprağı altın sözlerine kapılıp burada yurt yuva tutmaya çalışan insanların yaşadığı varoşlardan birinde yaşıyordu. Onu okula yazdırdılar. Artık minik yüreği her sabah İstanbul güneşiyle ısınıyor ve Meryem büyüyordu.

Günler sonra tarih dersinde Meryem bastığı İstanbul toprağının önemini biraz daha anlamıştı. Çağlar içinden süzülüp gelen nice

hükümdar, nice komutan için İstanbul, tutkuyla istenen emsalsiz bir hazineydi. Bu hazine için tarihte, onca devlet savaşmış, onca devlet adamı ve asker bu uğurda canlarını feda etmişti.

Meryem İstanbul'un birçok güzelliğini öğrenmek istedi ve Kemal'e "Beni İstanbul'da gezdirir misin?" diye sordu. "Tabii, neden olmasın? Buraya geleli çok oldu, İstanbul'u gezmenin vakti geldi artık." dedi Kemal. Ama gezdiği yerler ile hayallerindeki İstanbul arasında bocalamıştı Meryem. Neon ışıklarının arasından göz kırpan İstanbul, insanların geçim derdiyle şekilden şekle girdiği bu metropol hoşuna gitmemişti. Köyünün yeşilliği, evlerinin sadeliği aklına geliyor ve aralarından geçtiği binaları üzerine çöreklenen bir heyula gibi görüyordu.

Biraz soluklanmak için bir banka oturdular, şimdi Sultan Ahmet meydanında ruhu biraz sükûn bulur gibi olmuştu. Kemal bir süreliğine yanından ayrılmıştı ki az ileride oturan gözlüklü, kıyafetleri farklı, temiz yüzlü bir ihtiyar dikkatini çekti Meryem'in. Onu köyünde bıraktığı nur yüzlü dedesine benzetti. İhtiyar da Meryem'i fark etti. Meryem'e baktı ve güldü. Daha sonra Meryem'le konuşmak için ona yaklaştı. Onun İstanbul'un yabancı olduğunu bakışlarından çevreyi süzüşünden anlamıştı. Meryem oraya gelişinden, memleketinde bıraktığı anasından, hayal ettiği ama bulamadığı İstanbul'dan bahsetti. Adam Meryem'e bakarak "Ne olur yavrum İstanbul'a böyle bakma. O böyle değil, sen onu göremiyorsun." dedi. Biraz sonra yaşlı adam tebessümle;

"Bak kızım İstanbul çok cömert herkese kapısını açmıştır. İstanbul mozaik bir kek gibidir. Birçok üründen malzeme var içinde, malzeme bozuk olunca dolayısıyla kekin tadı da bozuk olur. İstanbul'da yaşayan insanlar onun güzelliklerini görür fakat bilemez. Bilmek için hissetmek gerek... Hissetmek gerek Haliç'i Sultan Mehmet'in emeği Rumeli Hisar'ını, dünyanın göz bebeği Sultanahmet'i, Sul-

tan Süleyman'ın gurur kaynağı Süleymaniye'yi, Anastasius'un fener kulesi olarak yaptırdığı Galata'yı, sahabeler diyarı Eyüp'ü onu çepeçevre saran peygamber ve sahabe sevgisini hissetmedikten sonra bütünleşmedikten sonra İstanbul'u görmenin bir anlamı yok. İstanbul'u hissetmek için onu okumak, dinlemek gerek. Bazen küçük bir sebilde birçok bilgi bulursun, bazen vaktin yetmez bir mermer taşıın dinlemeye, sana anlatacağı birçok şey vardır. İstanbul'u okumak tarih, kültür, dil, din gerektirir kızım. Eğer İstanbul'un bu tohumlarını toprağına ekmezsen meyvelerinden yiyemezsin. İstanbul'u taş yığını olarak görürsün.

Ben İstanbul'da doğdum. İstanbul'un ahşap evleri, ezan sesleri, çörekotlu ekmek kokan havası içinde büyüdüm.

Dedemin babası Nâzım Bey Kudüs'te doğmuş. Bazı işlerinden dolayı İstanbul'a gelmiş. Nâzım Bey ayrılamamış İstanbul'dan. Yüzünü hem Batı'ya hem Doğu'ya dönmüş İstanbul'un sokaklarını, mimarisini, halkını, maneviyat kokan Süleymaniye'yi anlatır durmuş çocuklarına. "Kudüs ve İstanbul aynı ananın iki çocuğı gibidir" dermiş. "Gönlüm İstanbul oldu, susmuyor gönül papağanım" dermiş, görmediğim büyük büyük dedemi bu sözlerinden tanırım. Nâzım Bey'in eşi Şükûfe Hanım, İstanbul'da kaldığı sürede İstanbullu için şöyle derdi "Her türlü güzellikleri zıtlıştırmadan içinde barındırdı... İlişkiler yürek kokan, konuşmalar latif ve hürmetkâr idi." Bu sözler İstanbul insanının bazı yönlerini anlatır kızım." dedi.

Meryem sanki rüyadaymış gibiydi. Gözlerini kırpmadan yaşlı adamı seyrediyordu. "Sırrı kendinde saklı İstanbul'u, Doğu ile Batı'nın sentezini, tarih içinde tarih olan bu şehri gezerek tanımalısın."dedi yaşlı adam ve gülümsedi. Dinlediğı bütün bu güzellikleri bilmek, hissetmek istiyordu Meryem ve sordu: "İstanbul'un en güzel yerleri nereler?" Yaşlı adam Meryem'in heyecanını anlamış "Yürekli kızım benim, İstanbul'un yerdeki taşı bile

güzel. Benim ömrüm yetmedi İstanbul'un güzelliklerini gezmeye, anlatmaya; yaşlandım. Ben de Nâzım Bey gibi diyorum artık ayrılmadığım İstanbul için,

“İstanbul'un Medine iklimi Eyüp Sultan, Osmanlı rüzgârı eser her an Topkapı'dan, Peygamber dostu vardır orada yatan, Yârim olmuş, ayrılamam ben İstanbul'dan.

Meryem kendini hasretini çektiği sevdiklerinin yanında gibi hissediyordu. Hissediyordu şimdi İstanbul'u. Kemal'in geldiğini fark etmemişlerdi bile.

Meryem ihtiyara “Adınız nedir?” diye sordu. İhtiyar; güngörmüş, şefkatli bir sesle cevap verdi, “Adım Kostantiniyye kızım.”

Kezban Erkan

Özel Burç Safiye Sultan Anadolu Lisesi / 10 Fen B Sınıfı

KAYBETMEYE MAHKÛM

Emre, sabahın ilk ışıklarıyla uyandı ve birden ürperdi. Otobüste olduğunu unutmuştu âdeta. İstanbul'a iki saatlik yolu kalmıştı. Etrafına bakındı sessizce; herkes uyuyordu. Gözlerini kapattı uyumak için ama gözlerinden yaşlar süzüldü sadece. Hemen toparlandı ve hıçkırıklarını bastırarak camdan dışarıyı seyretmeye koyuldu. Çok severdi otobüsün camından dışarıyı izlemeyi. Canı sıkılınca yollar-daki direkleri sayardı. Bazen de ağaçları. Uzun zaman olmuştu yolculuk yapmayalı. Ankara'dan dışarı adımını atmamıştı uzun süredir.

Hostesin anonsuyla kendine geldi. Demek ki düşüncelere dalar-ken uyuyakalmıştı. Saate baktı, sabah 9'du henüz ve Harem'deydi otobüs. İçinde bir ürperti hissetti Emre. Önlerde oturmasına rağmen tüm yolcuların otobüsten inmesini bekledi; herkes indikten sonra yavaşça indi otobüsten. Görevliye bagaj fişini verdi ve valizini bekledi. Hareketlerini öyle ağır yapıyordu ki ayakları geri gidiyordu âdeta. "Keşke hiç gelmeseydim" demeye başlamıştı bile. Böyle olacağını düşünmüştü ama yine de gelmişti işte. "Acaba geri mi dönsem?" diye geçirdi aklından bir an için. Ama çok geçti artık. Hem bu kadar yol gelmişken geri dönmek olmazdı. Bir amaç için buradaydı ve gerçekleştirmeden geri dönmek onun gibi birine yakışmazdı.

“Şimdi nereye gideceksin bakalım Emre?” diye sordu kendi kendine. Bilmiyordu cevabını. Neyse ki bavulu ufaktı; böylece taşırken zorlanmayacaktı. En iyisi bir otel bulmaktı. Başka ne olabilirdi ki zaten? Sokakta kalacak hâli yoktu. Gidebilecek bir yeri de -artık- olmadığına göre tek çare otelde kalmak gibi görünüyordu.

Yakınlarda bir otel buldu ve şansına boş oda vardı. Hemen odasına yerleşti; ılık bir duş aldı. Sular aktı, aktı üstünden. Su damlacıkları bir bir damlarken o da düşünüyordu. Aklında milyonlarca soru vardı ve beş yıl sonra ilk kez ayak bastığı İstanbul’da kim bilir kaçının cevabını bulabilecekti. “Asla geri dönmeyeceğim, asla!” dediği o günü hatırladı birden. Öyle ürperdi ki vücudu, suyu en sıcağa ayarladı ısınabilmek için. Kendini bıraktı ve ağlamaya başladı. Ağlamak da denilemez pek çünkü gözyaşları ıslak bedenine damlıyor ve su damlacıklarıyla bütünleşiyordu. Kendine daha fazla işkence yapamazdı; kurulandı ve giyindi çabucak. Sonra bembeyaz çarşafı, buram buram lavanta kokan yatağa öylece bıraktı kendini.

Uyandığında saat dört olmuştu. Otel odasında vakit kaybetmemeliydi artık. Hemen kalktı ve montunu alarak dışarı çıktı. Açık havada biraz yürüdü ama hava serindi ve bir taksi çevirdi. Adresi verdi. Adres dün gibi aklıdaydı. Tam on beş dakika sürdü oraya gitmesi.

Apartmanlar ve müstakil evlerin bulunduğu nezih bir semtti geldiği yer. Kaldırımında yürüyen insanların kültürleri; yürüyüşleri ve giyim kuşamlarından anlaşılıyordu âdetâ. Sokağın sonundaki sarı müstakil evin önünde durdu. Aklında tek bir güzel anı bile yoktu şimdi; sadece kötü anılar ve kavgalar geliyordu gözünün önüne. Sonra tüm yaşadıkları ve tüm hikayeleri bir film şeridi gibi geçti gözünün önünden. Bu ev, bu semt, bu şehir... Uzun ve tutkulu bir aşk, kendini tüm benliğiyle Emre’ye teslim eden güzel ve bir o kadar da zeki bir kadın, olgunlaşmanın sancılı süreci, kararsız ve sorumsuz

bir erkek, çaresiz bir erkek, iradesiz ve zayıf karakterli bir erkek ... Kapıda durduğu birkaç dakika boyunca aklından geçirdiği film seridinde kendisini suçlu, kötü ve iğrenç, Mine'yi ise mükemmel, kusursuz ve suçsuz olarak görmüştü; ki bu da vicdan azabının kat kat artmasına neden oluyordu. Emre midesinde bir sancı hissetti. Usulca kapıya doğru bir adım attı ve hiç düşünmeden zili çalıp beklemeye koyuldu.

Hemen açılmadı kapı. Bir kez daha bastı zile, ve kapıya doğru ağır ağır yaklaşan ayak seslerini duydu. Oradaydı işte, sadece birkaç metre uzağında ... Ve aralarındaki tek engel şu çelik kapıydı. Ona söyleyecekti; "Mine, ben ... ben çok değiştim. Ben artık korkmuyorum. Olgunum artık, sorumluyum. Hiçbir şey için geç kalmadığımı söyle bana ne olursun!"

Kapı açıldı. Emre'nin ağzı açık kaldı. Karşısında gördüğü kişi kesinlikle Mine olamazdı. O utangaç, kırmızı yanaklı, bebeksi bir tene sahip, bir bakışı, bir gülümseyişi dünyalara bedel Mine olamazdı ... Karşısında duran esmer, uzun ve dolgun saçlı, kırmızı rujlu, siyah elbiseli, delici bakışlı bir kadın, daha doğrusu bir yabancıydı. Ama öylesine güzeldi ki göz kamaştırıyordu. Emre yanındaki demirlere tutunmasaydı belki de oracıkta yere düşebilirdi.

— Çok ... çok değişmişsin Mine.

— Bunca yıl sonra neden geldin? diye sordu Mine. Öylesine güçlü görünüyordu ki âdeta surları sapasağlam bir kale gibiydi.

İşte bu sorunun yanıtını bilmiyordu Emre ve korktuğu başına gelmişti. Kendisi beş yıldır kimseyle birlikte olmamış, sefil ve acı dolu bir hayat yaşamıştı. Sadece ve sadece Mine'yi, onu ve karnındaki bebeği nasıl terk edebildiğini düşünmüştü beş yıl boyunca. Ne bir işte çalışmış, ne de ailesinin yanına gitmişti. Oysa karşısında duran "yabancı" ona küstahça bakıyor ve göz kamaştıran bir güzellikle karşısında dikiliyordu. Emre'nin Mine'si!

— Konuşmak istedim. Biraz geç olduğunun farkındayım ama elbet bir gün konuşmalıydık bunu sen de biliyorsun.

Mine gülümsedi; ama bu öylesine küstahça, öylesine alaycı bir gülümsemeydi ki Emre nefret etti âdeta. Âşık olduğu kadın böyle bir yabancıya dönüşmüş olamazdı...

— Neden geldin Emre? Neden?

— Kız mı yoksa erkek mi?

— Cinsiyetini sormak için biraz geç kalmadın mı sence? Yaklaşık beş yıl kadar?

— Hayatımı düzene sokmalıydım. Gelemedim, ama hep düşündüm. Hiç çıkmadı aklımdan.

— Evet, haklısın bu her şeyi açıklıyor işte.

Emre sustu, cevap verecek gücü bulamadı kendinde. Mine ne söylese sonuna kadar haklıydı. Ama bilmediği tek şey Emre'nin çok acı çektiği idi. Gerçi bilse ne değişirdi ki, sanki dünyada tek acı çeken oymuş gibi... Herkes bir şekilde acı çekmiyor muydu zaten?

Ve tam o anda beklenmedik bir şey oldu; içeriden bir adam kapıya doğru geldi ve elini Mine'nin beline dolayarak;

— Hayatım, bizi beyefendiyle tanıştırmayacak mısın? diye sordu yüzünde bir tebessümle.

— Haklısın hayatım, unutmuşum. Tanıştırayım, Emre benim çok eski bir arkadaşımıdır. İstanbul'da oturmuyor ve buraya gelmişken bir hatırıma sormak istemiş. Emre, bu da eşim Taner. İşte şimdi tanıştınız.

Dünyası başına yıkılmıştı Emre'nin. Dizleri titriyordu; tek isteği gitmekti bu şehirden. Hayal kırıklığıyla karışık öfke tüm bedenini sarmıştı. Kendini çok savunmasız, çaresiz ve bir korkak gibi hissediyordu. Aptallık etmişti ve pişmanlığı doruk noktasında yaşıyordu âdeta. Sahip olduğu şeyin ellerinin arasından kayıp gitmesi onu tüketmiş ve tüm ruhunu alıp götürmüştü.

Kulakları uğulduyor, kalbi küt küt atıyordu Emre'nin. Mümkin olduğunca çabuk oradan uzaklaşmak için bir bahane bulmaya çalışıyordu. Tam bir bahane bulmuş ve söylemeye hazırlanırken bir ses, dünyanın en güzel sesi, onu gitmekten alıyordu.

— Anne, ben acıktım, dedi o ses. Emre gözlerine inanamadı. Annesinin bacaklarına dolanan ve onu çekiştiren varlık dünyanın en güzel varlığıydı ve masmavi gözlerini dikmiş karşısındaki yabancıya bakıyordu.

— Tamam minik pıtırım, şimdi geliyorum sen içeride bekle bizi.

Az önceki tüm düşünceleri, aklından geçirdikleri tuzla buz oldu. Birkaç saniye önce karşılaştığı minik varlık onu kendinden almıştı âdeta. Ve nihayet Taner Bey Emre'yi içeri davet etti.

— Çok memnun oldum Emre Bey, dedi elini uzatarak. Yoldan gelmişsiniz, lütfen buyurun birlikte bir kahve içeriz hem de laflamış oluruz.

Emre bu teklifin üzerine bakışlarını Mine'ye çevirdi. Birkaç saniyelğine bakıştılar. Mine bu teklifi hoş karşılamamıştı besbelli ama Emre girmek istediğini belli etti ona.

İçeri girdiler. Ev aynı evdi, neredeyse hiç değişmemişti. Sadece birkaç mobilyanın yeri değişmiş, bir de perdeler yenilenmişti. Dikkat çekmemek için fazla incelememeye karar verdi. Koltuğa oturdu yavaşça; üzerinde birbirlerini tutkuyla öptükleri, birbirlerine delicesine âşık olduklarını fısıldadıkları ve sarılıp uyudukları o koltuğa. Mine ve Taner Bey de oturdular karşısına. Minik ve güzel varlık Emre'yi dikkatle incelemeyi sürdürüyordu. Emre benzerliği ilk anda fark etmişti zaten; masmavi gözler, açık kumral saçlar, bembeyaz bir ten ve olgun tavırlar. Bu çocuğun Taner Bey'le uzaktan yakından alakası bile olamazdı; hem Taner Bey hem de Mine esmerdiler çünkü. Emre çocuğa baktı ve hafifçe gülümsedi elinde olmadan.

— Kahveler nasıl olsun? diyerek ayaklandı Mine. Ama Emre onu durdurdu;

— Saate baktım da çok geç kalmışım. Kahve kalsın, başka zaman inşallah, dedi.

— Tanıştığımıza memnun oldum Taner Bey, dedi elini tekrar sıkarak. Ve sonra çocuğa yöneldi;

— Bana isminizi söyleyebilir misiniz küçük bey?

— Ege.

“Ege”, en sevdikleri isim. Demek koymuştu Mine o adı. İsteddiği her şeyi gerçekleştirebilmişti demek... Bir an düşündü Emre; Ege’ye her bakışında Emre aklına geliyor olmalıydı. Böylesi bir benzerlik görülmemişti çünkü. “Demek ki acı çeken bir tek ben değilim” diye geçirdi aklından.

— Ben de Emre, tanıştığımıza memnun oldum, umarım tekrar görüşürüz.

Küçük melek Emre’ye, *bir daha hiç göremeyeceği ve tanışamaya-çağı babasına*, ilk ve son kez gülümsedi. Bu öylesine içten, öylesine hoş bir gülüştü ki Emre hayatının sonuna kadar unutamayacaktı. Ve kapıya doğru ilerlerken bakışları Mine’yle buluştu tekrar. Bir yıl gibiydi o birkaç saniye... Ve o bakıştan Mine, Emre’nin bir daha hiç geri dönmeyeceğini anlamıştı.

Gizem Topönder

Özel Sezin Lisesi / 11 YD Sınıfı

LEANDER

Gözlerimi açmış İstanbul Boğazı'nın derinliklerine bakıyordum. Masmavi denizin üstünde, canlanmış resimlere bakarken, gözüm aniden birine takıldı. Aynı bana benzeyen, ancak ben olmayan biri... Ona baktıkça hayatımın ilklerini hissediyordum: Heyecan, merak, korku ve aşk... Nefes alışım hızlanmaya, bedenim titremeye başlarken, ruhum yok olmak için hüküm giymişti.

Yeşil saçlarının uyuşturan kokusunu tüm bedenim hissederken, zihnim kendime bunu yapmamam gerektiğini söylüyordu. Onu sevmemeliydim, görmemeliydim. Ancak bunu yapamazdım. Gözümün önündeki muhteşemliği nasıl reddedebilirdim, bilmiyordum.

Ay ve yıldız ile topladığı saçının güzelliğine hayran kalan tek ben değildim. Güzelliğinin esir aldığı deniz de benim gibi, onun sevgisine muhtaç yaşayacaklar listesindeydi.

Onun varlığını hissettikten sonra hayatımda büyük bir değişiklik olacağını biliyordum. Ve bu değişikliğe ilk adımımı atıp onun yanına gitmeye çalışıyordum. Ama bir dakika! Ona ulaşmak için büyükçe adımlar atmaya çalışırken bir şeyin farkına varmıştım. Ayaklarım toprak ile bütünleşmiş âdeta toprak olmuştu. Ona

dokunamayacağımlı anlamıştıml. Ne kadar çabalasam da olmuyor hareket edemiyordum.

Ben onun yanına gidemiyordum ama ona hissettiklerimi söylemek için Hezarfen ile ona mektup yollamıştıml. Ne kadar beklesem de cevabımı alamamıştıml. Uzun bir süre düşündükten sonra ona seslenmeye karar verdim. Ona seslenmeden önce aklıma bir soru takılmıştı: Sevdiğimin ismi neydi? Onunla konuşmak artık benim için işkence olmaya başlamıştı. Ne diye seslenmeliydim ona, bilmiyordum.

Zaman geçtikçe tükeniyordum, ölüyordum. Tanrı'ya valvarıyordum: Bana onun ismini bağışlasın diye... Sonunda ismini sırtıma konan martılarda buldum. Leander... Artık ona nasıl sesleneceğimi de biliyordum. Seslenmeden önce bir süre düşündüm. Beni duymaz ise, görmez ise ne yapardım? Ama şundan emindim; Aşkımın sesini duymayacak kişi yoktu. Bu yüzden hiç korkmadan seslendim. Leander...

İlk seslenişimde beni duymuştu, ama görememişti. Bu yüzden hiç durmadan bağırmaaya başladım. Leandeeerrr, Leandeeeeeerrr, Leandeeeeeeeeerrr... Sonunda göz göze gelmiştik. Ben onun bakışlarıyla erimeye başlarken, o sadece bana gülümsüyordu.

Saatlerce konuştuğktan sonra neden ona Leander diye seslendiğimi sordu. Ben de martıların söylediğini söylediğimde bana, Leander'in eski ismi olduğunu ve artık ona Kız Kulesi dendiğini söyledi. Ancak ben ona Leander diye seslenmek istiyordum.

Artık onunla konuşmuştu. Ve bedenimde yeni bir kaygı beliriyordu. Ya bu yaptığım yanlış ise, ya yapmamam gerekeni yaptığım için en sonunda cezalandırılacaksam? Ona olan sevgim beni korkutuyordu. Onun ihtişamına kısıkvrak yakalanmıştıml. Hiçbir duygu böyle farklı, yoğun ve güzel değildi.

Zaman kendini bilinçsizce yok edip, harcarken ben ona yenik

düşmüştüm. Leander'e olan sevgimi düşünmekten yorulmuştum artık buna son vermek istiyordum. Neden mi? Çünkü o başkasını seviyor ve seviliyordu.

Aklımdan türlü düşünceler geçse de ben kalbimin sesini dinliyordum. Ama beni bu duruma sokan da o değil miydi? Kalbimin sesi... Belki de onu dinlememek en iyisiydi, belki de Leander'i unutmalıydim. Ama onu unutmayı düşünmek beni öldürüyordu.

Kendimi şarkılara vermiştim. Şarkılarla onu unutturum sanmıştım, meğer yanılmışım. Sözlerde onu aramak, notalarda onu hissetmeye çalışmak beni harap etmişti.

Kalbimin acısı diniyordu, artık acıyı hissetmiyordum. Ne yaşıyordum ne de ölmüştüm. Sonunda hayatımın en önemli anına gelmiştim. Son anına...

Ölüyordum ama ölesiye de seviyordum. Ne kadar yok saysam da ne kadar unutmaya çalışsam da o hep vardı. Daima kafamın içinde, âdeta ruhuma işlemişti. Son nefesimi verirken tek bir şeyden emin dim: Seni Seviyorum Leander...

Onur Çağdaş

Bahçelievler Anadolu Lisesi / 10 A sınıfı

KIZIL

Işıl ışıldı o gün İstanbul. Hiçbir şey kaybetmediğini ona göstermek istercesine tüm güzelliklerini en ince ayrıntısına kadar sergiliyordu. Sigarasının dumanını yavaşça üfledi İstanbul'una doğru. İstanbul mükemmel kadınıydı onun. Güzeller güzeli soyut aşkı... Porselen gibi; neredeyse süt beyaz ipeksi teniyle, kusursuz diri vücuduyla, kızıl; neredeyse ateş rengi saçlarıyla her şeyiydi onun. Kızılım derdi ona bazen. İstanbul bayılırdı buna. Kıkır kıkır gülerdi küçük bir kız çocuğuymuşçasına. Sabahları masmavi gözleriyle uyandırırdu onu huzurla doldurarak içini. Geceleri ise göz parladı şehvetle, kızıl saçları dağınık olurdu hep. Vahşi gülümsemesiyle baştan çıkarırdı onu. Neredeyse alev alacakmışçasına parlayan saçları tutuştururdu aşkını. Alev alev yanardı İstanbul için, her saat, her dakika... Takıntı mıydı bu? Ona göre en doğal şeydi. Böylesine bir güzellik için onun hissettikleri azdı bile. Ancak aciz insan bedeni bu kadar aşkı kaldıracabiliyordu. İnsanlar ürkerdi onun bu düşüncelerinden, deli derdi bazı arkadaşları, uzak dururlardı ondan. Bazıları ise ciddiye almaz, gülüp geçerdi. Oysa ciddiydi o; bunu anlamayanlarla çok kavga etmişti, Onun aşkıyla kim alay edebilirdi? Buna nasıl cüret ederlerdi?

Söylenenleri hatırlayınca gözleri sinirle parladı birden. Aynı anda ayakta dikilen kollarını kavuşturmuş üzgün görünen kadının camdan yansımalarını fark etti. Onun diğer aşkı... En az İstanbul kadar sevdiği, yokluğunda nefes alamayacağına inandığı kadın, somut aşkı... Onu terk etmek üzereydi şimdi. Bunun olacağını hissetmişti; ama inanmak istememişti. Kadın da ona bakıyordu, bir şey söylemesi için bekliyordu; ama kadının güzel bir söz beklediğini bilmesine rağmen söylemeyecekti. Kadını anlıyordu. Terk etmek de zordu. Madem onu terk ediyordu, tüm zorluklara göğüs gerecekti. Hak ediyordu bu acıyı, belki de daha fazlasını... Peki ya o? O acı çekiyor muydu? Neyse ki bunca acıya rağmen İstanbul onundu, gelmiş geçmiş en mükemmel varlık. İstanbul'a sahip olmak acısını azaltıyor; ama dindirmiyordu. Hatta öyle bir acıydı ki bu; biri gelip bıçağı saplasa vücuduna, hiçbir şey hissetmezdi. Hissizleşmişti sanki. Öyle keskin bir acıydı ki bu... Anlatılması imkânsız, yaşanması korkunçtu. O kadın İstanbul'dayken nefes alamayacaktı burada, dayanamayacaktı aynı havayı solumalarına. Katlanamazdı onun başka biriyle olmasına İstanbul'da. Ya terk edip gidecekti burayı kadını görmemek için ya da...

Ya da yaşatmayacaktı onu. Aklına gelen düşüncenin çılgınlığıyla ürperdi bedeni.

Kendini sabit tutmaya çalışıyor ancak zangır zangır titriyordu. Bunu yapabilir miyim, diye sordu kendi kendine. Oysa cevabını biliyordu. İstanbul için her şeyi yapardı. Terk edemezdi hayatının kadını, var olmasının tek sebebini. Bu sırada kadın en azından yüzünü dönmesi için bekliyordu onu; ama ona bu zevki yaşatmayacaktı. Bekledi o da sabırla. Ta ki kadın artık vazgeçip tüm yaşananları bir kelimeyle silene kadar. "Bitti!" dedi kararlı bir sesle ve tam dönüp gitmeye hazırlanırken, "Ayrı İstanbul'dan." dedi yüzünü kadına dönmeden. "Bari bunu yap benim için, yok ol, hiçbir haber almayayım senden,

İstanbul' u hak etmiyorsun zaten.” Kadın döndü ona, sinirlenmişti. Yanakları kızarmıştı. “Senin için hiçbir şey yapmam!” dedi ve kapıyı çarpıp çıktı. Ayak sesleri giderek duyulmaz olana dek dinledi.

İkinci sigarasını yaktı. Elleri titremiyordu artık. “Senin için İstanbul.” dedi. “Sensiz yapamayacağım için yapacağım bunu. Biliyorum sen de yok olmasını istiyorsun onun. Tamamen aklımdan silinsin istiyordun. Hatırası bile kalmasını istiyorsun. Tüm izleri yok olsun üzerimden diyorsun. Seni hak etmediğini sen de biliyorsun. Yapacağım sevgilim. Senin için her şeyi yaparım bunu da biliyorsun.” Bu sözleri ant içer gibi söylemişti. Aynı kararlılıkla kadının tüm fotoğraflarını, eşyalarını toplayıp karton bir kutuya koydu.

Hep iki aşk arasında kalmış gibi hissetmişti kendini. İstanbul'a olan ihaneti yüzünden suçluluk duygusuyla kavrulmuştu gecelerce. Oysa İstanbul hep yanındaydı.

Kadın ise terk ediyordu onu, İstanbul'a aşkı yüzünden. Tüm eşyaları topladıktan sonra en son olarak başında bulunan komodinin üst çekmecesinden revolveri aldı. Tek bir kurşun koydu içine. Kararlı adımlarla çıktı evden. Bir taksiye atladı hemen. Kısa bir süre sonra kadının evinin önündeydi. Yazın herkes İstanbul'u bırakıp gittiği için neredeyse bomboştu apartman. Koşarcasına tırmandı merdivenleri. İstanbul'a sadakatini kanıtlayacak olmasının heyecanı tüm vücudunu sarmıştı. Kapıya vurmaya başladı kırmak istercesine. Kadın evdeydi, emindi bundan. Ne zaman üzülse ya da sinirlense evine kapanırdı. Yengecin kabuğuna saklanması gibi. Yanılmamıştı. Kadının yaklaşan ayak seslerini duyduğu sırada elindeki kutuyu yere koydu, silahı çıkardı ve kapıya doğrulttu. Kadının kalbine geleceğini düşündüğü şekilde ayarladı silahın duruşunu. Kadın kapıyı açtığı anda silahın sesi yankılandı apartmanın soğuk, boş koridorlarında. Tam kalbine isabet etmişti kurşun. Çılgılık bile atmadan yere yığıldı kadın. Kanı, bembeyaz duvarları kırmızıya boyamıştı.

İstanbul'un saçlarını anımsattı ona. Gülümsedi, kutuyu içeri bıraktı ve çakmağıyla ateşe verdi. Kapıyı çekip kendini apartmandan dışarı attı. Dışarı çıktığında alevin dairenin her yerini sardığını gördü. Hazdan bütün vücudu titreyerek, sadakatini kanıtlamış olmasının verdiği gururla vahşice gülümsedi ve yoluna devam etti.

Gizem Yeşil Budak

İstek Özel Acıbadem Lisesi / 11 M A Sınıfı

HAYALLERDE İSTANBUL

Henüz çok küçük olmasına rağmen gönüllerin sultanı başların tacıydı. Önce onu çok seven Megaralıları bastı sinesine ve Bizantion ismini aldı küçük şehir. Küçük ve öksüzdü Bizantion bir o kadar da saf ve temiz öyle ki topraklarını her millete açar onları bağrına basardı o halka ana olmuş

vatan olmuştu. Ta ki insanoğlunun zalimliğine uğrayıncaya dek. Üstünde barış çiçekleri açan kara toprakları önce yağmalandı ve savaşı gördü. Roma devleti tarafından ele geçirilince kent devleti olmaktan çıktı. Eski yerli halk bu duruma üzülse bile Bizantion hayallerine yaklaşmış olmanın sevincini yaşıyordu. Çünkü ilerde Bizantion vücut değil koskoca bir imparatorluğun kalbi olacaktı. Roma imparatoru Septimus Severus ,Bizantion'u kuşatarak kenti yağmaladı, surları da yıktırdıktan sonra küçük bir çocuğun dağılan saçlarını ıslatıp taramak istemiş gibi surları yeniden inşa ettirip kenti imâr ettirdi, süslü ve yeni binalar diktirdi ve hipodrom inşaatını başlattı.Fakat minik çocuk Bizantion sevemedi Roma İmparatorunu çünkü yüreğinde başka biri vardı. Bu nedenle yüksek surlarını Konstantinus'a açtı. Küçük Bizantion halkın canıydı canıydı şüphesiz Doğu Romanın yönetim merkezi de oldu. Ona Romanın

kalbi dediler fakat onun kalbinde bambaşka biri vardı. Hiç belli etmese de hasretinden kendisine ait görmediği halkına ara ara özlem yağmurları yağdırdı. Bizantion bir sabah gözlerini açtığında topraklarının üstünde eski bir dostunu gördü. Bu yıllarca Bizantion'un topraklarında çalışmış ve bazen kara toprağa attığı çiçek ve ağaç tohumlarıyla Bizantion'a can veren yetim Abel'di. Bu adamı görmek Bizantion'u sevindirdiği kadar efkârlandırmıştı. Yılar önce yine böyle bir gündü. Abel henüz Bizantion kadar küçük ve evin tek çocuğuydu.

Babası Roma askeri annesi de fedakâr bir ev hanımıydı. O gün uyandığında hep yanında olan annesi nedense yoktu başucunda. Gözlerini ovuşturarak mutfığa doğru yürüdü fakat o sabah hep hazır olan kahvaltı masası boştu. İçeri geçti annesinin yumuşak elleriyle yıkadığı yüzünü ilk defa minik elleriyle kendisi yıkadı. Kapının bir anda gürültüyle açılıp kapanması Abel'in üstünde bulunduğu kovanın devrilmesi ve Abel'in tepe taklak düşmesine neden olmuştu. Abel düşme sonucu burnunun kanadığını fark ederek korkuyla "Anne" diye feryat etti fakat içerden gelen ses "Abel" diye feryat etmemiş bambaşka bir çığlıkla Abel'in babasının adını haykırmıştı. Abel koşarak içeri girdiğinde ağzını ve çenesini ıslatan al al kanın babasının bütün elbiselerine bulaştığını zannederek irkil-di. Annesine bakarak "Anneciğim üzülme babamın elbiselerini ben yıkarım"deyişi odada âdeta yankılanmıştı. Babası ise "Abel benim küçük Abel'im sen hainlikle suçlanan babanın kırmızıya bulanmış elbiselerini değil karaya çalınmış ruhunu temize çıkar"deyip başı karısının dizlerinde son nefesini vermişti.O günden sonra Abel yetim Abel olmuştu. Bizantion daldığı maziden sıyrılarak halkın üzerinde göz gezdirmeye başladığı. Nisan ayının civıltısında oldukça şaşırtıcı bir olay olurdu çünkü halk coşku ve sevinç içinde onu unutmuşçasına başka bir toprağın ismini anmaktaydı. Bizantion

için artık gün solgun ve kara bulutluydu çünkü halkın onu artık sevmediğini düşünmeye başlamıştır. Konstantinopolis kim diye düşünürken üzüntüsünden fırtınalı bir nisan yağmuru yağdırır. Bu esnada gökyüzü de sevgili dostu Bizantion'un derdini anladığını belli etmek istercesine gürlere ve dört bir yanda şimşek çaktırır. Ne yazık ki çakan şiddetli şimşeklerden biri de dışarıda koşarak evine gitmekte olan yetim Abel'in annesinin üstüne düşer ve kadın orada acı içinde can verir. Bunu gören Abel feryat fiğan annesine koşar ve ağlayan şehre ağlayarak sitem eder "Konstantinopolis sen beni şimdi tam anlamıyla yetim ve öksüz bıraktın. Topraklarına verdiğim çiçekleri sevmedin mi; neden benim yüreğimdeki son çiçeği koparıp topraklarında çürüteceksin?" Bizantion ağlayarak öğrenmişti artık Konstantinopolis olduğunu. Derin bir suçluluk duygusuyla yüce dağlarının ardından batmakta olan güneşe baktı fakat Güneş onu teselli etmiyor aksine gecenin karanlığında yapayalnız bırakıyordu. Konstantinopolis'in semalarında bembeyaz bulutlar dolaşır olmuştu bunlar onun artık çocuk olmadığını kanıtı olan ak saçlarıydı. Haçlıların saldırısının ardından yaşlılığının simgesi olan ak saçlarına kırışan ve kararan bedeni de dâhil oldu. Çünkü süslü sokakları harabeye dönüşmüş ve salgın hastalıkların aldığı canların kokusu bereketli topraklarına sinmişti. Güzel ve eğlenceli günlerinde onu bağrına basan zenginler ise onu çirkin ve hakir görerek topraklarını terk etmişti. Yüce divanda oturan Latin İmparator Baudouin bile yoksulluk nedeniyle soğuk günlerde saraydaki ahşap bölümleri yakarak ısıtıyordu. Bu durum Konstantinopolis'in umutlu bekleyişinin yerini umutsuzluğun almasına neden oluyordu. Fakat yıkılıp düşmek üzereyken ummadığı bir anda kendini Osmanlı imparatorluğunun kollarında buldu. Konstantinopolis umutla beklediği Fatih Sultan Mehmet'i topraklarında bir bayrakla görünce ışık saçtı yoksul sokaklarına o gün apaydınlık olan harabe sokaklarını aydın-

latan güneş değil Fatih Sultan Mehmet ve ordusuydu. Konstantinopolis öyle mutluydu ki en kurak topraklarında bile çiçekler açtı, en bulanık sularda balıklar şükürle yüzdü. Yüreğinin en derin yerinde tatlı bir acı hissetti şüphesiz bu Osmanlı bayrağının yüreğine saplanmasındandı. Ve nihayet özlemle bekleyip hayalini kurduğu isimle anılmıştı. Küçük Konstantinopolis artık Süreyya Çelebi'nin dediği gibi büyük İslambol'du. Takatini ve eski görkemini yitirmiş olmasına rağmen Fatih Sultan Mehmet İslambol'ün hâlâ Işıldayan kalbinin ışığında onu Osmanlı İmparatorluğu'nun başkenti yaptı. Ve zamanla İslambol İstanbul diye anılmaya başlandı. İstanbul biliyordu Vücut değil kalb olacağını...

Tuba Akyol

Güner Akın Lisesi / 9 D Sınıfı

YEDİ TEPE BİR DE FİRUZE

Ah İstanbul... Beni benliğimden alıp, sarıp sarmalayan koca diyar... Koca dedim ya sana, affet ama kocamışsın, kocatmış seni bu topraklara ayağı değen, kıymet bilmeyen, bilemeyen insanlar...

Dedem bana hep seni anlatırdı. İnsanlar, seni güzel uykundan uyandırmamak, ihtişamının perdesini aralamamak için bu topraklara sessizce ayak basarlarmış. Topkapı'nda hâlâ padişahların yaşarmış. Sessiz, sedasız Gülhane'yi izlerlermiş. Tarih kokuyormuş yedi tepe bir de Firuze. Senin hayat verdiklerine sokaklarının bir cilvesi varmış. Kocamış, kocatılmış diyar inciymiş. Yedi tepe bir de Firuze'nin üzerinde her sabah, ilk sevgilinin gülüşü gibi güneş açarmış. İnsanlar senden aldıkları nefesi hak ederek, Galata'nın, Ayasofya'nın, Sultanahmet'in kıymetini bilerek yaşarlarmış. Öyle bir Üsküdar, Çamlıca varmış ki âşıkların gözde yuvası, sanatçıların ilham kaynağı... Dört bir yan Çamlıca'nın ayaklarına kapanırmış. İstanbul denildiği zaman önünü iliklermiş insan.

Büyülü şehir... Bu kadar ihtişamı bilip de sana gelmemek nankörlük olurdu herhâlde. Dedemin pamuk ellerini öpüp, duasını aldıktan sonra yola çıktım. En büyük özlemim sona erecekti. Upuzun gelen yollar bitmişti. Topraklarına ilk ayak basışım, ilk şaşkınlığım-

dı. Yedi tepe bir de Firuze, ne olmuş yedi tepenin birine, ikisine? Dedemin anlattığı insanlara ne olmuş? Binalar Galata'yı geçmiş, güneş ilk sevgilinin tebessümünü yitirmiş.

Hemen bir telefon kulübesi bulup dedemi aradım. "Dede, nerede senin anlattığın İstanbul? Biri mi çalmış? Burada yok! Dedem bir müddet sustu. "Yavrum, insanlar kendini geliştirip yeniledikçe bizim bildiğimiz İstanbul eskidi.Yeni İstanbul arama. Zira çok merak ediyorsan, eski İstanbul'u hissetmeye çalış yeniliklerin arasında." dedi. Bütün köye selamımı söyleyip telefonu kapattım. Ardından çantamı otele bırakıp Galata Kulesi'ne gittim. Aklıma Vedat'ın intiharını geldi. Eminönü'nün, Gülhane'nin, Sultanahmet'in, Beyazıt'ın her yerini köşe bucak dolaştım.Tarih kokan İstanbul'un kokusunu aradım. Evet,tamamen kokusu tükenmemişti. Ama yıpranmıştı yedi tepe bir de Firuze. Yine de kıymet bilmeyen insanlara inat hâlâ bir şeyler taşımaktaydı. Hâlâ inci gibi değerliydi bu şehir. İnci yere düşmüş fakat değerini kaybetmemişti.

Karanlık bastırmıştı. Güneşin uykusu gelmiş yatmaya hazırlanıyordu. Bir otel odasında elimde çayım, gözümde İstanbul'um vardı. Güneş uyudu. Çayımı son kez yudumladım ve uzandım. Güneşle beraber merhaba dedim İstanbul'a. Eteklerinde İstanbul olan, İstanbul kokan Çamlıca da kahvaltımı yapıp, Üsküdar'a geçtim. Oradan vapurla tarih kokan sokaklara gitmek için yol aldım. Gökyüzünün maviliği martılarla beyaza bürünmüştü. Kanatlarıyla İstanbul'u kucaklıyorlardı. Vapur Eminönü İskelesi'ne yaklaştı. İçimde dedemin anlattığı İstanbul'u görmenin heyecanı vardı. İlk durağım Mısır Çarşısı oldu... Sonra Gülhane, Sultanahmet, Çemberlitaş, Beyazıt... Sanki sokakların umursamaz insanları arasında bir bendim İstanbul'a âşık olan. Adım adım emek kokuyor, tarih kokuyordu. Ayasofya yıkılmam diye haykırıyordu. Kapalı Çarşı'nın kıymetini bilmeyenlere inat Batı akın akın oraya geliyordu. Müziğin canlı sesi

diyar... Dinlemeyi bilene gürültüsü bile musiki gibiydi. İstanbul tüm güzellikleriyle kollarını açmış, beni içine almıştı.

Güneş yerini aya bırakıyordu. Otele gitme zamanı gelmişti. Eminönü İskelesi'nden vapurla Üsküdar'a geçtim. Otele gidip dedemi aradım. Dedem hasta olmuş. Muhtarın eşi her gün çorbasını götürüp, ilaçlarını veriyormuş. Dedemin bana ihtiyacı vardı. İçindeyken bile hasret olduğum sevgiliden ayrılmak zorundaydım.

Ey yedi tepe bir de Firuze... Yedi tepesinde ayrı ayrı güzellikler barındıran, yedi tepesinin ardından Firuze'nin akıp gittiği şahe-ser... Kocamış, kocatılmış şehir... Bazen hüznü bazen sevinçlidir günlerin. Nice aşkların vardır, nice sırların vardır köşe bucak sakladığın...

Yedi tepe bir de Firuze, senden son soluğumu alıp sen uyanmadan gidiyorum. Allaha ısmarladık yedi tepem bir de Firuze'm...

Büşra Yıldırım

Sarıyer Anadolu İmam-Hatip Lisesi/A 11 B Sınıfı

5 YILDIZLI İSTANBUL

Kahkahaların sesi, sevinçlerin damarı, gözyaşlarının ve acıların kalbidir İstanbul. Gönül tahtın olan yerdir İstanbul. Sevginin, mutluluğun yolu olarak bilinir asfaltlı yolları fakat orada neler yaşanır, kim bilir... Bazen parlayan gözlerin umudu, bazense somurtan suratların sebebidir İstanbul.

İyisi de kötüsü de vardır İstanbul'da. İşte o iyiler arasındaydı Fazilet ana. Anadolu'nun bağrından koparılmış bir güldü o. Her bir acıyla yaprakları dökülecekti, büyük şehrin kargaşası içinde. Çocukluğunda güler yüzlü, mutlu bir çocuktur. O zamanlar gülen yüzünün İstanbul'da neşesi kalmayacaktı. Çocukluğu fakirlik içinde geçmişti. Babası topraktan ekmeğini çıkarır, onları kimseye muhtaç etmezdi. Fakirliğin farkında bile değildi o zamanlar Fazilet ana. İstanbul'da başladı acıları. Yaraları hiç sarılamadı onun, acıları hiç dinmedi. Düşe kalka okul çağına geldi. Hep köylülerin ağzından İstanbul'un güzelliklerini ve taşının, toprağının altın olduğunu duydu. Söylenenler onda İstanbul özlemi yarattı. İstanbul'a kim giderse köyden, tüm köylüler gibi Fazilet de imrenirdi. O, hep İstanbul'u sorarken annesine, hayalinde yaşarken onu gelecek felaketlerden haberi bile yoktu.

Babası, kızını okutmak ve ailesine bakabilmek için gece gündüz demeden çalışıyordu. Vatanın altın topraklarında, dişiyle tırnağıyla çalıştığı işini yaparken rahatsızlandı ve hayatını kaybetti. Kötü haber tez yayılır derler ya. Fazilet ve annesi haberi almıştı. Annesi resmen yıkılmıştı. Onca yıllık eşiydi ne de olsa. Bu büyük acı günler geçtikçe küçülüyordu. Hayat devam ediyordu. Bir süre ellerine para geçmesi için babasının ter akıttığı toprakları satmak zorunda kaldılar. Artık okumak da İstanbul gibi bir hayale dönüşmüştü. Tarlanın parası ancak geçimlerine yetiyordu. Önünde yokluklarla dolu yeni bir yol vardı. Bir yandan da annesiyle birlikte çalışıyorlardı. Bakalım hayat ona daha nasıl sürprizler hazırlıyordu? Ne yazık ki hayat pembe bulutlar arasında dolaşan mutluluk değildi. Bazen kara bulutlar arasında dolaşan hüznün de olabiliyordu. Evlilik yaşı gelmiş, annesiye epey yaşlanmıştı. Annesi onu İstanbullu bir beye verdi. Fazilet de içten içe İstanbul'a gideceği için seviniyordu. Çünkü güneşin doğduğu her ufukta umuda giden bir yol bulunurdu.

Fazilet, eşi Osman ile birlikte o modern, altın şehre ayaklarını basmıştı. İstanbul'un güzelliğine hayran olmuştu. Köprüleri, sahilleri, gökdelenleri, alışveriş merkezleri, binaları, piknik alanları... Her şeyiyle göz kamaştırıyordu. Geceleri de güzeldi bu şehir. Güneş batıp aydınlık karardığında gökyüzü yıldızla dolduğunda ve ay görüldüğünde sanki onun için farklı bir yaşam başlıyordu. Batan güneşi ve doğan ayı görmek huzur verirdi ona. Kafasını göğe kaldırır yıldızları izlerdi. Pek gözükmese de aralarından beş tanesi çok büyük ve parlaktı. Bunun bir anlamı olmalıydı. Gece, hem beş yıldızının gelişi hem de kötülüklerin örtüsüydü, sükûnetin ta kendisiydi onun için.

Bu evlilikten ay parçası gibi üç evladı oldu. Hayat yolculuğuna gözlerini İstanbul'da açtılar. Bu onlar için bir fırsat mıydı, yoksa bir engel miydi? Bilinmez. İstanbul'un temiz havasıyla paklanıp, sıcak

güneşiyle ısındılar. Büyüdüler. İki erkek evladı burada birçok engelle karşılaşmış hayata yolculuğunda yenik düştüler. Kızı biraz dirençli çıksa da huyu suyu değişti.

Fazilet ana her gece yatarken baktığı yıldızlarına baktı, beş yıldızına. Ama artık beş yıldız yoktu. İki kaybolmuştu. Tıpkı elinden kayıp giden iki oğlu gibi... Gözlerindeki hüznün gün geçtikçe büyüüyordu. Gün geçtikçe acıları artıyordu, Fazilet ananın. Kızının da elinden kayıp gitmemesi için onu okuttu ve iyi biriyle evlendirdi. Artık içi az da olsa rahattı.

Osman Bey ile hiç sorunu olmadı, hep iyi biriydi o. Ne yazık ki yaş kemale ermişti. Kaç gündür hastaydı da. Korktuğu başına geldi ve eşini de kaybetti. Belki de hayatında hiç kimseye bu kadar değer vermemişti. Babası ve iki oğlundan sonra bu acı da paramparça etmişti onu. Tek umudu kızındaydı artık, kızını onu hiç sevmese de. Kızına gitti fakat yüzüne bu kapı kapalıydı. Eşinin ölümünden ve kızının bu davranışından sonra gökyüzünden iki yıldız daha eksilmişti. Bir şeyler arar gibi anlamlıca baktı gökyüzüne. Sönen dört yıldızını arıyordu. O zaman anladı ki o beş yıldız ailesini temsil ediyordu ve son yıldız kendisiydi. Şimdi hayal ediyorum onu, tüm hatlarıyla. Bedeni yorgun, gözleri yaşlı, gönlü yaralı bir ana.

Kendisi sefil hâlde yaşadığı ömrünün geri kalanını. Komşusunun evinden kahkaha sesleri gelirken o, üzüntüler arasında kayboluyordu. Çevresindeki eğlencelere rağmen kalbinin derinliklerinde gizli bir keder vardı. Komşularının onun acizliğinden haberi bile yoktu. İstanbul'da böyle mi oluyordu? İnsanlık ölmüş müydü? Galiba ölmüştü. İstanbul semalarında Fazilet anadan şu sözler yükseliyordu: 'Güneşim senle doğdu, batışım senle oldu İstanbul.' Kendisi de gecenin karanlığında yok olup gitti, geride hiçbir şey bırakmadan. Ve son yıldız da söndü. Bir ailenin hikayesi de böylece bitti.

Hani yıldızlar başka parlardı İstanbul'da? Hani güneşi sıcak, hava-

sı temizdi? Toz, duman ve sigaradan gözükmeyen yıldızlar mı parlaktı? Apartmanların arasından geçemeyen güneş mi sıcaktı? Sessiz gemilerin, manasız bakışların, anlamsız yol alan insanların yurdu oldu İstanbul. Bazen adına şiirler yazıldı, bazen ağıtlar tutuldu.

Bir gün gökyüzünde hiç yıldız kalmayacak. Herkesin yıldızları Fazilet ananın yıldızları gibi sönecek. İstanbul'u güzel yapan onun görünüşü değil, içinde yaşayanlardır. Eğer İstanbul'a sahip çıkmazsak bu güzel şehir gerçekten yok olup gidecek. Geride hiçbir şey bırakmadan yok olacağız.

Rumeysa Yıldırım

Ortaköy Zubeyde Hanım Kız Meslek ve And. Kız Meslek Lisesi/And. 9-D Sınıfı

İSTANBUL'DAAŞK

İstanbul...

Seviyor, Sevmiyor...

Seviyor, Sevmiyor...

Seviyooooor!

Seviyor mu?

Beni?

İstanbul!

Yokuş yukarı tırmanan, yerçekimiyle güç yarışında babacan bir adam, tanıdık bir sesle pencerelerde tanıdık yüzler arıyor sanki: Bo-oooo'zaaa!

Tatlı mıdır, boza?

Acı mıdır?

Ekşi midir?

Tek sözcükle tanımlayabilecek var mı?

Ya İstanbul, tarih midir? Evet.

Sadece tarih midir? Hayır.

Bugün müdür, İstanbul? Evet.

Sadece bugün müdür? Hayır

Yarın mıdır İstanbul? Evet!

Sadece yarın mıdır? Hayır.

İstanbul hem geçmiş, hem bugün, hem yarındır. Koca bir çınardır dünyanın orta yerinde...

Hem de türlü meyveler, türlü güzelliklerle dolu... O bir kartaldır şimdi yükseklerde süzülen pençesinde pır pır atan yüreğimin kanadığı... İlhamımın şahlanan atının bir türlü yetişemediği...

İstanbul zaman sınır tanımaz aşkımdır benim!

Eski ama hâlâ ışıl ışıl, hâlâ büyüleyici güzellikte bir çehresi vardır. Yaşlı bir hanımefendi gibi kimi zaman... Yılların verdiği izler var çehresinde ama yine de alımlı, cazibesini yitirmemiş bir İstanbul hanımefendisi.

Tutkulu bir maraton koşucusu gibi sakin, karalı, kontrollü ve yeni ataklara hazır; İstanbul al yeleli atımdır benim.

Adalarda bir faytoncu biraz önce coşkuyla "Deeah" dedi. Gürbüz atlar sardı yokuşa. Atların ayak sesleri nemli sokakları tırmandı: Lak,lak,laklak!...

Bir fabrikada işbaşı yaptı işçiler. Erguvan mevsiminde trenler istim üstündedir. Makineler büyük bir gürültüyle asıldılar kayışlara. Bir mühendis dalgın gözlerle baktı yeniden önündeki hesaplara. Oralarda bir yerlerde kuğu gibi süzülen, içinde salkım salkım yolcularıyla birbirinden güzel vapur iskeleleriyle sarılıp öpüşen, en kısa zamanda yine görüşmek üzere vedalaşan şehir hatları vapurunun düdüğü bile onun dikkatini bir an olsun dağıtmadı. Hayret!

Şimdi, genç bir çocuk var kalemin ucunda. Mavi gözleri İstanbul'un deniziyle yarışıyor sanki. Bir sınava hazırlanıyorken yüreği avucunda... Tempo tuttu Veliefendi'deki atların koşusuyla...

Bir ateş var gözlerinin derininde. Aklından çıkmıyor bir türlü o güzel; o dalgalı sarı saçlar, o anlamlı bakışlar... O güzeller güzeli bir kez konuşmaya başlayınca, tüm İstanbul susuyor;

Zaman duruyor sanki, Sesinin masalsı tonu, içine işledikçe ken-

dinden geçiyor delikanlı.

İstanbul'da bahar...

Martılar coşkuyla daldılar bir balık sürüsüne. Mağazalar doldu taştı o gün. Üniversitede yıllardır tartışılan bir deney sonuçlandırıldı. Her şey daha bir güzel görünüyor şimdi. Gökyüzü bir başka güzel. İstanbul bir başkadır bu mevsimde...

Evet, İstanbul bir başka baharı yaşıyor bugün.

Deniz olabildiğine coşkulu ve şimdi o, boğazda bir sandal içinde neşeli bir balıkçı ve ilk defa hiç olmadığı kadar güçlü! İri dalgalarla yarışıyor, sonra dönüp onlara karşı koyuyor tüm gücüyle. Cilvenin, dalganın böylesi de görülüş şey değil!

Ve rüzgâr...

Rüzgâr savurmuyor onu eskisi gibi. Kıyıları, balıklar, çarşılar, havai fişekler... İstanbul kızlarının giysilerindeki renkler yeni bir aşkı taşıyor baharla uyum içinde. Ona olan aşkı. Bir kalkan gibi çevrelerken vücudunu, hem her şeyden soyutlanmanın hem de tüm İstanbul'la "bir" olmanın coşkusunu yaşıyor.

Tehlikeli duygular hükmediyor ruhuna. Hem hapsoluyor duyguların yoğunluğuna hem de özgürlüğe uçuyor kanatları tutkudan, aşktan kanayarak... Kızın bal rengi gözleri güneş misali içini ısıtıyor, yorgun hücrelerine merhem oluyor ve yavaş yavaş İstanbul'a dönüşüyor.

İstanbul, hepsi farklı bir renk, coşku taşıyan sokakları, tarihi binaları, aşk kokan Kız Kulesi, her daim kalabalık Mısır Çarşısı ve en güzel de iki kıtanın insanlarını coşkuyla yeniden yoğuruyor. Ressamların, mimarların yaratıcılığını, şairlerin duyuş gücünü ve âşıkların güzel bir gelecek umudunu, coşkusunu kaynatıyor bir potada sabırla. Yeni bin yılın mayasını yoğuruyor avuçlarında İstanbul.

İstanbul'da âşık olmak, İstanbul'a âşık olmak, âşkların en güzeli belki de.

İstanbul, zamanlar üstü bir aşkla işbirliği içinde... Ve bizim için bundan kaçış yok! Delikanlı nereye baksa onu görüyor, onu duyuyor, onu kokluyor. Bu duyguyu benimsiyor ve şu anda aklından geçeni tüm İstanbul'a haykırmadan edemiyor: "Seni seviyorum! Seni çok seviyorum! Herkes bilsin, herkes görsün istiyorum, sen daima benimle ol istiyorum!"

Yarın mıdır İstanbul? Evet!

Sadece yarın mıdır? Hayır.

Özgecan Sezen

Özel Beşiktaş Jimnastik Kulübü Anadolu Lisesi / 11 B Sınıfı

ONUN İSTANBUL'U

Ne benzetmelerle ne de yaşanmışlıklarla tüketiyor bu şehir. Kimi sevdiğini arar bu şehrin karanlık sokaklarında, kimi de gündüzün kalabalığında kaybeder de bulamaz bir daha.

Kaybettikleri ardında, kazandıkları cebinde, elinde sayfaları mısralarla doldurulmayı bekleyen defteriyle Aşiyân yokuşunu ağır adımlarla çıkıyordu. Yazmak ... En büyük tutkusuydu. Bir kere birleşti mi kağıtla kalem bir daha ayırmak zordu. Her zaman onunla dolaşan ilham perisi bugün Aşiyân'ı mesken edinmişti kendine. Saçlarında yarin eli gibi dolaşan o ılık rüzgârla dans edercesine teppe vardı. Saatine baktı, 18:12. Surlar bir tarafta, deniz ayaklarının altında ... Güneş küçücük bir gülümseme gibi ufukta ...

Sanki onu bekler gibi duran bankın üzerine oturdu ve dinlemeye başladı sessizliği. Aşağıdaki kalabalıkta zırhını kuşanmış, sitemler savuran suretlerden olmaktansa, her zaman olduğu gibi bu sessizliğin en derin çılgılığı olmayı tercih etti. Bu şehre adanmış zorlu yılları yoktu henüz. Ama gördüğü yaşanmışlıklar ona ilham veren en büyük kaynaklardı. Gözlerini Boğaziçi Köprüsü'ne dikip oradan geçen binlerce insanı düşündü. Sonra buruk ve manidar bir gülümsemeyle yazmaya başladı.

“Ne kadar söylense de savurup bir kenara attıklarının çokluğu, İstanbul’dur aslında savrulan... Nice hayatlar var bu şehirde yaşayan, ya da yaşayamayan. Peki ya bu taş toprak...

Kanayan hayatları kanatan İstanbul mudur aslında?” Ah İstanbul... Yarım İstanbul... Aziz İstanbul...” diyen diller bu şehirden almamış mı ilhamını?

Ne çok şeydir İstanbul. Başlıbaşına bir ruh, insani duyguların taşa, toprağa, havaya, suya yansımalarıdır bu şehir. Kimi sevdiğini bulur yeşilinde, kimi kaybeder maviliğinde, kimi yaşar, kimi de yaşatır bu şehri. Alışılmış yüzlerin dışında kalır kimileri, kimileri de alışılmış olmayı seçer. Ne olursa olsun birileri elinde sımsıkı tutar bu şehri. Kimi de bıraktığını zanneder, bilmez hayata gözlerini yumsa da yine bu şehirle öleceğini. Anlaşılması zor duyguların, en derin aşkların, en hazin sonların, en mutlu yarınların benzetilebileceği kaç şehir vardır ki şu yeryüzünde? Zemheri ayazların vurduğu hayatlar anlatmaz bu şehri. O hayatları yakalayan varsa eğer onlar dillendirir bu şehrin sineye çekmişliklerini...

Birden aşağıdaki kalabalığa inme arzusu uyandı içinde. Akıl durağına gelen bu mısralardan sıyrılıp kalktı oturduğu yerden ve gelişindeki ağır adımların tersine hızla inmeye başladı yokuşu. Dilinde İstanbullu şarkılar, adımlarında o şarkıların ağır hisleriyle yürüyordu. Sol tarafındaki Aşiyen Mezarlığı’na takıldı gözü. Aslında aşınaydı buraya. Çoğu zaman dönüp bakmazdı bile. Fakat mezarlıkta bastonuna dayanmış ağır ağır yürüyen bir teyze dikkatini çekti. Ayaküstü hemen açıp defterini şu satırları karaladı: “Kederli adımlarına destek olan bastonuyla ağır ağır yürüyen bir teyzenin saçlarındaki aklardır İstanbul...”

Teyzeyi sanki kaybettiği o yakınıymış gibi dayandığı bastonuyla ve orada yatan hayatlarla bırakıp yoluna devam etti. Caddeyi geçip sahilden yürümeye başladı.” Birdenbire kalkıp yokuşu inmek iste-

memin nedeni belki de bu teyzeydi.” diye mırıldandı kendi kendine. O yaşlı teyze hiç fark etmeden ilham kaynağı oluvermişti mısralara. Aslında onun için öylece yerinde duran bir taş bile ilham kaynağıydı ya...

Boğazdan geçen tekneleri izleye izleye çay bahçesine doğru yürüdü martılarla beraber. Aklından birçok şey geçti bu şehirle ilgili. Kişiliğinin verdiği derinlikle bakıyordu etrafına. Bugün sadece fark edilmemişlikleri bulup çıkarmak istiyordu. Onları yazmak ve onları yaşatmak istiyordu. Yudum yudum anlatmak istiyordu bu şehri.

Çay bahçesinde kendine bir masa bulup oturdu. Aklında hâlâ o teyze vardı. Onu düşünürken önünden geçen genç çift dikkatini çekti ve masada duran defteri açıp cümlesine devam etti.

“Aynı zamanda sahilde sevgilisiyle el ele yürüyen genç kızın boyalı saçlarıdır İstanbul...”

Bugünün ona kazandırdıkları çoktu. Çayını yudumlarken şöyle bir düşündü ve “Yazılacak ne çok şey var bu şehirde.” dedi kendi kendine.

Akrep ve yelkovanla yarış edercesine kalemi hiç ayrılmadı kağıdın üzerinden. Yaklaşık yarım saat orada oturup kendi İstanbul’unu ve İstanbul’un görülmeyen detaylarını şairane bir dille yazmaya devam etti.

Oradaki bir garsonun dikkatini çekti bu durum. Usulca yaklaşıp; “Bir çay daha alır mısınız?” diye sordu. O arada genç kızın yazdıklarına bakmaktan kendini alamadı. Aldığı cevap üzerine yeni demlenmiş sıcak çayı getirip masaya bıraktı. Fakat geri dönmedi. Utana sıkıla: “Neler yazdığınızı merak ettim.” dedi. Genç kız gülümseyerek: “Bilinmeyen şeyleri değil görülmekten vazgeçilmiş şeyleri yazıyorum.” dedi.

Aralarında geçen bu kısacık diyalogun ardından tekrar yazmaya devam etti. Kalemin yazmaktan hali kalmadığını fark ettiğinde yaz-

dığı mısraları sayfalarla baş başa bırakıp kapattı defterini. Garsonu çağırıp hesabı istedi. Garson hesabı getirdiğinde sordu: “Soruma verdiğiniz kısacık cevap beni daha da meraklandırdı. Acaba yazdıklarınızı bir yerlerde okuma imkânım var mı?” Genç kız yazdıklarına duyulan ilginin mutluluğuyla cevap verdi:” Bir dergi için yazıyorum. Dergimiz yayınlandığında buraya uğrayıp size de bir tane bırakırım.”

Hayatın karmaşasına verdiği bu kısa molanın ardından çay bahçesinden çıktı. Parlak cilalı taşların üzerindeki hüznlerden,taşları kırılmış kaldırımların üzerindeki mutluluklardan geçerek evine doğru yola koyuldu. Her semti ayrı bir yıl, her sokağı ayrı bir mevsim olan bu şehirde onun için ilkbahar vaktiydi ve o kendi baharının geri kalan günlerinde bu şehri dolu dolu yaşamaya devam etti ...

Nilüfer Doğan

Bakırköy Kız Teknik Meslek Lisesi / 11 N Sınıfı

FOTOĞRAFLARDAKİ İSTANBUL

İstanbul'a gelirken buna benzer düşünceleri daha önce de yaşamıştı. Hareketli yaşama alışmamaktan korkuyordu. Şimdi ise Ankara'nın sakin yaşamına ayak uyduramamaktan.

İş teklifini kabul etmekle doğru mu yoksa yanlış mı yaptığını hâlâ düşünüyordu. İstanbul'u geride bırakabilecek miydi? Boğaz'ın güzelliğini unutabilecek miydi? Gözlerini her kapadığında Kız Kulesi gelmeyecek miydi aklına? Bunlardan uzakta olmaya dayanabilecek miydi? Kendisinin bile inanmadığı bu duruma arkadaşları da inanmıyordu; fakat alışması gerekiyordu. Başarmalıydı. İstanbul'da geçirecek son dört günü kalmıştı artık. Bu dört günü öyle geçirmeliydi ki İstanbul onun için mükemmel bir anı olarak kalsın. Biliyordu, bu anılarını ne zaman hatırlasa içinde büyük bir acı olacaktı. Yine de hatırlamak istiyordu.

İstanbul'u dolu dolu hatırlamak için "Son dört günde mükemmel İstanbul" programı yapmaya başladı. Öncelikle fotoğraf makinesinin bataryasını şarj etmesi gerektiğini düşündü. Ne de olsa son dört günde mükemmel fotoğraflar çekmeliydi. Çünkü o fotoğraflar mükemmel İstanbul'un mükemmel fotoğrafları olacaktı.

Sabah erkenden kalktı. İlk olarak Galata Kulesi'ne gitmeye karar

verdi. Tam tramvaya binecekken jeton satıcısının yanında mendil satan küçük bir çocuk takıldı gözüne. İlk olarak o çocuğun fotoğrafını çekti. Belki çok gereksiz bir ayrıntıydı ama o an öyle yapmak gelmişti içinden. Tramvayda giderken gözüne takılan her şeyi çekmişti. Ara ara tramvayda uyuyan insanları çekmeyi de unutmamıştı. Ne de olsa bunlarda İstanbul'un unutulmazlarındandı.

Galata Kulesi... Hemen karşısında duruyordu. Gözü hemen objektife gitmişti. Bir turist gibi gördüğü her anı ölümsüzleştiriyordu. Çayını içerken karşıda balık tutanları izlemeye dalmıştı. Kimi ailesini yanına alıp beraber bir gün geçirmek için gelmişti. Kimi ise tuttuğu balığı evine götürüp sofraya katmak için... Yola bakıyordu biraz da. Ama orada gördüğü tek şey araba yığınının oluşmuş trafikti. Kimsenin kimseyi anlamadığı şu İstanbul trafiğinde herkes bir yerlere yetişmek için önündekini geçmeye çalışıyordu. Tabii bunun için de kornalara basıp duruyorlardı. Her arabadan çıkan ayrı ses zaten çekilmez olan trafiği ayrı bir zorlaştırıyordu. Çayını bitirip kalktı.

Şimdi sırada Kapalıçarşı vardı. Yönünü o tarafa çevirdi. Orada sarrafları altına hayat verirken fotoğraflamak istiyordu. Ustaların el emeği göz nuru döktüğü telkârieleri incelemeye bayılıyordu. Kendisinin bile nedenini anlayamadığı bir çekiciliği vardı buradaki sarrafların. Belki de annesinden kalma çok değerli küpeleri burada satmak zorunda kalması onu sürekli buraya çekiyordu. Onları bir daha görme umudu, hatta onları tekrar geri alabilme umudu ile geliyordu her seferinde, ama hiçbir zaman görememişti o küpeleri. Daha çok gezerim diye düşünmüştü ama gittiği yerlerde o kadar çok oyalanmıştı ki hava kararmaya başlamıştı bile. Fotoğraf çekmeyi bıraksaydı daha çok yer gezebilirdi ama bir süre sonra gezdiği yerleri hatırlayamayacağından korkuyordu. O yüzden tüm gördüklerini fotoğraflıyordu.

Eve dönme vakti yaklaşmıştı artık. Her ne kadar eve dönmek istemese de dönmeliydi. Durağa gitti, otobüse bindi. İndiğinde eve doğru giderken birden sahile doğru yürümeye başladı. Yolunun üzerindeki büfeden bir tost yaptırdı kendine. Ayranını da kaptığı gibi hızla yürümeye başladı. Denize bakmak çok iyi gelmişti. Rahatladığını hissediyordu. Dalga sesleri, martı çığlıkları, rüzgârın uğultusu ... Bu büyülü atmosfer etrafını öylesine sarmıştı ki sanki sesler “İstanbul’dan gitme!” diyordu.

Gözleri öylesine dalmış, vücudu oturmaktan uyuşmuştu. Kendine geldiğinde ise gözlerinin yandığını, bacaklarının karıncalanmaya başladığını fark etti. Kendini toparlayıp eve doğru yürümeye başladı. Üç günü kalmıştı İstanbul’da geçirebileceği. Yarında gezerse son iki gün toparlanmaya başlayabilirdi. Toparlanmak için iki gün yeterdi ama İstanbul’un tadını çıkarmak için...

Merdivenleri çıkarken montunun cebinde anahtarlarını aradı. Eve girip camın önündeki tekli koltuğa oturduğunda elindeki fotoğraf makinesiyle bütün gün çektiği fotoğraflara bakarken, aklından Necip Fazıl’ın “Canım İstanbul”undan şu dizeler geçiyordu:

“Yedi tepe üstünde zaman bir gergef işler!

Yedi renk, yedi sestem sayısız belirişler...”

Gülsüm Büyükgüngör

Ortaköy Zübeyde Hnaim Koz Teknik ve Mesl. Lisesi/And 11- D Sınıfı

GÖKKUŞAĞI

Bu şehre ilk geldiğimde on üç yaşındaydım. Babamın iş gezisi sebebiyle gelmiştik ve bu şehir beni büyülemişti. O günden sonra hayallerimde hep bu şehirde iki katlı, müstakil bir eve taşınmak vardı. İlk gün; trenle limana, oradan da özel bir tekne gezintisiyle evimizin olduğu mevkiye geçecektik. Ve işte hayallerim gerçekleşmişti. Her şey muhteşemdi. Trene bindik, tekne turu yaptık. Tüm isteklerim kusursuz bir şekilde gerçekleşiyor derken, her şey onu gördüğümüz an seyrini değiştirdi. Oysaki bu şehri en ince ayrıntısına kadar tanıyacak, bu şehri karış karış gezecektim, buranın insanları gibi bakacaktım bu şehre, buradaki herkes gibi olacaktım.

O kim mi? O...

“Tekne gezintimizi sonlandırmak üzereyken denizin yüzeyinde cansız bir bedendi ilk olarak o. Küçük sandalından bir iki metre ileri savrulmuştu. Kaptan hemen onun yanına yaklaştı ve babamla birlikte onu tekneye aldılar. Hastaneye gittik. Babam ve ben etrafımızdakilerin dillerinden bayağı anlıyorduk. Annem ve kardeşim her ne kadar kendilerine yetecek seviyede bilseler de ne benim merakım gibi ne de babamın işi gibi bir neden onları, bu dilde kendilerini geliştirmeye teşvik etmemişti. Olayları ben onlara anlatırken ba-

bam da onu tanıyan birilerini bulmaları için polise haber vermeye gitmişti.

Polisler geldiler, ifadelerimizi aldılar. Bu zaman esnasında onunla ilgilenen doktor bizi bilgilendirmek için çıktı. Çok uzun süre nefessiz kaldığını, biraz daha geç kalırsa ölebileceğini söyledikten sonra kafasına aldığı darbenin de sebebiyle hafızasını yitirme riskinin fazla olduğunu söyledi. Polis, doktorla da bir müddet görüş-tükten sonra olay yerine gidilmesi gerektiğini söyledi. Annem ve kardeşim çok yoruldukları için polisin de izniyle eve gitti. Ben ise babamla birlikte olup her şeyden haberdar olmayı tercih ettim. Teknenin bir balıkçı teknesi olduğunu, muhtemelen yine av için çıktığını, –teknenin sağındaki kan izlerine de bakarak-ağlarını çekerken dengesini kaybetmesiyle kafasını tekneye vurarak bayıldığını ve düştüğünü tahmin ettiler. Kıyıdan da görülebilecek yakınlıkta olduğundan birkaç görgü tanığının da ifadeleriyle olayın bu şekilde olduğu netleşti.

Ertesi gün babamla birlikte ziyarete gittik, ayılmıştı. Gerçekten de hafızasını yitirmişti. Neredeyse hayatına dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Adını, işini, kendisine ne olduğunu, hiçbirşeyi... Polisler de; onun hayatına dair ipuçları aramaya, bir tanıdığını bulmaya çalışmış ancak; hiçbir şey bulamamıştı.

Olayın gerçekleştiği yerin yakınlarındaki limanlara gidip balıkçılara sormuşlar. Hep farklı cevaplar almışlar onun hakkında... Biri; “Çok sessiz, içine kapanık,...” demiş, bir başkası; “Dalgın, hırçın...”, bir diğeri ise diğerlerinin tam aksine;” Neşeli, konuşkan,sevencen biri...” demiş. Hepsi farklı şeyler söylemiş, bir şey hariç: “Hayatına dair, ailesine dair hiçbir şey bilmedikleri.”

Onunla ilgili soru işaretleriyle birlikte bir iki ay kadar beraber vakit geçirdik. Babamın, doktorluğunun vermiş olduğu bir duyguy-la kanı ona ısınmış, benimse psikolojiye olan merakım sebebiyle.

Ve bu şehirden birini evimizde konuk etmek hepimizi mutlu etmişti. Ondan çok şey öğrendik, hafızasını kaybetmiş olan birine karşın çok şey...

Birkaç gün ailemize olan yabancılığın da sebebiyle soğuk, çekingen davrandı. Bize alıştıkça ve konuşmaya başladıkça ondan bir şeyler öğrenmenin hazzı hepimizi kuşatmıştı.

İstanbul gezilerimize onunla birlikte gittik. Bir rehber kadar bilgiye sahipti. Her mekânı bize en ince ayrıntısına kadar anlatıyor, yerin en güzel, en meşhur özelliklerini bizlere söylüyordu. Her mekânda ayrı bir edaya bürünüyor, her yerde ayrı bir insan oluyordu. Sultan Ahmet Camii'nde, Süleymaniye Camii'nde dinine bağlı bir insan; Eyüp Sultan Camii'nde kardeşliğin, birliğin, sevginin yansıtıcısı; Topkapı Sarayı'nda değerlerine sahip çıkan biri, Ayasofya'da hoşgörü ve saygı timsali; Galata Kulesi'nde özgür, asi ruhlu, ... Ve bizi tekrar hayretler, soru işaretleri arasında bırakıyordu.

Her yeri bu kadar iyi tanıyan, bu kadar iyi yansıtabilen insan nasıl olur da hayatına dair en ufak da olsa bir şey hatırlayamazdı? Bu şehirde, burayı karış karış bilecek kadar gezmiş ve bir o kadar da bu şehir de hayat sürmüş biri nasıl olur da kendinden en ufak bir iz bırakmazdı? Ve bir insan da bu kadar farklı, zıt karakterler nasıl bir arada olabiliyordu? Onunla ilgili ulaşabildiğimiz tüm iz parçacıkları o kadar birbirinden kopuk ve zıt karakterleri yansıtıyordu ki bazen ondan şüphe duyuyor, bazen korkuyorduk. Ama onun sıcakkanlılığı ve samimiyeti bu tesiri anında üzerimizden atıyor ve yine kendisini sevmemizi sağlıyordu.

Ertesi gün bu şehrin en cazip, merak uyandırıcı yerine; Kız Kulesi'ne gitmeye karar verdik. Yarım kalan tekne turumuz sonucu ayarladığımız tüm gezi planları altüst olunca Kız Kulesi'nde yapacağımız gezimiz de iptal olmuştu. Biraz geç de olsa babam tekrar bir plan yapmıştı. Kule'de bir gezi, gün batışına kadar müthiş Marmara

Denizi'nin keyfi, gün batışıyla beraber boğaza karşı bir yemek... Gezilerimiz arasında beni en çok heyecanlandıran, bu gezimiz olacağına emindim. Bu şehre ilk geldiğimde beni büyüleyen boğaz, masmavi deniz ve Kız Kulesi... Hepsiyile birlikte bir gün...

Ortaköy'den küçük bir sandalla bu şirin, gizemli, efsanevi kuleye yol almaya başladık. Yolculuk esnasında bize burayla ilgili birbirine benzer çeşitli efsaneler anlattı. Gezmeden onun içindeymiş gibi bize orayı tanıttı. Kuleye vardığımızda kabaran merakımızın da verdiği heyecanla sandaldan uçarcasına indik, birbirimizden bağımsız gezmeye başladık. Merakımızı giderdikten sonra Eminönü tarafında, sarnıcın altında toplandık. Huzurun maviliğine doğru kanat açmaya başladık. Grubun o muhteşem kıvıllığı heyecanımızın bir dışa vuruşu gibiydi ve ona her baktığımızda duygularımızın yoğunluğu, hislerimiz arttı. Yemek vakti gelmişti. Hiç kimse tabaklarındakini umursamıyordu. Dünyadaki en leziz yemekten daha güzel bir manzarayla gözlerimizi doyurur gibi boğaza bakıp yemek vaktini de geçirdik. O, yemeğin sonunda bize ertesi gün için onlara bir sürprizi olduğunu söyledi. O güne de gözlerimizi ertesi günün merakıyla kapamıştık.

Akşam vaktine kadar bize sürprizi hakkında en ufak bir ipucu bile vermemişti. Akşam olunca hazırlanıp arabaya bindik. Üsküdar'a doğru yol aldık. Bizi deniz kıyısında bir mekâna oturttu. Birkaç dakika sonra elinde çaylarla geldi. Bize göstereceği sürprizi anlatması gerekmiyordu. Çünkü; hava kararmaya başlayınca sürpriz kendini bize anlatmıştı. Gurup anı, huzurun maviliği ve Kız Kulesi... Kule'nin içinde gezerken hissettiğimiz hazzın daha da fazlası... ve unutulmaz bir sohbet... Bu bize verilen en değerli hediyeydi.

Bu zamana kadar ondan hep "o" diye bahsettim. Fakat; hayatının yanı sıra, ona seslenirken söyleyeceğimiz ismini de bilmiyorduk. Sadece babam, Üsküdar'daki sohbette ona; " ... Ne diyeyim

beyefendi, çok farklı bir insansınız, çok renkli... Nasıl söylesem; bir GÖKKUŞAĞI gibisiniz. İçinde her rengi barındıran, bir yağmur sonrası açan güneşle gelen, yakın gibi duran fakat ulaşamadığınız canlı canlı bir GÖKKUŞAĞI gibi...” demişti. O günden sonra şaka olarak başlayan bu ithaf daha sonra ona, kendi aramızda verdiğimiz özel bir isim hâlini aldı ve artık ona “Gökkuşuğu” diyorduk.

Günler böylece geçerken artık o, ailemizin bir parçası hâline gelmişti. Sanki hep bizimle olan biri gibiydi. Onunla beraber bu şehri daha çabuk ve daha kolay öğrenmiş, daha kolay benimsemiştik. “Meğer seyrini değiştiren hayallerim daha müthiş bir sonuca sapıyormuş.” diye düşünüyordum ki bir olağanüstülük daha oldu. Sabah kalktığımızda ona dair hiçbir şey kalmamıştı -ki zaten hiçbir zaman da olmamıştı.- Aylarca aradık ancak; sanki bir rüya gibi, hiç yaşamamış gibiydi. Ona dair yine bir hiç vardı elimizde.”

İşte o hayatımızın yeni ufuklarına açtığımız yelkende tanıştığımız biriydi. Belki de bize bu şehri tanıtmaya, bu şehri anlatmaya gelen biriydi. Bir yağmur sonrası açan güneşle gelen, başı ve sonu dağların ardında saklı, ulaşamayacağınız kadar uzak ve bir o kadar da yakın olan, herkesin farklı tanımladığı, her yerden farklı görünen, içinde bulunduğu hayallerinin seyrinin değiştiği ve içinde her rengi taşıyan bir GÖKKUŞAĞI gibi... Bu şehir gibi... İstanbul gibi...

Hatice Kübra

Tuzla H. Halil Türkkân Anadolu İmam-Hatip Lisesi/And. 11-A sınıfı

BUZLU CAMLAR ARKASINDAN BAKAN GENÇ

21 yıllık hayatında dünyaya ve İstanbul'a nasıl boş baktığını anlayan genç, İstanbul'un güzelliklerine buzlu camların arkasından bakmaktan, neyin ne olduğunu farkına varmamıştı. Taa ki bir günlük İstanbul gezisine çıkıncaya kadar.

Bütün gece yatakta kıvranan genç, sabah ezanının sesiyle yatağından kalkıp Eyüp Sultan Camiine yönelir. Sabah namazını büyük bir huşuyla kılar ve oradaki manevi havaya kapılır. Eyüp Sultan Hazretleri'nin kim ve niçin burada olduğunu yanı başında sabah namazını kılan yaşlı amcaya sorar. Yaşlı amca, Eyüp Sultan Hazretlerini anlatır ve genç, anlatılanları hayal etmeye başlar. Peygamber Efendimizin Mekke'den Medine'ye hicretinde, Eyüp Sultan hazretlerine misafir olan efendimizin sözü olan "İstanbul'u fetheden komutan ne güzel komutan, onu fetheden asker ne güzel askerdir." Sözünü duyan Eyüp Sultan Hazretleri çok yaşlı olmasına rağmen, İstanbul'a kuşatma olduğunu öğrenerek kuşatmaya hazırlanır ve ordu İstanbul'a varamadan Eyüp Sultan Hazretleri şahadet şerbetini içer. Geldikleri son nokta ise bugün namaz kılıp, Allah'a şükrettiğimiz yerdir. Gencin ikinci sorusu ise bu türbeleri ve camiye kim inşa etti. Yaşlı amca başlar anlatmaya: "Tarih 1453'ü gösterirken

henüz 21 yaşında olan genç Fatih, İstanbul'u fethetti ve bulunduğu camii ile türbeleri inşa ettirdi." Bu sorusuna da cevap veren yaşlı amcaya teşekkür ettikten sonra kahvaltı için Sultanahmet'teki Van Kahvaltı Salonu'na gitmek için yola koyulur.

Genç kafasındaki sorulardan bunalmış bir şekilde salona girer. Salonda kahvaltısını yaptıktan sonra hesabı ödeyerek dışarı çıkar ve muhteşem üçlü olarak bilinen Sultanahmed Camii, Ayasofya ve Topkapı Sarayı'na gezmeye gider. İlk durağı Sultanahmed Camiidir.

Genç, pür dikkat camiiinin minarelerini seyrederken etraftakilerin dikkatini çeker ve oradan geçen birisi sorar: "Niye öyle bakıyorsun, hayatında hiç mi minare görmedin?" Genç: "Gördüm; ama altı minareli olması dikkatimi çekti. "Adam:" Bilmiyor musun der ve söze başlar. "Biz Müslümanlarca değerli olan Mekke-i Mukerreme'nin yedi tane minaresi olduğundan dolayı buna hürmeten altı minare yapılmıştır." Sorusunun cevabını almış olan genç ikinci durak olan Ayasofya'ya doğru ilerlerler. Ayasofya da biraz gezdikten sonra Topkapı Sarayı'na yönelir.

Sarayın üç bölümden oluşması gençte merak uyandırır ve görevliye sorar, görevli: "Evet saray üç bölümden oluşur. Enderun, Birun ve Harem'dir." Gencin ikinci sorusu ise bunların ne anlama geldiğidir. Görevli: "Enderun. Osmanlı'da devlet adamlarının yetiştirildiği bölümdür. Birun, saray çalışanlarının kaldığı kısımdır. Harem ise padişahın ailesinin kaldığı kısımdır.

Genç muhteşem 3'lüyü gezdikten sonra Galata Köprüsü'ne gider. Muhteşem bir görüntüye sahip olan Galata Köprüsü'nden geçerken balık tutan insanları izler ve sonra karnının acıktığını hissederek. Balık ekmeğiyle meşhur olan Eminönü balıkçılarından birinde oturup denize bakarak balık ekmeğini yer.

Balıkçıdan kalkarak Boğaz turu yapmaya karar verir, vapura biner ve iki saatlik turu başlar. Gemideyken İstanbul'un eşiz güzelli-

ğine bir kez daha tanık olur. Bir tarafta Galata Kulesi, diğer yanında Kız Kulesi; bir yanında, Çamlıca Tepesi, bir taraftan muhteşem 3'lüsü bir başka güzel görünür İstanbul'un ve hatta ismini sayamadığımız birçok güzelliği ile başkadır İstanbul. Boğaz turunu tamamladıktan sonra güneş batımını izlemek için Çamlıca Tepesi'ne çıkar. Gün batımına az bir vakit kala oturur ve düşünmeye başlar.

Orhan Veli Kanık'ın mısralarında geçen;

“Bir elimde cımbız,

Bir elimde ayna,

Umurumda mı dünya” sözleriyle dünyaya ve İstanbul'a böyle bakmayacağına ...

“O manayı bul da bul!

İlle İstanbul'da bul!

İstanbul, İstanbul ...

Boğaz gümüş bir mangal, kaynatır serinliği;

Çamlıca'da, yeredir göklerin derinliği.

Oynak sular yalının alt katına misafir;

Yeni dünyadan mahzun, resimde eski sefir.

Her akşam camlarında yangın çıkan Üsküdar,

Perili ahşap konak, koca bir şehir kadar ...

Bir ses, bilemem tambur gibi mi, ud gibi mi?

Cumbalı odalarda inletir kâtibi mi?

Sözleriyle İstanbul'u anlatan Necip Fazıl Kısakürek'in gözüyle İstanbul'a bakacağına karar verir ve evini sanki yeni doğmuş bir bebek gibi döner.

Yusuf Akbulut

Mahmutbey Lisesi/10 TM C Sınıfı

İSTANBUL'UN MELEKLERİ...

Her hafta cumartesi günü Üsküdar sahilde toplanıyorlardı...

“Anne! Ayakkabımın bağcıklarını bulamıyorum!” diye evin içinde bir o yana bir bu yana koşturuyordu Esra. Buluşmaya geç kalmak istemiyordu, bu yüzden ayağındaki bağcığın aynısından bir tane daha bulmaya uğraşmayacaktı. İlk bulduğu bağcığı ayakkabısının deliklerinden aceleyle geçirdi. Şimdi asıl iş, bu uyumsuzluğu annesine fark ettirmeden evden çıkmaktı. Kapıyı sessizce açtı ve bahçeye attığı ilk adımıyla beyaz kumaş ayakkabıları yeni sulanmış yemyeşil çimene ve toprağa bulandı... Şimdi bir de eve geri dönüp bunu değiştirmeye kalksa, annesi bu defa kesin okuduğu kitaptan başını kaldırıp, Esra’yı baştan aşağı süzecekti... Fazla düşünmeden kulaklarına müzik çalarını takıp bisikletine atladı ve yola koyuldu. *Neyse, böyle de güzel oldu!...*

Müezzinin gür ve etkileyici sesini duyar duymaz camiye koşmuştu... Sultanahmet Cami ve Meydanının her zaman etkileyici ve sırlarla dolu olduğunu düşünüyordu Ahmet... Şimdi ise, vapurun Üsküdar iskelesine yanaşmasını bekliyordu o da, herkes gibi...

Sanki biraz geç kalmıştı buluşmaya ama bu tamamen bir türlü iskeleye yanaşmayı başaramayan vapurun suçu olmalıydı... Neden bilmiyordu, vapur onun için birinci sırada tercih edilmesi gereken bir taşıttı. Bunun sebebi üzerinde ne zaman düşünse, aklına gelenler hep aynı kelimelerden oluşuyordu... *Şu boğaz yok mu, denizin masum ama zehirli derecede büyüleyici kıvrımları, ince detayları... tepelerin ve üzerindeki her varlığın seni ergüvan kokularıyla ve sevgilinin göz kırpması misali selamlayışı... ve senin tüm bu sahnelere aynı karede hâkim olusun, şu müthiş panoramik manzara... Âşığım arkadaş! İstanbul'a âşığım ben!*

Patenleri onun vazgeçilmeziydi... Kanada'da iken de kaykay sürüyordu Alex ama İstanbul'un renkli ve kalabalık caddeleri, özellikle de Üsküdar sahili buna pek uygun değildi... Babası bir Türk ve Müslüman, annesi ise Amerikan bir Hristiyandı; üniversite de tanışmışlar, ekonomi bölümündeki mastırlarını tamamladıktan sonra evlenmeye karar vermişlerdi. Evlendikten sonra annesi Müslüman olmuş ve annesinin isteği üzerine İstanbul'da yaşamaya başlamışlardı...

Buluşma yerine yaklaştıkça sahile vuran cesur ve anlamlı istanbul dalgalarını seyreden Esra'yı daha net görüyordu Alex. Esra tek başına bir bankta oturuyordu, denizden gelen serin rüzgâr, pamuk beyazlığındaki yüzünü okşayıp geçiyor, siyah ipek misali saçlarını dalgalandırıyor... Tam bu sırada sahile henüz yanaşmış olan vapurdan inen ve karşıdan kendine doğru el sallayan Ahmet'i fark etti. İki de Esra'nın yanına gittiler.

"Selam!" dedi Alex ve gülümsedi her ikisine de... Esra "Hoş geldiniz!" diye mukabelede bulundu ve devam etti: "Simal'dan haber var mı? Gelmiş olması lazımdı?.." . "Bana mesaj attı gelirken bir yere takılmış, bize söyleyecekleri varmış." dedi Ahmet ve ban-

ka oturdu. Üçü beraber sahile vuran dalgaları, gökyüzünde süzülen bulutları ve karşı yakanın uyanışını seyretmeye koyuldular...

Kendilerine İstanbul'un Melekleri diyorlardı... Bu, grup isimleriydi ve gerçekten de hak ediyorlardı bu ismi... Onlar; Esra, Alex, Ahmet ve Simal; İstanbul'un en önemli dört varlığını temsil ettiklerini düşünüyorlardı. Kültür, dinamiklik, hoşgörü ve tarih... İstanbul'un olmazsa olmazlarıydı bu dört öge; âdeta İstanbul bu dört sütun üstüne kuruluydu... (Kürtleri Ermenileriyle, Müslüman'ı ve Yahudisiyle)Doğu, Batı, Bizans, Roma ve bunların hepsini bağrına basan Osmanlı'nın göz bebeği İstanbul...

"Evet... Evet... Anlıyorum... O zaman bizim bir an önce harekete geçmemiz lazım... Nerede?... Hangi bölümünde?... İlk önce oraya mı uğrayacağım?... Bize güvendiğiniz için çok teşekkür ederim, iyi günler Başkan Bey!..." Simal telefonunu kapattı, çantasına koyarken oturduğu koltuktan kalktı ve dernek başkanından müsaade istedi...

Daha önce gençlik ve sanat derneğinden arayıp yeni başlattıkları hareket için yardım istemişlerdi. Simal da bunun üzerine bilgi almak için derneğin genel müdürlüğüne gitmişti. Biraz önce ise Simal'ı Büyükşehir Belediye Başkanı Erkan Bey aramış ve Topkapı Sarayı'nın restorasyon çalışmaları sırasında ortaya çıkan bir kroki-den bahsetmişti. Başkan, bu önemli görev için İstanbul'un Meleklerini Topkapı Sarayına çağırmişti...

Simal, arkadaşlarının sahilde bir bankta kendisini beklediklerini görünce biraz daha hızlı sürmeye başladı bisikletini...

"Size müthiş haberlerim var! Uykudaki melekler nihayet uyanacak!!!" derken yeni görevden duyduğu heyecanı yansıtmıştı Simal. Beklemeden devam etti, yüzünde heyecanını dışa vuran bir gülümseme vardı, beyaz dişleri kırmızı dudaklarının arasından güneşle

birlikte parlıyordu ... “Başkan bizi Topkapı Sarayı’na çağırıyor, bir kroki çıkmış onu inceleyeceğiz!”

“ Vay! Eski günlere döndük desene!...” dedi Alex, şimdi herkes çok heyecanlıydı ...

9:30 vapuruyla Eminönü’ne geçtiler. Oradan yürüyerek Topkapı Sarayı’na gittiler. Kapıda kendilerini bekleyen görevliyle birlikte krokinin çıktığı yere gittiler ... Kroki, antik Yunan veya torunları Romalılardan mı kalmıştı, 1478 yılında inşa edilmiş olan Topkapı Sarayı’nın mimarına mı aitti, yoksa bizzat Sultan’ın yani Fatih Sultan Mehmet Han’ın kendisi mi çizmişti merak ediliyordu. Bu işin üstesinden ancak İstanbul’un melekleri gelebilirdi çünkü bu müthiş dörtlü İngilizce, Kürtçe, Germen dilleri, Ermenice ve Türkçeyi çok iyi biliyordu.

Tarihe ve tarihte kalmış nesillerine duydukları sevgiden dolayı bütün bu dilleri belgelerinde gizleyen Osmanlıca’yı da öğrenmişlerdi.

Başkan için bu dörtlü arayış da bulunamayacak türden kabiliyetli, cesur, çalışkan ve heyecanlıydı. Üstelik bu gençler arasındaki sinerji başka hiçbir yerde hissedilemeyebilirdi. Nitekim onlardan her birini ayrı yerde görevlendirmiş olsa dördünün yapabileceğinin dörtte biri dahi ortaya çıkmayabilirdi.

Ekip yine büyük bir heyecanla görevinin başındaydı. Geçmişin büyüüne kapıldıkları, dedelerinin anılarının tozlarına eriştikleri zaman nerede, kiminle, hangi mekânda hatta hangi çağda olduklarını dahi unuturlar, çay, kahve vb servisleri dahi fark etmezlerdi. Yine öyle oldu. Ancak yemek molası için memure Ayşin Hanım’ın ısrarlı davetlerini sonunda fark ettiler.

“Çocuklar artık yeter ama. Bir tek bugün yok ya. Başkan size yeteri kadar vakit verdi. Hadi artık yemeğe” sözlerini en az beş kere tekrar etmişti. Yemeğe geçmekten başka çarelerinin olmadığını anlayınca en heyecanlı yerinde kalan bir filmin geriye kalan önemli diğer yarısını bırakmak istemezmişçesine ve bir an önce yemeklerini

yiyip dönmek arzusuyla yemeğe geçtiler.

Yemekte konu tabii ki üzerinde çalıştıkları proje idi. Bu kroki çalışması için de, diğer kültürlerarası işlerde olduğu gibi Başkan'ın kendilerini tayin etmesinden duydukları hoşnutluğu da paylaştılar.

İki hafta böylece geçti...

Başkan sonucu gördüğünde gerçekten çok etkilenmişti. Bu gençlerden her biri âdeta genlerinde taşıdıkları cevherin etkisiyle krokiyi çözmüştü. Bu, sıradan bir kroki değildi. Bizans'ın, Roma'nın, büyük Osmanlı'nın ve çağdaş İstanbul'un temelinde yatan, geçmişten gelen kültürün izlerini en derinliklerinde saklayan bir kardeşlik krokisiydi âdeta... Krokinin şifreli olarak gösterdiği yer, gerçek İstanbul'u çepeçevre saran, yaşı bir hayli ilerlediği hâlde eskimeyen ve asla eskimeyecek olan ve İstanbul'u içinde yaşanılabilir sınırsız bir ev yapan surlardı.

Belki atmayı başardıkları ilk adım onlar için o kadar da önemli değildi fakat eğer krokide gösterilen surlardan bir kroki daha çıkacak olsa ve bu krokiyi de yine kültürlerinin tüm değerlerini yansıtan dört cevher genç çözecek olsa, en son olarak ulaşılan şey, kaşıkçı elmasından daha değerli bir cevher olurdu... Bu araştırmaya değer katan en önemli unsur tabii ki kültürler arasındaki vazgeçilmez ve tamamlayıcı bağ idi...

Başkan bu iş için gençlerin onore edilmesi gerektiğinin farkındaydı.

Ödül töreni... Esra, Ahmet, Alex ve Simal... Hiçbiri de kendilerine verilecek ödülü sahiplenmediler. Çünkü onlara göre, ödülün asıl sahibi, içinde milyonlarca insanı, on binlerce farklılığı, en önemlisi de tarihin her anına şahit olmuş, buram buram tarih kokan, aynı zamanda çağın her türlü kültüründen izleri benliğinde saklayan, şefkatiyle tüm yavrularını sıcakık bağrına basan anne misali, tüm ulusları ve renkleri hiçbir ayırım yapmaksızın taşıyan İSTANBUL'du...

Cahide Pınarlı

(Özel Asya Fen Lisesi/10 A Sınıfı)

İSTANBUL BANA KÜSMÜŞ

“İstanbul bir başka görünür bu tepeden. Binlerce ev, her birinde binlerce hayat... İnsanlar ne kadar da küçük, kumda yürüyen karıncalar gibi. Akşam rüzgârları deniz kokusunu getirir.

Saat sekizi vurmaya başlayınca herkes evine çekilir. bizim konakta akşam yemeği telaşı başlardı. Mutfaktan yayınlan kokular merdivenleri tırmanır, odama kadar ulaşırdı. Saime Hanım iki tencere pişirirdi her yemekten. Bir tanesi evdekilere diğer tencere ise yan komşuya... Sevfilî Eftalya... Eşi vefat ettikten sonra bir türlü toparlanamadı. İki çocuk. Gözleri kapıda Saime Hanım'ı beklerlerdi her akşam. Atina'ya göç ettiklerini duydum çocukların şimdi-lerde. Neyse. Biz konağa dönelim. O akşam yemeklerinde yapılan sohbetlere doyum olmazdı. Bazen Necmettin Bey'le Latife Hanım da katılırdı akşam yemeklerimize. Ah Latife Hanım'cığim! Ne hoş sohbetin vardı.

Hafta sonları en büyük zevkim pencereden dışarıyı izlemektir. Hanımefendiler üzerlerinde en şık kıyafetleri, ayaklarında topuklu ayakkabılarıyla Arnavut kaldırımlarında salınırlardı tıkr mıkır.”

Yağmura karışan gözyaşlarım anneannemin yazdığı bu satırları alıp götürünceye kadar okudum. Tam bir ay oldu. Gözlerini kapadı,

bir daha açmadı. Elleri hep sıcacıktı. İlk defa o gün hissettim ellerinin üşüdüğünü.

Tüm eşyalarımızı yükledik bir kamyonla. Çıktık yola. Anneannemin vasiyeti üzerine göç ediyoruz İstanbul'a. O muhteşem konağa. Bütün yol boyunca İstanbul'u düşledim. İstanbul hanımefendilerini, beyfendilerini... Orada bizi kim karşılayacaktı? Saime Hanım mı, Necmettin Bey mi? Yoksa anneannemin genç yaşta dul kalan komşusu mu?

Sabah büyük bir heyecanla açtım gözlerimi. O konak. Aman Tanrı'm! Yıkılmış, dökülmüş, beton binaların arasına sıkışmış, nasıl da masum görünüyordu. Hemen içeri koştum. O yemek masası, mutfak. En güzel sohbetlerin yapıldığı salon, her yer toz duman içindeydi. Üst kata çıktım, pencereleri açtım sohbetlerin yapıldığı salon, her yer toz duman içindeydi. Üst kata çıktım, pencereleri açtım Boğaz'ın insanı tazeleyen deniz kokusunu içime çekmek için. Bu, bu berbat koku... Anneannemin bahsettiği, duymak istediğim koku olamazdı.

Annemler bütün gün evle uğraştı. Bense cam kenarından ayrıldım. Akşam oldu, hava karardı. Sanırım yıldızlar yolunu kaybetmişti.

Anladım. İstanbul bana küsmüş. Ne o hüznünlü yağmurlarını getirir oldu. Ne de deniz kokulu rüzgârlarını. Gözüm kapıda Latife Hanım'ı bekledim. Konağın ışıklarını yanarken görünce koşar gelirdim. Gelmedi. Sanırım artık Latife Hanım'ın da elleri üşüyor. Peki ya diğerleri? Onlarca ev var burada. Onlarca insan. Neden hiçbiri gelmiyor tanışmak için? Yoksa onlar da mı küstü bana?

Yıllar geçti. Ne günler yaşadım. Ne acılar çektim. Oysa buraya geldiğim ilk gün anlamalıydım. İstanbul gibi insanları da değişmiş. Hayallerimdeki İstanbul beyfendisine âşık oldum. Ama hayallerimdeki ruh onun bedeninde canlanamadı. Beynimde yavaş yavaş öldü gitti. Bu şehir sıkır, boğarmış insanı. Yorgunmuş ruhu. Seviyormuş

ama yapamıyormuş işte. Kısaca ‘Can sıkıntısından tüm yaşanmışlıklarımızı silip geçecek kadarmış aşkı. Bu kadarmış İstanbul insanının vefakârlığı... Ne batmak için doğan güneşler, ne şöyle bir uğrayıp geçen mevsimler, ne de tüm kötülükleri sarıp sarmalamak için gelen geceler silebildi acılarımı. Kırgınlık, kızgınlık ve bıkkınlık bir parçası oldu ruhumun.

Yıllar geçmiş, farkında değilim. Biliyorum çok geç kaldım. Bir söz vermiştim. Sana İstanbul’undan haberler getirecektim. Şimdilerde İstanbul senin bildiğin İstanbul değil. Hani insanlar önce doğar, büyür, sonra ölür ya. İstanbul’da öyle olmuyor. İnsanlar önce ölüyor, sonra büyüyor, daha sonra doğuyor, öldükleri gün. Dört bir yana çukurlar kazılmış. Herkes önce kim düşecek diye gözler olmuş. Her bedende bir maske, her maskenin altında binbir surat. Ben mi? O kadar acizim ki! Bir demet çiçekten başka ne getirebildim mezarına?

Ne Latife Hanım kalmış ne Necmettin Bey. İnsanlar o kadar yabancı ki birbirine. O kadar yalnızım ki o şehirde. “Geceleri ayrı gündüzleri apayrı.” derdin. “İstanbul’a geceleri tepeden bakacaksın. Binlerce ev, binlerce insan... Hepsi kumda birer karınca gibi” derdin. O zamanlar o karıncalardan biri olmayı ne kadar da istedim. Ne yaparsın. Çocuk aklı. Hiç düşünmezdim birgün birinin üstüme basıp geçeceğini.

Samen Şahap

Adile Mermerci Anadolu Lisesi / 9-C Sınıfı

GÖZ KAPAKLARI'NIN ARDINDAKİ GİZEM

Güneş yavaş yavaş tepelerin arkasından doğuyor, gecenin siyah örtüsü aydınlığa yerini bırakıyordu. Henüz uyuyordu küçük kız, kurduğu saatin çalmasıyla gözlerini açtı. Formasını giyinip okula gidecekti, önce annesinin hazırladığı kahvaltıyı yaptı. Saati okula gitme zamanının yaklaştığını söylercesine tik tak seslerinin artırıyor. Sofradan kalkıp annesinin yolculamasıyla evden okula doğru yol almaya başladı. Okulunun çok uzakta olmasından şikâyetçiydi. Yürüdüğü yolların taşlıklarla dolu olması, dağlardaki kayalıkların düşecek gibi gözükmesi onu korkutuyordu. Küçük ve duvarlar olmayan okulunun bahçesinde bir öğretmen çocukları sınıflara alıyordu. Bahçenin boşalması ile küçük kız sınıfta yerini aldı. Dersler çok yavaş geçmekteydi nihayet son ders olmuştu çıkış zili çalmasıyla evlerine gitmek üzere öğrenciler sınıflardan koşarak dışarı çıktılar. Okuldan eve dönerken yolda arkadaşı Cansu ile karşılaşılıp konuşmaya başladı. Cansu geçen yaz gittiği yerleri heyecanlı heyecanlı anlatıyordu. Küçük kız dinleyip üzülüyordu; çünkü o hiç tatile gitmemiş, başka şehir görmemişti. Cansu anlatmaya devam ettikçe, küçük kızın üzüntüsü artıyor yaşadığı yerden soğuyup Cansu'nun anlattıklarına benzeyen bir şehre gitmek istiyordu. Can-

su anlatmaya daldığı için evlerinin önüne geldiklerini farketmedi. Cansu'yu evine bıraktıktan sonra eve doğru yürüdü. Küçük kız evine yürürken arkadaşının anlattıklarını düşünerek etrafına baktı ne bir yeşillik, ne de güneşin kokusu vardı. Gökyüzüne baktı neredeydi kuşlar? Onlar da sevmiyordu buraları diyerek evin kapısını çaldı ve içeri girdi. Yarın okul yoktu. Formasını çıkartıp yatağına uzandı. Hayat neşesinde bir eksiklik duyuyordu. Düşüncelere daldı. Yüzünde tebessümler çoğaldı. Düşünmeye başladı bir şair edasıyla... Çiçeklerle süslenmiş bahçeler, mısralar gibi sıra sıra dizili evler, hiç boyun eğmeyen direkler ve mehtap çöktüğünde kaybolmayan bir şehir, karanlıkla dost olup sırt çevirmeyen yıldızlar bununla birlikte yıldızlara göz kırpan ışıklar. Sokaklarda dolaşıyordu yavaş adımlarla bir fısıltı duydu. Martı sesi olmalıydı, yaklaştı gökyüzünü yerde hissetti. Martı sesine eşlik ediyordu dalgalar. Dinledi... Dinledi... İçindeki eksiklik doluyor gibiydi. Bir banka oturdu kendini şehrin melodisine bıraktı, bir kuş gibi özgür ve huzurluydu. Oturduğu bankın tam karşısında, denize hâkim olan, dalgaları dizginleyen, görenleri kıskandıran Kızkulesi vardı. Nasıl bu kadar mütevazı ve asil durabiliyordu. Çok zor olmamalıydı, liman attığı yer güzellikler içindeydi. Dalgalardan dinledi mütevazı kızın dilden dile dolaşan hikayesini. Duyduklarını canlandırıyordu. Bir baba canından çok sevdiği kızını kimseler görmesin diye bu kuleyi yaptırmış ve onu kuleye yerleştirmişti. Kız Kulesi güzelliğini kulede yaşayan dünyalar güzeli kızdan almış olmalıydı. Küçük kız hikâyenin kalan yarısını dinlemeden anlatılanlardan etkilenmişti. Güneş kızıl yüzünü göstermeye, sokak lambaları ise birer birer yanmaya başlıyordu. Onlar da küçük kız gibi günün bitmesini istemiyordu. Bir gemi takıldı Küçük kızın seyrine, pencerelerinden giren güneş ışığı geminin iç bölmelerine bir portakal gibi yansıyordu. Çocuklar da geminin terasında geride kalanlara el sallıyordu. Geride kalanların gözü yaşlı

ve ellerinde bir mendil vardı. Gemide çok kişinin olduğu kapıların büyük olmasından anlaşılıyordu. Yağmur küçük damlalarını kırılmasından korkarcasına yavaşça yeryüzüne yağdırıyordu. Küçük kız yağmurun yağmasına rağmen bankta oturmaya devam ediyordu. Damlaların denize dokunuşunu izliyordu. Çok kısa sürmüştü dokunuş, deniz bile hissetmemişti. Yağmurla güneşin kokusunu içine çekiyordu. Hafiften esen bir rüzgâr küçük kızın saçlarını savuruyordu. Karanlık bastırılmış yıldızlar gökyüzünde yerlerini almıştı. Siyah gökyüzünde parıldayan yıldızları izlemek küçük kız için bir başka güzeldi. Bir ses duydu ve etrafına baktı, kendi evindeydi uzandığı yatağında uyuyakalmıştı. Gördüğü güzel şeyleri hatırladı, hepsini birer rüya olduğunu anladı. O sırada babası işten gelmişti. Küçük kızın yanına gitti ona mutlu bir haber verdi. Gelecek yaz tatile çıkacaklardı ve gidecekleri yeri küçük kızın seçmesini istiyordu. Küçük kız gördüklerini düşündü bir adı olmalıydı bu şehrin İstanbul dedi bağırarak, artık rüyasında gördüğü bu şehri yazın görecekti...

Elif Kayabaşı

Eyüp Anadolu İmam-Hatip Lisesi / 11 C Sınıfı

BEYAZ BİR YELKEN AÇTIM SANA EY İSTANBUL!

Emekli olmama sadece birkaç gün vardı. Daha şimdiden içimi büyük bir heyecan sarmıştı. Yılların yorgunluğunu omzumdan atmayı sabırsızlıkla bekliyordum ve şimdiden kendimi bir kuş gibi özgür hissediyordum. Ne çok zaman geçmişti üzerinden! Gençliğimi, yaşlılığımı buralarda yaşamışım ve neleri kaybetmişim... Hayatımda hep bir özlem vardı. Ah İstanbul ah! Meğer özlemim senmişsin. Eksik yanım hep sen olmuşsun. Çocukluğumun geçtiği mahalleyi. Taksim'deki o ahşap evimizi, annemin balkondaki renk renk çiçeklerini, babamın akşamları balkonda manzarayı seyrederken yüzündeki o mutluluğu o mutluluğu unutmadım. Bana hep İstanbul'da güneş hiç batmazmış derdi babam. Bir taraftan baktığında battığını sanırsın. Ama diğer taraftan baktığında batmadığını görmüştün. Hep bunu söyler dururdu. Orada zaman bir başka geçerci. Geçmişe şöyle bir dönüp baktığımda çocukluğumun bir daha geri gelmez anlarını bir bir anımsıyorum şimdi. İstanbul bir başka yaşanırdı o ramazan aylarında. Herkeste aynı telaş. Babam hiç aksatmadan her akşam teravihe Sultan Ahmet Camiine giderdi ve beni de hep yanında götürürdü. Ben namazdan çok Camiin büyüleyici güzelliğiyle ilgilenirdim. O muhteşem altı minarede yanan ışığın iksirinde

kaybolup giderdim. Camiin avlusunu dolaşırken iki yüz altmış penceresini tek tek sayar dururdum. Kapısından içeri girerken yüreğim yerinden fırlayacak gibi olurdu. Kubbesindeki motifler, işlemler, bir bir elle çizilmiş desenler, renkler ne zekâ gerektirirdi. O tarihte teknolojisiz, el emeğiyle yapılmış bir eserdi Sultan Ahmet Camii.

Annemin cuma günleri mahalledeki kadınlarla toplanıp bizleri hamama götürmelerini ise hiç sevmezdim. Kadınların hepsinde peştamal ve siyah takunya vardı. Ben ve arkadaşlarımsa anadan doğma çıplaktık. Annem hamam tasını ve sabunu kaptığı gibi gelir. Kaynar suyu tepemizden aşağı doğru dökerdi. Bense her defasında bir fırsatını bulur kaçardım ve hamamın göbek taşına uzanır, üzerimde biriken ter damlacıklarının kaydığını hissederdim. Tepemdeki küçük küçük yuvarlak camlar ve hamamın kubbesindeki ışıkları buharın arasından zor seçerdim. Oradan çıkar çıkmaz kadınlar koşturarak Eyüp Sultan Camiiindeki türbeleri ziyarete giderler ve dilek tutarlardı. Annem beni dürterek “Hadi oğlum dilek dile” derdi. Bana şu anda komik geliyor olsa da o zamanlar tek istediğim Mimar Sinan gibi bir mimar olmağı.

Bazende pazar günleri, ailece Gülhane Parkı’nı gezer, orada yapılan etkinlikleri izlerdik. Sonra üstlerinde Osmanlı kıyafetiyle macun satan adamlardan macun alırdı babam. Tadını hiçbir şeye benzetemediğim bir lezzeti vardı. Oradan yürüyerek Sarayburnu’na giderdik. İşin en eğlenceli tarafı vapurlarla yapılan Boğaz turuydu. Boğaz’ın serin rüzgârı, denizin haşın dalgaları yüreğimi yerinen oynatırdı. Boğaz Köprüsü’nün bir yılan gibi kıvrak ve ürkütücü güzelliği korkuturdu beni. Babam tarihe çok meraklı biriydi, kaçınılmaz bir nimet olarak görürdü İstanbul’un gezilecek yerlerini. Belli ki bana da geçmiş bu yanı, kafamdan atamamışım o güzellikleri. En çok da Kız Kulesi’nin esrarengiz hikâyesini babamın ağzından dinlemiştım. Sözcükleri bir bir yazmışım hafızama. İstanbul: hanların,

hanedanların örselenmiş, tarihlerin antolojisi.

Babamın bizleri gezdirirken aksatmadığı yerlerden biri de Topkapı Sarayı'ydı. Sarayı bizlere anlatırken bir grup turistin rehberine benzetirdim babamı. Saraydan içeri girdiğim andan itibaren kendimi padişahlar ülkesinde görürdüm. Sultanların haremeleri, görkemli köşkleri ve daha o tarihte ün yapan Türk mutfağı... Saray'ın içinde gezerken elmasların, değerli mücevherlerin ve altından bir şehrin içerisinde dolaşır gibiydim. Padişahların altından olan tahtları, elmaslarla işlenmiş kıyafetleri... Toplantıların yapıldığı kubbealtıları akıl almaz bir mucidin yapıtı olmayı gerektiren eserlerdi. Dışarı çıktığımda göz kamaştıran ışıltıların her tarafa yansıdığını gördüm. Ancak birkaç saat sonra üzerimden atabilirdim o muhteşem güzellikleri. Babamın bana vermiş olduğu tarih kültürünü ben çocuklarıma verememiştim. Kendimden olan bir parçanın İstanbul'u sahiplenmesini nasıl sağlayacaktım?

Geldi çattı yolculuk zamanı. İçimi bir türlü titreyen o yüreğime sığdıramıyordum. Yaşlılık işte! Zaman zaman kalbimi sıkıştıran o ağrı, heyecandan bugünlerde biraz daha artmıştı. Gözlerimi hayata yummadan dünya gözüyle bir daha görmek istiyorum o güzel İstanbul'u. Hava alanında valizlerle kontrol gişesini geçtik. Yanımda kızım, oğlum ve en değerli varlığım günlüğüm vardı. Ölsem de gam yemem artık. An meselesiydi oraya gitmemiz. Uçakta yerlerimizi aldık. Birkaç dakika sonra kuş gibi uçacaktık. Derin bir nefes alıp günlüğümü heyecanla yazmaya başlamıştım her zamanki gibi.

22 Kasım 1989'da Uçağın İstanbul Hava Limanı'na inişi sırasında babamın bir daha uyanamayacağı bir uykuya daldığını gördüm. Elinden düşen günlüğünü yerden aldım. İçimde anlatamayacağım kadar derin bir acı vardı. Son kez görememişti o çok sevdiği İstanbul'unu. Kalp Camii'sinde kılınan cenaze namazından sonra Topkapı mezarlığına defnettik onu. Ölmeden önce kendi günlüğüne

yazmış olduğu son sözlerini mezar taşına yazdırdık:

Anlatma kendini bana.

Yine bu sabah giymişsin mavi giysilerini.

Beyaz bir yelken açtım sana ey İstanbul!

Acele et karanlık basacak birazdan.

Bir gelin gibi süslenecek Boğaz.

Beyaz bir kuğu gibi süzüleceğim sana ey İstanbul...

Zeynep Taşkıt

Selimpaşa Lisesi/11 Sos A Sınıfı

YAŞAMAYA BAK

Son yazdığı kağıdı da avuçlarında buruşturarak, çöp sepetine fırlattı yine. Başını iki elinin arasına aldı ve çaresizce söylenmeye başladı, yarışmaya birkaç gün kalmıştı ama hâlâ tek bir cümle bile yazamamıştı.

Bir İstanbul sevdalısı olarak, İstanbul'u hikâyeleştirememek ruhuna büyük bir ıstırap veriyordu. Kalemı masaya fırlattı, ceke-tini askıdan aldı, spor ayakkabılarını giyindi ve İstanbul sokaklarında hikâyesini aramaya çıktı.

Ayakları onu Kadıköy Rıhtımı'na getirmişti. Boğaz'ın durgun sularına takıldı gözleri, minik denizaneleri ne de keyifli hareket ediyorlardı şeffaf bedenleriyle. Martıların dalgakıran duvarına dizilip, kahkaha atan çığıllıklarına kulak verdi bir müddet. Sonra gözlerini engin kalabalıklara çevirdi; tek bir ruh gibi şehrin hükümlüğüne teslim olmuş, kıpır kıpır bir ordu. Bir anaya sığınmış şımarık evlatlar gibi hoyrat, pervasız, mekânı sahiplenmiş bedenler.

Vapurun terasına kuruldu. Boğaz'ın rüzgârı yüzünü okşarken, taze demlenmiş, mis gibi çayı yudumladıkça kendine geldiğini fark etti. Sarayburnu'nun asırlardır bozulmayan görkemine gömüldü gözleri; üç kıtaya hükmeden Topkapı Sarayı'nın sade mimarisinden içeri, taht odasına daldı. 400 yıl dile kolay!... Ne kararlar alındı, ne sadakatler denendi, ne fırtınalar koptu kim

bilir!... Ya Ayasofya? Paylaşılamayan mekân... Bir çağın kapanıp bir çağın başladığını yaşamış canlı bir şahit; ayinlerin susup, tekbirlerin Arş-ı Âlâ'ya ulaştığı anlam... Bizimleştirdiğimiz sevdamız. Sonra Sultan Ahmet'in altı minaresinin ihtişamına düştü gözleri: açılışında ödağacından yapılma tam 86.000 tesbih dağıtılmıştı; muazzam bir kalabalık, muhteşem bir cuma namazı sinerjisi. Devasa bir yapıt, Büyük Düşünme felsefesinin mimarideki son noktası...

Düşündü öylece... İstanbul'a sadece "Kültür Şehri" tanımlaması sınırları daraltıyor gibi geldi. Daha ne çok sıfatı vardı oysa; finans şehri, ticaret şehri, sağlık şehri, spor şehri, medya şehri, üniversite şehri, evliya şehri, tarih şehri, turizm şehri, kıtalar şehri, hoşgörü şehri...

Kız Kulesi'nin nazlılığı, Galata Kulesi'nin erkeksi duruşu, Boğaz Köprüsü'nün kıtaları bir gerdanlık misali Üsküdar'ın Şarki dokusundan alıp, Beşiktaş'ın Avrupai modernitesine bağlaması; beyinlere geçmişti hatırlatırken aynı zamanda geleceği yapılandırmaları konusunda açık alan müzesi gibi malzemeler sunmakta.

Bir dantel, taştan bir dantel sanki... Boğaz'ın sularına nazır, asil ve gururlu duruşuyla incelmış, zarifleşmiş bir medeniyeti sunuyor bakan gözlere, gönüllere ve düşünen beyinlere. Saat 9'u 5 geçe de donmuş kalmış, üşümüş, bir daha ısınamamış gibi bir mahzun duruş Dolmabahçe'ninki...

İstiklal'de tramvay'ın nostaljik çingırağıyla irkildi, önünden hızla kenara çekildi. Eğlencenin merkezinde, tüm dünya milletlerinden bir parçanın bulunduğu ve kaynaştığı mekânlardan geçti. Eğlenen, coşkulu insanların enerjisi onu da dinamikleştirdi, neşelendirdi. Durdu, bir soluklandı, Mevlevihane'nin kapısının önünde olduğunu içerden gelen hoş bir mistik nağmeden anladı. Neyzenin deruni yorumunda özüne bir anlık geçişle mutlandı.

Günün yorgunluğunu bir dönercide çıkardıktan sonra, evin

yolunu tuttu. Masasına oturdu, çöp sepetine ilişti gözü. Bir kâğıt daha çıkardı, hikâyesine başlamak istedi, düşündü bir müddet, yaşadıkları gözünün önünden bir bir geçti, onları yazmayı denedi, olmadı yine ...

İstanbul baştan sona bir hikâyeydi zaten ... Sadece birkaç kelime karaladı ve kâğıdı oracıkta bıraktı.

“İSTANBUL ANLATILMAZ YAŞANIR!!!!...”

Mümtehan Kor

Kadıköy Anadolu İmam-Hatip Lisesi / A 11 B Sınıfı

HER ŞEY İSTANBUL

Sonbaharın geliŐiyle güzel bir yaz bitmişti. Ama bu bitiŐ birçok Şeyin de başlangıcı olmuştu.

Okulların baŐlamasına  gün kadar bir süre kalmıştı. Karabağ köyüne yeni atanan Erdal Ğretmen, bir ocuk kadar heyecanlıydı. İlk defa öğrencileri olacak, ilk defa birileri ona “Ğretmenim” diyecekti. ÖĞrencileriyle tanıŐacaĖı anı iple çekiyordu. Güzel hayalleri vardı: İlk olarak onlara kitap okumayı sevdirecekti. Bu sayede kitaplardan birçok Şey öğrenip kendi doğrularını bulacaklardı. Her zaman ders yapmayıp bazen de nehrin kenarında piknik yapmalılardı ...

Bütün bu heyecanın bastıramadığı bir de burukluk vardı içinde. Sevdini zlyordu, Erdal Ğretmen ve bir de sevdiğini bırakıp geldiği yedi tepeli Şehri: İstanbul’u ... Aslında Şair iki dizeyle özetlemiŐ bu durumu:

“Yeditepeli Şehrimde

Bıraktım gonca glm...”

Doğma, büyüme İstanbulluydu. Nasıl zlemesin İstanbul’u? Kalabalıkta ışıldayan Boğaz Köprüsü, Şehri kucaklayan Galata Kulesi, serin ve sakin Süleymaniye, kavuŐamamayı anlatan Kız Kulesi ... Hatta Kız Kulesi kendisiydi. Şehrin dışında ve her Şeyden uzakta. Öyleyse sevdiği de Galata Kulesi olmalıydı. Şehrin içinde ve etrafı kalabalık ...

Bir ay... Bir ay olmuştu, köye geleli. Buna rağmen hiç kimseyi tanımıyor, köyün içine hiç inmiyordu. Kendisi gibi İstanbul'dan gelmiş olan sağlık görevlisi Deniz Hemşire dışında kimseyle muhabbeti yoktu. Evet okulların açılmasına üç gün kalmıştı ve Erdal Öğretmen öğrencilerini görmemişti bile. İstanbul'a ve sevdiğine olan özlemi, sanki mesleki hayallerini bir sisin içinde boğuyordu.

— Bu köylüler çocuklarını kolay kolay okula göndermez. Hiçbiri okumamış ki çocuklarını da okutsunlar. Önceden gidip hepisiyle konuşursan belki bir kaçını ikna edebilirsin, diyen Deniz Hemşire'ye hiç kulak asmıyordu.

Hayaller ve burukluklarla dolu üç gün de geçti. Okulun ilk günü erkenden kalktı. Sıcak çayını yudumlarken aklına Moda'da gümüşü denize karşı yaptıkları kahvaltılar geldi: İki yaka arasında martılarla paylaşılan gevrek simit ve yeni demlenmiş çay... Üniversitenin ilk yıllarında ne çok yaparlardı bunu.

Bir an geçmişten sıyrılıp saate baktı. Okula gitme vakti gelmişti. Yaklaşık yedi sekiz dakika yürüdükten sonra okula varan Erdal - Deniz Hemşire'nin söylediği gibi - okulda kimseyi bulamadı. Bir tek öğrenci bile gelmemişti. Oysa gelmesi gereken 15 öğrenci vardı. Düşünmeye başladı. Bir iki saat bekledikten sonra - buna geç kalmış olsa da -tek tek öğrencilerin evine gitmeye karar verdi. Okula en yakın evden başladı.

— Merhaba ben yeni öğretmen Erdal. Bugün derse başlayacaktık. Fakat öğrenciler gelmedi. Bugün okulun açıldığını bilmiyor muydunuz?

— Biz de bunu ahıl edüyerük de örgetmen, biz garnımızı nasıl doyuruyor ahıl edüyer misin? Uşağı mehtebe yollayanda teh benim çalışmamınnan nasıl doyaruh?

Aldığı cevap öğretmeni şaşırtmamıştı aslında. Buna rağmen ne diyeceğini bilemedi. İki dudağının arasından sadece bir kelime çı-

kabildi: “Haklısınız...” Koşar adımlarla uzaklaştı oradan.

Sırada Emine'nin evi vardı. Evin önünde odun kesen Emine'nin babası oduncu Ahmet'e de aynı açıklamayı yaptı.

— Gızı mehtebe yollayanda gardaşlarına kim bahacah? Anaları bildir ince hastalıhtan öldü. Ben bahsam işleri kim görecek?

Gözleri dolan genç öğretmen, hiçbir şey söylemedi. Zaten oduncu Ahmet de onu dinlemedi. Kestiği odunları içeri taşımaya başladı. Birkaç kapı daha gezdikten sonra pes etti. Cevaplar farklı olsa da sonuç hep aynıydı: Açlık!

Ülke ekonomisi büyüyordu. İhracat ve ithalat rekor kırıyordu. Kişi başına düşen milli gelir bilmem kaç liraydı...

Ama bu insanlar aç...

Alışık olmadığı bir durumla karşı karşıyaydı. Kendini sorgulamaya başladı. Neden buradaydı? Neden İstanbul değil de burada? İstanbul'da olsaydı böyle olmazdı belki de. Hem İstanbul'da öğrenciler okula da geliyordu. Bütün bu sorular ve bahaneler kafasını meşgul ederken ayakları onu farkında olmadan köyün en sevdiği yerine, onun tabiriyle “Çamlıca Tepesi'ne” getirmişti. Köye yeni geldiği günlerde kaymakamla çıktığı bir gezide görmüştü ilk defa. İşte o andan beri burası onun için Çamlıca Tepesi'ydi. Üstelik Çamlıca Tepesi'nin eşsiz Boğaz manzarası da buradaydı: Fırat Nehri. Muhteşem renk cümbüşü olmasa da Boğaz Köprüsü de vardı: Ace-moğlu Köprüsü... Kendini kandırıldığının farkındaydı ama buna engel olamıyordu. Ancak bu şekilde İstanbul hasreti biraz olsun azalıyordu.

İstanbul mavisi gözlerindeki hüznle her zaman oturduğu ağacın altına oturdu. Uzun bacaklarını göğsüne doğru çekti. Köyün sert suyuna henüz alışmamış ellerini dizlerinin üstünde kavuşturdu. Derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. “Şimdi İstanbul'da olmak vardı, anasını satayım.”

Erdal için zaman durmuştu; ama köyde, kaldığı yerden akıp gidiyordu. Yayladan Çoban Adil'in kaval sesi eşliğinde inen koyun sürüsü ve arkasında sürüyü takip eden yayla göçü; bahçelerde gazel süpüren gelinler, kızlar; Aşağı Dere'de odun kesen köylüler, eşegine binmiş Kemah'tan gelen dedeler... Bütün bu olanlar Erdal'a yabancıydı. İstanbul'da sonbahar farklıydı. Böyle olmazdı ki. Etrafı izleyen gözlerini yeniden kapatıp İstanbul'u dinlemeyi tercih etti.

“Önce hafiften bir rüzgâr esiyor;

Yavaş yavaş sallanıyor

Yapraklar ağaçlarda...”

— Öğretmen, öğretmen! Bak hele sana İstanbul'dan mektup gelmiş.

Büyük bir heyecanla kahveci çırağı Hasan'ın elinden çekti zarfı. Beklediği mektup değildi. Ama onu mutlu etmeye fazlasıyla yetti. Buraya geldiğinden beri tek geri dönüş bileti olarak düşündüğü şeydi bu: Yüksek lisans başvurusuna cevap gelmişti. Ve artık İstanbul'a dönebilirdi. Mutluluktan gözleri dolmuştu. Mutluluğunu herkesle paylaşmak istiyordu. Ama etrafta çırak Hasan'dan başka kimse yoktu. Hasan'a doğru döndü. Bir an Hasan'ın alev saçan gözleriyle karşılaştı. Bu çocuk muhtaçtı. Eğitime, bilince muhtaçtı. Ve en önemlisi Erdal'a muhtaçtı. Ya diğerleri onların da Erdal'a ihtiyacı yok muydu? Peki ya Erdal? Onun da İstanbul'a ihtiyacı yok muydu?

Hasan'ın “Bizi kurtar!” diyen bakışları Erdal'ı utandırıyor. Yüzündeki mutluluk yok olmuştu. Onları bırakıp gitme düşüncesi hâkimdi, bütün ruhuna. Ya hayaller? Ne hayalleri vardı, burada. Daha pikniğe gideceklerdi. Çocukları okula nasıl getirecekti? Ama İstanbul... Kız Kulesi olmaya devam mı etmeliydi? Galata Kulesi mi olmalıydı? Ya da Galata Kulesi köye mi gelmeliydi?

Hatice Gülteki

Üsküdar Ahmet KeleşoğluAnd. Lisesi/10-E Sınıfı

KALDIĞI YERDEN

Kerpiç evinin eskimiş penceresinden giren güneş ışığı ona yeni bir günün haberini veriyordu. Ama onun için yeni bir günün hiçbir ehemmiyeti yoktu. Çünkü onun için günler birbirinden farksızdı. Bu düşüncesi kalkmasını daha da zorlaştırıyordu. Akşamdan kalma baş ağrısıyla bir daha bu kadar fazla içmeyeceğine, tutamayacağını bile bile, kendine sözler vererek kalktı. Dönene kadar hazır olması için ahıra gitmeden önce çayını koydu. Yine o pis kokulu yere gidecekti. İnekleri görmeye hatta onların sesini duymaya bile tahammül edemez olmuştu. İçeri girdi. Her zaman koyduğu yerde, yemliğin yanındaki çürük tahtanın üzerinde, yem çuvalının olmadığını görmedi. Nerede bu çuval? Bu baş ağrısıyla bir de onu mu arayacaktı? Hâlbuki İstanbul'da yaşadığı günler böyle miydi? Biraz etrafa bakındıktan sonra çuvalın bittiği aklına geldi ve yeni bir yem çuvalı aldı. Çuvalın içindeki yemin bir kısmını yemliğe döktükten sonra bulunmaktan bile nefret ettiği bu pis kokulu ortamdan kurtulmak için elindeki çuvalı çürük tahtanın üzerine fırlatarak hışımla dışarı çıktı. Güzel bir kahvaltı yapma düşüncesi duyduğu öfkeyi alıp götürmüştü. Bu huzur uzun sürmedi. Eve girdiğinde çaydanlığın taşıp daha yeni sildiği ocağı mahvetmiş olduğunu gördü. Sinirini dışa vuran sözler söyleyerek ocağı kapatıp kendini sokağa attı. Şu kahrolası

köyde kahveden başka gidecek yer mi vardı? Orada da hep aynı insanlar... İstemeyerek de olsa ayakları onu kahveye götürdü. İçeri girdiğinde yine aynı simalar, yine aynı taş sesleri, aynı çay kokusu, aynı konuşmalar... Televizyonun karşısındaki boş masaya oturdu ve bir çay söyledi. Kendi yaptığı çayı içemediği için kahvenin o acı çayı ona bu gün bir başka tatlı gelmişti. Çayını yudumlarken gözü bir ara televizyona takıldı. Boğazda dolaşan iki genç sevgili ona dört yıl önce ayrılmak zorunda kaldığı sevgilisini hatırlatmıştı. Onlar da orada buluşurlardı. Tüm anıları gözünün önünde canlandı. Onu ne kadar özlediğinin farkına vardı. Onsuz geçen dört yıl ne kadar da boş geliyordu şimdi? Oysaki onunla geçen her an dolu doluydu. Onunla geçen her dakikadan müthiş bir haz duyuyor, kendini onun güzelliğinin büyümesine kapılmaktan alıkoyamıyordu.

Tüm çiçekleri barındıran kendine has kokusunu hâlâ unutamıyordu. Ya o gözlere ne demeli? Var mıydı onlardan daha mavisini? O derin maviliğin içinde kaybolmamak elde değildi. Saçları ise dünyalara değişilmezdi. En ufak bir rüzgârda dahi insan kendini dalgalanan saçlarının ahengine kapılma hissiyatından kurtaramazdı. Kapıldıktan sonra ise aşk sarhoşluğunun mutluluğunu kelimelerle ifade etmenin imkânı yoktu. O güzel küçük dudaklarının arasından çıkan sözler insanın içini ısıtıyordu. Onu dinlerken güzel vücudunun etkisi altında âdeta eziliyordu. Bu kusursuz dış güzelliğinin kaynağı şüphesiz kalbinin temizliği idi. Zaten aksi mümkün olamazdı; saflıktan yoksun bir kalbin sahibi hangi güzel olabilirdi? Bu soru tezini doğrular nitelikteydi. Onun güzelliğine, temizliğine hiçbir kusur bulamaması ona olan hayranlığını engellenemez şekilde artırıyordu. Hayranlığının tek sebebi güzelliği değildi tabii ki! Onu cezbeden bir başka özelliği de kültürü ve bilgisiydi. Bu kültür onunla olduğu her anın değerine değer katıyordu. Tek istediği bir ömür onun yanında olmaktı.

Bu düşünceler ona olan özlemini kat kat artırmıştı. Havanın kararmasıyla beraber kafasındaki düşünceleri dağıtmak için meyhaneye gitmeye karar verdi. Sabah verdiği söz aklına gelse de kendine engel olamayıp içeri girdi. Son zamanlarda bu iradesizliği pek sık gösteriyordu. Aslında bunun doğru çözüm olmadığını tüm dünya bilmiyor muydu sanki? Sevgilisini unutmak için girdiği bu yol ona olan isteğini daha da arttırmıştı. İçtikçe artan cesareti sevgilisine tekrar dönme kararı almasını sağlamıştı. Almış olduğu kararın heyecanı ile eve bile uğramadan, gecenin karanlığına aldırış etmeden yola çıktı. Sevgilisine kavuşma arzusuyla zamanın nasıl geçtiğini anlamadan yolculuğu bitmişti. Nihayet dört yıldır özlemini çektiği güzel sevgilisine kavuşmuştu. Şimdi tam karşısında kollarını açmış duruyordu: Boğaz'ıyla, camisiyle, sarayıyla, insanıyla...

Mehmet Yurdakul

Atatürk Fen Lisesi/11. Sınıf

İSTANBUL'DA BİR ŞAİR YETİŞİYOR

Beyaz örtü artık kalktı ve yerini bahara bıraktı. Tabiat ana İstanbul'u baharda bir başka süslüyor. Güneş yukardan bütün içtenliğiyle gülümsüyor. Bu mevsimde kuşlar daha derinden ötüyor. Böcekler yuvasından neşeyle çıkıyor. Çiçekler bütün heyecanlarıyla toprağın altından çıkmak istiyorlar. Âdeta bu güzel şehri süslemek için çabalıyorlar. Bu mevsimde Boğaz'ın maviliğine âşık olasınız geliyor.

İşte Ural ailesi de toprağını bırakıp İstanbul'a böyle güzel bir günde geldiler. Memleketlerini bırakıp İstanbul'a geldikleri için üzgünlerdi ama bu güzel şehir bütün albenisiyle onları kucaklıyordu. Ailenin küçük oğlu Yusuf, bu duruma üzülmüyordu. Ayrıca arkadaşlarından, köyünden ayrıldığı için kırgın da... Şehir güzeldi de ya insanları... Onlar nasıldı acaba? sorusu hep içinden çözümünü yaşanarak öğrenilecek bir bilmeceydi.

Neleri var neleri yoksa satıp İstanbul'a gelmişlerdi. Önce başlarını sokacakları bir ev tuttular. Emirgân'da bahçeli müstakil bir ev tuttular. Artık sıra evin küçüğü Yusuf'a güzel bir okul bulmaya gelmişti. Evlerine yakın bir okula kayıt yaptırıldılar. Ertesi hafta pazarı günü Yusuf okula başladı. Yusuf'un içi içine sığmıyordu. Kimlerle tanışacağını arkadaşlarına nasıl alacağını düşünme düşünme için yedi tüm gece. Annesinin artık kocaman delikanlı olduğunu

sık sık söylemesine rağmen kendisindeki misafir çekinikliği devam ediyordu.

Yusuf, okula başlayalı üç olmuştu. Bir gün öğretmeni “Sınıfta şiir yazan ya da şiir okumaktan zevk alan var mı?” diye sordu. Yusuf da söz alarak şiir yazmayı çok sevdiğini söyledi. Kendine ait bir şiir defteri bile olduğunu büyük bir coşkununla söyledi. Öğretmeni Yusuf’tan bir şiir okumasın istedi. Yusuf da bütün içtenliğiyle kendi yazdığı şiiri okudu. Şiir okunduktan sonra sınıfta alkış tufanı koptu. Öğretmeni de Yusuf’u tebrik ederek başını okşadı. Artık Yusuf her hafta edebiyat derslerinde yazdığı şiirlerden birini okuyordu.

Yusuf oldukça başarılı bir öğrenciydi. Derslerinden arta kalan zamanda da şiir yazmaktan çok büyük zevk alıyordu. Yine böyle boş bir zamanında Eminönü sahilinde yürürken içine İstanbul ile ilgili şiirsel ilham geldi, içinde kıpırdanma oldu. Hemen kahvenin kenarındaki boş masaya oturdu. Cebinden kalemi çıkarıp, önündeki kâğıdı karalamaya başladı. Sonraki gün de edebiyat dersinde öğretmeninden izin alarak şiirini büyük bir şair edasıyla okudu.

Yusuf’un en büyük ideali çok sevdiği edebiyatı güzel bir üniversite eğitimi ile pekiştirmek edebiyatın derinliklerine nüfuz etmektir. Bunun içinse kazanması gereken çok önemli bir sınavı vardı. Gerek gazetelerin verdiği çalışma kitapları gerek kütüphanelerden aldığı kitaplarla gece gündüz çalışıyordu.

Sınav vakti gelip çatmıştı. Oldukça heyecanlıydı.” Acaba gösterdiği çabanın karşılığını alacak mıydı? Çok sevdiği edebiyat eğitimini güzel bir üniversitede tamamlayabilecek miydi?” Öğretmen kitapçıkları dağıttı. Sınav başladı. Bütün soruları boş bırakmadan çözdü.

Artık sınav sonuçlarını beklemekteydi. İki ay bir süre içerisinde sınav sonuçları gelecekti. Bu süre içerisinde de birçok şiir yazdı. Gerek tabiat gerek aşk gerek ülke sorunları ile ilgili... Bu arada sınav

sonuçları da açıklanmıştı. Yusuf,aldığı puanla İstanbul Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne rahatlıkla girebiliyordu.

Yusuf şiirlerini bir kitapta toplamayı düşünüyordu. Artık epey şiiri olmuştu. Hem de her bir şiirine bir fotoğraf gibi bakıyordu. Artık onlara bir albüm yapma zamanı gelmişti. Onun için "İstanbul" adlı şiirin yeri ayırıdı. Ne kadar büyük tedirginlikle gelmişlerdi bu şehre. Bu şehirde kaybolacaklarını, toz duman olacaklarını düşünüyorlardı. Oysa bu şehir onun için ilham perisi olmuştu. Bütün güzelliğiyle zihnini doldurmuştu. Yazdığı şiir kitap onu edebiyat camiasında tanınan, sözü edilen yazar konumuna getirmişti. Artık ona İstanbul şairi diyorlardı.

İpek Yılmaz

Kıraç İMKB Teknik ve End. Mesl. Lisesi / 10-A Sınıfı

İSTANBUL HATIRASI

Güneş İstanbul'a yüzünü yeni göstermişti. Sultan Ahmet'in altı mücevherinden sabah soğukluğunu ısıtan ezan sesleri yükseliyordu. Gökyüzü pembemsi bir manzarada yıldızlı gecesinden kopuyordu. Kız Kulesi kuş tüyü yastığından kalkmış bir prenses güzelliğinde şehrini izliyordu her zamanki gibi. Surlarsa şehri koruyan muhafızlar gibi yeni güne hazırlanıyorlardı ama hiçbiri şehrin davetsiz misafirinden haberdar değildi. Bu alaca manzarada havalimanına bir uçak inmeye hazırlanıyordu. Bu uçak aslında bir serüvenin başlangıcıydı.

Tarih: 30 Mart 2006, yer: İstanbul Atatürk Havalimanı

Günün en hareketli saatlerinde Atatürk Havalimanı'na Almanya'dan gelen sıradan bir uçakta pek de sıradan olmayan Tom adında bir turist bulunmaktadır. Tom buraya yıllar sonra bulunduğu çocukluk arkadaşını ziyaret etmek için gelmiştir. Tom pek uzun sayılmayacak rahat bir uçak yolculuğunun sonlarına doğru inmek üzere olduğu şehre uçağın küçük penceresinden göz ucuyla baktı. Önce göz ucuyla sonra bütün benliği ile baktı aşağı. Gökkuşağında ki tüm renkler capcanlı karşısındaydı, sadece siyah yoktu içlerinde. Yalnızlığın ve korkunun asıl temsilcisi siyah... Bir tek o yoktu ve o

masmavi deniz üzerinde yüzyıllarca uğraşmış ve bir hünkâra veril-
mek üzere hazırlanmış bir elbise gibi masmavi, berrak ve sonsuz ...
Köprüleri, yalıları, Boğaz'ına dizilmiş geçen gemileri hepsi kaftanın
bire parçasıydı biri bile çıksa içinden, tüm efsunu kaybolacakmış-
casına şehvetli bir kaftan ... Denizin ortasında bir şey fark etti ama
ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu; ama kesinlikle gitmeliydi
yanına. Uçağın inmesi için mütemadiyen sabırsızlıkla ve heyecan-
la bekledi. Nihayet uçağı indi, tüm dış hatlar yolcuları gibi çeşitli
güvenlik tedbirlerinden geçerek havalimanından çıktı ve bir taksi-
ye bindi. Arkadaşının yaşadığı yerin Sarıyer olduğunu bilmekteydi.
Fakat bunu dil bilmediği için yanlış telaffuz etti ve taksi şoförü onu
Salacak'a götürdü! Önce kısmen yeşil alanların olduğu bir yerden
geçtiler, sonra fabrikaların yoğun olduğu bir bölge; derken kendisi-
ni trafiğin ortasında buldu. Ne kadar çok araba var, diye düşündü.
Karşısında uçaktan baktığında gördüğü köprü vardı, yüksekte ba-
kınca güzeldi ama şimdi üstünden geçeceğini düşünmek onu çok
heyecanlandırmıştı. Gitgide bu şehre olan hayranlığı artıyordu.
Tom, Boğaz Köprüsü'nden geçerken çok heyecanlanmıştı çünkü
bütün şehri daha yakından tüm asilliğiyle görebiliyordu. Yeşil tepe-
leri, zengin yalıları, surları, camileri ve ne olursa olsun dalgalanan
ve bütün tepelerden görebildiği Türk bayrağını bir sanat filmi izler-
cesine gözünü ayırmadan izliyordu. Bu yabancı ama bir o kadar da
ihtişamlı ve asil şehirden gerçekten büyülenmişti. Zamanın durma-
sını istiyor ve saatlerce bu büyülu şehri izlemek için can atıyordu.
Köprüyü geçtikleri zaman Tom'u heyecanla karışık merak duygusu
sarmıştı "Acaba biraz sonra ne gibi bir manzarayla karşılaşacaktı"
İstanbul sanki ellerinde pırıltılı değnekleri olan perilerin eseriymi.
Çünkü bu kadar güzelliğin tek bir toprak üstünde toplanmış olma-
sı mümkün değildi. Evet evet kesinlikle sihirli değneği olan periler
uğramıştı bu şehre! Hem tarih hem gelecek barındırıyordu. Biraz

sonra harabeleri andıran yapıların yanından geçtiler, bunlar bütün tarihi görmüş ölümsüz bilgilerdi. Bir süre daha gittikten sonra yemyeşil tepelerin olduğu bir yere geldiler. Burada her renkten laleler, bağımsızlığın asil sembolü Türk bayrağı ve birkaç küçük kafe vardı. Her şeye rağmen yeşilliğine de sahip çıkmıştı bu şehir. Biraz sonra araba, benzin almak için tam yeşilliklerin karşısında durdu. Tom, burayı gezmesi gerektiğini düşündü. Zar zor şoföre inmek istediğini anlattıktan sonra taksiden indi ve tepelere doğru yürüdü. Bir yanında yemyeşil çimenlerin üstünde rengârenk laleler, bir yanında ise İstanbul vardı. Tepeden uzun süre İstanbul'a baktı, sonra yürüdü ve küçük kafelerin olduğu bir alana geldi. Orada biraz oturup dinlendi. Tam denize karşı sıcak bir çay içti ve ana yola çıkarak taksi bekledi. Tom, bugün şanslıydı az önceki taksi hâlâ ordaydı Taksiye yeniden binip kaldığı yerden devam etti. Uzun sayılmayacak bir mesafeden sonra gördüğü manzara karşısında hayranlıkla karışık şaşkınlık yaşadı. Tam denizin ortasında bir kule vardı. Onun kasvetli deniz dalgalarına karşı ayakta durması gerçekten ilgisini çekmişti. Şaşkınlığı üzerinden çabuk atan Tom gördüğü manzaraya âdeta âşık oldu. Burası uçaktayken dikkatini çeken yerd. Burada olmak, denizin pırıltılı maviliğinde kaybolmak! Bunlar ya bir rüyaydı ya da bir mucize... Biraz yürüyüp etrafına bakındıktan sonra aradığı yerin burası olmadığını düşündü ve civardaki yabancı tabelası olan bir restorana girdi. Restoranın yabancı dil bilen müdürüyle konuştu ve yanlış yerde olduğunu anladı. Restoran müdürü Tom'u bir taksiye bindirip taksiciye yolu tarif etti. Tom adama minnettardı o olmasaydı kaybolabilirdi. Bu şehrin insanları da bu şehir gibi asıldı. Kısa bir yolculuğun ardından ışıltılı sokakların bulunduğu tıpkı kendi ülkesine benzeyen bir yere geldiler. Tıpkı filmlerdeki gibiydi: sade, ışıltılı ve güzel... Tom yorulduğunu fark etti ve şoförden durmasını güçlükle rica etti. Gördüğü otellerden birine girdi; yarın devam etmek daha

iyi olacaktı. Otel sahibi yabancı dil bildiği için hiç zorluk çekmedi, odasına çıktı. Pencereden baktığında yine bütün şehri görebiliyordu akşam karanlığında şehrin havası başkalaşmıştı, günün her saatinde şehrin efsunu değişiyordu ve hepsi de ayrı ayrı muhteşemdi. Ertesi sabah sıkı bir kahvaltıdan sonra otel müdürüne giderek durumunu anlattı, otel müdürü kibar ve yardımsever biriydi. Tom'a seve seve yardım etti o da Tom'u bir taksiye bindirip yolu tarif etti. Taksi şoförü konuşmayı seven biriydi. Yolda gördükleri tarihî eserleri sayıyordu, gerçi Tom bunlardan pek bir şey anlamıyordu ama telaffuz etmeye çalışıyordu. Galata Kulesi, Ortaköy Camii, Haydarpaşa Tren Garı'yla bir çok tarihi sihir ve isim... Bunları belki de yüzyıllarca korumak hiç de kolay olmasa gerekti ama dünyada en güzel şeyler hep en zor olanlardı. Etrafına bakınmaya devam etti gördüğü şey onu sevindirmişti yine o köprüden geçeceklerdi. Şanslı günündeydi çok fazla trafik yoktu. Köprüden geçerken etrafa baktı, şehir onu şaşırtmaya devam ediyordu. Karşısında bir köprü daha vardı, aynı mucizeden iki tane... Tom, heyecanlı bir kitap okurcasına birkaç dakika sonra neyle karşılaşacağını merak ederek yola devam etti. İlerde fabrikalar ve binalar vardı ve yol kenarlarında rengârenk laleler... Tıpkı bir resim gibi... Yaklaşık bir-iki saatlik bir yolculuğun ardından Tom'un gelmek istediği Sarıyer'e ulaştılar burada zengin ve şehvetli yalılar vardı. Taksiden indi ve deniz kenarında bir banka oturdu. Yanından geçen simitçiden bir simit ve çay aldı. Bunun bir İstanbul klasiği olduğunu bilmiyordu. "Deniz kenarında simit ve çay." Bu Tom'un çok hoşuna gitmişti, arkadaşını bulunca bunu birlikte tekrarlamalıydılar. Bir süre daha masmavi denizi seyrettikten sonra cebinde kaybettiğini sandığı bu yüzden tüm İstanbul'u dolaştığı adresi buldu. Buna gerçekten çok sevinmişti. Simit çay ikilisi uğurlu gelmişti, tabi mavi denizi de yabana atmamak gerekti. Elindeki adresle etraftaki büfelerden birine gitti. Bir şeyler anlatıyordu

adam ama Tom dil bilmediği için bir şey anlayamamıştı. Anlamış gibi kafasını sallayarak uzaklaştı. Kendi dilinde yazılmış bir restoran gördü. Ah bu restoranlar da olmasaydı... Elindeki adresi içerdeki garsona gösterdi. Garson onun anlayacağı dilde tarif etti. Aslında Tom arkadaşının evine çok yakınmış. Bunu duyduğuna sevinen Tom tarife göre yürüyerek gitti. Yürüyerek gitti çünkü artık taksilerden sıkılmıştı etraftaki güzelliklere yakından bakarak gitmeyi yeğledi. Bir süre yürüdükten sonra adresteki yere ulaştı. Arkadaşı mütevazı bir binada oturmaktaydı. Binaya girip kapıyı çaldı, karşısında arkadaşını görünce çok mutlu oldu. Arkadaşı da Tom'u gerçekten çok özlemişti, o da yıllardır Tom'u aramaktaydı fakat ona bir türlü ulaşamamıştı. Birbirlerine sıkıca sarıldılar. Tom arkadaşına uzun uzun yaşadıklarını ve şehre olan hayranlığını anlattı. O gün birlikte hasret giderdikten sonra ertesi gün arkadaşısı Tom'u gerçek bir geziye çıkardı. Emirgân'da birer bardak çay, ardından Sultanahmet'te nefis bir köfte ziyafeti... Tabii bir de eski çocukluk anıları... Akşama doğru Eminönü'nde denize karşı balık ekmek... Kısacası eski bir dostla muhteşem bir gün. Tom, arkadaşısıyla böyle güzel bir haftadan sonra ülkesine döndü. Amacı arkadaşısını görmektir fakat rüyasında bile göremeyeceği mucizevi bir şehirle tanışmış oldu.

Sibel Subaşıoğlu

Beylikdüzü Gürpınar İMKB ATL/LT/EML Lisesi / 9 ATL A Sınıfı

AH CANIM İSTANBUL

Güzel bir yaz sabahıydı. Güneşin o eşsiz güzelliği hava ağardıkça göz kamaştırmaya devam ediyordu. Güneş yavaş yavaş semaya yükselirken, doğaya saf bir güzellik vermekten çekinmiyor ve içimizi ısıtıp bizi aydınlatmaktan usanmıyordu.

Ben odamın penceresinde doğa manzarasını seyre dalmışken, annem kapıyı çalıp içeriye girmişti. Ben annemin içeri girdiğini bile fark etmemiştim. Annemin varlığını fark ettiğimde; çalışma masasına yaslanmış bir şekilde bana bakıyordu. Kapı zilinın çalmasıyla ikimiz de irkildik. Bir anda ben anneme baktım annem de bana baktı. Gözlerimiz birbirine değince annem şöyle bir silkindi, hızlı ve telaşlı adımlarla kapıya doğru giderken:

— Kim bu sabah sabah hayırdır inşallah! dedi.

Ama kapıyı açtığında şaşırıldı ve heyecanlandığı her hâlinden belli oluyordu.

— Anne kim geldi? Anne kim... diye sesleniyordum telaşlı bir hâl içinde. Annem sanki küçük dilini yutmuştu. Biraz duraklayıp tekrar sorduğumda titrek bir sesle...

— Baban geldi, dedi.

Babamı hiç görmemişim, onu çok merak ediyordum.

Çünkü babam on beş yıldır, ekmek parası kazanmak uğruna yaban ellerde çalışmaktaydı.

Babam annemle bana öyle bir sarıldı ki sizi hiç bırakmayacağım, der gibiydi. Aradan saniyeler geçtikten sonra babamın;

— Canlarım benim! Sizi hiç bırakmayacağım. Deyişi yok muydu bizi çok duygulandırdı. Bizde ona:

— Ölüm olmadığı sürece biz de seni bırakmayacağız, dedik.

O da bizim bu sözümüze çok duygulandı, ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Annem;

— Eee, haydi içeri geçelim, ben söylemesem, akşama kadar burada kalacağız...

Annemi yıllar sonra ilk defa bu kadar içten gülerken gördüm, mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Annemle babamı bir arada, bu kadar mutlu görmek beni çok mutlu etmişti.

Ben annemi çok seviyordum, annem mutlu olunca, ben de çok mutlu oluyordum. Babamı ilk defa gördüğüm için sevincim iki kat daha artıyordu. Annem, ben rüyadaydık sanki sonsuza kadar uyanmak için elimizden geleni yapardık ikimizin de ağız kulaklarındaydı. Babam desen sevinçten kanatlanıp uçacak gibiydi o şirin mi şirin yanakları al al olmuştu tıpkı bir elma gibi...

Biraz geçtikten sonra annemi kahvaltıyı hazırlamayı unuttum diye bağırdı.

Öyle bir bağıışı vardı ki korktum, gerçi alışkındım. Babam şehrimizi de çok özlemişti. İstanbul'u çok özlediğini buram buram tuttüğünü söyledi, durdu. Besbelli bayağı hasret kalmıştı bu şehre, annem kahvaltı hazırlarken biz de babamla hasret gideriyorduk.

Babam,

Kızım okul nasıl gidiyor bir sıkıntın var mı? Varsa söyle çekinme sakın! Babamın bu sözleri çok hoşuma gitti açıkçası...

— Baba benim durumum gayet iyi merak etme okuldaki arkadaşlarım da çok iyiler iyi gidiyor her şey yolunda, dedim. Babama;

— Senin Almanya'ya gitmen nasıl oldu çok zor olmadı mı?

— Evet, kızım benim için çok zor oldu.

— Baba burada hiç mi iş yoktu sen o kadar uzağa gittin. Bizi nasıl bırakıp gidersin?

— Yoktu kızım burada çok aradım fakat bulamadım bu koca şehirde iş bulmak çok zor. O zamanlar çok sıkışmıştım parasızlıktan sefaletten çok bunalmıştım

— Peki, Almanya ya gidecek parayı nerden buldun?

Ahmet dayımdan istedim kızım. Biliyorsun Ahmet dayın varlık sahibi bir insan ama kendisinden başkasına yararı dokunmayan bencil bir insan.

— Eee parayı nasıl verdi o zaman sen çok merhametli tarafına denk gelmişsindir ya da başına saksı düşmüştür. (Babam dayımdan para isterken çok utandığını ve ter döktüğünü ağzından kaçırdı ama başka çaresi olmadığını söyleyerek sustu.)

— Babam Almanya'dan gelir gelmez parayı ödeyeceğim dedim o da sanki ödemeyecekmişim gibi söz mü diye sordu. Ben de.

—Sözüm sözdür diye cevap vermiştim. Sonra gizli kasasından bir miktar para çıkarıp verdi bana, ben de;

— Çok teşekkür ederim ama bayağı uzun süre kalacağım Almanya'da şimdiden söyleyeyim de dedim. O da;

— Tamam, onun da kolayı var sen de faiziyle verirsin o zaman, dedi.

— Bir yandan da kahvemizi yudumluyorduk. Sonra

— Olur, faiziyle alırsın borcuma sadık biriyimdir unutmam merak etme dedim.

— O da, bıyık altından gülümsedi.

— Sonra aklına birden annen geldi.

— Kardeşim nasıl iyi mi dedi.

— Ben de; Nasıl olsun ki çok yakında bir kızımız olacak günü yavaş yavaş yaklaşıyor dedim.

— Ben iki haftaya kalmaz Almanya'ya giderim, O da iki haftaya kadar doğuracak inşallah...

— Bu çok güzel bir haber demek yeğenim olacak demek dayı olacağım; Ben de; sert bir sesle,

— Evet, dedim

— Biraz babamla sohbete dalmışken annem mutfaktan sesleniyordu hadi sofraya kahvaltı hazır. Biz de hemen yerimizden fırlayıp mutfağa geçtik. Annem öyle bir kahvaltı hazırlamıştı ki bir tek kuş sütü eksikti babam anneme ne kadar zahmet etmişsin, Fatma elle-rine sağlık. Annem;

— Canım sanki her gün mü gurbetten geliyorsun olsun o kadar, afiyet bal şeker olsun. Ben de Kimin aklına gelirdi böyle bir pazar sabahı değil mi anneciğim?

— Evet, kızım kimsenin aklına gelmezdi doğrusu. Çok değişik bir pazar oldu bizim için. Babam da;

— İnşallah her pazar böyle ailecek kahvaltı edeceğiz, demek istediğim alışacağız artık böyle pazar günlerine, yeniden doğmuş varsayalım kendimizi annem;

— Ben bugün yeniden doğdum zaten diye babamın lafını keser gibi oldu. Baban önümüzde çok güzel güzler var artık diyecekti annem lafını kesmeseydi. Annem;

— Eee neler yaptın Almanya'da niye uzun bir süre aramayı kes-tin merakta bıraktın beni? Babam da;

— Son zamanlarda işlerim çok yoğundu bir türlü fırsat bula-madım özür diliyorum. Gelirken de aramadım sürpriz yapmak istedim. Neyse sizinle paylaşmak istediğim düşüncelerim var. Şimdi burada bir iş kurmak istiyorum yani kendi işimi kuracağım ve ba-

ğimsiz olarak çalışacağım, böylesi benim için çok iyi olacak, hep beraber el ele verirse her şeyin üstesinden gelebiliriz, evet sözü size bırakıyorum, ilk önce annemden başlayarak bizim de görüşlerimizi almaya başladı. Annem;

— Evet, haklısın haluk çok güzel olacak bu bizim için ama öyle bir iş olmalı ki tükenmemeli kolay vazgeçilecek bir iş olmamalı. Sen ne iş kuracağını düşündün mü?

— Hayır, ilk önce etrafı gözlemleyeceğim insanların en çok ilgi duydukları, en çok satılan bir şey olmalı, ama çok büyük bir yer açmayı düşünmüyorum deyip sözü bana bıraktı. Ben de;

— Evet, baba çok iyi düşünmüşsün ticarete kafanı kullanırsan çok para var, dedim. O da;

— Doğru diyorsunuz ben çıkayım ortalığı gözlemliyorum en iyisi İstanbul da kimse alıştığı bir şey den kolay vazgeçemez. Biz böyle konuşurken arka bahçeden ses geldi. Bu sesi çıkaran köpeğim Mikrop'tu.

— Ben alışkındım ona köpeğim o kadar akıllıydı ki ne zaman acıkırsa demir kabını merdivenden aşağı atıyordu. Ben de acıktığını anlayıp derhâl mamasını veriyordum. Hemen koştum kapısını açtım ve mamasını verdikten sonra babamı çağırdım ve köpeğimi gösterdim babam,

— O sesi çıkartan Mikrop muydu? dedi

— Evet, baba ne kadar akıllı değil mi karnı acıktığında bu kabı merdivene sürüklüyor ve yemeğini bekliyor.

— Evet, kızım çok akıllıymış gerçekten. Dedi

— Adını niye Mikrop koydun?

Bundan önce annesini besliyordum annesi öldükten sonra bu köpeğe annesinin adını vermek istedim o yüzden onu da çok seviyorum, bu da tıpkı annesi gibi çok akıllı. Babam çok üzüldüm diyerek üzüldüğünü dile getirdi. Mikrop'u sevdikten sonra içeri girdik

sohbetimize kaldığımız yerden devam ettik. Aynı babamın sevin-
cinden sabah namazını kılmayı dahi unutmuştu. Koşa koşa lavabo-
ya gitti abdestini aldı ve namaz kıldı. Babamda ben biraz dışarıya
çıkayım da etrafı gözlemleyeyim diyerek dışarı çıktı. Hâlbuki ilk işi
dayımın şirketine gidip borcunu hemen ödemek olacaktı. Bir an
önce, borcu olan parayı dayıma ödedi ve kendini İstanbul'un mut-
luluk kokan havasına atmak istedi. Annem namazını bitirip mutfak-
ta geldiğinde gözleri babamı arıyordu dayanamayıp 'nerede' diye
sordu.

— Dışarı çıktı hava alıp etrafı gözlemleyecekmış. Dedi.

— İyi bakalım gezsün görsün...

— Allah kabul etsin annecim.

— Sağ ol Rabb'im herkese namaz kılmayı nasip etsin...

— Âmin... Ayağa kalkıp aceleyle kahvaltı soframızı toplamaya
başladım. Annem;

— Kızım bir yere mi gideceksin? Acelen var gibi.

— Yok, çok yedim nerdeyse bir saattir yiyorum hızlı hareket
edeyim de yediklerimi eriteyim dedi. Ben böyle konuşurken an-
nemden hiç ses çıkmıyordu. Arkamı dönüp baktığımda annem yok
olmuştu. Böyle annem, mikrop ağlayıp ses çıkarttı diye ona bak-
maya gitmiş. Mikrop'un ayağına bir kıymık parçası batmış. Annem
biraz korkuyordu; hemen beni çağırırdı.

— Bu köpek niye ağlıyor derdi mi var bir şey mi oldu?

— Görünüşte bir şey yok ama Mikrop biraz yürüdü ve birden
yere yayıldı hemen anladım ayağında bir sorun olduğunu kucağıma
alıp ayağına baktım küçük bir kıymık parçası batmış. Ben çıkarma-
ya çalışırsam daha çok canını acıtırım en iyisi veterinerine götürmek
Mikrop'u kucakladım ve hemen götürüp ayağındaki kıymığı aldır-
dım. Sanki benim canım yanmış da sonra geçmiş gibi en az Mik-
rop kadar rahatlamıştım. Eve gittik Mikrop'u yuvasına yerleştirdim

sonra eve girip anneme Mikrop'un durumunu anlatıp eşyalarımı alıp balık tutmaya gidecektim. Eşyalarımı hazırladım kıyafetlerimi giydim ve yola çıktım. Yolu yarılamaştım nerdeyse bir an aklıma arkadaşımı da çağırmam gerektiği geldi; çünkü ona söz vermiştim hemen geri dönüp arkadaşım Firdevs'i çağırdım ve beraber yola koyulduk. İkimiz de böyle bir gün geçirdiğimiz için çok mutluyduk babamın geldiğin Firdevs'e söyleyince daha da mutlu oldu gerçek dostluk böyle olsa gerek. İkimiz de şarkı söyleye söyleye yürüyorduk. İstanbul'un yumuşak melteminde. Deniz kıyısına vardığımızda içimizi hoş tutan o güzel manzara derinden etkilemişti o ak martılar, mis gibi balık kokuları, masmavi deniz dalgaları, farklı farklı insanlar... Kendimize hemen boş bir yer bulduk ve saldıkt oltamızı suya. Firdevs;

— Duru aslında balık tutmak hayata dair önemli bir şeyi öğretiyor bize ama biz farkında değiliz, sadece hoşumuza gittiği için tutuyoruz.

— Ne öğretiyor ki?

— Bize sabretmeyi öğretiyor. Hayatımızın büyük bir bölümünde de sabretmek çok iyidir o bize bayağı yararı oluyor bence, sen ne düşünüyorsun?

— Bak ben bunları düşünmemiştim haklısın sabretmeyi öğretiyor bu ne kadar güzel bir şey.

— Sabrın sonu selamettir, bizimki de öyle bir şey oluyor, sonunda ektiğimiz ağacın meyvesini kendimiz yiyoruz ki şekillendirmek tamamen bizim elimizde hani bir resim çizersin de kalem sendedir, silgi sendedir yanlış çizersin sonra silersin tekrar doğru olanı çizersin ya hayatda böyle bir şey kalem, silgi bizim elimizde ama yanlış çizmeden doğruyu çizemeyiz... Yanlışlar her zaman doğruları bulmaya yöneltir insanı. Biz böyle konuşurken bir yandan da balıklarımızı tutuyor, kovamıza yerleştiriyorduk saatde bayağı geç

olmuş sohbeta öyle bir dalmışız ki vakit nasıl su gibi akıp geçmiş anlayamamışız. Hemen toparlanıp yola çıktık ikimizde hiç dönmek istemiyorduk eve, ama mecburduk. Firdevs ile yollarımız ayrıldı ve biraz daha yürüdükten sonra eve geldim. Anahtarımı yanıma almıştım kapıyı açıp içeri girdim annem gene her zamanki gibi roman okuyordu, Romanın içine düşmüştü sanki geldiğimi duymamıştı.

— Ne okuyorsun, dedim konuşmadan kitabı kaldırıp yüzünü gösterdi. Bir Boğaz Köprüsü resminin üzerine İstanbul yazılmış bir kitaptı. Birden kapı zili çaldı gelen babamdı hoş geldin baba hoş bulduk durum benim dupdurum. Annem babama darılmıştı bir haber dahi vermeden çıkıp gittiği babam da bunun farkındaydı. Annem surat yapıyordu, bir yandansa babama yemek hazırlıyordu. Babam da televizyon izliyordu. Ben de odama gidip üzerimi değiştirip ödevlerimi yapmaya başladım. Odanın duvarında İstanbul’u gösteren bir takvim vardı. Gözüm birden ona ilişti ben şiir de yazıyordum edebiyat dersini çok seviyordum. Şiir yazmaktan çok keyif alıyordum. Günlerdir şiirimin konusunu düşünüp duruyordum meğer konu gözümün önündeymiş, benim gözüm körmüş. Pencereden bakmakta yeterliydi gerçi İstanbul’u kendime konu edindim ve başladım yazmaya ama benim bir şeyi etkileyici ve güzel yazabilmem için onu görerek ve onu yaşayarak yazmam gerekiyordu. Olayın içinde olmadan yazamıyordum, aklımı bir türlü veremiyordum, yoğunlaşamıyordum o konu üzerinde ama çok hırslıydım şiir yazma konusunda. Yarın okuldan geldikten sonra her zamanki balık tuttuğum yere gidip, şiirimin mısralarını yazmaya başlarım diye konuşuyordum kendi kendime. Ama bir sorun vardı yarın arkadaşlarla hep beraber sinemaya gidecektik. Ama ben gidemeyecektim keşke söz vermeseydim. Neyse hele bir yarın olsun duruma göre hareket ederim. Ama benim kesin gitmem gerek. Annem sesleniyordu;

— Hadi yemek hazır!

— Hemen sofraya geçtim kimse konuşmuyordu, sofrada sessizlik hâkimdi. Ben de hiç konuşmadım. Yemeğimi bitirip hemen kalkıp dersimiz başına geçtim. Arkadaşım iki gün önce kaktüs su vermeyen bir bitki olduğunu söylemişti, ay da bir kere çay kaşığıyla su vermem gerekiyormuş. Annem yanıma geldi oturdu.

— Nasıl geçti bugün günün?

— Çok güzel geçti Firdevs'i de çağırdım beraber gittik.

— Çok iyi yapmışsın. Annem kaktüsü gördü ve sordu sınıftan arkadaşım ders için getirmişti biraz rahatsızlandı eve gitti. Kaktüsü de bana emanet etti. Dersde boş geçti zaten.

— Hangi ders bu?

— Coğrafya dersi.

— Bu kaktüsü telefonun yanına koy Duru'cuğum.

— Neden ki anne?

— Kaktüs radyasyonu çeker çünkü ama yatarken dikkat et iğneleri batmasın karanlıkta göremezsin.

— Annem okumamasına rağmen çok bilgili bir kadındı annemin bilgi ve becerisine hayrandım hayatta her zaman onu örnek almışımdır. Babam kapıyı çaldı ve içeri girdi.

— Ne kaynatıyorsunuz? Bakalım dedi. Annem cevap vermedi tabii ben de hemen.

— Hiç öyle sohbet ediyorduk babacığım dedim.

— Babam;

— Size bir haberim var ne işle uğraşacağımızı buldum hem elimizde olan miktara da uygun. Biz meraklı gözlerle babama bakıyorduk.

— Babam;

— Evet, söylüyorum bugün gözlemlediklerime göre en çok satılan ve sevilen şey ekmek arası balık hele o kokusu yok mu o kokusu insanlar akın ediyor resmen.

— Evet, baba ben de bugün balık tutmaya gittim bayağı kala-balıktı balıkçılar. Benim de canım istemedi değil yani bence çok doğru bir seçim yapmışsın dedim. Annem mecburen konuşmak zorunda kaldı.

— Bence de Haluk'çuğum çok doğru bir seçim yapmışsın. Yarın hemen deniz kenarında küçük dükkân aramaya başlayalım.

— Babam evet elimizi çabuk tutalım, dedi.

— Neyse yarın ola hayrola vakit geç olmuştu. Yatalım artık yarın bizim için yeni bir gün başlıyor. Annemle babam uyumaya gittiler. Ben de lambamı kapattım uyudum hemen. Sabah oldu, kahvaltı edip, hemen çıktım okula gittim. Okul çıkışı arkadaşlarım sinemaya gidiyorlardı.

— Hadi Duru gidelim kaçırmayalım filmi.

— Siz gidin benim işim var, ben gelmeyeceğim kusura bakmayın lütfen. Biraz ısrar ettiler ama gitmedim. Hemen çıkıp mekânıma gittim ve başladım yazmaya. Martılara baktım ne kadar özgürler diye düşündüm. Ve mahkûm olmak çok kötü bir şey diye düşündüm ve yazmaya başladım, akşam değildi ama ben şiirime akşamı da katmak istedim

MAHKÛM

Mehtabın denize daldığı akşamda...

Goncaların açıldığı bir kuşluk vakti...

Ölgün bir ay ışığındaki kıskanç karanlıkta...

Yüreklerin demine işleyen serin gecede...

Kör bir gölge olacaksın her doğrumda

Karanlığım has safhalarında nemli köşelerde

Yalnızlık yasını tutacaksın belki de

Hülyalarla dolup taşacaksın sen ki sen

Ay ışığında yürümekten aciz ben

*Çünkü gün ışığında yürüyeceğim ben
Sen kör karanlıkların arasında
Naçizane vücudun paslanmış olacak belki
Yürürken karınca bile öldürmemek için ben
Her attığım adımda yere bakan ben
Karanlığın inadına yok edeceğim uğruna
İhanetine eş değer olmasa da hasretim
Ah İstanbul canım İstanbul...*

Sonunda şiirimi yazabilmişim. Çok mutlu oldum hemen eve gittim ve babamla annem de ticarete atılmak için kolları sıvamıştı. Şunu anlamıştım biz daima mutlu bir aile olarak yaşayacağız bu şehir her zaman güzeldir insana, bu şehirde insan yaşamayı bilirse...

Cansu Aktaş

Başakşehir Ticaret Meslek Lisesi/10-F Sınıfı

DİLİMİZ KİMLİĞİMİZDİR

“Dil, bir insanın kendini anlama, tanıma, anlatma ve diğer insanlarla ilişki kurmasının aracıdır. Dili güzel ve özenli kullanmak polisiye tedbirlerle, yasaklarla, yaptırımlarla sağlanamaz. Öncelikle bütün duygu ve düşüncelerimizi onunla ifade ettiğimiz ana dilimizi, sevmemiz gerekiyor. Ana dilimizi sevmenin ve güzel kullanmanın yolu ise, çok okumaktan geçiyor. Hayatı zenginleştiren, önümüze sayısız pencereler açan ve bize farklı bakış açıları kazandıran kitaplar, aynı zamanda dilimizi güzel kullanmak konusunda ve bizler için değerli birer rehber niteliğindedir.”

Nimet Çubukçu
Milli Eğitim Bakanı

KDV DAHİL 15 TL